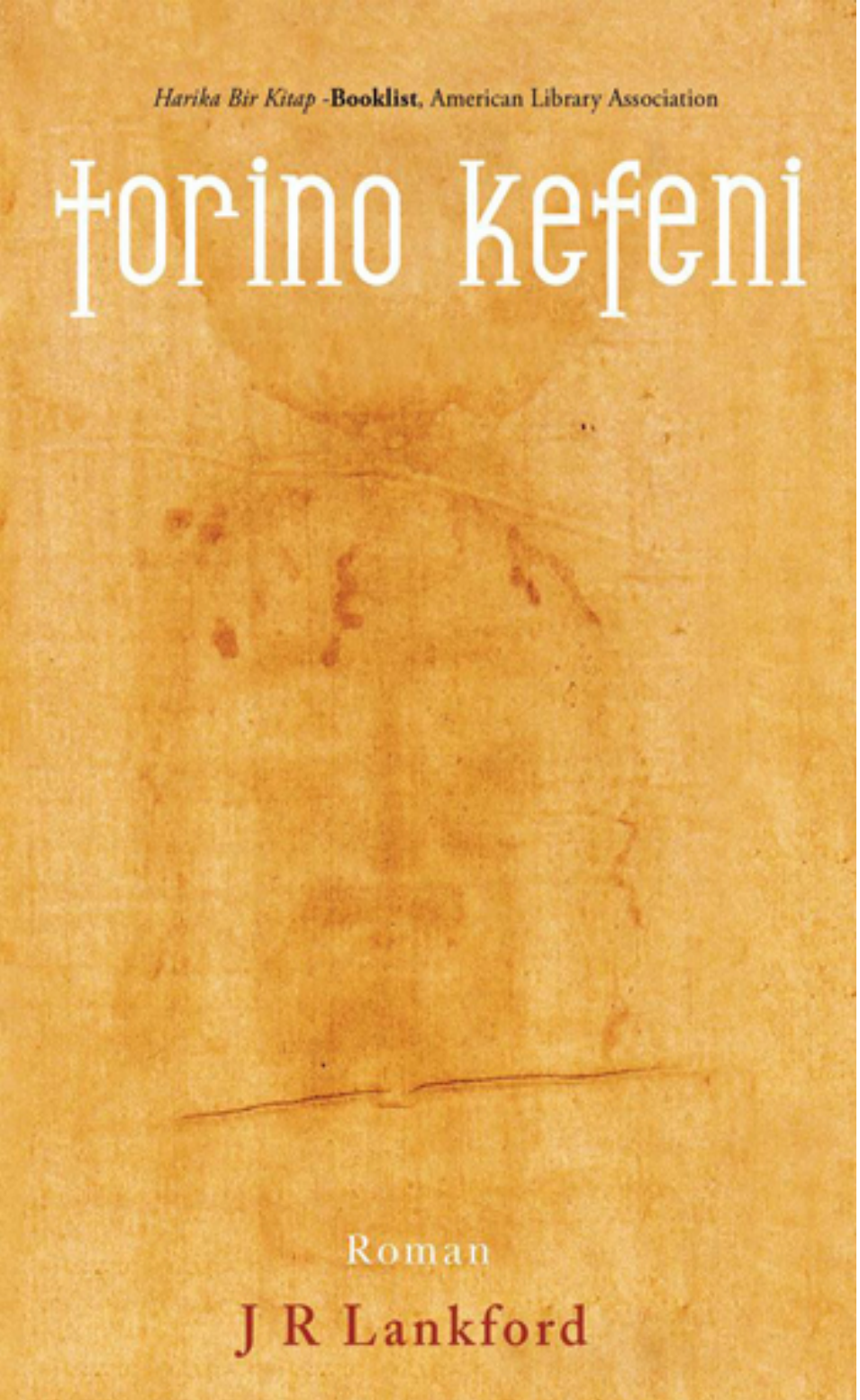
Harika Bir Kitap -**Booklist**, American Library Association

Torino Kefeni

Roman

J R Lankford

Torino Kefeni

Hz. İsa'nın çarmıhtan indirildikten sonra sarıldığı iddia edilen keten kumaş.

Fevkalade bir roman... Anlaşılır ve tamamen sürükleyici olay örgüsüne heyecan verici bir son eşlik ediyor.

- *BookBrowse,* Aralık 2002

İlginç ve orijinal... aykırı bir konuyu irdeliyor...akıcı, heyecan verici, dikkatli ve düşünmeye sevk eden bir roman.

- *Midwest Book Review,* Şubat 1, 2003

Tamamen muaazam, keyif almaya açılan sayfalar.

- *John Grant, Co-Editor Encyclopedia of Fantasy,* Ocak 2003

Bilim kusursuz, yazar süper, olay örgüsü ilgi çekici, romanın doruk noktası nefes kesici.

- *ThisChristianLife.com,* Nisan 2003

Maya Kitap: 55, Roman: 31
1. Baskı, İstanbul Ocak 2013

ISBN: 978-605-5675-62-2
Orijinal Adı: The Jesus Thief
Tüm Yayın Hakları Maya Kitap'a Aittir

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Fulya Özkan
Redaksiyon: Barış B. Acar
Son Okuma: Hakan Korkut
Mizanpaj: Mehmet Büyükturna
Kapak: Özlem Aslan

Maya Kitap
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4
34381 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 296 97 12
e-mail: info@mayayayinlari.com
www.mayayayinlari.com
Sertifika: 14079

Kitap Matbaası
Davutpaşa Cad. No: 123/1
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 9910
Sertifika: 16053

Torino Kefeni

J R Lankford

Çevirmen:
Engin Süren

maya
Kitap

sevdiklerime...

Yazarın Notu

Bir bilimsel çalışma grubu, 1988 yılında Hz. İsa'nın kefeni olduğu iddia edilen, 430 cm'e 110 cm boyutlarında antik, el dokuması bir keten kumaştan örnekler aldı. Bu örneklere Arizona, Oxford ve Zürih'te radyo karbon testi yapıldı. Üç laboratuar da kumaşın, M.S. 1260-1390 yıllarında üretildiği sonucuna vardı.

Kudüs'te Hz. İsa'nın çarmıha gerilmiş vücudunun yakınlarında bulunan diğer kefen parçalarını bir yana koyarsak, dünyanın en ünlü kefen bezinin de, Avrupa'da o dönemde üretilmiş birçok sahte kutsal emanetten biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Laboratuar sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından, sonuçları ikna edici bulmayan iki kefen uzmanı "Kefene, on altıncı yüzyıla ait kumaş parçalarıyla yama yapıldığına inandıklarını," söylediler.

Acaba radyo karbon testi, sonuçları çarpıtmak için mi bu yamanan parçalar üzerinde yapılmıştı?

Tarihi kayıtlar, radyo karbon testinin yapıldığı kısımdan alınan bu parçaların daha sonra —belki de Kutsal Roma İmparatoru IV. Karl'ın hüküm sürdüğü dönem kadar eski bir zamanda— değiştirildiği ya da onarıldığını, birinci ve on altıncı yüzyıllara ait kısımların birbirine karışmış olabileceğini gösteriyor. Tanınmış bir tekstil uzmanı, kefenin bir örneğini inceledikten sonra "Burada kesinlikle iki farklı malzeme kullanılmış... Bu kesinlikle bir yama," şeklinde bir açıklama yaptı.

2002'de yapılan kimyasal analiz, ilk analizlerden kuşkulanan uzmanların haklılığını ortaya çıkarttı.

Kefen'in gerçek olma ihtimali daha olası bir hale geldiyse de Papalık Muhafızları şu ana kadar, Kutsal Kumaş'tan yeni yamanan parçaların çıkarılmasını kabul etmediler.

Kilise yeni testleri onaylayana kadar inananlar bir önceki bilimsel araştırmadan alınan sonuçları kabul etmek zorundaydılar. 1978'deki Torino Kefeni Araştırma Projesi'nin son raporunda "Şu an için, Kefen'deki resmin, kırbaçlanmış ve çarmıha gerilmiş gerçek bir insan

figürü olduğu sonucuna varabiliriz. Bu bir sanatçının eseri değildir. Kan lekelerinin, hemoglobinden oluştuğu görülmüş, ayrıca albümin testleri de pozitif çıkmıştır. Bu yüzden de resmin gizemi sürmektedir," şeklinde bir ibare yer aldı.

Bu sırada, bulmacanın bir parçası çözülmüş gibi görünüyordu. Kudüs ve Kuzey Carolina Üniversiteleri'nden iki saygıdeğer bilim insanı, Kefen'den alınmış polen örnekleri üzerinde çalışarak, bunların kaynağının dünyada sadece İsrail, Ürdün ve Arabistan'da bulunan bir bitki olduğu sonucuna vardılar.

---

* *Soluk alma aracıyla organizmanın hücreleri arasında oksijen ve karbon gazını iletmeyi sağlayan, birleşiminde demir, azot, oksijen, hidrojen, kömür ve kükürt bulunan alyuvarların en önemli maddesi. Ç.N.*

bölüm 1

12 Ocak Çarşamba, Öğleden Sonra-Torino, İtalya

Dr. Felix Rossi'nin kırk iki yıllık hayatında en çok istediği şey, tam da keşişler o bölmeyi açarken, Torino Rönesans Katedrali'nin merdivenlerinin bitimindeki, Kutsal Sindone Şapeli'nde olmaktı. Bu tören yirminci yüzyıla kadar sadece altı kez kutlanmıştı ve keşişler dışında birinin orada olması ender görülen bir durumdu. Güneşin ışıkları renkli camların arasından geçerek, göz kamaştırıcı berraklıktaki ışık oyunlarıyla bölmenin demir kapılarına yansırken, Dr. Rossi, Guarini'nin o meşhur kubbesinin altında dikilmek istemişti. İşte çok istediği o gün, sonunda gelmişti.

Huşu içinde, Peder Bartolo ile birlikte zemini siyah mermerden, duvarları beyaz mermerden yapılmış her yanlarını saran melek heykelleriyle son bulan parmaklıkların arasında bekliyordu. Tapınağın tasarımcısı Guarini, her yana melek heykelleri yerleştirmişti. Dört yüz yılı aşkın süredir bu melek heykelleri hareketsiz bir şekilde, Hıristiyanlığın en ünlü kalıntısını korurken, bir yandan, trompet ve arp çalıyor, bir yandan açılmış kanatlarıyla uçuyorlardı. Gün ışığı, kapının üzerindeki altından yapılma bir çift çocuk melek motifinin ve sadece onlara saygı duyarcasına, kurmaylarına yaslanmış duran iki büyük meleğin üzerinde parladı. O parlak ışıkta, Felix Rossi zar zor görüyordu, ama yine de yüzünü gölgelik tarafa çeviremedi. Bu anı ölünceye kadar hatırlayacaktı.

İki keşiş bölmenin demir kapılarını açmak için mihraba çıkarak oradaki gümüş kutuyu çıkarırken, hiç kimseden ses çıkmıyordu. O kutuyu 1509'da, Avusturya Prensesi Margaret özel olarak, günlük ayinlerden birinin kendisi için yapılması şartıyla ısmarlamıştı. Kutu, bir buçuk metre uzunluğunda, kenarları otuzar santimetre, üzeri mücevherlerle bezenmiş, kırmızı bir kurdeleyle bağlanıp kırmızı balmumuyla mühürlenmişti.

Torino Kefeni o kutunun içinde bulunuyordu.

Keşişler, yavaşça ve dikkatlice kutuyu çıkararak, bu özel günde bilimi temsil eden Felix'e ve dini temsil eden Peder Bartolo'ya —çok sık bir araya gelmeyen, geldiğinde de huzursuz olan iki kurum, bugün hiç de huzursuz görünmüyorlardı— doğru uzattılar. Felix, Kutsal Kefen'i inceleyecek uzman ekibin başındaydı ve ekibini sessiz sedasız toparlamıştı. Kefen daha önce, biri 1978'de diğeri 1988'de olmak üzere iki bilimsel araştırma geçirmişti. Onun yapacağı ise üçüncü olacaktı.

Kilise, bu inceleme görevi için, Yeni Papalık Muhafızları aracılığıyla, Felix'in yakışıklılığının genç kadınların fazla dikkatini çektiğini gerekçe göstererek görevin ona verilmesini istemeyen bir kardinalin itirazlarına rağmen, onu seçmişti. Papalık kararında, Felix'in Harvard'da tıp ve mikrobiyoloji alanındaki yüksek lisans ve doktora dereceleri ile çok bilinen ve objektif bilimsel yaklaşımına, kendisinin de bir Katolik oluşuna, kiliseye karşı olan adanmışlığına ve yardımseverliğine dikkat çekmişti. Kardinalin itirazı reddedildi. Felix de sadece —hayatının odak noktasını oluşturan— bu çalışmanın gizli tutulmasını talep etti.

Ancak, hayalleri gerçeğe dönüşmek üzereyken, bakışlarını gümüş kutudan ayırdı ve mermer odanın soğukluğunu hissetti. Asırlarca burada yakılmış, dumanı ulvi yükseliş dualarına yardımcı olmak için katedralden yükselen tütsülerin boğucu kokusunu duydu.

Bu tören için kardinal, başına kırmızı bir başlık takmış, üzerine de kırmızı bir giysi ile dizlerine kadar uzanan beyaz bir cübbe giymişti. Gümüşten yapılma bir çarmıha gerilmiş Hz. İsa figürünü kaldırarak "In nomine Patris, et Filii, et Spiritu Sancti Amen,*" dedi ve istavroz çıkardı. Sonra diğerleri de aynısını yaptı. Felix de çok yavaş ve mekanik hareketlerle onlara katıldı ve bu mekanikliğini kimsenin fark etmemesini umdu. Ardından siyah elbise ve beyaz cübbeli sekiz keşiş, kardinalin arkasında ikili bir sıra oluşturdular.

Felix, yaşlı Bartolo'yu başıyla selamlayarak kutunun ağırlığını üstlenmek için tuttuğu kenarı biraz aşağıya doğru eğdi. Bartolo'yla birlikte keşişleri izleyerek üzerinde bulundukları yükseltiden iki adım aşağı indiler. Burası 1865 yılına kadar —sonradan İtalyan Kraliyet Ailesi'ne

---

* Baba, oğul ve kutsal ruh adına Ç.N.

dahil olan— Savoy Dükü'nün şapeli olarak kullanılmıştı ve buradan saraya geçiş bölümü olan batı kanadı da muhafaza edilmişti. Bilim insanları orada, kutsal emanetler odasında çalışacaktı.

Altın varaklı uzun koridora girdikleri anda fotoğraf makinelerinin flaşları patladı. Bu fotoğraflar basında görünmeyecekti çünkü fotoğrafları çekenler, bilim insanları ve rahipler için kayıt tutan kilise fotoğrafçılarıydı. Aralarından bir kadının yüzü, Felix'le göz göze gelince kızardı ve Felix, adeta keşişler gibi yemin etmişçesine başını önüne eğerek siyah saçlarını yüzüne düşürüp kadını görüş alanından çıkardı. O yürüyüşe gölge düşürecek ve dikkatini dağıtacak hiçbir şey olsun istemiyordu, fakat Felix bir şeylerin olduğunu biliyordu.

Görünüşte her şey planlandığı gibi gidiyordu. Felix beyaz önlüğünü, Peder Bartolo siyah önlüğünü giyinmişti. Sessizliği, sadece yavaş ve ölçülü adımlarla birlikte, kameraların çalışırken çıkardığı vızıldama benzeri ses bozuyordu. Koridordaki güvenilir gözlemcilerin ciddiyetinden, kutunun içinde, üzerinde resim olan antik bir keten kumaş değil de, sanki dün hayatını kaybetmiş biri olduğu düşünülebilirdi.

Kutsal emanetler odasına girdiklerinde konuşmalar kesildi.

Felix ve Peder Bartolo, kutuyu uzun ahşap bir masanın üzerine yerleştirdiler. Sonra Felix, ekibinin yanma gitti. Her birinin üzerinde beyaz önlükler, ellerinde ameliyat eldivenleri vardı. Saygıyla kenara çekilip ona yer açtılar. Çünkü Felix, bilim alanında hepsinden rütbeliydi ve şaşmaz bir inanca sahipti.

Hiçbiri onun bir Yahudi olduğunu tahmin bile etmiyordu.

Aslında iki saat öncesine kadar kendisinin de bundan haberi yoktu. Yahudi kelimesi kulağında çınladığında —o ses ve Yahudi olma düşüncesi— geri kalan her şeyi geri plana düşürdü.

Keşişler, koyu kırmızı kurdeleyi kesip kutuyu açarak, kırmızı bir canfes* gibi görünen sarılmış kumaşı kaldırırlarken onları izledi. Kutu açıldığında ortalığı bir küf kokusu sardı. Kutuyu tamamen kaldırınca da Kutsal Torino Kefeni ortaya çıktı. Kefen'in kumaşı sütlü çay rengindeydi.

Bir an için hiç kimse yerinden kımıldamadı.

---

* *İpekli kumaş Ç.N.*

Bilim insanları, duvarın karşısındaki gözlemciler, odadaki keşişler, Kefen'in özel arka parçasını dikmiş ve sökecek olan Poor Clare rahibeleri, hepsi bu Kutsal Kefen'e bakıyor olmanın etkisiyle adeta büyülenmiş gibi donakalmışlardı.

Felix sessizce okunan şu duaya dikkat etmedi:

> Kutsal kurtarıcımın kutsanmış yüzü
> Efendimiz, senin acı veren tutkun karşısında
> Şefkatli bir sevgi
> Ve delici bir hüzünle dururken
> İzin ver de, bu yoğun hüznü ve sevgiyi paylaşalım, ki
> Tanrı'nın bu en yüce dileğini gerçekleştirebilelim.

Zihninde iki saat öncesine, Torino Palas Oteli'ndeki suitine döndü. Kız kardeşi Frances, New York'tan onu arıyıp yaşayan son akrabaları olan Enea halalarının, uzun süren hastalık döneminden sonra hayatını kaybettiğini söylüyordu. Ölmeden önce, Frances'e bir anahtar ve içi mektup dolu —bir tanesi babasından Felix'e yazılmıştı— kilitli bir kutu vermişti. Frances, pek de akıcı olmayan bir İtalyanca ile İtalya'da yaşayan hiç tanımadıkları akrabalarından anne-babalarına gönderilmiş mektuplardan birkaçını ve annesinin İtalyanca yazdığı fakat postalamamış olduğu cevaplarını telefonda okudu. Felix, kardeşinden tekrar tekrar İtalyanca'da "Yahudi" anlamına gelen "Ebreo" kelimesi ile, "Nazi" ve "Sinagog" kelimelerini duyuyordu. Üzerlerinde ebeveynlerinin fotoğraflarının bulunduğu pasaportların tarif edilişini dinlerken şaşkın bir haldeydi. Ancak pasaportlarda tanıdık olmayan bir soyadı vardı: Fubini. Nihayetinde Frances zaten artık açık olan şeyi yüksek sesle söyledi: Ebeveynleri savaş sırasında Naziler'den kaçmak için İtalya'dan ayrılmışlardı. Çünkü onlar Yahudi'ydiler. Bu gerçeği neden gizlemişlerdi? Üstelik anne-babasının yaşadıkları şehir burasıydı, yani Torino.

Bilim insanları çalışmaya, steril aletlerinin paketlerini açmaya başladıkları sırada Felix, dostu Peder Bartolo'nun masanın başında durduğunu fark etti. Kendisi, aslında şu an yatağında olması gereken, iyi kalpli ve narin bir rahipti. Bu sabah Felix onu odasında muayene et-

miş ve orada kalmasını istemişti. Fakat Bartolo'yu buradan ancak ölümün uzak tutabileceğinin Felix de farkındaydı. Rahiplerin inanışları basitti. Hz. İsa, Tanrının Oğlu, bu kefenin altında yatmıştı. Bartolo'nun bakışları, dikkati çeken başka bir şey olmadıkça, her zaman kendi içindeki doğruluk ışığına sabitlenirdi. Ancak o anda gözleri bir noktaya kilitlendi ve izlemeye başladı. Halihazırda gözleri Felix'in üzerinde odaklanmıştı. Max de onu izliyordu. Max, Felix'in, referans mektubu kilise tarafından çabucak onaylandığı için çalışma ekibine seçtiği Yahudi bir bilim adamıydı. Max, Torino'da yaşıyordu ve dün gece Felix'i, ailesine yeni katılan kız çocuğunun adının konduğu, müzik, şiir, mumlar ve Yahudi dualarıyla dolu etkileyici bir törene katılması için evine götürmüştü.

Felix adeta onların gözlerinden, kendini iki ayrı Tanrı tarafından izleniyormuş gibi mahcup hissetti. Artık kendisi Hz. İsa'nın tutkusunu hayatının rehberi yapan adam değilse, kimdi?

Felix Rossi, yüreği sızlayarak önünde durduğu üzeri işlenmiş kumaşla kaplı duvardan uzaklaştı. O çok sevdiği yüze bakmaya hazırlanarak tahta masaya doğru yaklaştı.

bölüm 2

Aynı Günün Sabahı-New York

Rüzgar, Graham Smith marka şapkasını başından uçurup, bomboş Beşinci Cadde'nin kaldırımlarında sürüklediği an, Maggie Johnson öleceğini sandı. O şapkaya sahip olmak için altı ay para biriktirmiş, bir üç ay da siparişinin teslim edilmesi için beklemişti. Graham Smith, kraliyet ailesi ve asilzadeler için, Ascot'ta giyilmek üzere şapkalar üretirdi. Kraliçe için de şapka tasarlamıştı. Şimdi, bir tane de New York'un Harlem bölgesinde yaşayan Maggie Johnson için yapmıştı. İşte o şapka, caddenin üzerinde rüzgarla birlikte savrulmaktaydı.

Maggie, yapmakta olduğu hareketin ne kadar dikkat çektiğinin farkında olmasına rağmen, şapkasındaki ipeğin rengiyle uyuşması için

beyaza boyadığı kışlık beyaz topuklularını hızlıca ayağından çıkardı. Şapkasının caddenin karşısına uçup Central Park'a gitmesinden duyduğu korkuyla, adeta bir yarışçı gibi şapkasının peşinden koştu. Şansına, şapkası Dr. Rossi'nin laboratuvarının bulunduğu binanın önünde, kaldırıma uzanan tentenin altında durdu. Yerdeki kırmızı hah şapkayı yavaşlatmıştı. Maggie şapkayı aldı, ayakkabılarını yere bıraktı ve bir yandan şapkasını incelerken bir yandan da ayakkabılarını tekrar ayağına giydi. Şapka zarar görmemiş gibi görünüyordu. Eldivenli ellerinin biriyle kenarından, diğeriyle de devekuşu tüyü bulunan kısmından tutarak, şapkayı dikkatlice başına geçirdi.

Tam bu anda uzun yeşil paltosu ve şapkasıyla, aniden ortaya çıkan kapıcı Sam, kızı yukarıdan aşağı süzerken, kırmızı İrlandalı yüzünde sırıtan bir ifadeyle pirinç kolundan tuttuğu kapıyı savurarak açtı.

"Maggie'ciğim," dedi, muzipçe. "Bu güzel şapkayla, adeta Kraliçe ile yarışıyorsun. Nereden buldun onu?"

Maggie, kaldırımda koşarken Sam'in onu gördüğünü düşündüğünden olacak, sinirli ve utangaç bir halde, adamın yanından hızlıca geçti. Elleriyle pirinç tırabzanları hafifçe tutarak, halıyla kaplanmış mermer merdivenlerden inip alt lobiye, oradan da asansöre doğru ilerledi. Sol tarafında İtalyan saraylarından birine ait bir duvar resmi vardı. Köpekleriyle birlikte ava çıkmış zengin insanlar resmedilmişti. Önünde, zeminden tavana kadar uzanan aynalar bulunuyordu. Bir elini serinlemek için sallarken, diğeriyle de aynaya bakarak kışlık beyaz elbisesini düzeltip şapkasının da düzgün durduğundan emin olmaya çalışırken, bu halde güvenlik kameralarına yakalanmamayı umut etti. Çünkü kameraları unutan kiracıların, limuzin şoförlerine ve arka taraftaki güvenlikçilere alay konusu olduğunu duymuştu. Fakat yürürken devekuşu tüylerinin, kısa saçlarının üzerindeki dalgalanışını görmek de hoşuna gitmişti, beyaz renk de onun sienna* cildine yakışmıştı. Ne ekspreso ne de latte rengi olarak geçiyordu kitaplarda onun ten rengi. Kolunun rengini bir renk kartelasıyla eşleştirerek bu adı öğrenmişti. Maggie, belki gözleri dışında, güzel olmadığının farkındaydı. Fakat şu anda otuz beş yaşının çok altında gösteriyordu. Elbette bu kıyafetlerle

* *Koyu kahverengi Ç.N.*

buraya gelmek niyetinde değildi. Fakat kiliseye gitmek için metroya bindiğinde, Dr. Rossi'nin laboratuarını temizlemediğini hatırlamıştı. Dr. Rossi'nin yokluğunda, yalnızca çarşamba günleri bu temizliği yapması gerekiyordu, ama bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Onu takip eden Sam "İtiraf et," dedi, "Bu şapka Londra'dan geldi, değil mi?"

Maggie, Sam'in öğle arasında olmasını, onun dışında da kimseye görünüp şapkayı nereden ve neden aldığı sorularına maruz kalmadan içeri sıvışabilmeyi umuyordu. Sam'i görmezden gelip, anahtarları bulmak için çantasını karıştırarak muzaffer bir edayla asansörün butonuna bastı. Söz konusu şapka olduğunda, hiç kimse Graham Smith'ten daha iyisini yapamazdı. Maggie, Vogue okuyordu, dolayısıyla öyle olduğunu biliyordu.

Sam uzanarak şapkadaki tüylerden birine dokununca Maggie ona kızgın bir bakış attı. Eğer Sam'in o kadar geniş omuzları olmasaydı, uzun süre filmlerde birinin dublörlüğünü yapabilirdi. Burnu bir yıldız olacak kadar düzgün değildi ve boynunun etrafında da kavgalardan kalmış gibi görünen, biçimsiz, rengi atmış yara izleri vardı. Maggie hep, onun mükemmel bir İrlandalı güreşçi olacağını düşünmüştü. Koyu kahve saçları her zaman tıraşlıydı ve ortalıkta çocuklar gibi dolaşırdı.

Sam, Fransızca ve İtalyanca biliyordu. Bunları, gençliğinde ticaret gemilerinde çalışırken öğrendiğini söylemiş, Maggie de ona inanmıştı. Bir keresinde Sam'i bir fırtınaya küfrederken duymuştu. Sam büyük olasılıkla çapkın gülümsemesiyle aptal kadınları peşinden sürükleyen, ama esasında erkek erkeğe zaman geçirmeyi seven tipte biriydi.

"Sam Duffy, çek o falankslarını* şapkamdan!" diye çıkıştı Maggie, parmak kelimesinin tıptaki karşılığını hatırladığı için gurur duyarak. Sam'e çıkışırken her biri bir katın tamamını kullanan dokuz kiracının ne kadar zengin olduğuyla, parkın diğer tarafında, John Lennon'un nasıl öldürüldüğünü göz önüne alarak, Sam'in uzun paltosunun altında kılıfında duran silahını fark ettiğinde hiç şaşırmadı. Sonuç olarak, Sam sıradan bir kapıcı da değildi. Kiracılar onun etrafta olmasından hoşnuttu, genellikle Maggie de öyle. Ama şu anda değildi.

---

* *Parmak kemiği Ç.N.*

"Pardonne moi, Madame*," dedi Sam, elini uzağa doğru savurarak. "Fakat bu İngiltere'den gelmiş olmalı. Başka bir yerde böyle bir şapka görmedim."

"Tam olarak söylediğin yerden, Sam. Çok teşekkür ederim ve artık başka bir şaka daha duymak istemiyorum, tamam mı?"

"Ben mi? Şaka mı? Böyle bir şapka hakkında mı? Etrafında dön de bir bakayım. Hem sen, ne için böyle giyindin ki?"

Maggie bakışlarını rahatsız olduğunu gösterecek şekilde tavandaki kubbeli avizeye doğru çevirdi. Romalılar İncil'in 5.2-4. bölümünde *sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü sabrı, sabır da umudu yaratır* derler. Sam de sinirlerini gererek onun sabrını deniyordu. Sakin kalmaya karar verdi. "Sam, oyun oynayacak vaktim yok. Acelem var!"

Sam'in gözlerinde, gücenmiş bir ifade görünce devam etmeye karar verdi. "Kilisede önemli bir tören var bugün ve benim de orada olmam lazım."

Sam şaşırmış görünüyordu. "O halde ben de seninle kiliseye geliyorum! Temizliği yarın yaparsın. Çok acil değil. Doktor burada yok, kız kardeşini de bu hafta hiç görmedim. Zaten bu kıyafetlerle çalışamazsın." Kızı dikkatle inceledikten sonra "Kaçan çorabını dikmen gerektiğinin farkında mısın?" dedi.

Maggie, oflayıp puflayarak geniş çantasını açtı ve bir külotlu çorap paketini hafifçe kaldırarak ona gösterdi.

"Anladım," dedi, Sam.

Arkalarından, asansörün geldiğini belirten ses duyulunca Maggie, asansöre yönelerek; "Doktorun yokluğunda, çarşamba günleri laboratuvarı temizlemek için para aldım, Sam. Kıyafetim uygun ya da değil. Tanrı'nın izniyle çarşamba günleri temizlik yapacağım," dedi. Sert hareketlerle sekizinci katın şifresini tuşladı.

Sam, kızın umutsuz bir vaka olduğunu düşünerek başını salladı.

Maggie, asansörden inip Dr. Rossi'nin suitinin önündeki giriş salonuna geldi. İkili giriş kapısının yanındaki boşluklarda, Dr. Rossi'nin İtalya'nın Deruta bölgesinden getirdiğini söylediği biri mavi diğeri sarı renkte karmaşık görünümlü iki antika vazo vardı. Kapının kilidini açıp

* *Affedersiniz hanımefendi Ç.N.*

içeri girdi. Elektrik düğmesine hafifçe dokununca, geniş koridorun kemerli tavanını aydınlatan ışık oyunları, yavaş yavaş tabloları aydınlattı. Oradan da parke döşeli ahşap zemine ve ince İran halısına ulaştı. Koridorun ortasındaki küçük duvar girintisinde on yedinci yüzyıla ait gümüşten yapılmış büyük bir çarmıha gerilmiş Hz. İsa motifi asılıydı. Bu, Maggie'nin daha önce gördüklerinin hepsinden daha güzeldi. Onun altında, Dr. Rossi ve kız kardeşinin, önünde diz çökerek dua ettikleri, üzeri kırmızı bir kadifeyle örtülmüş abanoz ağacından yapılma bir dua kürsüsü bulunuyordu. Maggie ne zaman bu koridorda yürüse, kendini bir sarayda gibi hissederdi. Sağındaki ve solundaki odaları geçip ilerlerken bir ses duyduğunu hissederek solaryumun bulunduğu odanın önünde durdu.

"Merhaba? Orada kimse var mı?" diye seslendi.

Bay Brown'a ait çatı katından gelen sesleri duyabildiği tek oda buydu.

Çok meraklı olduğundan değil elbette. Merakı sadece yıllar boyunca bodrum katında çöpleri boşaltırken onun gördüklerini gören herhangi birinin olabileceği kadardı. Maggie bodrum katında, alet kutularından birinin üzerine çıktığında, Bay Brown'un garajıyla ortak alan arasındaki duvarda bulunan bir çatlaktan içeriyi görebildiğini fark etmişti. Biri şu anki, diğeri de eskilerden olmak üzere en azından iki Amerikan Başkanı, kollarında Rolex'leri ve üzerlerinde cübbeleriyle birkaç Arap, bir Yüksek Mahkeme Yargıcı, senatörler, kongre üyeleri ve bir de Çinliye benzeyen bir adam, Bay Brown'un şahsi asansöründen inip limuzinlerine binerek Bay Brown'un özel garajından ayrılırken, mütevazı bir şekilde gülüyor, el sıkışarak vedalaşıyorlardı. Tören falan yoktu. Burada olduklarını gösteren hiçbir yazılı belge yoktu. Bu kadar önemli insanın böyle gizlice ve birer birer gelip gitmesi ona pek olağan görünmüyordu. Bilgi almak için Sam'i sıkıştırmayı denemişti, ama konu kiracılar olduğunda Sam, adeta bir heykel gibi sessiz kalırdı.

Maggie, solaryumun bulunduğu odaya girdi ve Bayan Rossi'nin çiçekleriyle oluşturulmuş seranın içindeki kestirmeden geçti. Bayan Rossi'nin Asya'dan getirttiği nadir bulunan ve beyaz-pembe çiçek açan orkideleri vardı. Maggie, onların yanından geçerek solaryumun

bulunduğu odanın, ferforjeden* yapılmış mobilyaların bulunduğu en uzak köşesine doğru gitti. Oradan en üst katı görebiliyordu. En azından tuğla terasının bir köşesini. Şapkasını çıkardı ve Central Park'ın gür yeşilliğini izleyip, keyfini çıkarıyormuş gibi davrandı. Kırmızı bir şapkanın ucunu fark etmesiyle, Maggie'nin heyecanı arttı. Gördüğü şeyin ya uzun boylu bir kadına ya da Katolik Kilisesi'nin ağır toplarından birine ait olduğuna karar verdi.

Başka hiçbir şey duyamadan geri döndü ve anahtarını çıkararak koridorun sonundaki Dr. Rossi'nin laboratuvarına doğru yürümeye başladı.

İçeri girince şapkasını çıkarıp, üzerinde gerçeğiyle aynı boyutta, çerçeveli bir Torino Kefeni kopyası bulunan uzun masanın üzerine koydu. Dr. Rossi, on yedi yaşındayken Roma'ya haç için gittiğinde satın almıştı onu. Frances, Filistin'de Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi kararını veren Pontis Pilatus karargahından çıkarılan 28 basamaklı Tire mermerinden yapılmış Scala Santa'yı Dr. Rossi'nin bulduğunu söylemişti. Cezası verildiği gün Hz. İsa onun üzerinde yürümüş olmalıydı. Dr. Rossi tıpkı diğer dindarlar gibi merdiveni dizleri üzerinde, her bir basamağında durup özel duasını okuyarak çıkmıştı. Kefen'in bu kopyasını eve getirmiş ve babasına bir rahip olmak istediğini söylemişti. Fakat babası buna izin vermemişti. Annesi ve Frances'in ağlamaları eşliğinde, günlerce bu konuda kavga etmişlerdi. Sonunda babası kazanmıştı, ama Dr. Rossi konuyu kapatmış olsa da tüm hayatını adeta bir rahip gibi geçirmişti.

Maggie, Hz. İsa'yı böyle yaralı biçimde göstermenin uygun olmadığını düşünürdü. Onu her gördüğünde yaptığı gibi "Bağışla bizi, Tanrım," diye fısıldadı yine. Beyaz eldivenlerini çıkardı ve uzun kollu laboratuar önlüğünü giydi. Tedbir olarak da tıbbi lateks eldivenleri taktı. Üzeri toz olsun istemiyordu. Doktor burada yokken, etrafta taşmış, dökülmüş, kırılmış deney tüpleri ya da tehlikeli tıbbi atıklar yoktu.

Aceleyle önce daha çok kirlenen yüzeylerin tozunu aldı: Önü camlı dolaplar, paslanmaz çelik raflar, beyaz laboratuar buzdolabı, katmanlı hava üfleyici, değişik türden mikroskoplar, ölçüm aletleri ve

* *Kapılara, pencerelere veya evlerin iç bölümlerine süsleme amacıyla yapılıp takılan dövme demir Ç.N.*

boş deney tüplerinin olduğu raflar. Herbiri en son teknoloji ürünü ve araştırması için bulunabilecek en iyi malzemelerdi. Maggie bu malzemelerin çoğuna aşinaydı çünkü New York'taki ilk işi, Harlem Hastanesi'ndeydi. Dr. Rossi'nin bir ara Mount Sinai Hastanesi'nde bir laboratuarı vardı, fakat tartışmalı bir projesi reddedilince, buraya bir laboratuar kurdu. Avukatı, gerekli izinleri alabilmek için rüşvet vermiş olmalıydı. O, babasının eski tıbbi bürosunun tesisat sistemini çalıştırmak ve diğer sorunlarını halletmek için de iyi para harcamış olmalıydı.

Masanın tozunu alırken, eliyle çarptığı bir defter havaya fırladı, yere düşünce seramik zeminde sekti ve sanki kilitliymiş gibi, açılırken bir klik sesi çıkardı. Yerden kaldırmak için deftere doğru uzandığı sırada açılan defterdeki, listeye benzer bir bölümde adını görünce çok şaşırdı. Sayfaları yavaşça birbirine yaklaştırdı ve defteri hızlıca çarparak kapattı.

"Şu halime bak, başkasının özel eşyasını karıştırıyorum," dedi yüksek sesle.

Defterin kapağında "Günlük," yazıyordu. Bunu ya da benzeri defterleri zaman zaman laboratuarda gördüğü olmuştu.

Maggie defteri yerine koydu ve toz almayı bitirdi. Ardından saatine baktı, Graham Smith şapkasına da kısa bir bakış atarak masaya oturdu.

"Yüce İsa, yapacağım şey için beni affet," dedi.

Günlükte adının yazılı olduğu sayfayı açtı ve okudu. Şöyle yazıyordu:

9- İlerlemeden önce Maggie'yi gönder.

bölüm 3

Torino, İtalya

Yüzyıllar boyunca milyonlarca insanın küçümseyici ya da yüceltici bakışları, Dr. Felix'i yapacağı şeyden alıkoyamamıştı. Bu örtünün ilk fotoğrafı 1898'de çekilmiş, canlı bir portre gibi ortaya çıkarılmıştı. Örtüdeki resim, çıplak gözle bile rahatlıkla ayırt edilebiliyordu. Tıbbi

görüşler de şu konuda hemfikirdi: Bu 4,5 metrelik örtü, bir cesede sarılmıştı.

Ortasından katlanmış olan kumaşın yarısı vücudun arka kısmını kapatabilsin diye cesedin başının etrafından sarılmıştı. Felix'in bakmakta olduğu yarısı da ön tarafı kapatıyordu. Bir adam ölmüş ve onun içine sarılmıştı. Etrafı da otlar ve çiçeklerle bezenmişti ki onların görüntüsü de adamınki kadar belirgindi.

Roma İmparatorluğu'nun birinci yüzyılında uygulanan çarmıha germe yöntemiyle ölmüş ya da ona benzetilmeye çalışılmış bir cinayete kurban gitmiş, böylelikle sahte bir kutsal emanet yaratılmıştı. Bir Ortaçağ sahtekarının, nasıl olup da çivilerin mevcut olan yöntemin aksine avuç içine değil de bileklere çaktığını ise Kefen'in sahte olduğuna inananlar açıklayamamıştı. Çivileri bileklere çakma yönteminin Romalılar'ın uyguladığı bir yöntem olduğu ancak son araştırmalarda ortaya çıkarılmıştı.

Bilimin ortaya koyduğu her bilgi kırıntısı karşısında, devamlı tartışmalar olmuş, ama inananlar da, Felix de bunların hiçbirinden etkilenmemişti. Zihni, çalışmasının selameti için objektif kalmıştı, ama yüreği için aynı şey söylenemezdi.

Nasıl olabilirdi?

Burada bir adam yatmıştı, yaklaşık 1,80 m boyunda, uzun saçları omuzlarına dökülen. Sakalı ikiye ayrılmış, bıyıklı ve saçları arkasından iki yerden bağlı. Tahminen 80 kg civarında. Vücudu iyi bakılmış gibi görünüyordu ve ölmeden önce oluşanların dışında bir anormallik yoktu.

Felix bu yaraların herbirini neredeyse ezbere biliyordu.

Cesedin alnındaki bir yara kanamaya neden olmuştu. Kanın oluşturduğu koyu leke, zayıflamış, Samiler'e özgü yüzünün sol alt tarafında görülebiliyordu. Başının üstündeki saçlarında muhtelif kan lekeleri vardı. Bir tanesi sağ kaşından sağ kulağına doğru çatal şeklinde uzanmış, diğerleri de başının arka tarafını kaplayacak biçimde dağılmıştı. Sağ kirpiği parçalanmış, sağ yanağı da bir sopayla patlatılmışçasına genişlemişti. Sol yanağındaki çizikler, kafa üstü yere düştüğü için oluşmuş kesikler gibiydi. Burun kemer kırılmış gibi, olması gerekenden farklı bir yerdeydi. Kan akıntısı izleri, yüzünden aşağıya inerken sol

göz kapağının, sol burun deliğinin, üst ve alt dudaklarının üzerinde pıhtılaşmıştı. Pıhtılaşmalar doğal görünüyordu. Alyuvarlar kenarlarda toplanmış ve çevrelerinde de küçük ince bir sıvı tabakası oluşmuştu. Sağ omzunda derinden aşınmış bir yüzey vardı. İki dizinde de belirgin yaralanmalar, bir diz kapağında tekrarlanan darbelerden oluşmuş muhtelif kesikler vardı. Sol bileği sağdakinin üzerine konulmuş ve hissedilebilecek en yüksek derecede acıyı veren kozalji oluşturmak amacıyla tam olarak orta sinir üzerine hasar veren geniş bir yara açılmıştı. İki kolundaki bu yaraların altında yatay kan akıntısı izleri vardı. Arka bölümde, delinmiş sağ ayağının kanlı izleri ve onun üzerine yerleştirilmiş sol ayağın nispeten daha az belirgin izleri vardı. Bütün bu yaralanmaların altında önde ve arkada omuzdan bacaklara kadar, küçük halter biçimindeki kırbaçlama ile uyumlu görünen izlerin yönleri, iki uçlu bir kırbaç kullanıldığı izlenimi uyandırıyordu. Belki 120 kırbaç. Muhtemelen daha fazla. Beşinci ve altıncı kaburgalar arasında, göğsünün sağ tarafında, aşağı doğru beline giden bir kan akışına neden olan oval bir kesik vardı. Bu sonuncusu eğer adam hayattayken yapıldıysa, ölümcül olmuş olabilirdi.

Kan akışından anlaşıldığı kadarıyla, kolları iki yana açık bir vaziyetteyken ölmüştü. Ölü katılığı, ayaklarını olduğu şekilde dondurmuş ve vücudunu sertleştirmişti ki bu da öldükten sonra dört ila yirmi dört saat boyunca olduğu şekilde bırakıldığını gösteriyordu. Tıbbi görüşler sağ omuz ve dirsekte çıkık olup olmadığı konusunda çelişkiliydi. Eğer varsa bu, onu burada yatacak şekilde her kim sarmışsa ellerini leğen kemiğinin üzerine uzatabilmek için, kollarını kırmak zorunda kaldığı anlamına gelebilirdi.

Sadece inatçılık bunu gören birini gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaktan alıkoyabilirdi. Bu görüntü yaşayan bir insanın acı çekişinin kaydı gibiydi. Bu üç boyutlu görüntünün, kumaşta nasıl oluştuğunu hiç kimse bilmiyordu. Bazıları kandaki ve damar sıvılarındaki yavaş bakteri hareketleriyle, bazıları da yeniden dirilmeyle bağlantılı enerjilerin etkisiyle oluştuğunu söyledi. Felix için ise nasıl olduğu, onun gerçekten var olması kadar önemli değildi. Üzerindeki polenler ve onların bitkileri Kudüs'tendi. Anatomik kusursuzluğu ve kısalıp bükülmüş

dizleri, zamanın en usta sanatçılarının bile bilgisinin veya ustalığının ötesindeydi.

Felix, resmin karşısına geçince titredi. Bir an için gözyaşlarının akacağını sandı. Bu Tanrı'dan başka kim olabilirdi? Hz. İsa'dan başka kim? Romalılar bir sürü insanı çarmıha germişlerdi, ama bütün kurbanlar dikenli bir taç mı giymişti? Göğüslerinin sağ tarafında tıpkı İncil'de anlatıldığı gibi bir mızrak yarası var mıydı? Çocukluğundan beri Felix —her ne kadar kendisi istekli olsa da— bu kutsanmış kanı temizlemek ve tapmak tarafından katledilen bu masumu kurbanlıktan kurtarmak için bu cinayeti çözümlemeyi arzuluyordu.

Dokuz yaşındayken, bu yüzü ilk gördüğünden beri ızdırapla bu cinayet çözümlemek istiyordu.

O anda omuzunda bir el hissetti ve o yöne baktı. Bu el, Peder Bartolo'nun eliydi. Yaşlı rahibin gözlerine baktı, şefkat doluydu. Felix onun gibi hoşgörü eğitimi almış birinin, ne hissetmiş olabileceğini biliyordu. Kendisine bunu yapamayacağını telkin ettiği bir şey, yaptığı takdirde günaha girmiş olacağını düşündüğü bir şey. Uzun zaman önce Pazar okulunda Hıristiyan çocuklara Hz. İsa'yı Yahudiler'in öldürdüğünü öğrettikleri zamandan kalma bir nefret tortusu. Her Katolik gibi o da iyi biliyordu. İkinci Vatikan Konsili 1965'te şunu belirtmişti: "Onun tutkusuna karşı yapılanlar için, ne o zaman yaşamış, ne de fark gözetmeksizin, şu an yaşayan tüm Yahudiler'i suçlayamayız." Modern İncil ilmi de daha ileri giderek suçlama temellerini çürütmüştü. Ancak hâlâ, o his oradaydı. Onlarla bağlantılı olmak istememişti. Bu his onu utandırmış ve aklını karıştırmıştı. Umutsuzca bunu uzaklaştırmak istedi. Ailesi neden yalan söylemişti? Hem Yahudi olmaktan hem de bundan utanmaktan kaynaklanan çifte suçluluk hissinden nasıl kurtulacaktı?

"Hasta olduğunuzu mu hissediyorsunuz, Doktor Rossi?" diye sordu Peder Bartolo, İtalyanca.

Gerçeğin farkına varmıştı. Bir Yahudi olarak artık planına devam etmek için daha önemli bir nedeni vardı.

"Hayır Peder, iyiyim," diye cevap verdi, İtalyanca.

Bu yeni kimliğinin yönetimini ele alabilir ve hayalini kurduğu ve hazırlıklı olduğu şeyi —her aşamada asla devam edemeyeceğini çünkü

gerçek dışı ve dine hakaret olduğunu söyleyerek de olsa— başarabilirdi. Hazırlıklarını tamamlamış ve laboratuarında sadece kendini aşmak için sonsuz testler yapmıştı. Buraya sadece Kefen'i görmek ve test etmek için gelmişti. Sadece kariyerini korumak için buraya geldiğini basından saklamıştı. Bazılarına göre Kefen bilimi, tuhaflık bilimiydi.

Sanki Tanrı'nın kendisi, New York'taki kutuyu açıp, Frances'in okuduğu mektupları ortaya çıkarmış gibi şimdi kendini, hayalini gerçekleştirmeye mecbur hissediyordu.

Eğer planını uygulayabilirse bir hafta beklemek yerine, yarın Torino'dan ayrılabilirdi. Ailesinden birinin ölümünü mazeret gösterebilir, araştırmayı ikinci yetkili kişiye devredebilir, sınırlı tutulan ve mantıksız derecede pahalı ama aynı zamanda da hızlı olan bir Concorde uçağıyla Paris'ten New York'a uçup sabah Frances'in yanında olabilirdi.

Heyecanı, olasılıkları düşündükçe yükseldi. Felix, başarmaktan ve keşfetmekten duyduğu eşit derecede korkuyla, Bartolo'nun bakışından kaçınmak için başını eğerek çalışmasına başladı. Poor Clare Rahibeler'i Kefen'in arkasına dikilmiş olan ve Hollanda Kumaşı adı verilen parçayı sökmek üzere yanma geldiklerinde durdu. Ardından, Peder Bartolo ile birlikte Kefen'i tamamen açtılar. Diğerleri etrafında çalışırken, Felix mikroskobunu dikkatlice masaya yerleştiriyordu, nefesi ağırlaşmış ve avuçlarındaki ter, eldivenlerinin üzerine çıkmıştı. Mikroskobun, onun dışında o altın kaplamalı odada bulunan hiç kimsenin bilmediği bir özelliği vardı. Onu, bu günü düşünerek —asla kullanmayacağını söyleyerek— kendisi tasarlamıştı.

Felix, gerçekten devam ederse neler olacağını binlerce kez aklından geçirerek bir an için duraksadı. Peder Bartolo bir yere oturmak için masaya arkasını döndüğü sırada da beklediği şansı yakaladı.

Mercekten bakarken Felix mikroskobu Romalı askerin, göğsü deşmek için mızrağını sapladığı yerde bulunan en büyük kan lekesinin üzerine yerleştirdi. Kan lekesinin bulunduğu lifler açığa çıkana kadar mikroskoptaki görüntüyü büyüttü.

Felix, kalbi hızla çarparak, mikroskobun üzerindeki bir kolu itti. Ucunda kanca olan ince bir jilet ortaya çıktı. Nefesini tuttu. En koyu

olan liflerden iki tanesini kesti, ardından üç santimetre aşağıya inip tekrar kesti. Başını kaldırıp, koluyla gözlerini sildi ve Peder Bartolo'nun diğer rahiplerden biriyle konuştuğunu gördü. Felix, mikroskobun üzerine eğildi. Jileti yerine yerleştirdiğinde onunla birlikte, Felix'in Tanrının Oğlu'nun DNA'sını taşıdığından emin olduğu yüzlerce kan hücresiyle dolu kumaş ipliklerini de elde etmişti.

Nefes nefese, değerli ganimetini kaldırdı.

Hz. İsa'yı Yahudiler öldürmemişti.

Ama Tanrı'nın izniyle, bir Yahudi onu dünyaya geri getirecekti.

bölüm 1

Beşinci Cadde, New York

Maggie, Dr. Rossi'nin onu göndermeyi planladığını yazan satırı üç kez okudu. Nereye göndermek? Onu işten çıkarmaktan bahsediyor olamazdı.

Kelimelerin, kalbini yerinden sökeceği hissine kapıldı.

Dört yıl boyunca, Dr. Rossi ona samimi bir yakınlık göstermişti ya da rol yapmıştı. İlk önceleri yarı zamanlı olarak, sadece laboratuvarın temizliğini yapıyordu. Sonra Rossi'ler bütün katla ilgilenmesi için onu tam zamanlı olarak işe aldılar. Daha sonra ise Dr. Rossi'nin onun için ayarladığı dersler sayesinde kendini geliştirererek yeniden sadece laboratuarı temizlemeye ve başka yerlerde ufak tefek işler yapmaya başladı. Hâlâ ona bel bağlamış durumda olduğunu bildiği halde onu nasıl kovabilirdi?

"Maggie, içeride misin?"

Dr. Rossi'nin kız kardeşi Frances'ti seslenen. Maggie defteri yerine koyamadan, Frances içeriye girmişti. Gözleri ağlamış ya da uykusunu alamamış gibi hafifçe şişti.

Frances, Maggie'nin elindeki günlüğe baktı.

"Senin mi?" diye sordu, fazlaca kibar bir ifadeyle, "yoksa Dr. Rossi'ye mi ait?"

Maggie, mahcup bir ifadeyle defteri masaya koydu. "Dr. Rossi'nin, ama..."

"Ve sen de onu okuyor muydun?"

Frances'in yüzü, gördüğü şeyden hoşlanmadığında fırtına bulutları gibi görünürdü. Özellikle de kestane rengi saçları şu an olduğu gibi başının arkasına doğru düz biçimde taranmış olduğunda. Şık ve zarif, Doncaster marka elbiselerinden birini giymişti. Maggie, onun dolaplarını karıştırmadığı için bilmiyordu bunu. Şu anda, Frances şık bir şekilde onu utandırıyor gibi görünüyordu.

"Niyetim okumak değildi. Kapağı açıldı. Adımı gördüm..." Maggie kendisini acındırarak masadan kalktı. "Bayan Rossi, Dr. Rossi neden işten atacak beni? Ne yaptım ben?"

Frances'in keskin bakışları deftere yöneldi, "Seni işten atmak mı?" Masanın yanına gelip defteri aldı. "Bu çok saçma! Göster bakayım nerede yazıyor."

Maggie, yanında durarak sayfaları çevirdi, bulunca da Frances'e gösterdi.

"İşte burada. Gördünüz mü? 'İlerlemeden önce Maggie'yi gönder' yazıyor."

Frances oturdu, sayfayı inceledi ve soğuk bir şekilde güldü. "İnsan Kalıtım Projesi? Nükleer hücre transferi kopyalaması? Ah, Flix," dedi ona taktığı lakabı kullanarak. "Bu defa neyin hayalini kuruyorsun?" Kitabı çarparak kapattı. "Seni kovmaya niyeti yok. Bunu hayatı boyunca yaptı."

"Neyi yaptı?"

Frances ona baktı. "Her zaman bütün dikkatini garip şeylere verdi: Zor işler, imkansız projeler." Parmak uçlarını defterin üzerine vurarak gezdirdi. "Bazen hayata geçirdiği de olur, ama genelde yapmaz. Devam ederken takıntı halindedir, ama sadece zihinsel bir oyundur. Listeler yapar. Bu defaki klonlama hakkında."

"Klonlamak mı? Kimi klonlayacak?"

"Hiç kimseyi elbette."

"İnsan klonlamaktan mı söz ediyorsunuz?"

"Sadece teorik olarak, Maggie."

Maggie dikkatle Frances'in elinin altında duran deftere baktı. "İyi ama bir bakıp emin olamaz mıyız?"

Frances kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır!" Maggie'nin eline hafifçe vurdu. "Parlak zekaya sahip adamlar, genellikle biraz garip olurlar. Sadece onun ilgisini çeken bir şey bu. Sana buna benzer, hiçbir zaman yapmadığı —uzaktan bile niyetlenmediği— işlerle dolu yüzlerce liste gösterebilirim. Zihninde, yapılması mümkün olmayan şeyleri yapmaya çalışmayı sever, hepsi bu."

"Ama neden beni işten atmak zorunda?"

Frances, Maggie'ye iğneleyici bir bakış attı. "Belki de klonlama tartışmalı bir konu olduğu ve sen de onun günlüklerini okuduğun içindir."

Maggie'nin tek istediği, Frances'in haklı olduğunu görmek için defteri biraz daha okumaktı. Eğer devletin verdiği yemek fişine ihtiyacı olacaksa, bunu bilmek istiyordu.

Frances, Kefen'in kopyasına doğru baktı ve boynunu adeta onun enerjisini emiyormuş gibi döndürdü.

Maggie onun şişmiş gözlerini tekrar fark etti. "Bayan Rossi, sorun nedir?"

"Hiç. Yani..." Frances kapıya doğru baktı. "Adeline'le birlikte Enea halamın evindeydik. O dün gece öldü, Maggie."

Maggie onu tanıdığından beri ilk defa Frances'in gözlerinden yaşlar akacak gibiydi. Maggie, içten gelen bir şekilde ona doğru eğilerek sarıldı, omzuna usulca vurdu. Frances ve Dr. Rossi —birinin eğlence düşkünlüğünden olabildiğince uzak, diğerinin de tam bir aile düşkünü olması dışında— New York'un, paraları sayesinde genç kalmış iki olgun ve zengin bekarlarıydı. Frances haftada üç dört gecesini Enea halasıyla geçiriyordu. Dr. Rossi evlenene kadar ya da evlenmediği sürece Frances'in, geceleri birlikte dışarı çıktığı periyodik erkek arkadaşlarının ciddi düşünmek için hiçbir şansı yoktu. Maggie onun, Dr. Rossi'yi yalnız yaşamaya zorlayamayacağını biliyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Frances oturduğu yerde doğruldu. "Hayır, yok. O öldüğünde sadece Flix ve ben kalacağız, ikimizden başka aile üyesi kalmayacak diye ne kadar korktuğumu da biliyorsun."

Maggie, Frances'in ne kadar üzgün olduğunu, ona Dr. Rossi'den bahsettiği sırada Flix deyişinden anlayabiliyordu.

"Bugün harika bir sürprizle karşılaştık, ama sanırım Dr. Rossi'nin..."

"Sakın akrabalarınızı bulduğunuzu söylemeyin!"

Frances hafif bir heyecanla ona baktı. "Evet, sanırım öyle oldu ama şey... o, buna üzüldü."

"Neden? Akrabalarınız suçlu falan mı?"

"Hayır, öyle olmadıklarına eminim, ama..."

"O halde bu harika, Bayan Rossi."

Frances ayağa kalktı. "Göreceğiz. Sana söylediğimden Dr. Rossi'ye bahsetme. Onunla konuşmamız gerekiyor. Ben sadece kasaya bir şey koymak için uğramıştım." Bu arada holden gelen bir ses duydular. Frances "Adeline, buradayız," dedi.

Maggie, gözlerini dikmiş günlüğe bakıyordu. Frances onu eline alıp salladığında yüzünün kızardığını hissetti.

"Sanırım bunu da kasaya koysam daha iyi olacak. Kendinden utanmalısın, Maggie."

Ardından, Adeline gülümseyerek ve Maggie'ye el sallayarak kapıda belirdi. Kendisi Frances'in, Lawrence Üniversitesi'nden arkadaşıydı. O, Frances ve Dr. Rossi okul günlerinden bu yana birlikteydiler, fakat Dr. Rossi at gözlüklerinden ancak kurtulabilmiş gibi, Adeline'le çıkmaya henüz bir yıl kadar önce başlamıştı. Eğer aralarındaki ilişki iyi giderse, Frances de âşık olup bir hayat kurmak için kendine izin verebilirdi.

Maggie, hâlâ Dr. Rossi'nin Adeline'yi fark etmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Adeline, Maggie'nin şahsen gördüğü en güzel kadındı. Vücudunda hiç yağ yokmuş ve asla da olmayacakmış gibi narin görünüyordu. Doğal sarışın, elmacık kemikleri, göz yuvaları ve çenesi belirgindi. O derin göz yuvalarında, kül grisi gözleri vardı. Maggie, tanıştıklarında kendini ondan hoşlanmamaya hazırlamıştı, fakat Adeline'nin ruhunda çabucak sevilmesini sağlayan bir şey vardı. Herkes onun etrafında olmak isterdi.

Adeline içeri girip, sarılmak için Maggie'ye doğru uzandı. "Maggie, görüşmeyeli haftalar oldu. Nasılsın?"

Maggie de ona sarıldı. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Adeline ondan kolları mesafesinde uzaklaşarak "Harika! Ama söyle bakalım bana," dedi, gözlerinde muzip bir bakışla masanın üze-

rinde bir kuş gibi duran şapkaya şöyle bir bakarak. "O senin olabilir mi? Nereden buldun ki onu?"

Maggie çok rahatsız oldu bundan. Neden Beşinci Cadde'dekilerin yarısıyla şapkalar hakkında konuşmak zorunda kalmıştı ki? Bunun olmamasını dilerdi, özellikle de şu an yaptığı konuşmanın.

"Evet, benim."

Adeline, şapkaya bakarak başını salladı. "Ne kadar güzel, Maggie! Onu bizim için takar mısın? Lütfen!"

Maggie, Adeline'nin bir taraftan da Frances'i neşelendirmek istediğini hissetti. Bu teklifi reddedemezdi, şapkayı taktığında Adeline'nin yüzündeki neşeyi gördü. İkisi de okullu kızlar gibi kıkırdadılar.

"Bu ilahi bir şey biliyorsunuz. Gerçekten ilahi," dedi Adeline.

"Öyle olsa iyi olur," diye ağzından kaçırdı Maggie. "O bir Graham Smith."

Maggie, Adeline'yle Frances'in birbirine hızlıca ve şaşkın bir bakış attıklarını gördü. Büyük bir hata yapmış olabilirdi.

Frances ona yaklaştı. "Graham Smith mi? Büyük marifet! Demek Graham Smith Maggie, bunca şeyin arasında. Satın mı aldın? Ne için?"

Maggie, bir an için yalan söyleyebilen biri olmayı arzuladı. "Sharmina'yı hatırlıyor musunuz?"

"Kiliseden arkadaşın olan mı?"

"Evet, şey..." Maggie hikayeyi hızlandırdı. "Sharmina'yla aramızda on beş yıldır devam eden bir şapka savaşı var ve yeni aldığı şapkasıyla bütün cemaatin önünde böbürleniyordu. Bugün Kaliforniya'dan özel bir konuşmacı konuğumuz geliyor, konuşmacımızın karısının çok güzel bir şapka mağazası var. Görmüyor musunuz? Kilise bugün en büyük şapka yarışmasına sahne olacak, o kadın da bunun jürisi olacak ve Sharmina da kendisinin kazanacağını söyledi ve..." kendini aptal hissederek durakladı.

Frances, şapkayı Maggie'nin başından aldı, bir anlığına kendisi taktı ve komik bir şekilde kırıtarak "Endişelenme Maggie. Sharmina bugün hiçbir şey kazanamayacak," dedi. Şapkayı Adeline'in başına takmak için yürüdü.

Maggie sakinleşti.

"Hayır, Frances," dedi Adeline ama Frances çoktan şapkayı Adeline'nin başına geçirmişti.

"İşte! Ne şapka ama. Şöyle bir dön de bakalım, Adeline."

Adeline dönerken, Maggie'nin soluğu kesildi. Şapkayı kendisi almıştı ve parasını ödemişti. Bunu kanıtlayacak faturası da vardı ama şapka Adeline'ye aitti.

Adeline şapkayı çıkardı ve gözlerinin içine bakarak Maggie'nin başına taktı. Sanki gerçekte olduklarından daha yakınlaşmış gibi bir hisse kapıldı. "Bugün bir zafer kazanacaksın," dedi Adeline ve hole doğru giderek gözden kayboldu.

Frances, Maggie'nin ellerini tuttu. Hâlâ şaşkın ama aynı zamanda heyecanlı görünüyordu. "Sharmina seni bu şapkayla gördüğünde, düşüp bayılacak, sana söylüyorum. Bayılacak!"

Maggie cevap vermeyince, Frances yüzüne dikkatle baktı.

"Pekala, bana doğruyu söyle."

"Ben her zaman doğruyu söylerim, Bayan Rossi."

"Peki..." Frances dudaklarını gerdi ve şapkaya bakarak kaşlarını kaldırdı.

Maggie, o kadar utandı ki konuşamadı. Frances akrabalarının arasında bir *bereket boynuzu** idi. Orkideleriyle, S-Type Jaguar'ıyla, 'Kral' adını verdiği siyah renkli Endülüs aygırıyla. Fakat her şeye rağmen tutumlu olmaya çalışır, ölçüsüz derecede yüksek harcamalar yapmayı reddederdi. Maggie'nin bu müsrifliği karşısında ne düşünmeliydi?

Frances, Maggie'nin koluna dokundu ve diliyle cık cık sesi çıkardı. "Yanlış bir şey söylüyorsam düzelt, ama yeniden burada tam gün çalışmak ister misin?"

Maggie son altı aydır her gün yediği ton balığı güvecini düşündü. "Olur," dedi sessizce, "ama Dr. Rossi zaten bana o kadar para ödüyor."

"O sadece laboratuvardaki hafif işler için. Yeniden bütün işleri yapmak ister misin?"

"Şey, evet."

"Güzel. Ona, sana daha fazla para vermesini söylerim. Hemşire asistanlığı okulundaki saatlerini ayarla ve bana bildir. Hemen başlaya-

---

* *İçi bitmeyen meyvelerle dolu sembolik görünmez bir boynuz. Ç.N.*

bilirsin." Frances kapıya yöneldi. "Bugün iyi eğlenceler, Maggie. Bunu hak ettin. Yarın bana olanları anlatırsın."

"Çıkıyor musunuz?"

"Evet." Frances kapıda durakladı. "Adeline'le birlikte cenaze evine gidiyoruz, sonra da Landing'e gidip, geceyi oradaki kulübede geçiririz diye düşündüm. Bir geceliğine şehirden ayrılmak istiyorum."

Maggie başını salladı. Rossi'ler Hudson Nehri'nin karşısında, Cliff Landing'deki evlerine kulübe diyorlardı ama birçok insanın evinin iki ya da üç katı büyüklüğündeydi.

Frances gidince, Maggie uzunca bir süre kapıya bakakaldı. Ardından Dr. Rossi'nin hazırlanma odasına giderek eldivenlerini ve laboratuvar önlüğünü üzerinden çıkardı. Kaçmış çoraplarını bacaklarından aşağı doğru sıyırdı. Yenilerinin baldır kısımlarını genişletti. Çoraplar onun için biraz dardı ve kalça kısımları da genişti. Pudrasını çıkardı. Artık farkında olmadan yapıyordu bunları. Hafifçe makyajını tazeledi: Geniş burun deliklerinin dikkat çekmemesi için burnunun orta alt tarafına biraz parlatıcı sürdü, benzer bir numarayı da aşırı geniş dudaklarına uyguladı. Dudaklarının kenarlarına kahverengi dudak parlatıcı ve içine de kırmızı renk. Son rötuşlar ve hepsi bu. Gözlerine hiçbir şey yapmadı —zeytin rengi benekleri olan kahverengi gözler— Tanrı'nın ona verdiği bu tek armağan için şükran duyarak oradan ayrıldı.

Çıkmak için, Frances ve Adeline'nin gittiğinden emin olana kadar bekledi, ardından Rossi'lerin şatafatlı koridorunda yürürken ışıkları söndürdü. İçinde, işten atılıp atılmayacağını öğrenebilmek için okumak isteyip de okuyamadığı günlüğün de olduğu kasanın bulunduğu salonun yanından geçti. Ön kapıyı kilitledi ve asansörün butonuna bastı.

Asansörün gelmesi her zamankinden biraz daha uzun sürdü.

Kapı açıldığında gecikmenin sebebiyle karşılaştı. Sadece bir an için ve ilk defa Maggie, Bay Brown'la yüz yüze geldi. Bu asansörü kullandığına göre kendisininki havaya uçmuş falan olmalıydı. Üst katta yaşayan ve VIP misafirlerini karşılamak için hiçbir zaman özel garajına inmeyen adam. Öyle olmasa Maggie onu daha önce iyice gözetlemiş olurdu. Birkaç kez bir anlığına da olsa onu gördüğü zamanlarda da büyükçe bir fötr şapka giydiğinden Maggie onun yüzünü görememişti.

Adamın görüntüsü karşısında Maggie donakaldı. Kafası öyle büyüktü ki insandan çok bir toteme benziyordu. Dolgun saçları yüzünü

platin bir aura gibi çevreliyor, uzun burnuyla güçlü çenesini dengeliyordu. Güçlü bir kavrayışı olduğu anlaşılan büyük ve kaba elleri, boğumlu parmakları vardı. İnsanı aşağılayan delici bakışları karşısında gözlerinin içine uzun süre bakmak zordu. İlk bakışta pek de pahalı görünmeyen giysiler giydiğini düşündürüyordu.

Asansörün kapısı açılmaya başladığı anda uşağı, onun görülmesini engellemek için harekete geçti. Ama Maggie, hakkında üç konuda karar verecek kadar ona bakabilmişti. Gördüğü bir yüzü asla unutmazdı ve onu ne Vogue'de, ne Town & Country 'de ya da W'de ne de herhangi bir gazetede görmüştü. Adı da muhtemelen Bay Brown gibi sıradan bir ad değildi. Gerçek adı her ne ise, herkesi kendisinden aşağıda görüyordu, özellikle de —o anda— onu.

"Durun lütfen," diye emretti uşak soğuk bir ifadeyle ve butona bastı.

Bu istek onu rahatsız etti, ama uşağın arkasındaki Bay Brown'u görebildiği kısmına bakarak başını salladı. Kapılar kapandığı anda nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Biraz sonra asansör geldi ve Maggie aynadaki yansımasından kaçınarak asansöre bindi. Adeline, Graham Smith şapkasını giydiğinde, kendisinin ne kadar gösterişsiz olduğunu fark etmiş, Frances tarafından o şapkanın onun ödeyemeyeceği kadar pahalı olduğunun hatırlatılmasıyla kendisini olduğundan daha yüksek seviyede göstermeye çalıştığı fark edildiği için aşağılandığını hissetmiş, Bay Brown'un bakışları da ona önemsiz biri olduğunu hissettirmişti.

Maggie gözlerini kuruladı. Böylece kapıcı Sam ağladığını görmeyecekti.

bölüm 5

Perşembe Sabahı

Felix, Condorde'nin JFK havaalanına iniş için yavaşlamaya başladığını hissetti. Biletini geç aldığı için, daha sessiz olan ön kısım yerine uçağın arka bölümünden bir yer almak zorunda kalmıştı. Çok geçmeden Concorde, —burnu yukarıda, kanatları uçuşunu durdurmak için

rüzgara karşı açılmış, tekerlekli ayakları yere değmek için uzanan—garip şekilli bir kuğu gibi yere inerken yüz yolcusu bu inişi titreyerek hissetti. Gerçi Felix inişi, kalkışa tercih ederdi; dakikada iki yüz seksen knot hızla iki bin feet yüksekliğe çıkmak, yolcuları uzay mekiklerindeki astronotlar gibi küçük koltuklarına çivilemişti. Bu yükseliş önce uçağı ses hızına, sonra da ses hızının iki katma çıkararak bulutların üzerinden karanlık, mor yeryüzü kıvrımlarının pencerelerden görülebildiği boşluğuna çıkardığında, çalışan yardımcı ateşleyicilerin derin uğultusu duyuldu.

Şaşırtıcı olan, henüz uçaktaki hiç kimseyi tanıyamayışıydı. Concorde'yle uçanlar nispeten küçük bir gruptu: Sadece bilete verecek dokuz bin doları olanlar değil, aynı zamanda acelesi olan yahut tanrılar gibi, cennete geçiş yapmak isteyenler. Aslında Felix iki kategoriye de girmiyordu.

Bir şeyler okumaya çalıştı, fakat gözü sürekli içindeki parçacıklar bagaj bölümünde düşük sıcaklıklara maruz kalmasın diye yanına aldığı valize takılıyordu. Uyumaya çalıştı, ama gözleri kapandığında, onu rahatsız eden şeyler gördü; başında kipa* olan bir erkek çocuğu Central Park'ta ağlayarak koşuyor, onu kovalayan bir grup çocuk da "Yahudi, Yahudi, hadi bize boynuzlarını göster!" diye bağırıyorlardı. Hayatı boyunca bu sahne aklmdaydı ama asla kendinde bunun gerçek olup olmadığını soracak cesareti bulamadı. Bu yaşanmış mıydı? Kaçan o muydu, yoksa kovalayan mı oydu? Bunu bilme ihtimali olan son kişi Enea hala da ölmüştü artık..

Halihazırda boş olan gümrük bildirim formunu eline aldı, kendi içinde bir çatışma yaşıyordu. Hayalinde, olayın bu kısmını kurmamıştı. Açıkça şöyle yazabilirdi: Torino Kefeni'nden alınmış iki adet kanlı parçacık. Fakat bu açıklama, onun hemen tutuklanmasıyla sonuçlanırdı. Çalıntı kültürel objeleri ülkeye sokmak federal bir suçtu.

Mikroskobundaki parçacıkları çıkarıp steril bir kültür kabına yerleştirerek kapattığında, işini bitirdiğini düşünmüştü. Ancak o anda gümrüğü hatırladı. Concorde yolcularının üst araması üstünkörü yapılırdı, bunu biliyordu. Gümrük formlarının ona hatırlattığı şey, günah işlemekte olduğuydu. Gerçekten Kefen'den parça çaldığına zar zor

* *Yahudi erkeklerinin sinagogda ya da dışarıda taktıkları bir tür takke Ç.N.*

inanıyordu. Alttan alta Hıristiyan aleminin en büyük hazinesini tahrif ettiğini de biliyordu.

Uçağın burnu geniş bir açıyla yükselip de motorların inişe geçme sesi artarken, gümrük bildirim formu elinde titredi. Üçgen kanatlar, küçük penceresinden göreceği görüntüyü perdeliyordu ama o, —kalkışlarından üç saat kırk beş dakika sonra— tekerleklerin yerle temasını hissetti. Hemen hemen aynı anda uçağın burnu alçaldı ve midesinde o tuhaf, heyecana benzer duyguyu hissetti. Her şey hesaba katıldığında, ona göre Boeing 747'de birinci sınıfta uçmak, Concorde'yle uçmaktan çok daha iyiydi.

Uçak aprona yanaşırken elindeki forma adını, pasaport numarasını ve Beşinci Cadde'deki adresini yazdı. Sonra yalan söylemekten başka bir seçeneği olmadığını düşünerek derin bir utanç hissiyle, kutuyu 'bildirecek bir şey yok' olarak etiketledi.

Uçağın aprona girmesinin üzerinden dakikalar geçmişti ki neredeyse bütün yolcular uçaktan indi. O sırada Felix eğildi çünkü gösterişli uçağın tavanı 1,80 m'den uzun olan herkes için alçaktı. Fransa Havayolları personeli, her zamanki nezaketiyle, Paris'teki Concorde bekleme salonunda teslim aldıkları palto ve şapkaları Felix'e iade ettiler. Felix'le birlikte sık sık denizaşırı seyahat eden diğer yolcular sıraya girmeden göçmen bürosundan geçtiler ve mavi INSPASS* makinelerine doğru gittiler. Felix, kimlik kartını makineye yerleştirerek elini avuç içi kimlik taraması için yapılmış olan okuyucunun üzerine koydu.

Gümrük kontrol alanına geldiğinde, çantaları da oraya gelmişti. Diğer doksan dokuz yolcunun yaptığı gibi o da bavulunu aldı. Yüzü en dostane görünen görevliye doğru yaklaştı. Çok geç kalmıştı. Görevlinin, Napoli'den özel dikim Kiton marka bir takım elbise giymiş beyaz saçlı bir adama, gülümseyerek inceleme için Seeger marka kuzu derisi bavulunu açmasını rica ettiğini gördü. O bavulun üç bin dolar değerinde olmasına aldırmadı. Felix bunu biliyordu çünkü onda da o bavulun bir benzeri ve yarım düzine de Kiton marka takım elbise vardı.

Görevli onunla göz göze geldiğinde sırasını değiştirmeyi düşünüyordu. Felix görevliye gülümsediğinde ter ipek gömleğinin koltu-

---

* *Göçmenlik ve Yerlileştirme Servisi Geçişinin kısaltması Ç.N.*

kaltlarını ıslatıyordu. Felix, hiç hareket etmedi. Görünüşe bakılırsa o ve Seeger bavullu adam Concorde koltuklarında sıkışık vaziyetteyken, JFK gümrük bürosu tamamen çıldırmış ve zengin insanları aramaya karar vermişti.

Sıkıntılı bir şekilde etrafına baktı ve hayal meyal, kendisini sebepsiz yere rahatlatan tanıdık bir yüz gördü. O, nereden tanıdığını hatırlamaya çalışırken —uzun bir çene, ağzında bir yarık ve dalgalı, koyu kızıl-kahverengi saçlar olan— adam sırasından ayrılarak Felix'in yanına geldi.

"Dr. Rossi, değil mi?" dedi ve elini uzattı.

"Evet," dedi Felix, adamla nerede tanıştığını hatırlamaya çalışarak. Adam otuzlarının sonlarındaydı ve İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"*The Times*'tan Jerome Newton."

"Tabi ya," dedi Felix hatırlayarak. Newton, İngiltere'nin çalışan aristokratlarından biriydi. Bir alan seçip o alanın belirgin özelliklerinin hikayesini yazma konusunda ihtisas yapmıştı. Felix'i de *Yeni Genetikçiler* adlı makalesine dahil etmişti. Newton ayrıca doksanların ortalarında *Kefenin Bilim İnsanları*" adında bir makale de yayımlamıştı. O anda Felix'in gerginliği artmaya başladı.

"Sizi tekrar görmek güzel," diyerek durumu idare etti Felix. Bir yandan da görevlinin yanındaki beyaz saçlı adama olanları takip etmeye çalışıyordu.

"Benim için de bir zevk, kesinlikle. Peki, eve mi dönüyorsunuz?" diye sordu Newton.

Felix yüzünde bir gülümseme oluşturdu. "Evet, evet öyle. Ya siz?"

"Esasen, Palm Beach'teki Sanat ve Antika Fuarı'na gidiyorum."

"Orası yeniden mi düzenleniyor?" diyen Felix, ilkine katılmış ve tek bir yerde bu kadar çeşitli sanat eserinin satılıyor olması karşısında hayrete düşmüştü. Evinin holündeki dua sehpasının üzerinde asılı duran gümüş çarmıha gerilmiş Hz. İsa figürünü oradan almıştı.

"Evet. Üçüncü yılında da üst üste dünyanın en iyi satıcılarının ilgisini çekiyor olması olağanüstü. Başka bir grubun hikayesini yazıyorum; *Palm Beach'in Sanat Tacirleri*. Aslında gelirken New York'ta iki hafta kalmanın hoşuma gitmeyeceğini düşünmüştüm."

Newton, aleni bir şekilde Felix'in elinde tuttuğunu unuttuğu gümrük bildirim formuna bakıyordu.

"Torino'da mıydınız?" diye sordu Newton.

Felix ihanet içeren formu tuttuğu elini aşağı indirdi. Sesi neşeliydi. "Evet, güzel bir şehir."

"Duomo'da değildiniz değil mi?" diye sordu Newton, hazırlıksızca.

"Duomo mu?"

"Bence Duomo'da Kefen'le ilgili bir şeyler dönüyor, fakat basını içeri almıyorlar."

Felix, Newton'un ondan şüphelenmesini gerektirecek hiçbir sebep olmadığını kendisine hatırlatarak yutkundu. Zaten Felix hiçbir şekilde halka açık olarak Kefen'le ilişkilendirilmemişti. "Öyle mi?"

"Orada bir şeyler döndüğüne bahse girerim. Rutin bilgilendirmeler için iki Kefen Bilimcisi'ne telefon ettim. İşe bakın ki, ikisi de hafta boyunca Torino'daymış, kendilerine ulaşamadım."

"Bu konudan bir hikaye çıkacağından şüpheliyim. Kefen'le ilgili hiçbir şey değişmez. Yine inananlar inanır; şüpheciler inanmaz. Bilim insanları da 'gerçekler' üzerine tartışmaya devam eder.

Jerome kıkırdayarak gözünü sıranın ön tarafına dikti. "Şuna bakın."

Gümrük görevlisi beyaz saçlı adamın ilk bavulunu boşaltmış, ikincisini inceliyordu. Felix, katlanmış şortları ortaya döküldüğü sırada hâlâ saygınlığını korumaya çalışan adama karşı bir yakınlık hissetti.

"Aslında bizi tepeden tırnağa arayacaklarını düşünmezsiniz, değil mi? Dün Paris'te meydana gelen sanat hırsızlığı ile ilgili olmalı bu," dedi Newton. "Umarım temiz iç çamaşırlarım üst taraftadır."

Felix, Newton'un yanılıyor olması gerektiğini biliyordu, ama önce görevliye sonra yerde duran valizine bir bakış attı. Kültür kabı, mikroskobunun yanındaki güçlendirilmiş bir bölmede duruyordu.

Jerome, sırıtarak bavula doğru baktı. "Eğer orada kaçak bir şeyler varsa, korkarım başınız derde girecek."

Felix kendini toparladı, Jerome'ye doğru baktı ve tek kelime etmedi.

"Pardon, Dr. Rossi, sadece kötü bir şakaydı," diyen Jerome sıranın ön tarafına doğru döndü.

Felix de başını eğerek aynısını yaptı.

Görevli beyaz saçlı adamın eşyalarını yerleştirmesine yardım ettikten sonra sıradaki kişiye yöneldi. Koyu renk sade bir elbise giymiş bir kadındı. Uzun ve düz saçları Felix'e 70'lerden Gloria Steinem'i hatırlattı. Pasaportunu ve gümrük bildirim formunu hazırlayarak görevlinin kulübesine doğru yürüdü ve Felix kadının, "Eşyalarımı aramak niyetinde misiniz?" dediğini duydu.

Görevli, kadının açıklamasını soğukkanlılıkla karşıladı, ardından Felix'i de korkutarak, koyu bir New York aksanıyla, "Evet. Çantanızı açar mısınız?" dedi.

Kadın, dudaklarını kızgınlıkla sıkarak söyleneni yaptı.

Jerome öne doğru eğildi. "Kesinlikle birazdan üstümüz aranacak."

"Öyle görünüyor," dedi Felix ve işin aslı iki ayrı problemi olduğunu düşünerek sesindeki korkuyu gizledi. Birincisi o görevliyi geçmek. İkincisi de Jerome'nin kültür kabının içeriğini görmediğinden ve bundan şüphelenmediğinden emin olmak. Jerome, parçalar hakkında sorular sorabilirdi. Bir muhabir olarak, araştırma yapmak için niyeti ve her ne bulursa onu ortaya dökmek için de sebebi vardı.

Jerome'nin atabileceği başlığı ve ilk kez, yapmış olduğu şeyin nasıl katıksız bir çılgınlık olduğunu düşündü. Eğer Petri kabı bulunursa, tehlikeli bir şey barındırmadığından emin olmak için mutlaka incelenecekti. İşi hakkında da doğruyu söylerse, görevli ipuçlarını bir araya getirebilirdi. Saniyeler içinde gerçekten tutuklanabilirdi. Yarın adı haberlerde olabilir, ünü ve kariyeri de yok olabilirdi.

Zihninde düne geri döndü. Sabahleyin kendisi gibiydi, hareketleri mantık ve derin düşünceden ortaya çıkan, inançlı ve onurlu bir adam; hayalleri öyle değildi gerçi. Bunların altındaki ikiyüzlülüğü düşündü. Planına gerçekten devam edeceğini hiç beklemiyordu. O mantıklı biriydi; planı öyle değildi. Bir telefon konuşması onu altüst etmişti.

"Sıra sizde, Dr. Rossi," dedi Jerome. Felix başını kaldırdı, görevli ona eliyle işaret edince irkildi.

"Teşekkürler," dedi onu açık bir merakla süzen Jerome'ye. Felix, eğilip valizini, bavulunu ve elbise çantasını yerden aldı. Sessizce kaderine razı bir şekilde kendisini Hz. İsa'nın ellerine bıraktı.

"Merhaba," dedi, koyu renk saçlı, yüzü köşeli ve tamamen duyarsız görünümlü görevliye.

"Merhaba," dedi görevli ve Felix'in gösterdiği pasaportla bildirim formunu aldı. Valizlerine baktı ve formu okudu.

"Yolculuğunuzun amacı neydi?" diye sordu.

"İş," dedi Felix.

"Ne tür bir iş?"

"Ben bir mikrobiyologum."

"İtalya'daki işiniz neydi?"

Felix konuşurken uyuştuğunu hissetti. "Bir bilim ekibinin üyesi olarak Torino Katedrali'ndeydim."

Adam yukarı, ona doğru baktı. "Orası Kefen'in bulunduğu yer değil mi?"

Felix göz kırptı. "Evet."

"Onu kendi gözünüzle görmediniz, değil mi?" Adamın yüzünde Felix'in Kefen'i görmeye giden her hacının yüzünde gördüğü, huşu dolu ifade vardı.

"Evet, gördüm."

Görevli, Felix'in belgelerini aşağı doğru indirdi. "Sizce gerçek mi?"

"Benim görüşüme göre o, Hz. İsa'nın Kefeni."

Bir an için sessizce durdular, sonra görevli Felix'in formunu aldı. "Dr. Rossi, Paris'te durdunuz mu?"

"Sadece bu uçuşun aktarması için."

"Bu çantalardan hangileri elinizdeydi?"

Felix, yavaşça valizi işaret etti. "Sadece bu."

"İçinde oradan getirdiğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Yalnızca işimle alakalı küçük bir parça."

"Onları bana gösterin," dedi görevli.

Felix, valizini açtı ve kültür kabının içinde bulunduğu, sağlamlaştırılmış bölmeyi açtı. Çekinerek işaret etti. "Sadece bu."

Adam uzanıp kabı aldı. "Nedir bu, Petri kabı mı?" Işığa doğru kaldırıp inceledi.

Felix sessizce dua ederken bir kadının bağırdığını duydu, "Bu ne cüret!" ardından bir şaklama sesi duydu ve gümrük görevlisini görmek için o yöne baktığında yan sıradaki görevlinin bir valize sutyen ko-

yarken yanağını ovuşturduğunu gördü. Valizin sahibi olan kadın ona tokat atmıştı. Yüzü kızaran görevli elini kaldırarak gümrük polisine, yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi.

Felix'in valizini kontrol eden görevli kıkırdadı, sonra da Petri kabını valize geri koyarken Felix'e sordu, "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

Gümrük görevlisi, Felix'in bildirim formunu kaşeledi ve kültür kabına, ipliklerin kutsallığını hissetmişçesine tuhaf, son bir bakış atarak, pasaportunu geri verdi.

"Sıradaki!" diye seslendi görevli, başını kaldırarak.

Felix minnetle, ipliklerle ilgili planlarından vazgeçerek valizini kapattı. Sadece onları kullanmaktan vazgeçmek değil, Peder Bartolo'yu arayacak, yaptığı hırsızlığı itiraf edecek ve elindekileri ait oldukları yere, kiliseye iade edecekti. Hoşça kal demek için Jerome Newton'a döndüğü sırada, onun kabı görmüş olabileceğini fark etti.

Muhabir Felix'e bakmıyordu. Gömleğinin cebinden çıkardığı küçük not defterine bir şeyler yazmakla meşguldü.

bölüm 6

Perşembe Sabahı – Beşinci Cadde

Sam Duffy, kışlık paltosunu çıkarıp attı ve Beşinci Cadde'yi süpüren mevsim normallerinin üzerindeki sıcaklıkta ocak rüzgarının keyfini çıkarmak için dışarı çıktı. Kapıdaki görevini en çok sevdiği zaman, sabahın erken saatleriydi. Özellikle de böyle bir havada. İnsanlar, yakınlarındaki milyonlarca dolarlık apartman daireleri ve müstakil evlerinden eşofmanları ve koşu ayakkabılarıyla çıkıyor, cadde boyunca köpeklerini gezdiriyorlardı. Burası borsacılar, beş parasızlar ve bazılarının Cartier'den sipariş ettiği elmasları götüren kuryelerin birbirine karıştığı bir yerdi. Hepsi şehrin en kıymetli yerinde aynı havayı teneffüs ediyor, ağaçların, göletlerin ve de çimenlerin tadını çıkarıyordu: Burası Central Park'tı.

Sam, havalar herkesi evlerine kapattığı zaman da parkı seviyordu.

fırtınalı, yoğun sisli havalarda ya da sağanak yağmurlarda tek başına dışarıda dikilirdi. Tıpkı gençliğinde ticaret gemilerinde gözcülük yaparken olduğu gibi havanın vahşi masumiyetini ve denizi seviyor, asla sevgisinden vazgeçemeyeceğini düşünüyordu.

Üniversiteyi bitirdikten sonra yeni, bilgisayar kontrollü şilepler ortaya çıkmadan önce ticari gemi filosuna güverte tayfası olarak girmişti. Maharetli ve cüsseli bir denizci olmak için çalışırken, limanda bulduğu her fırsatta, depolamak ve yerel gazeteleri okumak için şehri dolaşır, insanlarla konuşur, halka açık duruşmalara gider, yerel polislerle arkadaş olur, bilhassa onların hikayelerini dinlerdi. Bu sayede dünyanın işleyişi hakkında, bugüne kadar çok işine yaramış yığınla pratik bilgi edinmişti.

Zenginle fakiri, güçlüyle zayıfı ayırt edebiliyordu. İki dünyada da hayatta kalabilirdi ama babası bir kapıcıydı. Sam sıradan insanlara ve dürüst çalışmaya karşı sevgisini hiç kaybetmemişti.

Beşinci Cadde'de şafak sökerken, hâlâ erdemli bir hayatı varmış ve insanlar da masummuş gibi yapabilirdi, kendisi de dahil.

Cep telefonu çaldı.

Arayan apartmandaki bir kişi hariç, binanın dokuz kiracısının ortaklaşa kullandığı limuzin ekibindeki beş şoförden biriydi. Daha fazla arabaya hiç ihtiyaçları olmamıştı. Birkaç adet evleri ve kafa dinleme yerleri olan bina sakinlerinin üçte biri, farklı zamanlarda burada değil, Arjantin'deki çiftliklerinde, Toskana'daki villalarında, İsviçre'deki dağ evlerinde, Londra'daki konaklarında ya da Büyük Mercan Resifi'ne demirlemiş yatlarında oluyorlardı.

Telefondaki ses, "Sam, Central Park'ın diğer tarafındayım. Dört beş dakikaya kadar Dr. Rossi ile birlikte orada olacağım," dedi

Sam "Anladım," cevabını vererek telefonu kapattı.

Sam kaldırıma doğru yürüdü ve Dr. Rossi'nin limuzini yanaşınca kapıyı açtı. Kapıda kırklı yaşlarında, uzun boylu seçkin bir adam göründü. İnce gövdeli ve geniş omuzlu adamın aslan yelesi gibi uzun ve bakımlı siyah saçları vardı. Ondan daha fazla Lord Byron'a benzeyen biri olamazdı şüphesiz. Sam neredeyse onu üzerinde yeleğiyle görür gibi oldu.

"Merhaba, Sam. Eve dönmek güzel."

"Hoş geldiniz, Dr. Rossi."

Sam, yanlarından geçen bir taksideki kadının Dr. Rossi'ye baktığını gördü. Rossi'nin genç idoller gibi bir karizması vardı. Eğer seçimi gençler yapsa, o ve kız kardeşi New York'un en çekicileri listesinde zirveye otururlardı. İki kardeş sık sık davetler alır, ama davetlere nadiren giderlerdi. Dr. Rossi ilgi alanı sınırlı olan dindar bir adamdı; rahipliğe yükselmesi gereken içine kapanık inzivaya çekilmiş bir çocuk gibiydi. Kız kardeşi ve onun arkadaşı da Rossi'ye benziyordu.

"Yukarıda kimse var mı?" diye sordu Rossi.

Sam valizi taşımayı düşündü ama Rossi ile kapıya doğru yürürlerken valizi kolunun altına sıkıştırmıştı. "Hayır, efendim. Kız kardeşiniz dışarıda. Maggie de daha sonra gelecek sanırım."

"Perşembe günü gelmez. Artık geleceğini sanmıyorum."

Sam, Frances Rossi'yi, arkadaşı Adeline'le lobide konuşurken duymuştu. Maggie'nin yeni iş takvimini ve Sharmina'yla arasındaki şapka rekabetini de biliyordu.

"Açıklamayı hanımlar yapsa daha iyi olur."

Rossi içeri girerken, Sam kapıyı tuttu. Limuzin şoförü arabayı kiracıların garajına çekerken, Rossi de içeri girmişti. Sam yeniden sessizliğe bürünüp ön kapıda dikilmeye başladı. Fakat artık güneş yükselmiş, koşucular ve köpeklerin çoğu parktan ayrılmışlardı. Artık cadde arabalarla dolmuştu.

Tıklım tıklım dolan caddenin karşısındaki parkın sakin ve yaşlı söğüdüne doğru baktı. Sallanan uzun ve kalın dalları, kuruyan yapraklarını hâlâ gururla taşıyordu. Rüzgar, ağacın ince dallarını sanki lime lime olmuş bir yelkenmişçesine dalgalandırdı.

Bir taksi kapıya yanaşınca tentenin altındaki kırmızı halının üzerinden yürüyerek kaldırıma doğru gitti ve içinde kim olduğunu merak ederek arabanın kapısını açtı. Arabanın içinden, uzun çeneli, koyu kızıl-kahverengi saçlı bir yabancı "Günaydın, doğru mu geldim acaba, Dr. Rossi'nin adresi burası mı?" diyerek çıktı.

"Peki, siz kimsiniz?"

"Adım Jerome Newton. Onunla görüşmek istiyordum."

Sam gülümseyerek "Randevunuz var mı efendim?" dedi.

Adam taksi şoförüne beklemesini söyleyerek kapıyı kapattı.

"Şey, tam olarak değil, ama onu burada bulacağımı düşünerek bir şansımı deneyeyim dedim."

"İzin verirseniz geldiğinizi bildirmek için Dr. Rossi'yi arayayım, efendim," dedi Sam. İçeride lobi telefonunu kaldırdı ve Rossi'nin dairesini aradı. Rossi'nin yukarıda olduğunu biliyordu, fakat cevap veren olmadı.

Sam telefonu kapattı. "Üzgünüm efendim, cevap veren yok."

Adam şaşırmış görünüyordu.

"Eğer beklemek isterseniz birkaç dakika sonra tekrar denerim."

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Beş dakika sonra, Sam numarayı tekrar aradı. Bu defa Rossi telefona cevap verdi.

"Newton adında biri burada, sizi görmek istiyor, efendim."

Sam, Rossi'nin sesindeki tedirginliği fark etti. "Newton mu? Bronz saçlı adam mı?

"Evet."

"O bir muhabir. Yukarı gönderme onu."

"Peki, efendim. Ona müsait olmadığınızı söylerim."

Sam haberi verdiğinde, muhabir şaşırmış görünüyordu. "Ona adımı söylediniz mi?"

"Evet, söyledim."

Bilinmeyen bir iş üstündeki, beklenmedik bir muhabir Sam'in ilgisini çekmişti.

"Siz, muhabir misiniz?"

Adam onu inceleyerek durakladı. "Evet, öyleyim."

Sam kurnazca gülümsedi. "Bana neyin peşinde olduğunuzu söylerseniz, belki yardımcı olabilirim."

Adam sırıtarak, "Mükemmel!" dedi. Cebine uzandı ve yüz dolarlık bir banknot çıkardı. "Bu kadar yeter mi?"

Sam kıkırdayarak "İstediğiniz şeye bağlı" dedi.

"Dr. Rossi binadan ayrılmak üzereyken alacağım bir uyarı. Böylece buraya gelip onunla konuşabilirim. Ne zaman araba istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Çok şey istiyorsunuz. Şöyle söyleyeyim. Ücreti ikiye katlayalım, neyin peşinde olduğunuza dair biraz da bilgi verin ki sersemin biri olmadığınızı anlayayım, o zaman belki bir anlaşmaya varabiliriz."

Muhabir gülümseyerek bir yüzlük daha çıkardı ve Sam'e uzattı. "Londra'da *The Times* gazetesinde çalışıyorum. Dr. Rossi Torino'dan ilgi çekici bir şey getirdi. Onunla aynı Concorde uçağındaydım ve valizinin içinde bir an o şeyi görür gibi oldum, ama ne olduğundan emin değilim. Dr. Rossi'ye onunla konuşacak kadar yaklaşmamı sağla, senden bütün istediğim bu. Önümüzdeki günlerde yapacakları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak da çok daha iyi olurdu. Nereye gittiği, kimlerin onu ziyaret ettiği."

Sam parayı muhabire geri verdi. Eğilerek taksinin kapısını açtı ve "Peki ya taksinizi buradan götürmeniz için ben size iki yüz dolar versem de işime dönsem olmaz mı?" dedi.

Adam önce şaşırarak, sonra da sinirli bir şekilde baktı. Taksiye bindi ve araba oradan ayrıldı.

Sam, Rossi'ye muhabirin ne istediğini söylemek üzere içeri girdi. Bundan sonra Rossi'nin yapacaklarını gerçek patronunun ilgisini çekmesi ihtimaline karşı, daha yakından gözlemleyecekti ki o patron, Kiracılar Birliği değildi.

Rossi'nin meraklı hizmetçisi, kiracılar, korumalar ve şoförler, Sam'in ne yaptığını bilselerdi, çok şaşırırlardı. Bu bina, bu bloktakilerin tamamı, aslında çatı katında yaşayan adama aitti. Bu adam aynı zamanda Birleşik Devletler'in iki ayrı kıyısında dizili bir düzineden fazla gelişmiş ilçe ve köye sahipti. Ayrıca çeşitli kimya, elektronik, madencilik ve bankacılık şirketleriyle birlikte birtakım politikacılarla da bağlantıları vardı.

Denizlerde geçirdiği üç yıldan sonra Sam, bir süreliğine Los Angeles'ta özel dedektiflik yapmış, son on bir yıldır da bir tek kişi için çalışmıştı. Yegane işvereni Bay Brown'a daha iyi hizmet edebilmek için, buraya kapıcı kılığında gelmek Sam'in fikriydi.

bölüm 7

Perşembe Sabahı – Rossi'lerin Dairesi

Asansör kendi katında durur durmaz, Felix dışarı çıktı ve kendisine ait giriş salonunun mahremiyetinin verdiği ani rahatlamayla bitkin bir halde duvarın önüne çöktü. Felix, şoförün her an bavullarını getirebileceğini bildiğinden ikili kapıyı açıp elindeki valizini içeri koydu, kültür kabını çıkardı ve yavaşça yürüyerek holdeki girintide bulunan dua kürsüsüne yaklaştı. Kırmızı kadife yastığın üstünde diz çöktü, elinde Petri kabıyla on yedinci yüzyıldan kalma gümüş çarmıhtaki Hz. İsa figürüne doğru başını kaldırıp baktı.

Bağışlanma dileyerek başını eğdi ama dua etmedi. Dua etmek yerine babasının mektubunu düşünmeye başladı. Bu mektup ne gibi bir açıklama barındırıyor olabilirdi. Kalktı ve anne-babasının bazıları Rönesans döneminden kalma sanat eserleri ve mobilyalarla dekore ettiği salona gitti. Birkaçı, oldukça iyi yapılmış 1920 yapımı, orijinallerinin kopyasıydı. Odanın üç buçuk metrelik pencerelerindeki beyaz tüllerin üzerine kadife kömür karası perdeler püsküllerle tutturulmuştu. Yerdeki fayanslar on sekizinci yüzyıl seramiğiydi. Bu odanın onlara İtalya'yı hatırlattığını söylemişlerdi. Felix ise, bu odayı ona kiliseyi anımsattığı için seviyordu.

Frances, odayı modernleştirmek için odanın zeminine kömür karası bir hah koymuştu, eski kanepeleri atmış onların yerine arkası düz iskemleler ile kırmızı, sarı ve siyah renkli kumaşlarla kaplanmış kanepeler yerleştirip onlara uyumlu düz renk rahat koltuklar getirtmişti. Bunlar odanın ilham verici halini azaltmasına rağmen odayı daha bir ev gibi yapmıştı.

Bir duvarda orijinal bir Modigliani tablosu asılıydı; nadir bulunan manzara resimlerinden, uzun ağaçlarla bezenmiş olanı. Onun, baldızı *Paulette Jourdain*'i resmettiği kuğu boyunlu portrelerinden birinin kopyası da şöminenin üzerinde asılıydı. Onun arkasında da kasa bulunuyordu.

Felix, tabloyu yana çekip kasanın şifresini tuşladı. Kasa açıldığında yeni yazmaya başladığı günlüğünü kasanın içinde görüp şaşırdı. Daha fazla ilgisini çekense daha önce orada olmayan oymalı tahta kutuydu. Ceviz ağacından yapılmış ve aynı ağaçla kaplanmış kutunun üzerinde oyma çan çiçeği motifleri vardı. Bu motif, misafir yatak odasındaki Venedik yapımı yazı masasının stilindeydi. Frances, kutuyu oraya onun için bırakmıştı.

Sıcak bir gün olmasına rağmen, ateşe bir kütük daha attı. Saat henüz on buçuktu ve o nadiren içen biriydi fakat kanepelerden birine oturmadan önce kendine bir bardak konyak doldurdu.

Kutunun içindeki mektubu bulmak için araması gerekmedi. Büyük ve solmuş bir el yazısıyla bir zarfın üzerinde şöyle yazıyordu: *Oğlum Felix'e. Tarih Eylül 1981*'di. Anne–babası Frances'in mezuniyet töreninden eve dönerken bir araba kazasında ölmeden bir yıl önce.

Babasının el yazısını görünce, hisleri bir kere daha, aniden karmakarışık oldu.

Sevgili oğlum,

Bunu ölümümden uzun zaman sonra mı, yoksa sadece birkaç saat içinde mi okursun, sana bunu annen mi yoksa Enea halan mı verir bilmiyorum. Eğer kazara daha önce eline geçerse ve ben hâlâ hayattaysam, lütfen okumak için benim ölmemi bekle. Bu konuları tekrar tartışmak istemiyorum, fakat bunları bilmeye hakkın olduğuna inanıyorum.

Kız kardeşinle paylaşacağın zamanı ya da paylaşıp paylaşmama kararını sana bırakıyorum. Şimdi keşke anlatmak zorunda olmasaydım dediğim hikayeyi anlatmaya başlıyorum.

Annen ve ben İtalya'da doğup büyüdük bildiğin gibi. Ancak, artık biliyor olabileceğin gibi, sana detaylar konusunda yalan söyledim. İkinci Dünya Savaşı'nda bombalanarak yok edilen küçük bir kasabadan değiliz. Güzel Torino şehrinden ve Po Nehri'nin eğimli kıyısında, Gran Madre di Dio kilisesinin hemen üst tarafında bulunan büyük bir evden geldik. Belki de büyük demir kapıları hâlâ duruyordur. Ailemiz beş kuşak boyunca orada yaşadı fakat adımız Rossi değildi. Fubini'ydi. Bizler Katolik değil, Yahudi'ydik. İlişikte geride bıraktığımız tüm akrabalarımızın isimleri var ama pek fazla değil. Eğer onlarla iletişim kurmak istersen, önce kardeşim Simone'ye git, tabi hâlâ hayattaysa.

Sevgili Felix, sana söylediğim yalanlardan utanç duymuyorum, fakat onlar yüzünden çektiğin acı kalbimi kırıyor.

Felix okumayı bırakıp başını kaldırdı ve şöminenin üzerindeki Modigliani kopyasıyla onun karşısındaki duvarda asılı olan orijinal tabloya baktı. Ona aniden kendisini hatırlatan kuğu boyunlu kadın portresini oradan indirmek istedi: Sahte Hıristiyan, sahte Modigliani'nin altında oturuyordu. Mektuba geri döndü.

Açıklamak için elimden geleni yapacağım.

Öncelikle, gerçek ailenle gurur duyabilirsin. Fubini'ler, İtalya'nın iyi vatandaşlarıydı. Fakirler için okullar ve hastaneler yapılmasına yardım ederdik. Ailenin sigorta şirketi hâlâ duruyor, Assicurazione Di Fubinis. Onun bulunduğu geniş caddede pazar günleri Torinolular savaştan önce arabalarıyla gezip tozarlardı. Neredeyse kırk yıldır amcan Simone'yle konuşmuyor olsam da, işlerimizin kârlarından bana ait olan çeyreği banka hesabımıza göndermeye devam ediyor.

Onu neden bıraktım? İtalya'yı ve inancımızı neden terk ettim? Yahudiler, Romalılar'dan önce de İtalya'daydı. Fubini'ler, asırlardır Torino'daydı.

Hiç kimse Auschwitz'te olacakları öngöremedi.

Biz İtalyanlar aşka ve aileye çok değer verir, dünyaya kötü bir görüntü veren aptallığı da hor görürüz. Onuru ve saygıyı yüceltir fakat kurallara pek uymayız. Sen kendin, Torino'ya yaptığın ilk seyahatten sonra İtalya'nın caddelerinde kırmızı ışığın sadece bir öneri olduğu yorumunu yapmıştın. İtalya'da yaşayan birçok yabancı ve her birinin farklı kuralları var. O kuralları bozmak ulusal bir eğlence halini aldı. Onlar Hitler'in anti semitizmini üzerlerinde uygulamaya çalıştığı insanlar, 'Girilmez' yazılan yere giren insanlar.

1938 yılında ırka dayalı kanunları meclisten geçirdiklerinde annen ve ben, genç âşıklardık. Ailelerimiz evlenmemizi istiyordu ve biz de 1942'de evlendik fakat düğünümüz planladığımız gibi olmadı. O zamanlar, Hıristiyan olan arkadaşlarımız Büyük Torino Sinagogu'nda görülmekten korkuyorlardı. Bize iyi dileklerini ve hediyelerini gizli olarak gelip ilettiler.

Bu tür insanlar yüzünden, Torino Yahudileri'nin çoğunluğu biraz şikayet ederek de olsa bunların da zamanı gelince biteceğini düşünerek kendilerini yasaklamalara göre ayarladı. Ne var ki, ben şüpheci bir adamım bildiğin gibi. Avrupa'nın farklı bölgelerinde arkadaşlarım var; üniversiteden eski sınıf arkadaşlarım, eski hastalar. Diğerlerinin duymadığı bazı fısıltılar duydum. Bana göre benden yardım isteyen hastalarımı yasal olarak tedavi edemeyecek olmam çok ciddi bir meseleydi. Birçoğu gelip şakalar yapardı. Derlerdi ki, 'Buraya hastan olarak gelmedim, sadece arkadaşın olarak uğradım. Hazır buradayken şu omzuma bir bakar mısın? Yasak olduğu için sana para ödeyemem. Yalnızca elinde biraz para kaybedebilirim.'

İtalyanların çoğu böyleydi. Sadece Mussolini ve Hitler'i göz ardı etmekle kalmıyor, doğru olduğunu düşündükleri yolda devam ediyorlardı. Evet, bazıları işbirliği yaptı, bazıları bize ihanet etti. Ama çoğunluğu bunu yapmadı. Ben İtalya'nın insanlarından korkmadım, hükümetinden korktum.

İşte Felix, korkutucu kısma geliyorum, ama izin verirsen biraz daha geciktireyim. Biraz sevinçlerimizden söz edeyim.

Kahverengi zarfın içine bakınca bir fotoğraf göreceksin. Küçük sarı bir villanın önünde dikilen güzel genç bir kadın ve çok da itici olmayan genç bir adam, başlarının üzerinde de güllerden bir kameriye var. Birbirlerine bakıyorlar ve gün ışığına, kuşlara, ötedeki muhteşem göle, güllere rağmen; gözleri sadece birbirlerini görüyor.

Felix, kaşlarını çattı. Hiçbir zaman fotoğrafları olmamıştı. Babası, her şeyin bombardıman sırasında kaybolduğunu söylemişti. Felix zarfa uzandı ve fotoğrafı buldu. Anne-babasını hemen tanıdı, o kadar genç görünüyorlardı ki. Neredeyse evlenemeyecek kadar genç. Babası bir kipa takıyordu, annesi de dantel bir eşarp. Uzak bir kıyıdaki eski tip tuğladan yapılmış, tuğla araları sıvalı bir villanın önünde duruyorlardı. Fotoğraf siyah beyazdı ama o duvarların babasının tarif ettiği gibi sarı boyalı olduğunu hayal etti. Villanın, kemerli pencereleri, sarkık kiremitli bir çatısı ve spiral kolonlarla desteklenmiş küçük bir ön balkonu vardı. Felix, hayatlarını kimseyle paylaşmamış, geçmişleri bir kutunun içine gizlenmiş bu çifte karşı mesafeli bir his duydu. Bu arada telefon çalmaya başladı. Telefonun susmasını bekledi ve mektuba geri döndü:

Bu fotoğrafta oğlum, senin güzel görünüşünün kaynağını görebilirsin. Uzun siyah kirpiklerin, dolgun ve düz saçlarınla beyaz tenin annenden geliyor. Kız kardeşin daha çok bana benziyor; belki güzel ama daha esmer ve daha az narin bir bünye.

Fotoğraf, balayımızda çekildi. Balayımızı bu villada, Arona'nın iki kilometre dışındaki Maggiore Gölü'nde geçirmiştik. Villa, ailelerimizden bize düğün hediyesiydi. Hâlâ duruyor mu ya da eski hayatımıza ait herhangi bir şey kaldı mı bilmiyorum. Artık yoksa bile, savaşta çekilen acıların yanında küçük bir kayıp sayılır. Yine de, annenle ilk kez karı koca olarak yaşadığımız o güzel yerin bir bomba ya da tank tarafından yok edildiğini bilmek istemem.

Orada küçük bir göl evi vardı. Annen suyun üzerine uzanan geniş iskeleyi çok severdi. Mutlu geçirdiğimiz bir yıl boyunca sık sık açık havada onun üzerinde uyumuş, geceleri kıyıda ateş yakmış ya da yıldızların altında, iskeleden teknemizle açılmıştık. Ben Torino'ya çalışmaya dönerken, annen orada kalmak istemişti, ben de fırsat buldukça oraya gidiyordum... Gizli yaptığım işim önemini kaybettiğinden oraya gitmek için sık sık fırsat buluyordum. Annen şehri sevmiyordu. Burada, bir yüzme ve yelken uzmanı olduğu bu göl kıyısında yaşamak istiyordu. Bu villanın bizim yuvamız olması umuduyla o gülleri diken de oydu.

Bu güllerin yanında, bu gölün kıyısında oğluma hamile kaldı.

Felix aniden durdu, aynı yeri yeniden okudu, anlamayarak. O, babasının tek oğluydu ve New York'ta doğmuştu. Ailesinin uzun yıllar çocuğu olmamıştı çünkü annesi hamile kalamıyordu ya da Felix'e öyle söylenmişti. Bu da başka bir yalan mıydı? Hızlıca okumaya devam etti, midesi korkuyla burulmuştu:

Annenin Arona'da kalmasına izin vermemin bir nedeni daha vardı. Gizlice planlar yapıyordum. Babamın itirazlarına rağmen, sahip olduğum mirası, annenin sahip olduklarını, İsviçre'deki bankalara göndermeye başladım. Bugünkü şartlara göre küçük rakamlardı, ama 1938 yılı için, bizi herhangi bir terslik olması durumunda kurtaracak kadar vardı. Birkaç kez Domodossola'daki arkadaşları ziyaret ettik. Annen onların gizli anti faşistler olduklarını bilmiyordu. Birkaç kez İsviçre sınırına git-

tik, bir güvenlik görevlisiyle arkadaş olduk. Gelecekte bir gün ihtiyacım olması ihtimaline karşı ona gizlice para verdim.

Sonra bekledim, sevdiğim İtalya'nın, Engizisyon döneminde Yahudilere sığınak olan İtalya'nın bizi koruyacağını umarak. Korudu da ta ki 'otto settembre' 8 Eylül 1943'e kadar. Her İtalyan o günü bilir. Mussolini hükümeti devrilmişti. Alman askerleri İtalya'ya girip ülkemizi işgal etti.

Aynı gün, insanlarımız birlik olmaya başladı. Villadaki telefonun çaldığını duyduğumuz sırada annen ve ben, kız kardeşim Enea halanla birlikte göl evindeydik. O sırada bir tartışma içerisinde olduğumuz için telefonu dikkate almadım. Annen yedi aylık hamileydi fakat yelken yapmak istiyordu. İzin vermemiştim, o da buna kızmıştı. Enea, göl evinin iskelesinde oturmuş, sakinleşmemize yardımcı olmaya çalışıyordu. Telefon durmadan çalıyordu. Durdu, sonra tekrar çaldı, tekrar durdu, ardından tekrar çaldı.

Sonunda eve çıktık. Annen ve Enea halan güllerin altında beklerken, ben içeri girdim. Mahallemizdeki pastaneci arıyordu. Ne adımı söyledi ne de merhaba dedi. Sadece 'Şapkanı kaldır,' dedi.

Bu bir işaretti.

Yahudilerin birçok arkadaşı bunu, tehlikeli bir durum olduğunda kullanmıştı. Telefon edip 'Şapkanı kaldır,' diyorlardı.

Hemen telefonu kapatıp, paramın olduğu cüzdanımı ve seyahat belgelerimizi aldım, aşağı, annenin ve halanın yanına inip onları arabaya bindirdim. Hiç durmadan arabayı sürüp Domodossola'ya gittik ve orayı Alman askerleriyle dolu olarak bulduk, bu yüzden gece çökene kadar ormanda bekleyip rahibin penceresini tıklattık. Bizi bir saman vagonuna bindirip bayırların tepelere, tepelerin de zirveleri bulutlarla örtülen dağlara dönüştüğü güzel Valley Vigezzo'ya gönderdi. İsviçre sınırına sadece birkaç mil uzaklıkta, Re adında bir kasabaya ulaştık ve kasabanın otelinde kaldık.

Gecenin yarısında Almanlar oteli bastılar.

En korkunç kısma gelmiştik.

Felix ayağa kalktı, mektubu tutan eli titriyordu. Mektubu yere bıraktı ve annesinin, gördüğü son halini düşünerek odada dolaştı; fotoğraftakinden çok daha yaşlıydı, ama ona göre çok güzeldi. Sarah

Lawrence Üniversitesi'ndeydiler. Mezuniyet cübbesini giymiş olan France'e sarılmış, sonra da uzanıp Felix'in saçlarını dağıtmıştı. Yüzünde yoğun gururla dolu bir bakış vardı. İkisinin ellerini de eline alıp, "Birbirinize daima iyi bakın," dedi. Bu konuşmadan bir saat sonra otomobil kazası meydana geldi. Onunla birlikte babaları da öldü.

Kanepeye geri dönüp içkisinden bir yudum daha aldı. Sonra da mektubu yeniden okumaya başladı:

İtalyan arkadaşlarımız da tıpkı bizim gibi yataklarındaydılar. Arabalarını alıp bizi buradan planlandığı gibi uzaklaştıramazlardı. Bize ne vadi boyunca, ne de dağları aşıp sınıra ya da Alpler'de bizi bekleyen kulübelere varmak için rehberlik edebilirlerdi. Annen, ben ve Enea halan geceliklerimizle küçük istasyona doğru koştuk. Rayların karşısındaki alçak bir odunluğun içinde saklandık.

O gece, yaz bitmişti. Soğuk ve ıslak bir rüzgarı takip eden yağmur, vadiyi perişan etti. Almanlar bizi aramak için geldiklerinde, sığındığımız yerden ayrılıp, koşarak bir otlaktan geçtik. Ardından rayları takip ettik. O ıssızlığın içinde yürürken, raylar tek rehberimizdi.

Oğlum, sana olan sevgimden başka hiçbir şey, beni yeniden o geceyi hatırlamak zorunda bırakamazdı. Çünkü o geceyi hatırlamak için sevdiğim o iki kadını gözümde canlandırmalıydım; üşümüş, korkmuş, tökezleyerek yürürken, annen ilk oğlumuza hamile. Kız kardeşimin titrediğini, annenin gözündeki yaşları görmem, kayaların ve rayların ayaklarını kesişini izlemem ve gözlerindeki korkuya yeniden tanık olmam gerekiyordu.

O gece Almanlar trenleri, rayları aradılar. İki kez bizi yakalamaya yaklaştılar ama ikisinde de tam zamanında kaçtık.

İsviçre sınırından sadece birkaç kilometre uzakta, demiryolu küçük bir tepenin üzerinden geçiyordu. İki yanda vadinin zemininden rayları desteklemek için yükselen bir ahşap köprü vardı. Ölümümüze atlamaktan başka bir çaremizin olmadığı o anda bir trenin gelmesinden korkarak onun üzerinden geçtik. Tepeye ve oradaki küçük açıklığa ulaştık, annen doğurmak üzereydi. Ağabeyin orada, çok erken doğdu ve onu yaşatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu yaşatmak için verdiğim savaş saatler sürmüş gibi gelse de, aslında hayatı sadece saniyeler sürdü. O açıklıktaki en uzun ağacın altına gömdük onu. Annen o kadar kan

kaybetti ki, öleceğini sandım. Yüzümüzde dondurucu rüzgar, kulaklarımızda altımızdaki keskin kayaların arasından hızla akan nehrin sesi. Onu kollarımda ikinci köprünün üzerinden geçirdim. Soğuktan donarak ölmek üzereyken sınıra, bizi sınırdan geçirecek güvenlik görevlisinin olduğu yere ulaştık.

O geceden sonra artık Yahudi değildik.

Beni anlaman için dua ediyorum. Eğer bu, sevdiğim ve bizi seven İtalya'da olabildiyse, her yerde olabilirdi. Bu şekilde kolayca kurtulabilecekken, anneni ve gelecekteki çocuğumuzu böyle bir tehlikeye atmayı istemezdim.

O zamanlardaki dertlerimizle ilgili söyleyeceklerim bu kadar. Aileye ve onura değer veren, başkalarının kurallarını küçük gören İtalyanlar sayesinde, İtalya Yahudileri'nin yüzde doksanı hayatta kaldı. Komşuları onları sakladı ve onlara yardım etti. Buna rağmen, yedi bin kişi Alman toplama kamplarına gönderildi. Çoğunluğu asla geri dönmedi. Birkaç yüzü de İtalya'da öldürüldü. Bazıları, bir tanesini annen ve benim de çok sevdiğimiz, güzel göllerimizde boğuldular.

Umarım bunu okuduğunda yaşlı bir adam olursun, böylece beni anlaman daha kolay olur.

Eğer bunu sır olarak tutmakla hata ettiysem, Tanrı sadece beni cezalandırsın, seni sevgili oğlum, kız kardeşini ve anneni kutsasın. Gerçek şu ki sizleri bütün dinlerden, Tanrılar'dan ve kendi hayatımdan daha çok sevdim. Sizin için cennetin gazabını göze aldım ve aynı şeyi yine yaparım.

Felix, mektubu bırakıp hüzünle, sahte Modigliani'ye baktı. Modigliani'nin bir Yahudi olduğunu ancak şimdi hatırladı. Neredeyse iki bin yıldır dünya, Yahudileri Hz. İsa'nın ölümünün günah keçisi yapmışlardı: Soykırım, engizisyon, katliamlar. Belki de bu hiç bitmeyecekti.

İçkisini içip bitirdikten sonra oymalı bir sehpanın üzerinde aile İncilinin açık vaziyette durduğu köşeye gitti. İncille birlikte gözlerini kapatıp rastgele bir sayfa açtı. Sayfaya bakınca, Exodus* 2:5 ve 2:6'yı gördü.

5. O sırada Firavun'un kızı yıkanmak için ırmağa indi. Hizmetçi-

* *Göç Ç.N.*

leri ırmak kıyısında yürüyorlardı. Sazların arasındaki sepeti görünce, Firavun'un kızı onu getirmesi için hizmetçisini gönderdi.

6. Sepeti açınca ağlayan çocuğu gördü. Ona acıyarak, "Bu bir İbrani çocuğu," dedi.

Felix soluğunu içine çekti. Bu Hz. Musa'nın hikayesiydi. Felix gibi Hz. Musa da, Yahudi değilmiş gibi yetiştirilmiş, ama bunun Tanrı'nın bir planı olduğunu kanıtlamıştı. Firavun'un ailesinin içinde yetiştirilmesinin bir sonucu olarak, Hz. Musa insanlarını özgür kılacak fırsata ve bilgiye sahip oldu.

Felix, Petri kabını ve Hz. İsa'ya inanan biri olarak yetiştirilmesi sayesinde elde edebildiği iplikleri aldı. Laboratuarına doğru gitti. Tüm suçluluk ve utancı, kafasındaki tüm karışıklık yok olmuştu.

Masum insanlar Hz. İsa'nın ölümünün bedelini ödemeye devam edecekti, tabii eğer Tanrı, Felix'e ilk ve son olarak bunu tersine çevirme olanağı vermeseydi.

bölüm 8

Rossi'lerin Dairesi

Yapacağı ilk iş, iplikleri güzelce saklamaktı.

Küçük hazırlanma odasında, aceleyle laboratuar önlüğünü giydi, ellerini yıkadı ve ameliyat eldivenlerini eline taktı. Araç gereçlerle dolu siyah, beyaz ve krom renkli laboratuarına girdi, buradaki her şeyin seramik, emaye ve metal yüzeyleri parıldıyordu. Maggie yapıyordu bunu. Onun burada olmasını isterdi ama şu andan itibaren kendisinin temizlemesi gerekiyordu. Krom hava üfleme ünitesinin kapağının altında kabı açtı ve yeniden, kalbi küt küt atarak, küçük steril bir cımbızla iplikleri, kapağında küçük delikler olan başka bir kaba aktardı. Hz. İsa'nın iki bin yıllık kanını incelediğinde, acaba ne görecekti?

Sabırlı olup önce gerekli işlemleri tamamlamalıydı. Bir kuluçka dolabını açtı ve içine hava eklenmiş kabı, içerideki boş turnikeye yerleştirdi. Sonra, tuş takımında bazı rakamlar girdi. Dolap kısa süre için-

de, ocak ayında kuzey İtalyada taştan bir kilisede mühürlü bir gümüş tabutun içinde konforlu bir şekilde sarılma durumunun simülasyonunu yapacaktı.

Telefon tekrar çalınca, endişeyle ona doğru baktı, hiçbir şeyin araya girmesini istemiyordu. Telefonun aşağıdan geldiğini görünce eldivenlerini çıkarıp cevapladı. Arayan, Jerome Newton'un orada olduğunu söyleyen kapıcı, Sam'di. Felix öyle şaşırmıştı ki, olayı idrak etmesi biraz zaman aldı. Newton neden gelmişti? Ne gördüğünü sanmıştı? Bilinçli bir çabayla, Felix panik dürtüsünü frenledi. Biliyordu ki istediği şeye ulaşmak için, dikkat dağıtıcı şeylerden kaçınmalı ve sakin kalmalıydı. Sam'e Newton'u göndermesini söyledi.

Masasına geçip Frances'in neden kasaya koyduğunu merak ettiği günlüğünü açtı. Frances'in Cliffs Landing'de olduğunu biliyordu. İplikleri güvenli bir yere alıp planlar yapacak zamanı kazanabilmek için, eve döndüğünü Frances'e söylememişti.

Yapması gerekenleri yazdığı listeyi yeniden gözden geçirerek işe başladı.

Ocak 13

Bugün büyük bir gayret ve ciddiyetle daha önce sadece tahmin edilen şeye başlıyorum. Görünüşte gayet basit:

1. *İpliklerden kanı çıkar*
2. *Hücrelerin bozulmamış çekirdeklerini ayır*
3. *Bir kapta hücrelerin kültürünü yap*
4. *Kültürlenmiş hücreleri totipotent* duruma gelene kadar besinsiz bırak*
5. *Bir donörden döllenmemiş yumurtaları çıkar*
6. *Yumurtalardan atom çekirdeğini çıkar*
7. *Her bir atom çekirdeğini, döllenmiş yumurta üretmek için, Kefen'deki kültürlenmiş hücrelerle değiştir*
8. *Döllenmiş yumurtaları uygun bir kültürde 5 günlük dölütçük durumuna kadar büyüt*
9. *Bir dölütçüğü donör rahmine aktar*

* *Yeni bir canlı meydana getirecek düzey Ç.N.*

Birinci madde dışında, Dolly'yi* klonlarken uygulanan işlemlerin aynısıydı. 1, 3, 4 ve 8 ise her mikrobiyoloğun uygulayabileceği işlemlerdi. Beşinci madde tüpte döllenme laboratuarlarında, günlük yapılan bir işlemdi ve Felix de New York'ta iki kez yapmıştı. Doktorasını mikrobiyoloji üzerine yapmıştı ama yüksek lisansı doğum bilimi üzerineydi. Bu işlemi gözü kapalı yapabilirdi.

6 ve 7. maddelerdeki çekirdek aktarımı ise biraz yetenek gerektiriyordu. Felix, binlerce fare, domuz ve koyun hücrelerindeki yumurtalarla mikroskobik incelemeler yapmıştı. Her aşamada, her bir türün farklı yollardan zarar görmeye yatkın olduğu ortaya çıkmış ama Felix son üç yıldır bunun üzerine yoğunlaşmıştı. Klonlama bilimi, yüz denemede iki ya da üç sağlıklı embriyo üretebilirken, Felix başarı oranını yüzde elliye çıkarmıştı. Herhangi bir canlı türünde denediği her iki embriyodan biri, en önemli dönem olan beş günlük dölütçük haline gelme süresince yaşamayı başarmıştı.

Özel bir şirket ilk kez bir insan embriyosunu klonladığını duyurduğunda, Felix gülmüştü. Embriyo, bir rahme yerleştirilmiş ya da yerleştirilebilecek duruma gelmiş döllenmiş bir yumurta olarak tanımlanır. Bu yumurtalar bir ya da iki kez bölündükten sonra ölmüştü. Bunlar uygulanabilir değillerdi. Bunlardan başka iki klonlama bilimcisi, devam etmekte olan bir gebelik süreci olduğunu açıkladıklarında da şüphe duymuştu. Felix, kendi teknikleriyle, klonlama bilimiyle uğraşanların hepsinden açık ara ilerideydi, ama şöhretin cazibesine karşı koymuştu; Kefen yüzünden değil, kendisini çalışmalarına huzur içinde devam edebilmek için öyle olması gerektiğine ikna etmişti. Bulduğu sonuçlar, günlükleri dışında hiçbir yerde yoktu. Fakat Felix biliyordu ki, bir gün Çekirdek Aktarımı, öylesine sıradan bir şey olacaktı ki, lise öğrencileri —kurbağaları kesip incelemek yerine— kedi ve köpeklerin yumurtalarıyla bunu yapacaktı.

Şu ana kadar, insan embriyosu klonlamayı denememişti, ama artık deneme yapıp yapmamaya karar vermesi gerekiyordu. Ana rahminin dışında döllenme yapılan bir laboratuarda, yok edilmek için bekleyen yumurtaları kurtarmak kolay olurdu. Hücrelerin çekirdeklerini alabi-

* *Klonlanan ilk koyun Ç.N*

lir, kendi vücudundan hücreler ekleyebilir sonra da beş günlük olduklarında onları yok edebilirdi. Bunun işe yarayacağından şüphesi yoktu. Sadece Hıristiyanlık gerçeğinin ve Katolik Kilisesi'nin günah olduğunu söylediği şeyi itiraf etmesi gerekiyordu: Bir ön embriyoyu yok etmek.

Bilimsel olarak Felix, yaşamın hamile kalındığı anda başladığına inanmakta zorluk çekmişti. Yaşamın on beşinci günden önce başlayamayacağı konusunda biyoetikçilerle hemfikirdi. O süre sonunda embriyo, omurganın altyapısını ve başlangıç çizgisi denilen sinir sistemini oluşturuyordu. Bu olmadan da herhangi bir bilinçlilik oluşamazdı. İronik olan şey anne babasının Yahudiliği bu ikilemi çözmüştü çünkü hem Yahudiler hem de Müslümanlar yaşamın, embriyonun on dördüncü gününde başladığına inanıyordu. Evet, insan klonlama sırasında ön embriyonun yok edilmesi canını sıkıyordu, fakat Felix sırası geldiğinde bilimi takip ederek bunu yapacağını biliyordu ve dua edecekti.

Ona göre asıl zor olan ikinci maddeydi.

Yapmak istediği durumda, DNA çok eski bir zamandan kalmaydı ve kötü şekilde bozulmuş olabilirdi. Kefen'in bezinin kendisi —bir glikoz polimeri— DNA'yı bağlayıcı işlev görmüş ve onun yüzyıllar boyunca dengede kalmasını sağlamış olabilirdi. Eğer düşündüğü gibiyse, Felix'in endişe edeceği şey hücre ölümü olurdu ki bunun tanımı da tartışmaya açıktı. Hücre hasarı hangi noktada onarılamaz hale gelerek, hücre kültürünü de imkansız hale getiriyordu? Bilime uzak, fakat umutlanması için daha önemli bir sebep ise, eğer yeniden dirilme olayı Kefen'in içindeyken gerçekleştiyse, vücudu yenileyerek hayata döndüren enerjiler Kefen'deki kan ve öz sıvıların bozulmasını da önlemiş olabilirdi.

Yine de, diğer güçlükler göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Muhtemelen insan hücresindeki çekirdeğin aktarımı, diğer memelilerde karşılaşmadığı problemleri ortaya çıkarabilirdi, gerçi o bunları halledebilme yeteneğine de güveniyordu. Ayrıca, Dolly'nin yaratıcıları bir tane yaşayabilir rahim implantasyonu yapabilmek için birçok dölütçük kullanmak zorunda kalmışlardı. Beş tane canlı doğum yaptırabilmek için de birçok kez rahim implantasyonu yapmışlardı. Bunlardan sadece bir tane koyun klonu hayatta kalmıştı.

Bu ihtimalleri yükseltebilmek için şansa ihtiyacı olacaktı, fakat

Felix ihtiyatlı bir şekilde iyimserdi. Yeni genetik teknikler geliştirmek bilim olduğu kadar sanattı da ve o bu yeteneğe sahipti.

Listesini tekrar okudu. Son maddeye geldiğinde, "dölütçüğü donörün rahmine yerleştir," yazısını görünce Felix duraksadı, kalemini düşürdü ve başını ellerine doğru eğdi. Bu sadece teorik bir incelemeyken, donör rahminin gerçek bir kadın anlamına geldiği gerçeğini umursamamıştı; fakat bu tamamen farklı ve donör bir koyundan çok daha karmaşık bir yapıydı.

Ayağa kalktı, dolaşmaya başladı. Klonların da tıpkı herkes gibi, annelere ihtiyaçları vardı. Hz. İsa'nın yeniden doğması için de, modern bir Meryem bulması gerekecekti.

Oturdu ve çalışmaya tekrar başladı. Yeni bir sayfada, yavaşça, dikkatle her önemli maddeyi yeniden listeledi, ta ki doğumu içeren maddeye gelene kadar.

Üç saat boyunca çalıştıktan sonra yalnız olmadığını fark etti. Dairede biri daha vardı. Bunun Frances olduğunu düşündü. Yalnız olarak daha fazla zamanı olmayışının hayal kırıklığıyla, önlüğünü çıkarıp hazırlık odasına astı. Hole çıkıp laboratuarı arkasından kilitlerken seslendi, "Frances?"

Mutfaktan bir ses geldi, "Buradayız."

İçeri girince, Frances ve Adeline'nin üzerlerinde önlüklerle, ortadaki tezgâhın yanında durduklarını gördü. Maggie de lavabonun önünde, bulaşık makinesini dolduruyordu. Felix, seksenli yıllardan beri, Frances'in önlük giydiğini görmemişti. Anne babaları öldüğünde, Frances, Felix'in Harvard'daki son yılı için Boston'a taşınmıştı ve Adeline de hafta sonları sık sık gelirdi. Bazen, o ve Frances yemek yaparlardı. Fakat Felix mezun olup, birlikte eve dönmelerinden sonra, evde yiyecekleri yemekleri dışarıdan isterlerdi. Genellikle yemekleri dünyanın en iyi restoranlarıyla rekabet eden *Fabulous Food*'dandı. Arada bir, Maggie'yi geç saate kadar çalıştırıp, o da geceyi orada geçirdiğinde sabah kahvaltı hazırlardı. Frances ve Adeline belli ki bir şeyin peşindeydiler.

Frances, "Flix, neden telefon edip geldiğini haber vermedin?" diyerek Felix'e sarılmak için odanın ortasına geldi. "Enea halanın gerçekten öldüğüne inanmak güç," diye mırıldandı.

Felix, kardeşini sakinleştirmek için "Biliyorum, biliyorum," dedi.

Felix, ikisine de sarıldı ve kalbinde ikisinin de onun için birbirlerine çok yakın değerde olduklarının farkına vararak, Adeline'nin altın saçlarının hafif kokusunu içine çekti; kıymetli kız kardeşler, tabi Felix, Adeline'ye evlenme teklif edene kadar.

Frances başını kaldırarak "Mektubu buldun mu?" dedi.

Felix'e göre bu soru baş edemeyeceği, beklenmeyen değişikliklerin habercisiydi.

"Evet," dedi, "ama senden bir iyilik isteyeceğim. Bunun hakkında konuşmayı daha sonraya bırakalım."

"Ama..."

Onları bıraktı. "Lütfen, Fran."

"Pekala. Ama cenaze için gerekli hazırlıkları yapıyorum. Cenaze pazartesi günü olacak ve Enea halanın birkaç özel isteği var, Flix..."

Felix dikkatini sosun içinde marine edilmiş bir tabak kabağa yönelterek masaya oturdu. "Nasıl istediyse öyle yap. Doğru kararları vereceğini biliyorum. Bana sadece yeri ve zamanı söyle." Bir dilim kabağa çatalını batırıp ağzına attı. "Çok lezzetli!"

Adeline ve Frances, birbirlerine kaçamak bir bakış atıp tezgâha geri döndüler. Frances'in nasıl tepki vereceğini biliyordu. Onun yapmayacağı şeyi, Frances de yapmazdı. Frances'i incitecek şey onu da incitirdi. Adeline, aralarındaki gizli anlaşmayı görmüş ve uzun zaman önce bunun içine girmişti.

Maggie, bulaşık makinesinin kapağını kapatırken "Merhaba Dr. Rossi," dedi. Maggie'nin yüzünde Felix'in de yakından bildiği, merakının üzerini örtmeye çalışırken takındığı ilgisizlik ifadesi vardı. "Dönüş yolculuğunuz nasıldı, efendim?"

Felix, bir anda günlüğüne eğer Hz. İsa'yı gerçekten klonlayacaksa, Maggie'yi işten atacağını yazdığını hatırladı. Onun bir sırrın kokusunu alırsa, mutlaka burnunu sokacağını biliyordu.

"Sadece hızlıydı," dedi, Maggie'yi kovmaya karar verdiğine pişman olarak. Onun ekonomik açıdan sıkıntı çekmemesini sağlayacaktı, ama Felix çalışırken o buralarda olamazdı. Frances, onun istediği mahremiyete riayet ederdi. Maggie bunu yapmazdı. Sırlarını açığa çıkaramayabilirdi, ama şu durumda bunu şansa bırakamazdı.

"Laboratuar harika görünüyor, Maggie, teşekkür ederim ve birinci kez söylüyorum, bana efendim demene gerek yok. Şimdi, seni neden mutfağa soktular?"

Frances, "Ondan yine bütün daireyle ilgilenmesini istedim, Flix. Her şey ayarlandı," dedi.

"Oh?" dedi Felix, bunun kadınlarla dolu bir evde yaşamanın sonuçlarından biri olduğunu düşünerek. Periyodik olarak bir araya gelir ve her şeyi yeniden düzenlerlerdi. Bununla birlikte, bu durum onun çıkış yolu olabilirdi.

"O halde bu durumda, Maggie, laboratuarı temizlemeyi bırakabilirsin. Seni öldürene kadar çalıştırmayacağız ya. Hem derslerin de var."

Maggie, şaşırmış görünüyordu ama başını salladı.

Felix, yarın kilidi değiştirecekti, sonra da bir hafta boyunca laboratuarda ne yaptığını merak edip etmeyeceğini görmek için onu gözlemleyecekti. Maggie'yi seviyordu, Frances de öyle. Onu çalıştırmaya devam edip etmeyeceğine o zaman karar verecekti.

"Flix," dedi, Frances. "Biliyor musun bu bana neyi hatırlattı?"

Felix, başını sallayarak etrafa baktı. Anne babaları ölmeden önce sık sık olurdu bu; tüm aile mutfakta toplanır, babası hastaların dosyalarını okur ya da üzerlerinde çalışır, annesi inanılmaz derecede güzel şeyler hazırlar, Frances de mutfak masasının üzerinde çiçekleri budar veya yan odada piyano çalardı.

Nadiren başka biri olurdu burada. Nadiren biri telefon ederdi, babasının hastalarının dışında. Anne babası, ailenin sırrını korumak için, insanlardan uzak durmuş, adeta ayrı bir cumhuriyet gibi, dışa kapalı bir hayat yaşamışlardı. O ve Frances de bunu devam ettirmişlerdi. Adeline ve Maggie'nin, nasıl olup da bunu aşmış olduğundan emin değildi.

Felix çatalını bırakıp, "Bana da eski günleri hatırlattı. Pekala, hanımlar. Birisi bana neler olduğunu söyleyecek mi?" dedi.

Frances tezgâhtaki bir kitabı kaldırıp Felix'e gösterdi. Felix kitabın adını görünce irkildi: *Cucina Ebraica.* Anne babalarının Yahudi olduğunu henüz dün öğrenmişti ama Frances şimdiden mirasını kucaklıyordu.

"Bir kitapçıya girdim ve bunu gördüm," dedi. "İtalyan Yahudi mutfağı. Tıpkı, annemle babamın gençliğinde yaptıkları gibi."

Felix, Adeline'ye bakarak, "Biliyor musun?" dedi.

Adeline, Felix'in yanına geldi ve gülümseyerek yanağından öptü. "Mektuplardan birini görünce, Frances bana anlattı. Bir Hıristiyan-Yahudi'ye aşığım, gibi görünüyor."

Felix, buna hazırlıklı değildi. Babasını anlamış olsa da, güçlü bir yabancılaşma hissi geri döndü. Evlenmeyi planladığı kadın tarafından, farklı olarak düşünülmeye alışık değildi. Aniden masadan kalktı.

"Bunu şu anda açıklayamam. Birkaç gün içinde konuşuruz, söz veriyorum."

Frances, yapılacak en iyi şeyi bildiği anlamına gelen kardeşçe bir ifadeyle onu izleyerek önlüğünü çıkardı. "Hadi gel, Flix. Parkta yürüyelim." Bu asla reddetmediği bir teklif ve acil durumlardaki şifreleriydi.

Şüpheyle değişimin sesleri yeniden başladı. Bu yürüyüş planlanmıştı. Sam onlara, Felix'in burada olduğunu söylemiş olmalıydı. Felix, olaylar ilerlemeden önce kendi planlarını harekete geçirmeliydi. Artık suçluluk duygusu duymuyordu. Sadece birkaç yalan söylemesi gerekecekti.

Felix, "Sesim kaba geldiyse özür dilerim," dedi, asansör yolunda paltolarının düğmelerini iliklerlerken. "Bu arada uçakta, bir süreliğine New York civarında kalacak bir tanıdıkla karşılaştım. Ona Cliffs Landing'deki yerimizi kullanmasını söyleyecektim ama anahtarımı bulamıyorum. Seninki yanında mı?" Kız kardeşini kusursuzca kandırdığını görünce şaşırmıştı, ama Maggie laboratuara girmese bile, evde uzun süre çalışamazdı. Tam bir mahremiyete ihtiyacı vardı. Landing, bu iş için mükemmeldi ama gebelik belirginleşene kadar Frances'e bunu söyleyemezdi. Frances endişeyle, Felix'i durdurmak için her yolu deneyebilir, kısa yoldan laboratuarını ateşe verebilirdi, ama müdahale için çok geç olduğunda, ona sadık kalırdı. Zaten doğumdan sonra, her şeyi tüm dünyaya söyleyecekti.

Frances, "Olur, kimmiş?" diye sordu, çantasını açıp anahtarını ararken.

"Kefen projesiyle bağlantılı biri; sen tanımazsın."

Anahtar halkasından bir anahtarı çıkararak ona verdi. "Oraya tekrar gidebileceğim zaman bana haber ver."

"Teşekkürler. Haber veririm."

Lobiye geldiklerinde, Frances, "Sam bir konu hakkında seninle konuşmak istiyordu," dedi.

Ama kapıda Sam yerine başka biri vardı.

Dışarı çıktıklarında öğleden sonraydı. Karşıya geçip Central Park'a gitmek yerine Frances, onun koluna girdi ve Beşinci Cadde'de yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Felix.

"Birazdan göreceksin."

Felix, kalabalık olmayan caddede karşılaştıkları kadınların yüzlerini inceledi, hangilerinin anne olduğunu ya da olabilme özelliklerine sahip olduğunu sezmeye çalışarak. Jinekoloji pratiği yaparken bu ona öğretilmişti. Peki, bunu Hz. İsa için, en iyi anneyi seçmeye yetecek kadar biliyor muydu? Caddenin karşısında, parkta at binen iki kişinin konuştuğunu gördü, atlarının başları yan yanaydı. Belki bir anne ve kızı. Yaşça büyük olanın, duygudan daha az bir ilgi ifadesiyle genç olanı dinlediğini fark etti. Onun sevgisini hissedebilmişti.

Aniden, Frances durdu ve yüzünü ona döndü. "Flix," dedi. "Enea'nın kutusunda bulduğumuz şeyler sadece senin değil. Aynı zamanda benim. Bunun hakkında konuşmalıyız, çünkü bu ikimizi de etkileyecek. Şimdiden seni değiştirdiğini hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu beni birazcık korkutuyor.

Ona dikkatle baktı. "Sen hiçbir zaman hiçbir şeyden korkmazdın."

Hiçbir şey söylemeden, elini hızla çantasının askısına götürdü ve Felix, geniş kaldırımdaki, demir işlemeli avluyla çevrili, düzenli kış bahçesini fark etti. Kendi hayatının da böyle düzenli olmasını dilerdi.

"Sanırım korkuyorum," dedi, Frances.

"Ah, bu doğru mu?" Elini Frances'in omzuna koydu ve gülene kadar onu geri geri dairesel biçimde yürüttü; gençken sıklıkla yaptıkları bir şeydi bu.

"Tamam! Kes şunu! Kes şunu!" diyerek gülümsedi Frances. "92. Cadde'de, sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir o?"

"Sadece gelip bakacaksın. Söz ver!"

"Söz," dedi Felix, 92. Cadde'de ne olduğunu hatırlamaya çalışarak. Yolda paten kayan bir kadın gördü, bebeği önünde bebek arabasın-

daydı. Kendi annesinin yüzünü hatırlamaya çalıştı ama hatırladığı yüz Frances'in yüzüydü. Anne babaları öldüğünden beri Frances, ona annelik yapıyordu. Kendine, Frances'in onun Meryem'i olup olamayacağını sordu ama onu inceleyemezdi bile ki nerede kaldı onu yapay yolla da olsa hamile bırakmak.

Sonra 92. Cadde'de ne olduğunu gördü: Yahudi Müzesi. Frances onun müzeleri sevdiğini biliyordu ve buraya yapacağı bir ziyaretin ona yardımı olacağını düşünmüş olmalıydı. Felix isteksizce, onu Fransız gotik tarzında yapılmış Warburg Malikânesi boyunca takip etti. Kireçtaşından yapılma cephesi sergiye dönüştürülmüştü. Bir tanesinde gümüş bir Yahudi şamdanı duruyordu. Diğerinde, *Kültür ve Devamlılık* yazıyordu: *Yahudilik Yolculuğu.* Kaldırımdaki camla kapatılmış büyük çadırın içinde, bir posterde biri siyah, diğeri beyaz gece elbisesi giymiş iki kadının resmedildiği ünlü bir tablo vardı. Tabloyu yapan sanatçı Felix'in, Yahudi olduğunu bilmediği John Singer Sargent'ti.

Binanın geniş üç merdiveni ve süslemeleri abartılmış çerçeveleri olan cam kapılar boyunca Frances'i takip etti. Frances biletleri alırken Felix, kalabalık bir öğrenci grubunun ve öğretmenlerinin arasında, hislerinden emin olmayan bir halde bekledi. Öğretmenlerin, dikkatli göründüklerini, ama sorumlulukları altındakilere at binen bir anne kadar ruhsal olarak bağlı olmadıklarını fark etti. Sonra aşikâr olanı birden fark etti: Klonunun annesini, Tanrı'yı seven kadınlar arasında aramalıydı. Onu bulmak için kilisenin içine girip bakmalıydı.

Müzeye girdiler. İlk oda, savaştan önce Almanya'daki Yahudi başarılarının bir deliliydi. Felix bunu tuhaf bir şekilde Alman Yahudileri'nin adeta insan olduklarını kanıtlamak zorundalarmış gibi, nasıl dışlandıklarının korkunç bir kanıtı olarak gördü. Diğerleri gibi onların da başarıları olmadan olmuyor muydu? Frances, gördüğü şeyler hakkında bağırıp çağırırken onu takip etti.

Sonra, ikinci odanın sonunda göze çarpan bir şey gördü. Adı, *Yazı Masasındaki Kadın* olan 1931'de ölen sanatçı Lesser Ury'e ait bir tabloydu bu. Kadın, uzun eteği ve beyaz bluzuyla bir sandalyeye oturmuş, mektubuna dalmıştı. Güneş penceresini aydınlatıyor ama içeri sızmıyordu. Sandalyesinin kumaşı güzel bir mavi, altındaki halı ise sıcak

bir kırmızıydı. Kaç kez pazar gazetesini bırakmış ve Frances'i bu şekilde, babasının eski masasında, üniversiteden arkadaşlarına mektup yazarken görmüştü. Benzerlik şaşırtıcıydı. Durup tabloyu beğeniyle izlerken, bunun paha biçilmez bir çalışma değil, satılık olmasını diledi. Böylece onu doğum gününde Frances'e hediye edebilirdi.

Başını kaldırıp baktı ama Frances köşeyi dönmüştü. Onu bir başka tablonun önünde dururken buldu. Felix, Lesser Ury ismini görünce şaşırdı. Nasıl hem bunu hem de diğerini yapmış olabilirdi? Tablo kocamandı: 150 cm'ye 90 cm. Tabloda, sıska bir adam, bir dağın mavi-siyah kayalarının önünde diz çökmüştü. Tek giysisi onu belinden bileklerine kadar saran, uzun kırmızı bir kumaştı. Kemikli yapısı ve yüzünün uzun, keskin ve derin hatları, adamla kaya arasında hiçbir fark olmadığını gösteriyordu. Ury, insan hüznünü soğuk ve sert bir dünyada resmetmişti. Felix sıska adamın örtüsünün kırmızısını tanıdığını düşündü. Kadının halısındaki kırmızının aynısı olabilir miydi bu? Emin olmak için köşeden geri döndü, gerçekten öyleydi. Burada kırmızı lüksü, orada yokluğu simgeliyordu. Mavi, kadının koltuğunda zarafet, kayalarda ise ıssızlık demekti. Tabloların biri ev ve sevginin, diğeri yaklaşan soykırımındı. Ury, şefkat ile nefretin sonuçlarının kontrastını yapmak için aynı renkleri kullanmıştı ve etkisi şok ediciydi. Felix bu iki tablonun şu anda yaptıkları gibi, onun geçmişini temsil etmesini istememişti: Ailesinin New York'taki hayatı ve savaşta anne babasının başına gelenler.

Frances'e oradan ayrıldığını işaret etti ve öğretmenleri onları sevmiyor olmalı diye düşündüğü öğrencilerle dolu lobiye kaçtı. Sevmiyor olmalılardı ona kalırsa, sevselerdi onları bu duygu farklılıklarının ortasına zorla niye getirsinlerdi?

Dışarıda, Frances ona yetişti ve kolunu kavradı. "Flix, bundan kaçamazsın. Anlamıyor musun? Cenaze pazartesi günü. İtalyada yaşayan bir amcamız, babamın kardeşi olduğunu biliyor musun? Enea'nın kardeşi. Bunu anladın mı? Onunla bağlantıya geçtim."

"Hayır, bunu yapamazsın!"

"Tanrı aşkına, ölen onun kardeşi. Benden haber aldığına çok sevindi. Onu duymalıydın. Hepsi ağladılar. Cenaze için buraya geliyor. Yani..."

Kendini kuşatılmış hissetti, işgal edilmiş. Bir ev dolusu akraba varken, kendine ait zamanı olamazdı. Onları görmezden gelip laboratuarında kalırsa, bu da dikkat çeker ve soruları arttırırdı. Onlar gidene kadar bekleyebilirdi ama Felix'te bunu geciktirmemesi gerektiği hissi vardı.

"Üzgünüm ama burada kalamazlar! Onları bir otele yerleştir. Onlarla istediğin kadar görüş. Sakın buraya getirme! Babam onları asla buraya getirmedi, hatırladın mı? Bu tür şeyleri yapmadan önce konuşmamız gerekiyor. İnan bana, şu an hayatımızı yabancılara açmak için doğru bir zaman değil!"

Felix, Frances'ten ayrılıp çabucak daireye döndü. Solaryuma gidip, çalışabilmek için sakinleşmeye çalıştı. Aşağı, Central Park'a doğru baktı. En fazla yaşam kıpırtısı, parkın doğu tarafındaki Beşinci Cadde'nin üzerinde bulunan Museum Mile'deydi. Park, çocukluklarının oyun bahçesiydi. Her köşesini biliyordu, her göleti, her taşını, heykelini ve çiçek tarhını. Sık sık burada durup, Frances Endülüs atı King'e, Adeline de Arap atı Moonless'e binerken onları izlerdi. Bir an için, o zamanlar yaşadığı tecrübelerin ferahlığı Felix'in gözünde tüttü.

Arkadan onu saran kolları hissettiğinde Adeline'ye dokunmak için geriye doğru uzandı.

"Eğer yanlış şeyler söylediysem kusura bakma, Felix. Ne kadar üzgün olduğunun farkında değildim. Önemli değil," dedi. "Gerçekten değil. Yani, hayatta bazı şeyler önemlidir. Düzgün bir insan olup olmaman. Başkalarına yardım etmen ya da onları incitmen. Hıristiyan ya da Yahudi olman önemli değil. Değil işte."

Felix ona doğru döndü. "Önemli olmadığını düşünseydin," dedi ve onu alnından öptü, "beni ikna etmek için bu kadar uğraşır mıydın?"

"Sevgilim, ben sadece içinde bulunduğun düğümü çözmeye çalışıyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediği belli. Frances nerede?"

"Geliyor."

"Ve Maggie de bize ne diyeceğini bilemiyor."

Felix özel sorunlarına birilerinin tanık olmasından dolayı kendini küçük düşmüş hissetti, bu Maggie bile olsa. Kendisi bile bununla ilgili sıkıntı yaşarken, Adeline'nin bu mirası anında kabul etmesi karşısında

da kafası karışmıştı. O soluk güzelliğiyle, bir melek gibi görünüyordu. İlişkileri inançlarını da yansıtıyordu, çünkü henüz sadece bir kere sevişmişlerdi. Sık sık, artık çok az kişinin yaptığı gibi evlilik akdine saygı duyup beklemelerini dilemişti. Ama güzel bir akşamda, bu odada kendini tutamamış, Adeline de aynısını yapmıştı. O günden beri artık bir çifttiler. İlk resmi randevularının yıldönümünde ona evlenme teklif etmeyi planlamıştı, nişanı es geçip hemen kilisede özel bir düğün töreni yapmayı önerecekti. Birbirleri için yaratılmışlardı. Seks yapmak yerine, Tanrı hakkında saatlerce konuşuyorlardı. Felix'in tutkusu Hz. İsa'ya, onunki de Hz. İsa'nın merhamet çağrısmaydı. Felix hep bir rahip olmak istemişti.

At binmedikleri zamanlarda Adeline ve Frances, zamanlarını yardım derneklerinde geçiriyorlardı, bazen de garip olanlarında. O dernekleri Adeline buluyordu. Daima insanlara yardım etmek için uğraşıyordu. Parasıyla ve zamanıyla, yapılabilecek en iyi şeyleri yapmak istiyordu, ikisini de cömertçe veriyordu. Azizeler arasında en sevdiği, Azize Coletta'ydı. On yedi yaşında yetim kalmış Fransız bir kız. Tüm mirasını fakirlere dağıtıp bir rahibe olmuş ve Tanrı kaderini ortaya çıkarana kadar inzivaya çekilmişti. İsa'nın görüntülerini görmesinin motivasyonuyla, on yedi tane yeni manastır kurmuştu. Kendi ölümünün detaylarını öngördüğü söylenirdi.

Adeline, Felix'in ellerini güvenle sıktı. "Felix, Tanrı'ya inancın ne kadar güçlü?"

Felix, onun saçlarına dokundu. "Cevabı biliyorsun."

"O halde bunu sorgulama. Tanrı'nın, hayatının bu gerçeğini ortaya çıkarmak için kendi sebepleri olduğuna inan."

Felix ona baktı, sebebini bilerek, İncil'de, Musa'ya yönlendirildiği bölümü hatırlayarak, günlüğünü ve bir kadın olmadan nasıl hiçbir ilerleme kat edemeyeceğini hatırlayarak, Tanrının Oğlu'na anne olmaya değecek bir kadın diye düşündü. İnancı güçlü biri. Bir kadının sahip olduklarına sahip olduğu kadar, bir meleğe de yakın olan biri. Aradığı kadın tam karşısında duruyordu.

Ona sorabilir miydi? O, bu teklifi kabul eder miydi? Tanrı'nın tasarladığı bu kader; onun hayal ettiği kadın bir gün onun kendi oğlunu kollarına alabilir miydi?

Felix ondan ayrılıp, Frances'in yetiştirmeyi çok sevdiği orkidelere doğru yürüdü. Oradan, alçalan güneşin Adeline'yi ışıkla yıkayışını izledi ve onu kutsal bir çocuğa hamile olarak hayal etti, kendisi ve Frances de yanındaydı. Bunu birlikte yapabilirlerdi, üçü okul zamanından beri birbirlerine bağlıydı.

Adeline'nin yanına gitti ve ona, ikisi için planladığı hayata veda ettiği hissi veren bir şekilde sarıldı. Yanağını onun yanağına koyup "Bu gece dışarı çıkalım, Adeline," diye fısıldadı kulağına. "Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var."

bölüm 9

Perşembe Öğleden Sonra – Beşinci Cadde

Sam, Dr. Rossi'yi, muhabirle ilgili olarak aramış, ama o telefona cevap vermemişti. Frances Rossi, Adeline Hamilton ile birlikte oraya geldiğinde, onlarla Rossi'ye bir mesaj göndermiş, fakat görünüşe bakılırsa onlar iletmeyi unutmuşlardı. Muhtemelen Rossi'lerin çok işleri vardı, Doktor yeni dönmüştü. Sam, Rossi'lerin halalarının öldüğünü de biliyordu.

Sam, kapıya birini ayarlamak için birkaç yere telefon etti, binanın içine girdi, merdivenlerden aşağıya alt lobiye indi, yolu kısaltarak tavanında avize asılı balo salonunun içinden geçip, herkesin Barakalar olarak adlandırdığı alana geldi. Burada bina teknisyeni için bir bölüm, şoförler, kapıcılar ve güvenlikçilerin ortak kullanımı için bir odayla birlikte bunların hepsinin üstü olan Sam için çok daha geniş bir daire vardı. Onun mekânı daha önce Felix'in babası Dr. Rossi tarafından muayenehane olarak kullanılıyordu. Artık o geniş daire Sam'indi; oradaki ve Barakalar'daki her şeyin parası Kiracılar Birliği tarafından ödeniyordu.

Ortak kullanılan odaya baktı. Güvenlik görevlisi, dönüşümlü olarak ön arka ve lobi monitörlerini tarıyor, görevdeki iki şoförün izlemekte olduğu sohbet programını dinliyordu. Uyuma kabinlerinden

birinde üçüncü bir şoförün horlaması duyuldu. Diğer iki tanesinin de mesaisi bitmişti. Sam onlara seslenerek "Dr. Rossi'nin alınması işini program tahtasından silebilirsiniz çocuklar; kendisi saatlerdir burada," dedi.

"Olur, Sam," diye cevapladı içlerinden biri.

Sam koridorda ilerleyip Bay Brown'un şahsi bodrum garajının kapısının kilidini açtı. Bay Brown'un programı hiçbir zaman tahtaya yazılmazdı. Aslında hiçbir yere yazılmazdı. Altında kırmızı bir halı bulunan ahşap bir gölgeliğe doğru merdivenlerden indi, bu halı Brown'un özel asansörüne kadar uzanıyordu. Öte tarafta Brown'un araba koleksiyonu bulunuyordu: Sadece bir kere kullanılmış beyaz bir Porsche, birkaç etkinlik için dışarı çıktığında kendini New York'taki sıradan zenginlerden biri gibi göstermek için iki adet siyah Lincoln Town Car ve bir tane de hiç kullanmadığı Rolls Silver Seraph. Bir gece, Rolls, İskoçya'nın tepelerinde Seraph'ı tanıtırken, onlar ekoselerini giymiş, gayda çalmış ve Old Pulteney malt viskilerini içmişlerdi ya da Sam öyle duymuştu. Brown gibi bir adam için arabalar çok önemli değildi. Bir keresinde Same arabalara karşı çok az ilgisi olduğunu söylemişti.

Sam, şapkasını başına takıp cilalanmış gölgeliğin altında bekledi. Kısa süre sonra bir korna sesi duydu, garaj kapısını açmak için bir butona bir de diyafonun butonuna bastı.

Uşak diyafona cevap verince, Sam "Geldi," dedi.

Garaj kapısı açıp siyah bir limuzini içeri aldı. Limuzin gölgeliğe gelince durdu ve Sam siyah kapıyı açtı.

"Günaydın, Sayın Bakanım."

Şoför bagajı açıp küçük seyahat çantasını bagajdan alırken, Sam, Birleşik Devletler Devlet Bakanı için kapıyı tuttu.

Sam çantayı alıp kırmızı halıya oradan da asansöre doğru giden Bakan'ı takip etti. Asansör gelince ikisi birden içeri girdiler.

"Uçuşunuz nasıldı, Sayın Bakanım?"

Bakan içini çekerek, "Bir önemi yok," dedi.

Sam, Bakan'ın karısının, geçen yıl acayip bir trafik kazasında öldüğünü biliyordu. Dışarıya karşı güçlü görünse de, içinde hâlâ bozguna uğramış bir adam gibiydi.

Bakan, elindeki evrak zarfına doğru baktı. "Brown seni hiç yakalamadı mı, Sam?" dedi.

Sam cevap vermek yerine, konuyu değiştirip asansör dokuzuncu kata çıkana kadar havaların ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Kapılar açıldığında, Bay Brown hemen oradaydı.

Brown'un bakışları Sam'i olumlu etkiliyordu, tıpkı herkesi olduğu gibi. J.P.Morgan'ın insanlar üzerinde benzer bir etkisi olduğunu okumuştu, gözleri öyle dikkatle parlardı ki insan kendini yaklaşan bir trenin ışıklarının önündeymiş gibi hissederdi. Her ne kadar, genellikle gri bir pantolon ve kravatsız sıradan bir gömlek giyse ve onu çevreleyen lüks, zevk sahibi bir seviyede olsa da, Brown'u gören herkes ona Tanrı'ymış gibi davranırdı.

Bakan, Brown'un elini sıkarken başını eğdi.

Uşak içeri girip Bakan'ın çantasını aldı ve Brown, "Bekle, Sam. Sana bir iş vereceğim," dedi.

"Emredersiniz, efendim." Sam, lobiye doğru geri adım atarken, Brown'un sorduğu soruyu duydu, "Ateşkes taslağını getirdin mi bu sefer?"

Bakan yanıtladı, "Evet, evet elbette," sesi gergindi.

Sam, Brown'un ziyaretçilerinden bazılarının onu neden korkutucu bulduğunu özellikle merak etmemeye çalışıyordu.

Sam, kendi kendine sessizce 'Too-ra-loo-ra-loo-ral' diye mırıldanarak, Bay Brown'un bekleme odasındaki rahat koltuğa oturdu. Mırıldanırken, uşağın geri gelip asansöre binerek aşağı indiğini, ardından rakamların tekrar yediden dokuza yükseldiğini gördü. Kapılar açıldı, uşak asansörden indi. Arkasında, daha önce bir ya da iki kez gördüğü bir kadın vardı. Kadının açık kestane rengi saçları, siyah bir hayvan kürküne doğru dökülüyordu; ya da çok çok iyi yapılmış bir sahtesine. Kadının yürüyüşüne attığı kısa bir bakış ona kadının dansçı olduğunu söylüyordu; New York'taki, ünlü olmaya hevesli binlercesinden biriydi ve Sam onu burada ilk kez görmüyordu. Kadının müzikali —ve muhteşem mantosu— şüphesiz, Bay Brown tarafından finanse edilmişti. Sam, geçerken onu inceledi. Devlet Bakanı bu gece eğlendirilecekti. Sam, onu kıskandı.

Kısa bir süre sonra, uşak yeniden göründü ve Sam'i kütüphane-

ye yönlendirdi. Bay Brown, imtiyazlı konukları ve çalışanlarıyla burada görüşmekten hoşlanırdı. Sam, Brown'un yatak odası dışındaki her odanın dinlendiğinden ya da kamerayla izlendiğinden şüphelendi. En azından büyük misafir yatak odasının öyle olduğunu biliyordu. Kadın, kürkünü çıkarıp Bakanın mutlu vücudunun üzerinde dans ederken, Bay Brown bir gün ihtiyacı olması ihtimaline karşı bunu kaydetmeliydi.

Sam, onu buraya getiren, Los Angeles'ta özel dedektiflik günlerindeki sıradan polis gözetimlerini düşünerek, deri bir koltuğa oturdu. Zengin bir ev kadını tarafından, kocasını takip etmesi ve mahkemede kullanabilmesi için, kocasının zina yaptığını gösteren deliller toplaması için tutulmuştu. Adamın aynı odayı paylaşan ve birbirlerinden olduğu kadar, erkeklerden de hoşlanan iki genç aktrisle beraber olduğu ortaya çıkmıştı. Sam'in bilmediği şey ise kadının, kocasını ve onun aşığını yeryüzünden silmeyi planladığı ve kendisini takip ettiğiydi.

Sam fotoğraf çekerken, kadın nişan almakla meşguldü. İlk atış adamın sol omzuna isabet etti. Sam, kadına ikinci atışı yapamadan ulaşıp silahı elinden aldı. Kimseye duyurmadan, adamı doktoruna, kadını da terapistine götürüp, kızlara arkalarında bir adres bırakmadan oradan taşınmalarını tavsiye etti.

Sonraki bir yıl boyunca Sam, birbiri ardına herbirinde müşterilerini memnun ettiği tuhaf, zor ve kazançlı işler yaptı. Bir gün, postayla yüklü bir çek, New York'a bir bilet ve bir yıl boyunca tek bir müşteri için çalışacağını öğrendiği bir iş görüşmesine gitmesi için eline bir fırsat geçti: Asi kız kardeşi o davadaki kızlardan biri olan Bay Brown. Görünüşe göre Sam'e, geçtiği meçhul testi yapan kız, ağabeyine bunu anlatmıştı. On bir yıldır çalıştığı ve farklı türlerde ilginç işler yaptığı için Brown'un güvenlikçisi olarak maaşa bağlanmıştı. Genellikle kanuna uygun yasal işlerdi ama bazen biraz daha önemsiz işler de yapıyordu, küçük bir prense yetecek kadar bir ücretle.

Koridorda yüksek bir ses duyuldu. "Sam, işte buradasın!"

Brown içeri girdi ve muhtemelen gizli hükümet sitelerine giriş imkanı veren bir bilgisayarın yanındaki arkası yüksek koltuğa oturdu. Arkasındaki duvarda, eski ve modern haritalar asılıydı. Brown, konuya herhangi bir giriş yapmadan, kalın ve mühürlü bir zarfı masanın üstüne, Sam'in önüne doğru attı.

"Bu, konsolosluktaki bir dostumuza gidecek. Tam olarak bir saat sonra orada olman gerekiyor."

Sam "Emredersiniz, efendim," dedi. Zarfın gideceği yere şaşırmamıştı. İki Afrika ülkesi kısa süre önce savaşa başlamıştı ve Birleşik Devletler, bir ateşkes aracısı olarak yardım ediyordu. Brown, hiç şüphesiz sunulacak şartları bilmeleri için, belirlenen şartları desteklediği tarafa gönderiyordu.

Brown şüpheci bir biçimde kitaplığına doğru bakarken, Sam zarfı ceketinin içine yerleştirdi. Beş sıra kitap rafı vardı. Her biri açıkça bir kıtanın adıyla etiketlenmiş ve içinde de ülkelerin adları ya da tarihsel dönemleri vardı.

"Daha çok okumalısın," dedi Brown, bir kitapta olmayan bir şeyi düşünürcesine.

Sam kalktı, raflardan birine gitti ve Pliny the Elder'in *Doğal Tarih*, Quintius Curtius Rufus'un *Büyük İskender'in Tarihi* ve Plutarch'ın *Hayatlar* adlı kitaplarını gördü. Bir diğerinde Lao Tze'nin Tao-te-ching, Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*, Li Po'nun şiirlerinin bir cildi ve Ssu-ma Ch'ien'in tarihi kayıtları vardı. Hindistan'dan *Ramayana, Vedas ve Mahayana Sutras*. Doğal olarak İncil, Tevrat ve Kur'an da oradaydı. Brown hakkında bildiği tüm diğer şeylerle birleştirildiğinde, bu kütüphane —ki bütün düşünce, sanat, inanç ve bilinen tüm toplumların tarihine bakılabilirdi burada— Sam'e ilk gördüğünde, kendisine hizmet etmeye değecek bir kaptanın dümende olduğunu fısıldamıştı.

"Dünya hakkında ne düşünüyorsun, Sam?"

"Ben mi?" Sam, Machiavelli'nin *Prens*'ini eline aldı. Onu hiç okumamıştı, çünkü ne tavsiye ettiğini bildiğini düşünüyordu. "Şey, ben dünyayı ilk kez denizci olarak gördüm bildiğiniz gibi. Gerçeği söylemek gerekirse, bana bir ticaret gemisinden daha farklı görünmedi: Erkekler yan yana çalışıyor, kaçacak bir yerleri yok, tehlikeli denizlerde yolculuk yapıyorlar. Bir kaptan olmasa, bir hiyerarşi ve düzgün bir kurallar bütünü olmasa, gemi limana yanaşamadan denizcilerin birbirlerini yok etmelerine yol açardı."

"Aynısının hayatın her alanında geçerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

Brown, kendi tarzındaki onaylayan baba gülümsemesiyle —ki daha az delici bir korku barındırıyordu bu— ayağa kalktı. Sam, Brown'u seviyor, ona hayranlık duyuyordu, tabii belli bir mesafeden olursa.

"Binada her şey yolunda mı?" diye sordu Brown.

"Bugün erken saatlerde bir muhabir gelip Dr. Rossi'yi sordu."

Brown'un gülümsemesi durdu. "Muhabir mi? Ne hakkındaymış?"

"İşiyle ilgili bir şey, sanırım."

"Ne olduğunu öğrenip bana bilgi ver," deyip kapıya doğru, daha fazla konuşacak vakti olmadığını ve Sam'in artık gitmesi gerektiğini gösteren bir bakış attı.

Sam, asansörle aşağı inip açık duran ön kapıda Frances Rossi ve onun arkadaşı Adeline'yi birer heykel gibi, limuzinlerini beklerken gördü. Alışverişe gittiklerini düşündü. Onları izlemek için duraksadı, ama onlar binadaki diğer hanımların çoğu gibi hareketsizce duruyorlardı. Adeta biri üst sınıf hanımlara, eğer yapabiliyorlarsa hiç kıpırdamamalarını söylemişti. Frances bu kısıtlamaya pek uymuyor gibiydi. Ara sıra, atı King gibi davranır ve halk içinde gerçekten kaslarını kullanırdı. Öte yandan Adeline'nin atalette uzmanlaştığını fark etti. Uzun süre kımıldamaz, sonra bir şey ona dokunur: Bir ses, bir kelime. Eriyen bir buz gibi çözülür ve yeni bir duruş şekline doğru ruh durumunun değiştiğini ifade ederek akardı. Sonra uzun bir süre için yeniden buz keserdi.

Sam birkaç defa boş boş bu kadınların hareket ettiğini hayal etmişti.

Sam telefonunu Bay Brown'un dairesinde bıraktığını hatırladı, yukarı çıkıp aldı. Aşağı inerken asansörün, sekizinci katta yavaşladığını hissedince canı sıkıldı. Düşünmeden genel asansöre bindi. Kapılar açılmaya başlayınca Maggie'yi gördü, Rossi'lerin hizmetçisi bariz bir şekilde dokuzuncu kattan kimin geldiğini görebilmek için dikkatle bakıyordu. Sam, sırıttı ve onu hemen görememesi için hızlıca kabinin ön köşesine geçip dayandı.

"Meraklısın değil mi, Maggie'ciğim?" dedi.

Maggie, Sam'in ses tonunun etkisiyle aniden asansöre binmeye çalışınca, ayağı tökezledi. Sam, düşmeden onu yakaladı. Maggie'yi

görmek her zaman Sam'i neşelendirirdi. Onun büyük, ceylan gözleri çoğunlukla, üzerine vazife olmayan bir şeyle büyülenmiş olurdu. Bildiği kadarıyla, dedikodu yapmıyordu ama kesinlikle her şeyi bilmek istiyordu.

Maggie, Sam'in kollarında kendini çaresiz hissetti, ona doğru bakıyor gücenmiş görünüyordu, eli kalbinin üzerindeydi. Sam gülümsedi, o şapkayı nasıl da gururla taktığını düşünerek; bir Afrika kraliçesi gibi. Aklından onu öpmek geçti sonra da bu fikrin nereden geldiğini merak etti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, beni korkudan öldürmeye mi?" dedi Maggie ve kapılar kapanırken ondan ayrıldı.

"Sanki yapabilirmişim gibi," diye cevapladı Sam, hâlâ ona gülümsüyordu. O şapkaya ne kadar ödediğini merak etti. Onun annesi de böyleydi; babası öldükten sonra annesinin onu bir takım dolaplarla soktuğu okula giderken giyecek son moda kıyafetler alabilsin diye yarı aç yarı tok idare etmişlerdi. O günden beri, fakir ama iyi bir kadının kendini kıyafetlerle değerli hissetmek için daha da fakirleşmesini görmekten nefret ediyordu. Maggie de iyi olanlardan biriydi.

Maggie sesini alçalttı. "Her neyse, ben de seni arıyordum."

"Gerçekten mi?" Hâlâ konsolosluğa gitmek için elli dakikası vardı ve konsolosluk, sadece yirmi dakikalık mesafedeydi. Asansörün durdurma butonuna bastı ve ciddi görünmeye çalıştı, onun sade ama dürüst yüzünü inceleyerek ve bundan hoşlanarak.

"Doktor Rossi'yle konuşmak istediğini duydum ve rahatlıkla bana söyleyebileceğini düşündüm böylece onu rahatsız etmezsin," dedi.

Sam sırıttı. Bu konuda onunla nasıl özel bir sohbet yapabileceğini düşünmüş ve neredeyse onu kendi dairesine çağırmaya karar vermişti, gerçi binadan hiç kimse oraya gelmemişti; sadece bayan misafirleri, lobiyi değil de caddedeki özel girişi kullanırlardı. Artık problem çözülmüştü.

"Doğru mu bu? Seni Rossi mi gönderdi?"

"Pek sayılmaz."

"Alakası yok mu demek istiyorsun yani?"

Maggie çileden çıkmış gibi görünüyordu. "Sam Duffy, sen bir şey eklemeden de yeterince şey oluyor o evde. Dr. Rossi'den ne istiyorsun?"

Sam onun koruyuculuğu karşısında başını eğdi. İtaatkârlıktan çok sadakat vardı içinde; gerçi Maggie isterse beş yıldızlı bir köle taklidi yapardı. Düşününce Maggie'nin kendisini diğerlerinden aşağıda hissediyor olabileceği fikri onu rahatsız etti.

Sam arkaya, pirinç tırabzana doğru yaslandı. "Cevap vermeden önce, bana merhaba bile demek istemiyor musun, genç kız?"

"Ben genç kız değilim." Sonra kaba davranmış gibi durakladı. "Merhaba, Sam." Ona yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Bu Sam'e ani bir acı hissettirdi çünkü Maggie'den hoşlanıyordu ve yıllardır onun arkadaşı olmaya çalışıyordu. Sert görünüşünün altındaki nazik yüreği görmüş, her ne kadar burada tehlikede olmadığını bilse de, bu onda Maggie'yi koruma isteği uyandırmıştı. Buna karşılık vermediği için de onu gerçekten suçlamadı. Denizci olarak yaşadığı deneyimler sonunda ırk, inanç, cinsel tercih gibi şeylerin onun için temelli olarak önemini yitirdiğini nereden bilebilirdi. Kısa mesafe ticaret gemileriyle denizdeyken, mürettebat arasındaki uyum en üst düzeydeydi, en kötü şeytan bile bunu yok edemezdi. Eğer halihazırda toleranslı biri değilsen, bir denizci olarak öyle olmayı öğreniyordun. Fakat Maggie onun İrlandalı arkadaşlığından hiç nasibini almamıştı, o da onunla eğlenmeye karar verdi.

"Merhaba, Maggie. Sana bir şey itiraf edeceğim."

Maggie ona ilgiyle baktı.

"Frances Rossi ve arkadaşı Adeline'nin, Sharmina'yla aranızdaki şapka rekabetiyle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum. Nasıl gitti?"

Şöyle böyle geçtiğini ima eden bir hareket yaptı. Maggie sıkılmış görünüyordu ve bir omzunu silkti, ama Sam şapkanın başarılı olması gerektiğini biliyordu.

"Sadece bir şapka, sadece saçmalık," dedi Maggie.

"Saçmalık mı?" Şapka takıntısı iyi bilinen Maggie'nin, değerli mülkünü saçmalık olarak tarif etmesine inanamıyordu.

"Senin Graham Smith'in mi? Evet, ben de duydum. Maggie, senin ateşin falan olmalı. Şimdi söyle bana. Sharmina ne dedi, yoksa dili mi tutuldu?"

Maggie, bir çocuğun isteğini yerine getirmeye karar vermiş gibi tavana baktı. "İçeri girdim, eğer merak ediyorsan, her zamanki yerime

oturdum; koridor tarafı üçüncü sıra. İnsanlar fark etti, sanırım. Birkaç tanesi 'çok hoş' gibi şeyler söyledi. Törenden beş dakika önce, Sharmina dik dik şapkama bakıyordu, tüm kilise de ona. Tek kelime etmedi. Daha sonra öğrendiğim ilk şey eve gittiğiydi ya da bana öyle söylediler ve yarışmayı kaçırdı. Ben kazandım, ama o orada olmadığı için, onu yendiğimi söyleyemem. Tatmin oldun mu?"

Sam gülümseyerek "Ne korkak ama! Tanrı'yı bile unuttu, değil mi? İlk Cork'u yaptın ve anında vazgeçti," dedi.

Maggie şaşırarak ona baktı. "Cork yapmak mı? Sen Dart mı oynuyorsun, Sam Duffy?"

Sam, ellerini kalçalarına koydu. "New York'taki bütün İrlandalılardan daha iyi hem de. Sen?"

"Ben de oynuyorum. Ve oldukça iyiyim, eğer gerçekten bilmek istiyorsan."

Sam güldü. "O halde paraları hazırla, hanımefendi!" Saatine baktı. "Bu akşam. Saat altıda. Seni Molly Malone'nin yerine götüreceğim. İlk McSorley'ler benden."

Maggie ona, aklını kaçırmış birine bakıyormuş gibi baktı.

"Günah dolu bir şey istedim, değil mi? Pekala, kafana takma. Önce evleniriz sonra dart oynarız. Bu nasıl?"

Maggie gözlerini devirdi. "Seninle barın birine geleceğimi mi sandın, Sam? Dart oynamak istiyorsan, kilisedeki oyun odasına gelebilirsin, yapabileceğin bu. Birisi asansörü çağırmadan önce konuştuğumuz konuya dönelim mi?" dedi. Yüzünde hiçbir keyif ifadesi yoktu, bu da Sam'i hayal kırıklığına uğrattı. Sam, Maggie'yle dart oynamayı çok istiyordu ve onun şapka zaferinin keyfini çıkarmak için de can atıyordu.

"Dart da yok evlenmek de ha? Zor kadınsın, Maggie." Onun zeytin-kahverengi gözlerine baktı, güzel olduklarının farkında olup olmadığını merak ederek. Sonra boğazını temizledi. "Peki, o zaman söyle bakalım. Neden bir muhabir birdenbire senin Dr. Rossi'nin çalışmalarıyla ilgilensin?"

Maggie içini çekti. "Hepsi bu mu? Onların birçoğu Dr. Rossi'nin çalışmalarıyla ilgilenir. Gazeteleri okumuyor musun? Yukarı gelip, onu bunun için mi rahatsız etmek istiyordun?"

Hafifçe öne doğru yaslandı. "Tam olarak değil. Neden biri bana

Rossi'nin Torino'dan ne getirdiğini öğrenmek için rüşvet vermeye çalışır?"

"Rüşvet vermek mi?" Maggie şok olmuş ve biraz da heyecanlanmış görünüyordu.

"Evet. Bir muhabir bana rüşvet vermeye çalıştı. Rossi'nin valizinde ne olduğunu öğrenmek istedi. Buna ne dersin, Maggie?"

Maggie, arkaya doğru, onun karşısındaki tırabzana yaslanıp başını salladı. "Çok tuhaf. Benim bildiğim kadarıyla sadece bir tek şey değişti. Kişisel bir şey, sana söyleyebileceğim bir şey değil. Bir muhabirin bununla ilgileneceğine de inanamam doğrusu."

Sam onu inceledi. Maggie'de sevdiği bir başka şey de, eğer gerçeği söyleyemiyorsa, hiçbir şey söylememesiydi.

"Sadece kişisel mi?" dedi, Sam. "Asla bilemezsin. Bu günlerde her şeyi basıyorlar."

Maggie başını salladı, hâlâ havaya bakıyordu; sonra görevinin amacını hatırlamış gibi göründü. "Sam, bana bir iyilik yap, olur mu? Rossi'ye bundan bugün bahsetme, tamam mı? Adama evine yerleşip, kız kardeşi ve nişanlısıyla konuşma fırsatı ver."

"Nişanlısı mı? Onlar gerçekten birlikte mi?" Sam bu ilginç bilginin, eğer girmiş olsaydı ona limuzin şoförleriyle arasında birkaç bahis kazandırabileceğini fark etti ama bahse girmemişti.

Maggie ona, bir çakala bakar gibi baktı. "Yani, henüz resmi olarak nişanlı değiller ama herkes evleneceklerini biliyor. Bu arada sen Bay Brown'un orada ne yapıyordun?"

"Rossi'nin işi özel ama diğer kiracılarınki değil, ha?"

Maggie, "Pekala, pekala," diyerek yüzünü asansör kapısına döndü. Pervasız görünüyordu.

Sam, isteksizce durdurma butonunu bıraktı, hilekâr dünyaya dönmek yerine, temiz kalpli Maggie'yle yaptığı bu faydalı sohbete devam edebilmeyi dileyerek. "Sadece bir zarf teslim edeceğim, meraklı Maggie," dedi.

bölüm 10

Perşembe Gecesi – Rossi'lerin Dairesi

Felix, kararan laboratuarındaki gölgelerin içinde ağır ağır dolaşmaya başladı. Akşam yemeği için çoktan hazırlanmıştı. Laboratuar önlüğünün, başlığının ve maskesinin altına Adeline'nin sevdiği ince, siyah yün takımını giymiş, zengin desenli Stefano Ricci kravatını takmıştı. Adeline'nin, artık buradaki odası olan misafir odalarının birinde onu beklediğini biliyordu. Dışarı çıkacaklarını duyunca sevinen Frances, ona Adeline'nin yeni, siyah, dar bir elbise giyeceğini söylemiş, o da buna uygun giyinmişti.

Laboratuarda, gecikmesinin sebebi olan tek bir ışık yanıyordu: Torino Kefeni'nden aldığı iplikleri düzenliyordu.

Dayanamamış, mümkün olan en pratik çözümü uygulayarak kan örneklerini çıkarmıştı. Santrifüjü* en hassas şekilde ayarlamıştı. Atomik Güç Mikroskobu'nda bir örneği hazırdı. Sadece oraya gidip bir göz atması gerekiyordu. O zaman projesinin herhangi bir başarı umudu olup olmadığını öğrenecekti.

Bir DNA bükümünün ikili sarmalında, tam genetik kodu barındıran bozulmamış hücreler görebilirdi. İki yanında yaklaşık olarak 3 milyar baz çifti bulunan, döner bir merdiven ve onun basamakları gibi. Akyuvarlara ihtiyacı vardı çünkü alyuvarlarda, hücre çekirdeği de, DNA da yoktu. Ya da birçok parçalanmış DNA ipliği görebilirdi. Birkaç yüz baz çiftinin birkaç yüzü orada birkaç yüzü burada. İki taraftakinin de olmasını umdu. Görmek istemediği şey, projesini derhal durduracak olan şey, DNA'nın sadece birkaç yüz baz çifti uzunluğunda kalacak kadar özelliğini kaybetmiş olmasıydı.

Felix, gölgelerde oyalandı.

Neden sonuçlara bakamamıştı? Neden bir buçuk metre yürüyüp de bakamamıştı?

---

* *Merkezkaç kuvvetinden yararlanılarak bir karışımın taşıdığı çökebilir ögeleri ayırıp çöktürmekte kullanılan laboratuar aleti. Ç.N.*

Parmaklarını laboratuvar önlüğünün içinden Brioni marka takımının imzalı düğmelerine götürürken kendini aciz ve korkmuş hissetti. Onu, iyi durumdaki bir hücreyle değiştirmeye razıydı. Eğer DNA korkunç derecede bozulduysa, tüm parası bile onu düzeltemezdi. Planı, hayali sona ererdi. Hayır, eğer DNA orada değilse, kalbi kırılırdı.

Kapıya doğru bir adım attı, nefesini tuttu, sonra doğrudan mikroskoba doğru gitti ve lensten, birkaç milyon kez büyütülmüş görüntüye baktı. İlk anda görüntüye odaklanamadı, sahip olduğu şeyin kutsallığının fazlasıyla farkındaydı. Felix, gözlerini kapadı, sonra yeniden görüntüye odaklandı. Geniş hücreli mantar, bakteri ve onların arasında çift içbükey şekillerinden ayırt edilebilen daha küçük alyuvar parçaları. Bir tane bile akyuvar göremedi, ne bütün ne de parçalanmış.

Panikledi, mikroskobu bütün örneği otomatik olarak taramak için ayarladı. Felix kullanılabilir bir hücre ya da DNA göremedi.

Bir vızıltı duyunca kapıdaki diyafona gitti.

"Evet?"

"Flix, Adeline hazır olduğunu sana söylememi istedi."

"Pekala. Bana bir dakika daha ver."

Tarama bitmişti ve hiçbir şey yoktu. Belki de solüsyon ayrılmıştı ve o doğru bölüme bakmıyordu. Solüsyonun kalanının bulunduğu deney tüpünü kaldırdı ve mikroskobun özel vakumlu lameline kapatıp yerleştirdiği geniş, steril Petri kabına boşalttı. Kap mikroskop tarafından örneklenirken, bunu gözlemleyebilirdi. Uzun süre bakıp da kullanılabilir bir şey göremedikçe kalbi güçsüzleşiyor, bunu umut ettiği için bile kendini aptal gibi hissediyordu. Sonra geniş bir nötrofil kümesi odağa girdi, çoğu bozulmamış görünüyordu. Bunlar, cerahat içinde çok sayıda bulunan özel bir tür akyuvardı. Bu hücrelerin Hz. İsa'nın yaralarında toplandığının farkına vararak, "Tanrım," diye fısıldadı ve elini ağzına götürdü.

Felix, gözyaşlarıyla savaşarak bir dua fısıldadı, "Ebedi Babamız, sana ruhlarımızdaki yaraları tedavi etmek için Tanrımız Hz. İsa'nın yaralarını teklif ediyorum. Amen." Sonra tekrar laboratuar sandalyesine oturup rahatlayarak soluğunu bıraktı.

Vızıltıyı tekrar duydu, sonra, "Flix, ne yapıyorsun? Akşam yemeği rezervasyonunuzu kaçıracaksın, Tanrı aşkına!"

Neşeli bir şekilde diyafona koştu ve cevap verdi, "Geliyorum, sevgili kardeşim!"

Petri kabını aldı, nazikçe tutarak o dönene kadar içindekini aynen olduğu gibi muhafaza edecek şekildeki ortam koşullarına göre ayarlanmış olan inkübatörün* içine koydu.

Laboratuarın kapısını açtığında, Frances kapıdaydı. Geceyi evde geçirmek için üzerine bir eşofman giymişti, en sevdiği mavi puantiyeli Dipinti terlikleri de ayağındaydı.

Frances, "Ne için bu kadar mutlusun?" dedi.

Felix, onu yanağından öptü. "Hiç, hiçbir şey. Bugün müzede olanlar için de üzgünüm."

"Öyle olmalısın." Kaşları komik ve incinmiş bir bakışla kalktı.

"Sen harikasın. Hayır, sen muhteşemsin. Sabah konuşuruz."

Sonra Adeline hole girdi. Kolsuz, dar elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu. İki omzunda da üçer tane ince askı vardı. Saçlarını yukarıdan bağlamış, saçlarının uçları boynuna dökülüyordu. Kulağında elmas dizileri sallanıyor, parmağına büyük bir akik elmas yüzük takıyordu. Felix kolundan tutunca gülümsedi.

Frances yüzünde kesin bir onaylamayla onları inceledi, "Siz, birlikteyken ne kadar iyi göründüğünüzün farkında mısınız?"

"Hayır, ama sen söyleyebilirsin," dedi, Felix.

"Film yıldızları gibi görünüyorsunuz," dedi Frances, gülümseyerek. "İkinizden de nefret etmeliyim!"

Adeline gülümsedi.

"Peki, o halde, çirkin şey," dedi, Felix dalga geçerek çünkü Frances'in güzel olduğunu düşünüyordu. "Bırak gidelim de hayranlarımız bize tapsın." Yanından geçerken nazikçe Frances'in çenesine dokundu.

Aşağıda, Sam limuzinlerini bekletiyordu. Felix, Adeline'nin binmesi için kapıyı açtı. O bindikten sonra, "Bir saniye," diyerek Sam'le birlikte kapıya doğru yürüdü.

"Benimle bir konu hakkında görüşmek istemişsin?" diye sordu, Felix.

---

* *Tıp: İçi her zaman doğal beden ısısını koruyan ve erken doğmuş bebekleri koymak için kullanılan kutu biçiminde bir aygıt. Ç.N.*

Sam, Adeline'ye doğru baktı. "Bir hanımefendiyi bekletmenizi gerektirecek bir şey değil. Yarın burada olacak mısınız?"

"Evet, olacağım."

"Ben sizi bulurum. Akşamınızın tadını çıkarın Dr. Rossi."

Felix başını eğdi ve limuzine döndü. Ocağın soğuğunun geri dönüşüne ve palto giymeyip, sadece bir atkı takmış olmasından dolayı titremesine aldırmayarak limuzine bindi. Adeline, sıcak Shahtoosh'una ya da 'yüzük paşminası'na sarılmıştı. Bu Felix'in ona Nepal'den aldığı, on beş bin dolar olan astronomik fiyatını hak eden, değerli bir giysiydi. O zamanlar Felix, bunun yapıldığı yünün elde edildiği Tibet antilobunun, yününü yasal olmayan yolardan Nepal'e sokabilmek için kaçak avcılar tarafından sürüler halinde öldürüldüğünü bilmiyordu. Tehlikedeki antilopların baş koruyucusu Zhaba Duojie'nin öldürüldüğünü okuduğunda, Felix, kendini korkunç hissetmiş ve Doujie'nin ailesiyle koruyucu grubuna bağışta bulunmuştu. Adeline, bunların hiçbirini bilmiyordu. Şalının gerçek fiyatını hiç sormamış, Felix de hiç söylememişti. Ona göre sadece kaliteli bir paşminaydı.

"*One if by land, Two if by sea*'ye gidelim" dedi şoföre.

"Emredersiniz, Dr. Rossi," diye cevapladı şoför ve caddeye çıkıp güneye, West Village tarafına yöneldi.

Adeline ona doğru yaslanıp yanağından öptü. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Her şey için. Beni bu gece dışarı çıkardığın için, sen olduğun için, bu şal için." Felix'e doğru sokulup elini onun elinin üzerine koydu.

Felix, bu gece ona soracağı şeyi hatırlayınca, aklını kaçırmış olabileceğini düşündü. Adeline onu seviyordu. O da Adeline'yi seviyordu. Belki de bunu başka birinden istemeliydi.

"Biliyor musun, bu akşam çıkmadan önce dua ettim," dedi Adeline sessizce.

"Öyle mi?"

"Evet. Kendimizi, Tanrı'nın ellerine bırakmamızın önemli olduğunu hissettim. Tanrı'nın yaşamamıza izin vereceği, kendim için, bizim için istediğim bu hayatı dua ile pekiştirmek istedim."

Felix, Adeline'nin, sanki onun aklını okuyormuşçasına yaptığı bu konuşmayı olağanüstü buldu. Güven verici bir şekilde elini kavradı ve önüne, ışık saçan New York gecesine baktı.

Etraflarında taksilerin, limuzinlerin ve otomobillerin ön ve arka farlarının ışıkları vardı. Sağ taraflarında karanlık parkın parlak ışıklarının yanından geçtiklerini gördü. Direklerin üzerinden, sokak ve trafik ışıklarının parladığı yola doğru kavis çizerek geliyorlardı. Önlerinden güneye doğru eğimli olan caddenin alt tarafında, gökdelenlerin aydınlık katları, binaları parlayan ızgaralara benzetmişti. Felix'in gözü uzakta, 52 ve 53. Caddeler'in köşesinde yer alan, Beşinci Cadde'nin 666 —deccal'ın işareti, Vahiydeki canavar— numaralı binasının tabelasına takıldı. Bu üç adet, büyük, neon altı rakamı, binanın kötü şöhretli adresini bir reklam hilesine dönüştürmüştü. Felix buradan ne zaman geçse, gizliden gizliye hep bu rakamları görmekten nefret ettiğini hatırladı.

Bu akşam da bir tehdit alameti gibi görünüyordu. Bunu onaylarcasına şoför, dikiz aynasından arkaya bakarak homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordu, Felix.

"Arkamızdaki araba, üç bloktur neredeyse bagajımıza girecek. Plakayı da göremiyorum. Büyük ihtimalle New Jersey'lidir."

Felix, arkadakinin şeytanın arabası olduğunu hayal ederek döndü. Öyle bir şey görmedi, Adeline'nin elini kavradı ve kendine tesadüfî mucizelerin çoktan gerçekleştiğini hatırlattı: Gerçekten ihtiyacı olduğunu fark etmeden yapmış olduğu klonlama araştırması, Frances'ten tam zamanında gelen telefonun ona Kefen'e erişimi olduğu andan hemen yararlanması gerektiğini göstermesi, havaalanındaki gümrük memuru ve tüm zorluklara rağmen, az önce mikroskopta gördüğü aklından çıkmayan nötrofil kümeleri. Belki Tanrı'nın, Musa'nın asasını yılana çevirmesi kadar dramatik değildi ama yine de mucizevîydi.

Araba, sessiz bir West Village caddesinin kenarına yanaşırken, Felix, tüm kaderinin onu burada bekliyor olabileceğini fark etti. Bu restoranı seçmişti, çünkü Adeline de, kendisi de burayı seviyordu. İlk yapıldığında, burası Aaron Burr'un evinin at ve arabalarının durduğu yermiş. Anlı şanlı Armand J. Braiger tarafından neredeyse otuz yıl

önce satın alınıp açılan *One if by land, Two if by sea*, enfesliğini korumuş, moda olan restoranlar açılıp kapanırken, onları sık sık buraya çekmişti. Beyaz boyalı dış cephesi ve adının kabartmalı beyaz harfleri, basit cam çerçeveleriyle, eğer burada olduğunu bilmiyorsanız gözden kaçırabileceğiniz bir yer gibi görünüyordu. İçerideyse tüm zarafeti, ambiyansı ve cazibesi vardı.

Felix, Adeline için siyah emaye kapıyı açtı. Birlikte sıcacık antreyi geçip bara girdiler. Ahşap raflı ve pirinç ızgaralı iki şömine sağ tarafta, çıplak tuğla duvardaydı. Camları çerçeveli pencerelerin önünde piyanist küçük bir kuyruklu piyano çalıyordu.

Yürüyüp şöminelerin ve çizgili kumaşla kaplanmış kanepelerin yanından geçip şef garsonun uzun masasına yaklaştılar. Garson da onları karşılamak için geldi.

"Dr. Rossi, hanımefendi. Tekrar hoş geldiniz. Her zamanki masanızı hazırladık. Hemen yakınındakiler bu gece boş olacak," diyen garson ayarlayabilecekleri tüm mahremiyeti sağlamalarını isteyen Felix'e gizlice göz kırptı.

Felix, Adeline restoranın büyük odasına doğru şef garsonu izlerken, onun arkasından yürüdü. Burada, orijinal ikinci katın büyük bölümü, tavanları yükseltebilmek için kesilmişti. Üst katın kalan bölümündeki odaların açık kapılarının karşısına da tırabzanlar yerleştirilmişti. Yukarıda yemek yiyenler aşağıya, aşağıdakiler de yukarıya bakabiliyorlardı. Felix bu bölümlere asla oturmazdı. Buralar, görülmek isteyen insanlar içindi. O onlardan değildi. Masalarına doğru giderken artık gözler onları izlemediğinde, rahatlamıştı.

Meşe çerçevelerde, tuğlalı duvara asılı Amerikan halk sanatı eserlerinin önünden geçtiler; kırmızı mavi bir vitray* uzun ve göz alıcı çiçek grupları, üzerindeki gümüş ve kristallerin mum ışığıyla parladığı tertemiz beyaz masalar. Beyaz kumaşlarla üzeri örtülmüş Fransız kapıların ve büzgülü perdelerle süslenmiş pencerelerin yanındaki manzaralı bahçeye gelince durdular. Şef garson, Adeline'yi oturttu ve kurşun şamdanında duran tek mumu yaktı. Şam işi masa örtüsündeki her şey, Adeline'nin bir keresinde anlattığı gibi, gerçekti. Gümüşler,

* *Birbirine bağlı kurşun bölmelere yerleştirilmiş renkli cam parçalarından oluşan, saydam pencere süslemesi veya resim. Ç.N.*

porselenler, gümüş vazolarındaki muhteşem pembe gül goncaları. Arkalarındaki masa boştu, tıpkı ön taraftaki ve koridor tarafındaki masa gibi. Otururlarken, Felix şef garsonun eline, fazladan bir yüz dolarlık banknot sıkıştırdı.

Şef garson, bu sınıftaki tüm restoranlarda olduğu gibi onlara fiks mönüleri bıraktı. Kişi başı, makul bir fiyat olan elli dokuz dolara ordövr tabağı, ana yemek ve seçtikleri bir tatlıyı yiyebilirlerdi. Bu fiyat, saygın River Cafe'de yetmiş, inanılmaz Daniel'de seksen beş dolardı. Fakat her ikisi de, Felix'in bu akşam istediği mahremiyeti sağlayamıyordu. Şarap ya da kokteyller, ıstakoz, birinci kalite kaburga ya da tatlı olarak sufle ekstraydı. Hiçbir zaman doğrudan hesap ödemez, ayda bir tamamını öderdi.

"Sevgilim, bu akşam kağıtta kalkan balığı varmış," dedi Adeline. "Ben ondan alacağım, bir de limonlu sufle."

"Açılış olarak ne istersin?" diye sordu, Felix.

"Beni bilirsin. Mantar çorbası varsa eğer, her zaman tercih ederim." Gri gözleri mum ışığında pırıldadı ve Felix'in, kafasında provasını yaptığı konuşmaya verdiği dikkati dağıldı.

Menüyü bırakıp, "Ben de aynısından alacağım," dedi.

Garsona siparişi verip bir şarap seçtiği sırada kayan bir sandalyenin sesini duydu. Dönüp baktığında bir sıra ilerideki masaya oturan bir adam gördü. Onlara arkası dönük olarak oturuyordu. Felix, konuşmalarını duyamayacak kadar uzak olduğuna hükmetti.

"Adeline?" diye başladı söze, sandalyesini yaklaştırıp sesini alçaltarak.

Adeline de ona yaklaştı. "Evet, sevgilim?"

"Seninle önemli bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Adeline gülümsedi ve ona ciddi bir şekilde baktı.

"Seni uyarmalıyım. İlk başta kulağa tuhaf gelecek."

Adeline'nin aklı karışmış görünüyordu. "Tuhaf mı?"

"Evet, hem de çok. Umarım bitirdiğimde mantıklı gelir."

"Nedir? Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Önce, benimle birlikte dua eder misin?"

"Elbette."

Birlikte istavroz çıkarıp başlarını eğdiler ve Felix sakin bir sesle başladı, Adeline de ona katıldı:

"Ben, Felix."

"Ben, Adeline."

"Kendimi, Tanrımız Hz. İsa'nın Kutsal Kalbi'ne veriyor ve ona adıyorum, kişiliğimi ve hayatımı, hareketlerimi, acılarımı ve sıkıntılarımı, belki böylece mevcudiyetimin her parçası; onuru, sevgiyi ve Kutsal Kalbi yüceltmeye istekli olur. Hepsi onun olan ve onun aşkı için her şey benim yegane değişmez gayemdir. Ve aynı zamanda onu memnun etmeyen her şeyden vazgeçeceğim."

Felix, birdenbire durdu, masanın üzerinden uzanıp onun ellerini ellerine aldı. Dikkatlice ve sistemli bir şekilde, olanları açıklamaya başladı. Frances'in Torino'dayken onu aradığı zamanla başladı.

Konuşurken Adeline'ye bakıyor olsa da, zaman zaman aslında onun yüzünü görmüyordu. Gözünün önünde Kefen'i gördü, kanı gördü o kan sonra annesinin kanma dönüştü, yaraların görüntülerini gördü, onlar da erkek kardeşinin bebek vücuduna dönüştü. İki kez, konuşamayacak duruma gelerek durdu.

Adeline çok dikkatle dinliyor, onun söylediği kelimeleri ezberliyor gibi görünüyordu. O cesaretle, Felix tüm hikayeyi anlattı, bu akşamı da dahil ederek. Durakladığında, farkına vardı, birbirlerine öyle tutunuyorlardı ki, sanki birbirlerini bıraksalar düşeceklerdi.

Felix, onun yutkunduğunu, bakışlarının yüzüne sabitlendiğini gördü. Onu ilgilendiren kısmı sona saklamıştı.

Ellerini öptü ve fısıldadı, "Benim Meryem'im kim, eğer sen değilsen?"

"Ne?" Kelimeyi, bir dua gibi fısıldadı.

"Anne sen olur musun, Adeline?"

Adeline ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Onun yerine, yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

Ağlıyordu. "Yapma," dedi Felix, çünkü bunu beklemiyordu ve ne anlama geldiğini de bilmiyordu.

Bir anda gözyaşları sel gibi akmaya başladı ve keskin bir hıçkırık sesi duyuldu. Ellerini çekmeye çalıştı, ama Felix korkmuştu, artık onu bırakmayacaktı.

"Ağlama, ağlama," dedi, Felix, sesi Adeline'nin hıçkırıklarıyla yükseliyordu. Bir bebeğin hıçkırıkları gibi durdurulamaz ve hazırlıksızdı.

Koltuğundan destek alarak kalktı, hâlâ Adeline'nin ellerini tutuyordu, ne kadar korkunç bir hata yaptığının farkına varmak için çok geç kaldığını bilerek. Ardından, onu kollarına aldı, başı göğsündeydi. Pahalı Shahtoosh'u ayaklarının altındaydı. Ve şef garson orada Felix'in anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Sonra Fransız kapılar açıldı ve dışarıdaydılar, manzaralı bahçede yalnızdılar. İçeride yemek yiyen diğerleri tarafından, adeta bir filmdeki oyuncularmış gibi izleniyorlardı.

"Adeline, Adeline," dedi tekrarlayarak. Adeline'nin yüzünü göğsünden kaldırmaya çalıştı ama o daha da aşağıya kaymış gibi görünüyordu, eğilmiş, ıslak yüzünü onun takım elbisesinin ceketine gömmüştü. Narin gövdesi hıçkırıklarını durdurma çabasıyla yükselip, alçalıyordu.

bölüm II

Rossi'lerin Dairesi

Maggie, Bayan Rossi'nin almış olduğu yemek kitabını gördüğünde, o ve Adeline tek başlarına alışverişe gideceklerini söyleyip, önlüklerini giyip, gizli mektuplardan bahsederek sebzeleri doğramaya başladıklarında, Rossi evinin halkında bir şeylerin değiştiğini anlamıştı. Genellikle limuzine binip, Harlem Fairway Marketi'ne giderek onların somon füme, havyar, simit ve benzeri ihtiyaçlarını alıp getiren Maggie'ydi. Fakat Dr. Rossi, artık ona laboratuarda ihtiyacı olmadığını ve Adeline de bir Yahudi'ye âşık olduğunu söylediğinde, Maggie geceyi burada geçirmesi gerekip gerekmediğini düşündü. İşler bu kadar hızlı değişiyorsa, sabaha artık bir işi bile olmayabilirdi.

Eve dönüş yolculuğunu hayal etti. Aşağı inip Beşinci Cadde'de, 96. Cadde'den geçen batı otobüsünü bekleyecekti; çünkü çoğunlukla zenginlerin yaşadığı Central Park'ın doğusu, Lexington'un batısı ve 63. Cadde'nin kuzeyinde metro yoktu. Broadway'da inip kuzey Harlem'e giden üç numaralı metroyu bekleyecekti. Son durağa kadar gidecekti. Başka bir dünyaya. Yirmi dokuz dakika uzaklıkta.

Bir blok yürüyüp, duvarları grafitilerle kaplı kemerli tünelden geçerek düzensiz ağaç ve çalıların olduğu bir iç avluya çıkacaktı. Birkaç uyuşturucu satıcısının yanından geçebilirdi. Karanlık basamakları çıkıp, tavanı en az buradaki kadar yüksek, büyük bir apartmana girecekti. Yaşadığı bina, Dakota binasına benzeyen binalara model olmuştu, ancak Dakota bu kadar bakımsız değildi.

Ya da iki durak önce, Manhattan'ın renkli siyahî mozaiğinin olduğu 135. Cadde'de inebilirdi. Martin Luther King, Marcus Garvey, trompetini çalan Satchmo. Harlem Hastanesi ve Schomburg Kütüphanesi'nden güneye, 131. Cadde'ye yürür ve sağa, çoğu kahverengi taşlarla çevrilmiş kiliselerle dolu caddeye dönerdi. Onun kilisesi bunlardan biri değildi, o taştan yapılmıştı ve üzerinde büyük neon bir hac vardı. Büyük olasılıkla daha çok günah işlenen gece olduğunda görünüyordu.

Dr. Rossi'nin adını ve laboratuar tecrübesi olan bir hizmetçi aradığını, ilk kez kilisesinde duymuştu. Maggie papazını, bir iş görüşmesi için yüzsüzce adamın en sevdiği bisküviler ve bir kavanoz ev yapımı yaban mersini sosunu kullanarak ikna etmişti.

Rossi'lerin dairesine ilk geldiğinde, buranın gerçekliğine güçlükle inanmıştı; ya da mutfağın arkasındaki, kısa süre sonra isterse onun odası olabileceğini söyledikleri küçük şirin odaya. Maggie orada çok fazla kalmıyordu, çünkü bir evi olduğunu bilmelerini istiyordu. Bu gece kalmak için bir nedeni vardı ve Tanrı'nın birbirlerine yardım edenlere yardım ettiğine inanıyordu.

Akşam yemeği için evden çıkarken Dr. Rossi'nin yüzündeki coşkulu ifadeyi fark etmişti. Kendisi bunu hiçbir zaman gizleyemezdi. Bu, işinde heyecan verici bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Şimdi, onu neden laboratuarda istemediğini öğrenme zamanıydı.

Görünmeyen tozları alarak ve Bayan Rossi'nin Balducci'den verdiği siparişlerin gelmesini bekleyerek evin içinde dolaştı. Sipariş gelince, el boyaması güzel tepsilerinden birini hazırladı ve Bayan Rossi'nin terlikli ayakları sehpanın üzerinde, şöminenin karşısında, bir deste eski, solmuş mektubu okuduğu salona götürdü. Maggie bunların Yahudi akrabalarından gelen, Bayan Rossi ve Adeline'nin Dr. Rossi duymadan, hakkında konuştukları mektuplar olduklarına hükmetti.

"Buyurun, ne güzel değil mi?" dedi Maggie ve tepsiyi sehpaya koydu.

Frances mektubu indirdi. "Bunlara hiç dayanamıyorum," diyerek yağlı krem peyniri ve yengeç dürümünü eline aldı. Bir ısırık alıp içini çekti. "Ah! Bunun için bir kanun olmalı."

"Başka bir şey ister misiniz, Bayan Rossi?"

"Hayır, Maggie. Ayrıca bütün geceyi de burada, ayakta beni bekleyerek geçirmeni istemiyorum. Burada kalabilirsin elbette, ama seni bir köleye çevirmeye niyetim yok." Frances sustu ve korkuyla baktı.

"Sorun değil," dedi Maggie, gülümseyerek. "Köle olmadığımı biliyorum. Eskiden köleydik." Avuç içlerini yukarı aşağı çevirdi. "Artık sadece azınlığız."

"Öyle söylediğime inanamıyorum."

"Canınızı sıkmayın, ama madem konuyu açtınız, nasıl hissettiriyor?"

"Ne nasıl hissettiriyor?"

"Azınlık olmak. Herhangi bir fark hissettiriyor mu?"

Frances, düşünür gibi yukarıya, oradaki tabloya doğru baktı. "Herhangi bir fark hissetmiyorum. Aslında, umurumda da değil. Ben kendimden hoşnutum."

"Ben de," Maggie göz kırptı. "Artık sırrımızı biliyorsunuz."

Frances güldü ve tepsisinden bir tabak aldı. "Bir yengeç topu al, Maggie. Bir kere olsun otur benimle ve konuşalım. Eminim biraz tavsiye işime yarayacaktır."

Maggie birden durdu. "Birazdan. Dinlenmeye geçmeden önce yapmam gereken işler var."

"Otur hadi," dedi Frances. "Ayaklarını uzat. Bu bir suç değil."

"Birazdan, birazdan. Hemen dönerim." Maggie aceleyle odadan çıktı ve görülmeyeceği bir yerde durup içeriyi dinledi. Ateşin çıtırtısını ve sayfaların çevrilme sesini duyana kadar bekledi. Sonra parmak uçlarıyla mutfağın içinden geçip hole çıktı, oradan da İran halısının üzerinden laboratuara gitti.

Kapıya gelince, elini cebine soktu ve Dr. Rossi'nin henüz geri istemediği anahtarı çıkardı. Korkuyla nefesini tutarak diyafonun butonuna bastı ve önlüğünün ceplerinde, onun basılı kalmasını sağlayacak

bir şey aradı. Bir ataç buldu ve oraya taktı. Bu şekilde, eğer holden biri gelirse, onu duyabilecekti. Ancak o zaman kapının kilidini açtı, kapıyı araladı ve arkasından kapattı. Zayıf olan ışığı yakıp hızla masaya doğru gitti. Hiçbir yerde herhangi bir günlük göremedi.

Onları sık sık koyduğunu gördüğü yer olan orta çekmeceyi açtı. Sadece eski tarihli günlükler vardı. Yan çekmeceleri de aradı ama güncel bir günlük bulamadı. Günlüğün karıştırıldığını öğrenip saklamış mıydı?

Maggie laboratuarın kalanında günlüğü ararken Dr. Rossi ve Adeline'nin çıktıktan çok kısa bir süre sonra döndüklerini duyunca şaşkınlıkla şoke oldu ve durdu. Dr. Rossi yüksek sesle ondan kalmasını istiyor ve Adeline de en az o kadar yüksek bir sesle reddediyordu. Maggie duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Sonra Adeline Dr. Rossi'yi, limuzinin onu eve götüremeyeceği konusunda yalan söylemekle suçladı. Daha fazla beklemek istemediğini söyledi. Aşağıya inip Sam'den bir taksi çağırmasını isteyecekti, ama Dr. Rossi ön kapıyı tutuyormuş gibi görünüyordu. Ardından holde Frances'in sesini duydu, sorunun ne olduğunu soruyordu. Adeline hiçbir sorun olmadığını haykırdı.

Maggie, Adeline'nin sesindeki panik kadar panikledi. Oradaydı, Dr. Rossi'nin ondan girmemesini istediği laboratuarında kapana kısılmıştı. Diyafonu dinlerken ellerini sıktı. Seslerini alçaltmış olmalıydılar çünkü tek duyduğu mırıltılardı, ardından Dr. Rossi kız kardeşine, "Bizi yalnız bırak!" diye bağırdı ve Bayan Rossi bir yere girip kapıyı çarptı. Maggie bunu gayet iyi duydu.

Sonrasında, Adeline holde yere oturmuş olmalıydı çünkü Maggie ağlama sesi duyuyordu fakat ses daha alçak bir yerden geliyordu ve Dr. Rossi yalvarıyor, özür diliyordu; Muhtemelen dizlerinin üzerindedir diye düşündü Maggie.

Ne yapmıştı? Burada çalıştığı beş yıl içinde böyle bir sahne görmemişti. Bazı erkeklerin kadınını üzmeden yirmi dört saat geçiremediğini biliyordu ama Dr. Rossi öyle biri değildi.

Maggie sesleri dinlerken Dr. Rossi'nin laboratuara gelmeyi düşünmemesi için dua etti.

"Seni incitmek istemedim. Bu şekilde hissedebileceğini düşünmemiştim," diyordu.

Adeline gözyaşlarına boğulmuştu ve Dr. Rossi ona ağlamaması için yalvarıyordu.

"Ben bir kadınım, etten ve kemikten bir kadınım!" diye inledi, Adeline.

"Biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Maggie, ne olmuş olabileceğini merak ediyordu.

"Elbette biliyorum." Dr. Rossi biraz sakinleşmiş gibi cevap veren Adeline'yi ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Ama Maggie onun sakinleştiğine inanmıyordu. Haklıydı da, çünkü Adeline birden yüksek sesle, "Kabul etmiyorum! Ve bir... bir... klonu taşımayı reddediyorum! Ben senin oğlunu taşımak istiyorum! Evlenmemizi ve senin beni kendi oğluna hamile bırakmanı istiyorum! Senin, Felix! Seni sadece seviştiğimiz zamandan bu yana sevmiyorum. Seni okul zamanlarımızdan beri seviyorum. Sen bir Rahip değilsin, Felix! Olmak istediğini biliyorum, ama değilsin."

Hol sessizdi. Muhtemelen Dr. Rossi şoktaydı. Maggie kesinlikle öyleydi. Adeline'nin Felix'i o kadar uzun zamandır seviyor olduğunu asla tahmin edemezdi, ama Maggie daha çok bahsedilen ve günlüğünde onu kovacağını yazdığı klon meselesi hakkındaki konuşmaya dikkat kesilmişti.

Maggie kapıdan ayrıldı ve aceleyle laboratuarda dolaşmaya başladı. Her yüzeyi, her dolabı her çekmeceyi aradı ama hiçbir şey bulamadı. "Yüce İsa, eğer neler olduğunu öğrenip işime devam edebilmemin senin için bir önemi varsa, onu bulmama izin ver, olmaz mı?"

Odanın köşesinde, duvarda asılı bir monitörün üzerinde bir şey gördüğü sırada, neredeyse vazgeçmek üzereydi. Yukarı uzandı. Bu Dr. Rossi'nin günlüğüydü. Tanrı'dan sert konuşması için özür dileyerek defteri aldı ve hızla kapıya gitti. Gelen giden olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hol sessizdi ki bu onu rahatsız etti.

Dayanamayarak, metal kapıyı yalın bir çatırtı duyana kadar araladı, Adeline ve Dr. Rossi'nin yatak odasının kapısının dışında öpüştüklerini görmeye yetecek kadar. Aslında, Adeline onu öpüyordu ve Dr. Rossi de onu engellemeye çalışıyordu.

"Yapamayız," dedi Dr. Rossi. "Beklememiz gerekiyor. Kendi oğlun

da olacak, Adeline, söz veriyorum, ama şu anda olamaz. Bunu yapmalıyım, yapmalıyım. Umarım anlayacaksın."

Adeline, zor nefes alarak ondan uzaklaştı. Maggie kapıyı kapanması için bıraktı ve bir yandan onları dinlerken, diğer yandan hızlıca günlüğü karıştırmaya başladı.

"Sen ciddi misin?" dedi Adeline. "Beni sevmek yerine, Yahudiler'i kurtarmak mı istiyorsun?" Yeniden ağlamaya başladı ama Dr. Rossi onu teselli etmek yerine, gergin bir sesle cevap verdi;

"Artık aileme olanları öğrendiğimden, karşılaştığım bütün Yahudiler'in neden ihtiyatla Yahudi olmayanların dünyasındaki atmosferin onlar için zehirli bir hale gelebileceğini düşünerek ayaklı bir barometre gibi dolaştıklarını anlıyorum. Güvende olduğundan emin olamazsın, burada ya da herhangi bir yerde. Bu ayrımcılık anlamına gelebilir. Ne mi diyorum? Bu takip etme demek olabilir. İşkence demek olabilir. Kan demek olabilir. Ölüm demek olabilir. Bu..."

Maggie bir tokat sesi duydu, sonra sessizlik oldu. Dr. Rossi mi Adeline'ye vurmuştu. Hayır, yapmazdı. Adeline vurmuş olmalıydı. Maggie de ona vurabilirdi. Sesi kendini kaybetmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Maggie, günlükte yeni sayfalar buldu ve onları tararken, holde yeniden Bayan Rossi'nin sesini duydu. Sesi, bir hayli yıkılmışçasına depresif geliyordu.

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

Maggie, derin iç çekme sesleri duydu.

"Flix, Adeline. Burnumu sokmak istemem, ama sorun her neyse eminim sabah daha iyi kolay bir çözüm bulunacaktır. Belki de hepimiz odalarımıza çekilmeliyiz artık."

Ön kapıya doğru hareketlenmiş olmalıydılar çünkü Maggie onları iyi duyamıyordu. Hepsi medeni bir ses tonuyla konuşuyordu. Ön kapının kapandığını ve Dr. Rossi'nin kız kardeşine iyi geceler dilediğini duydu.

Maggie, Dr. Rossi laboratuara gelirse nereye saklanacağını düşündü.

Uzun süre sesleri dinledi ve hiçbir şey duymayınca günlüğü alıp Dr. Rossi'nin masasına oturdu. İlerleyen sayfalarda, Dr. Rossi yeni bir listeye

başlamıştı. Devamında da ayrıntıları vardı ama Maggie bilimsel terimlerin hepsini anlayamıyordu. Donör yumurtalar ve donör rahimler hakkında bir şeyler yazmıştı; Adeline'nin söylediklerine bakılırsa, açıkçası, koyun Dolly gibi hayvanlarla ilgili şeyler değildi. Maggie'nin anlamadığı ise bahsedilen ipliklerdi. Ne iplikleri? Neden kan doluydular?

Maggie, masada duran büyük tıp sözlüğünü açtı ve bütün kelimeleri tarayarak günlükte tüpte döllenme ve DNA ile ilgili yazılmış olan kelimeleri aradı. Tanrı'nın ona verdiği genlerden farklı genlere sahip birini klonlamaya mı çalışıyordu?

Dr. Rossi'nin gebelikle ilgili notlarını okudu. Yapması gereken şeyler faklı noktalarda listelenmişti. Maggie bunları inceledi ve düşündüğü gibi, hamilelikle ilgili olduklarını anladı. Dokuzuncu aya kadar hatırlatmalar yazmıştı. Geri dönüp, iplerle ilgili olan ilk paragrafı yeniden okudu, sonra, yukarı doğru bakarken gözüne, Kefen'in kopyası takıldı.

Dr. Rossi Torino'ya gitmişti.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye fısıldadı Maggie, korkuyla. Hızla günlüğe döndü ve ipliklerden bahsedilen her yeri yeniden okudu. Bunlar nereden gelmişlerdi?

Yavaş yavaş, farklı anıları aklma gelmeye başladı, sadece yarım bildiği şeyler de dahil. Sam'in bahsettiği, Dr. Rossi'nin Torino'dan ne getirdiğini merak eden gazeteci. Adeline'nin gözyaşları. Dr. Rossi'nin Yahudiler hakkında söyledikleri. Kiliseye olan yakınlığı, bir tanesi de Torino'da olan rahip arkadaşları. Kefen'in gerçekliğine olan derin inancı.

Olamazdı.

Maggie, Kefen'in kopyasına doğru baktı.

Bu olamazdı!

Günlüğü orta çekmeceye koydu, ışıkları söndürdü ve kapıyı dinledikten sonra koridora sıvışıp diyafondaki atacı çıkardı. Laboratuarın kapısını kilitledi ve ateşi söndürüp kanepenin yastıklarını kabartıp tepsiyi aldığı boş salona gitti. Hiç kullanmadıkları mutfakta, Bayan Rossi'nin tabağını, özel olarak üretilip Avustralya'dan buraya gelmiş olan Fisher & Paykel marka bulaşık makinesine koydu, kristal kadehleri elde yıkadı ve şarapla yengeç toplarını ortadan kaldırdı.

Sonra, ona verdikleri odaya gitti. Odanın kendi banyosu bulunuyordu. Kızıl kahve baskılı duvar kağıdı ve üzeri süslü yastıklarla dolu çok çok güzel, ince dokunmuş hasırdan yatağı vardı. Maggie halının üzerine diz çöktü ve pembe-kızıl kahve yorganın üzerinde koyu renkli kollarını esnetti.

"Yüce İsa," diye dua etti. "Dr. Rossi'ye dikkat et. Biraz çılgındır ama gerçekten iyi bir adamdır. Onu da kollarına al, beni aldığın gibi. Ona bilgelik bahşet. Senin isteğini yapmasına yardım et. Şeytan'ı ondan uzak tut. Eğer yanlış yoldaysa, ona doğru yolu göster. Eğer değilse..." Başını eğdi söyleyeceğini unutarak. Bütün İncil durmadan hızla aklından geçiyordu. Başının döndüğünü ve korktuğunu hissetti. "Eğer yanlış yolda değilse," diye fısıldadı, "eğer senin isteğini yerine getiriyorsa," durakladı, elleri tir tir titriyordu, "ona rahmet et, ona lütfunu göster; gözlerinde, rahmetini bulsun."

bölüm 12

Cuma Sabahı-Barakalar

Sam gazeteyi elinden bıraktı. Dün gece Afrika'da bir katliam olmuştu. Az önce *The New York Times* gazetesinde onu okumuştu. Haber kısa bir süre önce savaşmaya başlayan iki ülke hakkındaydı. Saldıran, Bay Brown için ateşkes şartlarını götürdüğü taraftı. Anlaşılan, şartları beğenmemişlerdi.

Dairesinden çıkıp, Barakalar'daki ortak odanın bulunduğu holde, o iki ölü çocuğun fotoğrafını görmemiş olmayı dileyerek yürüdü. Sam'in düşüncesine göre, o iki çocuğun kafası bir palayla kesilirken, askerler çoktan yola çıkmış olmalılardı, ama bir Amerikalı'dan çok bir Avrupalı gibi düşündüğü gerçeğine alışmıştı.

"Selam, nasıl gidiyor?" dedi, vardiyadaki güvenlik görevlisiyle, ayakları masanın üzerinde kestiren iki limuzin şoförüne.

Cevaplarını mırıldanarak verdiler. Saat hâlâ erkendi.

Bir fincan alıp kendine kahve doldurdu. Kahve dolana kadar, Afrika aklından çıkmıştı. Her şeyin yolunda olduğunu görmek için iş plan-

lama çizelgesini kontrol etti. Sonra kendi gününü planlamaya başladı: Yirmi yıldan uzun bir zamandır istediği motosikletle ilgili bir adamla görüşmek için şehir dışına bir yolculuk, eğer zamanında dönebilirse, Jersey rıhtımında bir akşam.

Denizcilik günlerinden kalma, gerçekten kötü bir alışkanlıktı bu. Birçok denizcinin kadınlarla yaşadıkları tek münasebet, her limanda ticaret gemilerini karşılayan fahişelerleydi. Sam her türden kadından hoşlanır, hoşlandığı ve müsait olan her kadına da yanaşırdı, sosyetik fahişeler hariç. Sam onlar için fazla iri bir New Yorklu, İrlandalı'ydı. Fakat hiçbir zaman ilk aşkları olan, gerçek denizci fahişelerine olan tutkusundan vazgeçemedi. Bu çok tehlikeliydi. Sam çoğu gecesini ahbaplarıyla Molly Malone'nin Yeri adlı barda geçirirdi fakat on sekiz yıl önce Birleşik Devletler ticaret filosundan ayrıldığından beri, bir kadınla ilişkisi olsa bile rıhtıma böyle cinsel içerikli bir ziyaret yapmadan altı aydan fazla dayanamıyordu. Yedi ay olmuştu ve Sam yerinde duramıyordu.

Yıllar boyunca New York limanlarını yakından gözlemiş, kentleştirme çalışmaları yapılırken eski Brooklyn iskelelerinin, sonunda hayalet gibi tek başına dayanmaya çalışan bir tane denizci barı kalana kadar Brooklyn Queens ekspres yolu için yıkıldığını görmüştü. Sonunda o da kapanınca, neredeyse her gece polislerin geldiği Atlantic Avenue barlarının güzel hatıralarıyla Jersey'e gitmeye başlamıştı. Hâlâ denizci bacaklarına sahipmiş gibi, dalgalarda sallanan bir güvertede dolaşmayı arzuluyordu, en azından suyun kenarında dolaşıp kalan birkaç tane barda, denizcilerle uzun hikayeler paylaşmak istiyordu. Artık denizcilerin neredeyse tamamı yabancıydı çünkü gemilerin çoğu daha az vergi verdikleri yabancı ülkelerin bayraklarını taşıyordu. İletişim için Fransızca ve İtalyancası işine yarıyordu. Sonra, haftalardır hiçbir kadınla birlikte olmamış bir adam için kadın seçiyordu.

Fikir çok cazipti, rıhtıma gelebilmeyi garantilemek için, şehir dışına yapacağı yolculuktan vazgeçmeyi düşündü. Sonra 1979 model T140D Triumph Bonneville Special motosiklete sahip olabilmek için yeterince uzun bir zaman beklediğine karar verdi. Neticede motosiklet de ona zevk verecekti.

Lobiye gidip evinden çıkmadan etrafı kolaçan ediyormuş gibi et-

rafa baktı. Kapıya doğru adımlarını hızlandırırken bir dansçının güzel bacaklarını fark etti. Başını kaldırıp baktı ve dün Bay Brown'un evinde Devlet Bakanı'nı ziyaret eden kadını tanıdı. Bugün başka bir kürk giyiyordu, gri bir kürk ve o kadar güzel görünüyordu ki Sam Devlet Bakanı'nı daha da çok kıskandı.

"Günaydın," dedi, Sam.

Kadın, Sam'in yanına gelince durakladı. "Sen Sam'sin, değil mi?"

Sam sırıttı, ayakları kendiliğinden kadına doğru gidiyordu.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Dün, uşak söylerken duydum."

"Kapıcı üniforması giyiyordum. Beni tanımanıza şaşırdım."

Kadın güldü. "Burada kapıya bakmaktan çok daha fazlasını yaptığın açık. Haksız mıyım?"

Sam'in koluna girecekmiş gibi elini uzattı. Sam de kolunu.

Lobiye kadar kadına eşlik etti. "Belki siz de danstan fazlasını yaptığınız için size öyle geliyordur. Haksız mıyım?"

Kadın şaşırdı, cevabı bildiğini ima ederek büyük ela gözlerini ona doğru çevirdi.

"Bay Brown'u arayayım mı sizin için?" diye sordu, Sam.

"Hayır." Kadın minderli mermer sıraya oturdu. "Biraz erken geldim. Bana arkadaşlık et."

Sam yukarı, lobi monitörlerine baktı. Aşağıdaki elemanların onları kahkahalarla izleyerek ne olacağına dair bahse tutuştuklarını biliyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordu.

Kadın, eliyle minderlerden birine vurdu ve Sam de oraya oturdu, elbette kadını ölçüp biçti.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" dedi Sam.

Kadının bakışları onunla buluştu. "Genellikle. Dün gitmedi ama. O tam bir puşt, biliyorsun."

"Kim?" dedi, Sam, endişeyle.

Kadın, aşağı doğru krem rengi halıya baktı. "Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Affedersin. O hâlâ yukarıda mı?"

"Elbette," dedi ve enfes bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. "Ben yaşadığım ve karısı öldüğü için kızgın."

Sam, öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına yasladı. "Geri dönme," dedi sesini alçaltarak.

Kadın, Sam'in elini okşadı. "Olmaz. Gitmem gerek. Kiramı ödemem gerek."

Sam, kadının yüzünde gördüğü şeyden hoşlandı. Akıllıydı, hoştu, erkekler hakkında her şeyi biliyordu, muhtemelen sevişmeyi de seviyordu ve sadece paraya çok düşkündü. Kesinlikle onun tarzı bir kadındı. "Ne kadara ihtiyacın var?" dedi.

Kadın ona acıyarak baktı. "Beş bin."

Sam'den bir ıslık sesi geldi. "Çok çok iyi olmalısın."

"Bu geri dönmek için aldığım para. İnan bana daha fazla olmalıydı."

Sam bunları dinlemek istemedi, tıpkı gazetedeki o iki çocuğu görmek istemediği gibi. Erkeklerin kadınlara neler yapabileceğini biliyordu, dünyanın insanlara neler yapabileceğini de ve bazen o da bunun bir parçası oluyordu. Ona yardım edemezdi.

Sam gitmek için ayağa kalktı, ama kadın onun elini tuttu ve "Sam, hiçbir şey majestelerinin birinci adam olması gerektiğini söylemiyor."

"Gerçekten mi?"

Birbirlerine gülümsediler, kadının gözlerinde biraz yaramazlık biraz da intikam vardı.

Kadın elini tuttuğunda, aşağıdakilerin sandalyelerinden düştüğünü biliyordu Sam, ama umurunda değildi. Dirseğinden tutarak onu balo salonunun içinden, çalınacak bir şey olmadığı için kamera bulunmayan ve tek giriş çıkışı olan mutfağa götürdü. Kapı arkalarından kapanmadan önce Sam, kadının mantosunu çıkardı. Neredeyse arkaya doğru düşüyordu. Kadın topuklu ayakkabıları ve incecik tangası dışında çıplaktı; asla modası geçmeyen bir baştan çıkarma. Sam kadının dansçı olarak başarısız, ancak Devlet Bakanı'yla başarılı olmasının iki nedenine bakakaldı. Göğüsleri mükemmeldi: Büyük ama dik ve birbiriyle orantılı. Slikon gibi durmuyorlardı. Rockettes'ta striptiz yapan kadınların bile böyle göğüsleri yoktu. Eğer o bir müzikalde dans etseydi, muhtemelen seyircilerden hiçbiri müziğe dikkat etmezdi.

Sam ellerini kadının göğüslerinin üzerinde gezdirdi, başparmak-

larıyla mürdüm eriği rengindeki göğüs uçlarına dokundu ve kendini kadına doğru itti.

Yorucu geçen on beş dakikadan sonra Sam titreyerek tezgaha doğru eğildi, kadının bacakları Sam'in beline dolanmış, Sam'in yüzüyse kadının göğüslerinin arasına gömülmüştü. Kadın değil ama Sam kesinlikle orgazm olmuştu. Sam bu gece New Jersey'deki rıhtıma gitmeyecekti.

Cep telefonu çaldığında, telefona uzanırken vücudunu hiç hareket ettirmedi. Bir süre bu şekilde kalmak istiyordu.

"Evet?"

Kapıda onun yerine duran eleman arıyordu. "Bay Brown'u arayan birinin geldiğini gördün mü?" Eleman, Sam'in sesindeki neşeyi fark etmedi.

"Evet, evet."

"Yukarıda onu bekliyorlar. Onu yukarı çıkaracak mısın?"

Sam iç çekti ve dudağını kadının göğüs ucunun etrafında gezdirdi. Ardından "Evet, onu yukarı çıkaracağım," dedi.

Kadının orgazm olmak üzereyken yaşadıkları ateşli anı hatırlayarak neredeyse yeniden tahrik olmuştu; kadın orgazm olmamak için adeta direnmişti. Sam ise kendini çok iyi hissediyordu. Telefonu kapatırken ellerini kadının kalçalarının üzerine koydu, ama kadın kendini geri çekti.

"Bunu ona vermeliyim," dedi.

Sam anlamıştı. Sıradan bir seks esnasında orgazm olan bir kadın çok heyecan vericiydi. Sadece kalçalarını okşar ve onunla çok da özen göstermeden sevişirken o yine de tatmin olurdu. Bunu sadece en iyi fahişeler yapabilirdi. Zaten bu yüzden daha pahalıydılar. Sam de bu yüzden onlara adeta bağımlıydı. Orgazm taklidi yapan kadınlar eğlenceli ve tatlı olabilirlerdi, ama Sam ve Devlet Bakanı gibi adamlar sadece gerçek fahişeleri arzulardı.

Kısa süre sonra lobideydiler. Kadın aceleyle balo salonunu geçip tuvalete doğru giderken, Sam de telaşla giyinmişti. Asansör kapıları kapanırken elini kadının mantosunun altına sokmaya çalıştı ama kadın, gülümseyerek ve dilini yuvarlayıp çıkararak onu uzaklaştırdı.

"Bunu tekrar yapacak mıyız?" diye sordu.

"Eminim ve öyle umuyorum."

Asansör yavaşlayana kadar öpüştüler. Kapılar açıldığında Bay Brown orada, onlara bakıyordu, uşağı da arkasındaydı.

"Görüyorum ki onu bulmuşsun," dedi ve kadının koluna doğru uzandı.

Ancak o an Sam, kadının adını ve nerede yaşadığını bilmediğini fark etti. New York'taki en iyi sevişen kadın olduğundan başka hiçbir şey bilmiyordu onun hakkında.

Bay Brown kadını, onu tepeden tırnağa inceleyip, saçını toplayan, mantosunu açıp kapattıktan sonra da daireye doğru götüren uşağa teslim etti.

Sam hiçbir şey yapamazdı. Kadın gözden kaybolunca, dikkati Bay Brown'a yöneldi. Daha önce hiç tartışmamışlardı, bu yüzden Sam, Brown'un nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Her zamanki gibi, Yüce Tanrı'nın yeryüzündeki versiyonu gibi baktı, önemsiz birine bakar gibi, kendisine karşı makul derecede nazik olmayı seçtiği birine bakar gibi.

"Rossi ile muhabir arasındaki hikaye ne oldu?" diye sordu, Brown.

Sam de, biraz korkmuş olmasına rağmen, Brown'a sakince baktı. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Hizmetçi ne olduğunu bilmiyor."

"Öğren şunu, Sam. Bu binada bilgim dışında hiçbir şey olmamalı."

Sam başını eğdi ve asansöre geri döndü.

"Bir şey daha var," dedi Brown.

"Evet?"

"Hizmetçiyle sevişme."

Sam donup kaldı.

Hemen ardından Brown, asansörün içine doğru eğildi ve Sam için lobi butonuna bastı.

bölüm 13

Cuma Sabah-Rossi'lerin Dairesi

Felix, mutfağın dışında, kızarmakta olan etin nadide kokusuyla ve bunun ne anlama geldiğinden emin olamayarak duraksadı. Maggie

mi pişirmişti, yoksa Frances hâlâ mücadeleye devam mı ediyordu? İşin kötüsü, dün gece Adeline'le tartıştıklarını biliyordu, gerçi Adeline'nin Frances'e nedenini söyleyeceğinden şüpheliydi. İlk defa, Frances'in en yakın arkadaşına âşık olmanın kötü yanını gördü. Evinde huzuru sağlamak istiyorsa, ikisiyle de arasını iyi tutmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve mutfağa girdi.

Frances ocağın başındaydı, yeni önlüğü de üzerindeydi. Ona doğru baktı ve "Endişelenme. Güvendesin. Soru sormayacağım," dedi.

İki tane yağlı halkayı spatulayla alıp, üzerinde nefis görünen bir çırpılmış yumurta yığını bulunan tabağa hızlıca koydu.

"Bana anlatmak istiyorsan Flix, anlatabilirsin. İstemiyorsan, anlatma sorun değil." Tabağı masaya, Felix'in daha önce hiç görmediği, katlanmış mavi peçetelerin yanma koydu. "Sizi dinlemedim ve Adeline'ye de ne olduğunu sormayacağım, ya da istemiyorsan bana anlatmasına da izin vermem. Biz böyleyiz, Flix." Komik bir jestle bir başparmağıyla kendi göğsünü işaret ederken diğeriyle de onu gösterdi. "Bunu bilmeni istiyorum."

Felix, ona sarıldı.

"Biliyorum. Ben yeryüzündeki en iyi kız kardeşim. Hadi otur, şundan biraz ye."

"Sadece bir parça. Yapacak çok işim var." Yumurtaların yanındaki yığın halinde duran şeye emin olamayarak baktı. "Bu da başka bir Yahudi tarifi mi?"

"Sosis ve elma mı?" Spatulayı lavabonun içine bıraktı. "Flix, saçmalamaya baş..."

Çalan telefon araya girdi.

"Ben bakarım!" Maggie mutfağın yanındaki odasından bağırdı.

Birbirlerine baktılar.

"Sence bizi duydu mu?" dedi, Felix.

Frances omuz silkti. "Maggie şu an buralarda aklı başında olan tek kişi." Kahve doldurdu ve Felix başını eğip duasını ederken ona götürdü. "Kutsa bizi Tanrım ve senin armağanın olarak, Hz İsa yoluyla alacağımız bu nimetlerini. Amen."

Sosisten bir ısırık aldı ve Frances devam etti. "Konu sen ve Adeline olduğunda, ben araya girmeyeceğim. Konuşmamız gereken şey Flix, hazır ol ya da olma, Enea'nın cenazesi."

Felix, Frances'in ne demek istediğini anlayarak, çatalını bıraktı. "Burada yabancıları ağırlayamayız."

Frances ona dik dik baktı. "Amcamız ve kuzenimiz yabancı değil. Ailemizi evimizde memnuniyetle ağırlayacağız. Ve ben Enea değilim, hatırladın mı? O babama, onun kardeşi olduğu için patronluk taslamasına izin vermiş olabilir ama ben o değilim ve sen de babam değilsin."

"Hayır, değilim. Ama onun dileklerini yerine getireceğim. Bunu benim yönetmemi istedi. Neden sadece bana mektup yazdığını, ikimize birden yazmadığını sanıyorsun?"

"Bu benim de hayatım."

İçgüdüleri ona hâlâ gecikmeden kaçınmasını söylüyordu, özellikle de bir taşıyıcı anneyi bulması gerektiği için. Felix sessizce, "Burada kalamazlar, Fran. Üzgünüm," dedi.

"Son sözün bu mu?"

"Şimdilik. Evet, bu."

"Geçerli olan tek zaman, şimdi!" Frances önlüğünü çıkardı, çöpe doğru fırlattı ve mutfaktan çıktı.

Felix, Musa'nın, tabletleri dağdan indirirken ve suları ikiye bölerken kız kardeşiyle neler yaptığını düşünerek tabağına baktı.

Çatalını aldı, ama Frances aniden geri döndü, tabağını kaptı ve içindekileri lavaboya boşalttı. Ona hiç bakmadan, yine hışımla odadan çıktı.

"Dr. Rossi?"

Sesin geldiği yöne bakınca Maggie'yi gördü, bakışları nazikti. Neden gözünde canlandıramamıştı. Sesi bir canavar gibi çıkmış olmalıydı ama dikkatini ipliklere vermeliydi, bir ev dolusu yeni akrabayı eğlendirmeye değil.

"Dr. Rossi?"

Felix onun orada olduğunu unutmuştu. "Maggie, umarım dün gece ya da bu sabah seni rahatsız etmemişizdir. Bazı sorunlarımız var, ailevi sorunlar. Yakında düzelir."

Kadın yüzünde garip bir ifadeyle ona doğru baktı.

"Ne lazımdı, Maggie?"

"Ah! Sam telefonda. Kapıcı. Acil olabileceğini söylüyor ki muhtemelen öyle. Yukarı gelmek istiyor."

Felix, ne tür bir acil durumun, burada yaşamaya başladığından beri ilk kez kapıcının yukarı gelmek istemesine yol açmış olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Kendi paranoyasıyla iplikleri düşündü, sonra bu fikirden kurtuldu.

"Onunla solaryumun bulunduğu odada görüşeceğim."

Yolda Frances'in odasının önünden geçerken parfüm sürdüğünü gördü ve acaba bir erkek arkadaşıyla mı buluşacak diye merak etti. Anne babalarının ölümünden sonra üniversitedeki erkek arkadaşından ayrıldığından bu yana, ona hiç açılmamış, Felix de hiçbir zaman, bazen onu alıp bütün gece getirmeyen adam hakkında soru sormamıştı. Mutsuz görünüyordu ve Felix onu üzdüğü için kendini kötü hissetti.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" dedi Felix.

Frances ona cevap vermeden arkasını döndü.

Solaryum odasındayken ön kapının çarpıldığını duyunca Frances'in çıktığını anladı. Kendini yine insanlar tarafından etrafı sarılmış gibi hissetti, çünkü çoktan laboratuarında olmalıydı. Aşağıya, parka doğru baktı ve ambarın hemen kuzeyindeki at binme yolunda hızla giden sarışın bir kadın gördü. Kadın parkın en yaşlı ağacı olan London Plane'nin geniş dallarının altında gözden kayboldu sonra tekrar göründü. Bir an için onun Adeline olduğunu sandı ama o olmadığına karar verdi.

"Dr. Rossi, Sam geldi."

Döndü ve Maggie'nin Sam'i orkidelerin yanından ona doğru getirdiğini gördü.

"Merhaba Sam, gel. Sana bir fincan kahve ikram edebilir miyiz?"

Sam, Maggie'ye şöyle bir baktı. "Sana zahmet vermek istemem."

"Zahmet olmaz," dedi Maggie, odadan çıkarken.

Felix, ferforje kanepenin minderli koltuğuna oturdu ve Sam'e de benzeri bir koltuğa oturmasını işaret etti. Güneşin ışıkları, günün karmaşıklığını giderircesine içeri sızıyordu.

"Acil olduğunu mu söyledin, Sam?"

Felix, Sam onun en korktuğu şeyi anlatırken, onu dikkatlice dinledi. Buraya gelen muhabir onun Torino'dan ne getirdiğini ve önümüzdeki günlerde kimlerle görüşeceğini öğrenmek istemişti. Bu Jerome Newton'un bir hikaye oluşturmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

"Olacak iş değil," dedi Felix yüksek sesle.

"Tekrar gelirse, ne söyleyeyim, efendim?"

"Şey..."

"Bana neyin peşinde olduğunu söylerseniz, onu engellemeyi deneyebilirim, belki daha fazla muhabirin gelmesini de önlerim. Burada basın mensubu istemediğinizi biliyorum. Kiracıların hiçbiri bunu istemez."

Felix dikkatlice, ona fazla masum bir ifadeyle üstü kapalı bir tehditte bulunan Sam'e odaklandı. Buraya basını biraz fazla çeken biri olursa, ondan binadan ayrılması istenebilirdi. Kiracılar mahremiyeti önemsiyordu.

Ardından Maggie kahveyle geldi. Sam'e kahveyi vermek yerine, onunla hiddetli bir şekilde konuşmaya başladı,

"Sam, Dr. Rossi meşgul! Eğer sana söyleyeceği bir şey olursa, eminim sana haber verecektir. Artık aşağı, kapıya dönebilirsin."

Sam birden afalladı. O uzun ve sağlam adam, duraksadı, şaşkınlıkla ufak tefek Maggie'ye ve onun aralık ağzına baktı.

Onun araya girmesinden rahatsız olan Felix, "Maggie, bu çok yersizdi!" dedi.

Biraz rahatsız olmuş gibi görünen Sam, birden değişti. "Dr. Rossi, Maggie'ye kızmayın. Bu benim hatam. O haklı. Belki de bu kadar zamanınızı almamalıydım."

"Teşekkürler, ama Maggie'nin bunu yapmamasını tercih..."

Maggie, Felix'i görmezden gelerek Sam'e, "Hayır, onun zamanını almamalıydın. Dr. Rossi meşgul. Hadi git artık, Sam. Geldiğin için teşekkürler."

"Maggie, bu kadar yeter! Eğer böyle yapmazsan..." diye başladı, Felix.

Sam araya girdi. "Onunla bu şekilde konuşmayın."

Felix ve Maggie'nin kaşları kalktığında, Sam özür dilemeye devam ederek kapıya doğru yöneldi. "Affedersiniz Dr. Rossi. Kim olduğumu unuttum. Söylediğim gibi, benim hatam, onun değil. Maggie'ye kızmayın. Sadece sizi gözetmeye çalışıyor. Ben gideyim. Böyle kabaca lafa girmemeliydim."

Sam kapıya doğru ilerlerken, Maggie elinde kahve fincanıyla onu

hole kadar takip etti. Felix de onu izledi, neler olduğundan emin olamayarak.

Maggie geriye baktı ve salonu işaret ederek "Adeline sizi görmeye geldi, Dr. Rossi," dedi nazik ve lütufkar bir şekilde. Sonra Same dış kapıya doğru yol göstermeye devam etti.

Felix, Maggie'nin bunu neden yaptığını bilmiyordu ama müteşekkir olmaya karar verdi. Torino'dan döndüğünden beri, laboratuarındaki solüsyonun içinde en değer verdiği şey onu beklerken, beklenmedik olaylar üst üste geliyordu.

"Teşekkür ederim, Maggie," dedi ve salona gitti. Adeline'nin bu sabahki ruh halini tahmin edemiyordu.

Adeline'nin üzerinde at binme giysileri vardı: çizmeler, cildi gibi soluk ten rengi binici pantolonu, lacivert avcı paltosu, beyaz gömlek, yanında da başlığı. Parkta gördüğü kadın Adeline olmalıydı. Onu tanıyamadığı için kendini rahatsız hissetti.

"Moonless'i ne yaptın?" diye sordu. Adeline, siyah Arap atını, parkın karşısında Batı 89. Caddedeki The Claremont Riding Academy'de tutuyordu, Frances'in Endülüs atı King ile birlikte.

"Akademi'den biriyle at bindim. O Moonless'i geri götürdü."

"Anladım." Felix onun karşısına oturdu, ayağını alçak sehpanın üzerine koyup, Adeline'nin sohbeti başlatmasını bekledi. Tekrar özür dilemekten başka, ne diyeceğini bilmiyordu.

Adeline, konuşmak yerine ayağını uzattı ve çizmesinin ucuyla Felix'in ayakkabısına dokundu.

Felix ona gülümsedi. "Sanırım bir daha asla sana normal görünmeyeceğim."

"Muhtemelen hayır," dedi, ama gülümsedi ve bu Felix'i memnun etti. Onun yıllar boyunca nasıl hissettiğini öğrenmek çok tuhaftı, onun çocuğunu taşımayı hayal ettiğini, yıllardır bunun için yanıp tutuştuğunu ve bunu bilmediğini. Birbirlerine benzediklerini düşündü. Başka neyi göremediğini merak ederek, kendini kör gibi hissetti.

"Dün gece dinlendin mi?" diye sordu, Felix.

"Hayır, pek uyuyamadım. Ya sen?"

"Ben de."

Ceketinin içinden katlanmış sayfalar çıkardı ve masaya koydu. "Bir şeyler öğrensem iyi olur diye düşündüm ve internete girdim."

Felix, sayfaları aldı.

"İnsan klonlamanın eyaletimizde yasa dışı olacağı yazıyor, Felix."

"Henüz değil." Ciddi ciddi ona baktı. "Michigan yasakladı, New York değil. Birleşmiş Milletler yasaklanması gerektiğini söyleyen bir politika benimsedi, ama bu burada Birleşik Devletler'de olmadı.

"Ama Başkan..."

"Clinton, Klonlama Araştırmaları Federal Fonuna yapılan ödemeleri beş yıl erteledi. Hepsi bu. Özel araştırmalarla ilgisi yok. Bush'un bununla ilgilenen özel bir ekibi var. Üretken klonlama henüz yasa dışı değil. Evet olabilir, ama şu anda Kongre hâlâ tartışıyor bunu."

"Anlaşılan, ilk insan embriyosu klonlandığında..."

"O tam bir maskaralıktı," dedi Felix küçümseyerek. "Onlar, neredeyse ölecek olan ön embriyolardı. İki defadan fazla bölünmemişlerdi ve olgunlaşmamışlardı. Aşılanamazlardı. Kesinlikle yaşayabilir durumda değillerdi."

"Yine de, Kongre büyük çoğunlukla üretken klonlamaya karşı. Sadece tedavi edici klonlamayı tartışıyorlar. Bazı doktorlar, eğer bir hasta klonlanır ve embriyonun kök hücreleri toplanırsa, bu hücreler hastanın vücudunun reddetmeyeceği doku ve organların üretilmesinde kullanılabileceğini düşünüyor. Doğru mu?"

"Evet."

"Onlar daha fazla DNA donörünü kurtarmak için hayat yaratmadaki ahlaki sorunu tartışıyor. Ben kimsenin hayatını yok etmeyeceğim," dedi, şansını arttırmak için yaratacağı çok sayıdaki ön embriyodan bahsetmemeye karar vererek. Adeline, bir bilim insanı değildi. Embriyonun başlangıç çizgisinin oluşması onun umurunda değildi. Ona göre hayat, ana rahmine düşmekle başlıyordu.

"Felix, ne diye Hz. İsa'yı klonlamayı düşündün ki? İnsanlar genlerinden daha fazlasıdır."

"Bu bahsettiğimiz genlerin yarısı Tanrı'dan geliyor, Adeline. Belki de hepsi öyle. Belki de ilk klonu taşıyan Bakire Meryem'di. İşin aslı, bunu uzun zaman düşündüm. Tanrı'nın genleri, ortaya Tanrı'dan başka ne çıkarabilir?"

Adeline, gözlerini ona dikti. "Sevgilim, Papalık Akademisi'nin

insan klonlamanın karşısında yer alacağının farkına varmalısın. Belki çoktan almıştır."

Gözlerini devirdi. "Elbette öyle olacak. Ama ben bir bilim insanıyım ve bu konuda Papa'ya katılmıyorum. Eğer yapabilseydi Vatikan, mikrobiyolojinin insan üremesine yaptığı katkıların neredeyse tümünü engellerdi. Doğum kontrolüne de karşı çıkıyorlar. Oysa doğum kontrolü olmazsa, kadınların ortalama her yıl bir bebeği olur. Kilise, doğmak isteyen bu çocukların beslenme ve giyinme ihtiyaçlarına gözlerini kapatıyor. Vücudu sürekli doğum yapmaktan dolayı zarar gören annelerin ölümlerini görmezden geliyor. Tanrı nasıl olur da daha az anneyle, daha çok aç çocuk ister? Bu konuda kilisemiz bize yardımcı olamadı, Adeline. Bizi kendimizi düşünmeye zorladı. Ben düşündüm. Dilerim sen de düşünürsün."

"Peki ya doğum kusurları? Her başarılı klonlama deneyinde ilk üretilenler korkunç derecede deforme hayvanlar oluyor. Eğer..."

"Adeline, ben işimi baştan savma yapmıyorum. Bu sorun üzerinde çalıştım. Bundan nasıl kurtulacağımı bildiğimi hissediyorum."

"Tanrım, Felix! Birazcık da olsa Armageddon'u* tetiklemekten korkmuyor musun? Kıyameti? Hz. İsa'nın ikinci gelişinden sonra olması gerekenler bunlar, eğer hatırlıyorsan!"

Felix, bir süre ona doğru baktı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Aydınlanmış İncil eğitimi, Hz. İsa'ya atfedilen kıyamet söylemlerini reddediyor, ben de reddediyorum. Senin de böyle düşündüğünü sanıyordum. Hz. İsa seminerine katılmış, bu konudaki her şeyi okumuştun. Büyük ihtimalle tüm bunları söyleyenler havarileriydi, Hz. İsa değil."

"Büyük ihtimalle, evet, Felix. Evet! Bu, emin olmakla aynı şey değil değil mi? Peki ya klonlanan insanın hakları?"

Felix uzaklara baktı. Bu kaçındığı konuydu.

Adeline boğazını temizledi. "Bu kağıdı Texas Law Review'dan aldım. Adil ve dürüst bir değerlendirme gibi görünüyor, bütün artı-eksiler ve sorunlar. Eğer insan klonlamaya izin verilecekse, bütün tarafların...

"Evet, tüm bunları biliyorum."

---

* *İncil'de Tanrı ile Şeytan arasında yapılacak son savaş. Ç.N.*

"Felix." Çizmesini yere koydu ve öne doğru eğilerek onun gözlerine baktı. "Üretken klonlamaya izin verilecekse bile, donörün yasal izni kesinlikle esas olacağı konusunda herkes hemfikir görünüyor. Bu da insanları onaylarını almadan klonlayamazsın demek oluyor. Birkaç istisnai durum olmakla beraber, ölüler izin veremeyeceğine göre ölü birini klonlamanın yasa dışı olacağı kesin! Belki bir çocuğu klonlamaya izin verirler ama kesinlikle anne babasının izniyle."

Felix kalktı ve pencereye yürüdü. Kömür karası perdelerin arasında durdu. Tüllerin arasından sızan sabah güneşine baktı. Tanrı'nın, yüreğinin sessizliğinde onunla konuşmasını umarak uzun bir süre orada öylece durdu. Hisleri belirsizlik içindeydi. Etik olarak, Adeline haklıydı. Fakat insanın etik anlayışı Tanrı'nın yeryüzündeki çalışmasını sınırlamış mıydı? Eğer Tanrı, Hz. İsa'nın yeniden doğmasını istemiyorsa kesinlikle onu durdururdu.

"Ortalıkta dolaşan bir muhabir var," dedi.

"Muhabir mi?"

"Tanıdığım biri. Ben gümrükten geçerken o da oradaydı. Londra'da *The Times*'ta çalışıyor."

"Londra gazetesi olmasın. Onlar bizimkilerden de beter. İnsanları tazı gibi takip ediyorlar."

"Evet."

"Felix, bunu durdurmalısın! Lütfen. Bana vazgeçeceğini söyle!"

Bunun Adeline'nin son ricası olduğunu hissetti. Jerome Newton'u düşünüp, muhabirin yüzünü ve kızıl-kahverengi saçını gözünde canlandırarak geriye döndü. Sonra, dün gece Adeline'nin restoranda nasıl da ıstırap çektiğini hatırladı. Bu onun hatasıydı, biliyordu. Adeline'nin kalp kırıklığının, manzaralı bahçedeyken onları izleyen kalabalığı eğlendirmiş olması hâlâ onu sinirlendiriyordu. İki görüntü bir araya geldi. Hıçkıran Adeline. Jerome Newton'un dalgalı kızıl-kahverengi saçları. Felix, bunu dün gece yine görmüştü. Restoranda, bir sıra arkalarında. Onlara arkası dönük olarak oturan adam Jerome Newton'du. Ama nasıl olmuştu bu?

Felix bir anda hatırladı.

Beşinci Cadde'de 666 numaranın yakınlarında, Felix uğursuz kırmızı neon işarete bakarken limuzin şoförü, "Arkamızdaki araba

üç bloktur neredeyse bagajıma girecek," demişti. Newton, gözlerden uzakta beklemiş ve onları takip mi etmişti? Öyleyse bile onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Yoksa değil miydi?

"Hayır, Adeline. İnsan klonlama yarın yasaklansa bile vazgeçmeyeceğim. Hz. İsa, senin benim gibi bir insan değildi. O ilahi biriydi. Çok üzgünüm. Umarım bir gün beni affeder ya da anlarsın. Vazgeçemem. Artık acele etmeliyim."

Adeline fısıldadı, "Sırrını saklamak zorunda hissetmediğimin farkındasın değil mi?"

Felix, onun incinmiş yüzünü inceledi. "Saklaman için dua edeceğim."

Adeline'nin yüz ifadesi karardı, o hoş, gri gözleri içeri çekildi, Felix'in çok sevdiği o narin ruhu, izini süremeyeceği bir yere gitti.

bölüm 14

Cuma Sabahı-Torino, İtalya

İtalya'nın Torino şehrinde soğuk bir sabahtı. Peder Bartolo, siyah peder cübbesinin yakasından tutup çekerek kalktı. Kemikli dizleri, gümüş kutu demir kapıların ardındaki mihrabın siyah mermer bölmesine geri konduğundan bu yana ağrıyordu. Bilim insanları birkaç gün daha burada olacaklar, karşılıklı fikir alışverişinde bulunacaklardı, fakat kilise yeni testlerin sonuçlarını beklerken, Duomo'daki hayat yeniden başladı. Kefen'e zarar vermeden, daha çok fotoğraf, daha fazla polen örneği. Sonuçlar bir yıl içinde alınacaktı. Ama Bartolo hiçbir yere varamayacaklarını biliyordu.

Bartolo, her sabah yaptığı gibi buraya, Duomo'nun merdivenlerinin tepesindeki Kutsal Sindone Şapeli'ne geldi. Kutsal Kefen'in altında dua etti, Tanrı'dan onun sırrını açığa çıkarmasını istedi. Gerçeği bilmek istiyordu... bunun bir bilim insanının vasıtasıyla ya da kutsal bir vahiy yoluyla olması umurunda değildi. Sadece ölmeden önce, bunu öğrenmek istiyordu. Hz. İsa, Kurtarıcı, gerçekten o bezin altında yat-

mış mıydı? Oradaki resim onun muydu? O çizikler, o yaralar, o kan onun muydu? Bartolo'nun, öldüğü gün göreceği lütfun tacıyla yaşamış, elleri aşkla açılmış yüz Kefen'deki yüz müydü?

Bartolo her sabah olduğu gibi burada, Guarini'nin meleklerinin arasında, onların gerçek olmalarını dileyerek ağladı. Onların olduğu yerde olmak için yanıp tutuştu, orada Hz. İsa'yla birlikte. O zaman bir daha asla bir çocuğun yatağının başında onun son duasını yapmayacaktı ve kelimelerin ulaşamayacağı, teselli edilemez babasını ve annesini tutmayacaktı. Asla bir mahkûmla birlikte diz çöküp, onu kurtarmak için çok geç kalmış olan gözyaşlarının dökülüşünü izleyerek dua etmek zorunda kalmayacaktı. Hepsinden önemlisi, Tanrı'nın yaşadığına ancak Bartolo onları ikna ederse inanacak olanların şüpheleriyle yüzleşmeyecekti. Bizi Tanrı'nın yarattığına. Onun ayaklarıyla yürüdüğümüze. Onun kollarına düştüğümüze. Ölürken bizi yükselten kanatların sahibi olduğuna.

Bartolo, diğerlerinin hepsinden daha çok, bu son sebepten dolayı Kutsal Kefen'in gerçek olması için dua etti. Bilim insanlarının, onun Hz. İsa'nın kefeni olduğunu kanıtlamalarını diledi. Başlarda, onların tereddütlerine ve temkinli yaklaşımlarına şaşırmıştı. Sonra derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Ama sonunda cesur olanlar inisiyatifi ele alıp, karbon testinin yanılabileceğini söylediler. Ardından kilisenin kendisi tereddüt ve ihtiyatlı hareket ederek, Dr. Felix Rossi'nin ekibinin, Kefen'den başka örnekler alma isteğini reddetti. O gün, hayal kırıklığı o kadar derindi ki, Peder Bartolo yatağından çıkmadı, günah çıkarmaya katılmadı, dua dinlemedi, ekmek ve şarap ayinine gitmedi.

Yavaşça, şapelden çıkan siyah mermer merdivenleri indi. Aşağıda, Duomo'da, haçın koridorunda yürüdü, arkada diz çöktü ve çıkmadan önce parmaklarını kutsal suya daldırdı.

Piazza Castello'da, bir bisikletin üzerinde işportacılık yapan çocuğu bekledi.

"Buongiorno, padre. Come sta?"* diye bağırdı çocuk ve ona bir *The London Times* gazetesi fırlattı.

---

* *Günaydın, nasılsınız? Ç.N.*

"Buongiorno! Bene grazie!"* diye cevap verdi Bartolo ve güzel gökyüzüne baktı. "Che bella giornata!"**

"Si, si. Ciao ciao."***

"Ciao!"**** Bartolo el salladı, gazeteyi kolunun altına yerleştirdi ve Alplerin başlangıcının karlı tepelerine baktı. Ardından Poor Clare rahibelerinin hazırladığı mükellef kahvaltısını etmeye gitti.

bölüm 15

Cuma sabahı – Felix'in laboratuarı

Felix, holün sonundaki laboratuarının kapısının kilidini açtığında saat sabah 10'u geçiyordu. Adeline geceyi orada geçirmiş, dakikalar öncesine kadar, onu caydırmaya çalışmıştı.

Felix laboratuarına girip kapıyı kapattı, duvardaki Kefen kopyasına ve etrafındaki pahalı ekipmanlara baktı. Mount Sinai'nin onun projelerini reddedip, kendi laboratuarını oluşturmaya zorlaması sadece bir tesadüf müydü?

Son kırk sekiz saatte neler kaybetmiş olduğunu bir bir düşündü. Adeline'nin aşkı. Kız kardeşinin güveni. Torino'da kurduğu ekibin liderliği. İç huzuru.

Acı çekme fikri, onu rahatsız etmiyordu çünkü Hz. İsa da acı çekmişti. Onu rahatsız eden şey başarısız olma korkusuydu. Çünkü Hz. İsa başarısız olmamıştı.

Aklına gelen sözleri söyledi, "Ölümün gölgeli vadisinde yürüsem bile, sen benimle olduğun için korku hissetmeyeceğim."

Biri kapıyı çalınca diyafonun butonuna bastı.

"Evet?"

"Ben Maggie, Dr. Rossi."

"Maggie, Ben..."

---

* *Günaydın, iyiyim. Ç.N.*

** *Ne güzel bir gün. Ç.N.*

*** *Evet, evet. Hoşçakalın. Ç.N.*

**** *Hoşçakal. Ç.N.*

"Sizin için bir şey getirdim."

Felix, kapıyı açınca Maggie'nin kahvaltı tepsisiyle mutfakta durduğunu gördü. Bu, açlıktan öldüğünü fark etmesini sağladı. Felix, mutfağa kadar onu izledi, Maggie etrafta dolaşıp yüzeyleri silerken, kahvaltısının tamamını bitirdi. Samimiyetle teşekkür etti ve aceleyle laboratuarına geri döndü.

Hazırlanma odasında temiz bir laboratuar önlüğü giydi, maskesiyle bonesini taktı. Sonra ellerini yıkayıp doğrudan inkübatöre gitti ve onu açtı. Solüsyon orada duruyordu, tam olarak bıraktığı yerde.

Başlamak için duyduğu sabırsızlıkla, düşünceleri birbirine karıştı. Kan hücrelerini bir kere çıkarıp kültürledikten sonra, çok kısıtlı bir zamanı olacaktı. Hücreler, kültürün içinde sonsuza dek kalamazdı. Başlamadan önce, her şey yerli yerinde olmalıydı. Artık, anneyle olan çalışmalarını yapacağı, Cliffs Landing'deki yerleri için ekipmanların siparişini vermeliydi.

İnkübatörü kapatıp eldivenlerini çıkardı. Bir anne bulamadığını ve en zor bölümün bir anne bulmak olabileceğini düşünerek masasına oturdu. Her ne kadar öyle umsa da, Adeline'nin fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. İkinci seçeneği, kiliseydi. Frances'le birlikte St. Thomas More Kilisesi'ndeki ekmek şarap ayinine katılmışlardı. Cemaatlerinden birkaç genç kadın tanıyordu—ya da daha doğrusu, onlar Felix'i tanıyor gibi görünüyorlardı. Bir tanesi uygun olabilirdi ama şu anda adını hatırlayamıyordu. Eğer her ayine ve kilisenin faaliyetlerine giderse, onu görebilir belki de başka birini bulabilirdi. O zaman bir şeyler çağrışım yaptırabilirdi. Bu olmazsa, avukatıyla birlikte bir taşıyıcı anne kiralama fikri üzerinde çalışmak zorunda kalacaktı. En azından, öyle insanların var olduğunu biliyordu. Kilisenin faaliyet takvimini öğrenmeye ve kalan her şeyi ona göre planlamaya karar verdi.

Fakat eğer Kefen'deki DNA mükemmel durumda değilse, onu onarmak haftalar sürebilirdi ve başarılı olacağının da garantisi yoktu. Kullanılabilir bir DNA olmadan, hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Orta çekmeceyi açıp günlüğünü aldı, bir şey onu rahatsız ediyordu. Günlüğüne, kalemlerine, telefon defterine, kataloglara ve telefona doğru baktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu ama onun ne olduğunu bilmiyordu. Belki de sadece uçuş sonrası sersemlik yüzündendi.

Hazırlanma odasının lavabosuna gidip bir beherglası* suyla doldururken dokuz yaşında geçirdiği kazayı düşünmeye başladı. Bir araba ona çarpmış ve günlerce bilinçsiz bir şekilde yatmıştı. Uyandığında sürekli bir pipetle su içiyormuş gibi hissettiğini düşünmüştü. Sonra annesinin, suyun her şeyi iyileştirdiğine inanarak, onun yatağında yatıp ona bir pipetten su içirmeye çalıştığını öğrenmişti. Hasta ve stresli olduğunda, bunu hâlâ yapıyordu. Zaman harcamama kararlılığı, DNA'ya olan yenilenmiş inancı ve su dolu bir mideyle masasına döndü.

Önce, imha edilmesi kararlaştırılmış yumurtalardan almak için, tüpte döllenme laboratuarına bir ziyaret ayarladı. Fakat zamanı yetmeyecek olursa, bu adımı atlayabilirdi. Deneme yapmasına gerek olduğunu hissetmiyordu. Eğer elinde iyi durumda bir DNA olursa, kullanılabilir bir embriyo yaratabileceğinden emindi. Kiliseyi arayıp programı aldı, katalogları inceleyip ihtiyacı olan malzemeleri yuvarlak içine aldı. Kendi laboratuarını ve babasının muayenehanesini de kurmuş olan şirketi aradı. Evet, aradığında Cliffs Landing'e gelmek için hazır olacaklardı. Gerekli izinleri ayarlamak için avukatını aradı.

Bütün bunlar yarım saatten daha kısa sürdü. 12.15 ayininden önce bir saati vardı. 17.30'da başka bir ayin daha olacaktı. İkisine de gidecekti.

Felix, ameliyat maskesini taktı, fraksiyonasyon yöntemiyle sağlam kan hücrelerini hücre parçacıklarından ayırarak işe başlamaya hazırlanıyordu. Bu, yoğunluk ve boyuta göre sıralanmış bir metottu. Gerekli gradyanların şekillenmesi kırk beş dakika sürecekti. Bu işi öğle ayinine zamanında yetişecek bir sürede bitirebilecekti.

Laboratuarın kapısı tekrar çaldı.

Diyafona gitti, kapıya Rahatsız Etmeyiniz yazısı asmaya karar verdi.

"Kim o?"

"Ben Maggie."

"Maggie, sana meşgul olduğumu söylemiştim. Eğer acil değilse, sonra konuşalım."

"Lütfen girmeme izin verin, Dr. Rossi."

"Acil mi, değil mi?"

"Lütfen!"

---

* *Silindir biçiminde cam deney çubuğu. Ç.N.*

Kapıyı savurarak açtı. Maggie öylece duruyor, endişeli ve kararsız görünüyordu. Ellerindeki eldivenler temizlik yapmakta olduğunu gösteriyordu. Felix, maskesini indirdi.

"Maggie, Tanrı aşkına, senden beni rahatsız etmemeni istemiştim! Sorun nedir?"

Ellerini ovuşturdu. "Ben..."

"Ne? Ne var? Çok meşgulüm."

Gözlerini sımsıkı kapadı, aniden titreyerek. "Ne yaptığınızı biliyorum."

"Ne?" dedi, demek istediğini kavrayamamıştı.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Hz. İsa'yı klonlamaya çalışıyorsunuz."

Felix, onu dün kovmamış olmanın pişmanlığıyla laboratuarın içine çekti.

"Peki, sana böyle bir şeyi düşündüren nedir?"

Maggie, güçlükle nefes alıyordu. İki eli de kalbinin üzerindeydi. "Ben çok meraklı biriyim. Buna engel olamıyorum."

"Meraklı mı?" Ve masasında neyin yanlış olduğunun farkına vardı. Dün gece günlüğünü dışarıda bırakmıştı, çekmecede değil. Biri, yerini değiştirmişti. Elini yanağına götürdü ve inledi, "Maggie, Maggie, yapma bunu. Lütfen!"

"Dr. Rossi, sorun yok," dedi yine ellerini ovuşturarak. "Başka hiç kimse bilmiyor. Sadece siz, ben ve Adeline. Yardım etmeyebilir, ama bahse girerim hiç kimseye söylemeyecek. Ve ben de bu sırrı, hem bu hayatımda hem de gerekirse sonraki hayatımda saklayabilirim."

"Bu konuda yanılıyorsun, Maggie!"

Maggie, onu hiç duymamış gibi aceleci ve telaşlı bir sesle devam etti.

"Ve şu muhabir, kendi başına bela almaktan başka ne gibi bir soruna yol açabilir? Ne söyleyebilir? Gerçekten hiçbir şey bilmiyor. Elinde bir kanıt kırıntısı bile yok. Bir şeyleri basabilmek için hâlâ küçük de olsa bir kanıta ihtiyaçları yok mu? Tek yapmanız gereken ona bunu vermemek. Eğer adınızı kullanırsa onu dava edebileceğinizi biliyor olmalı. Sam'e gelince, onu bana bırakın. Onun kendi işine bakmasını sağlarım."

Felix başını salladı. "Maggie, seni anlamıyorum. Neden laboratuarıma girip günlüğümü okudun? Neden buradasın şu an?"

Maggie ona bir adım yaklaştı, birden gözleri yaşlarla doldu. Felix, eğer önünde bir kadın daha ağlarsa çıldıracağını düşündü.

"O, benim."

"Ne?"

"Yapmama izin verin. Yapabileceğimi biliyorum."

Felix'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Karşısındaki kadını, sanki ilk defa yapıyormuş gibi inceledi. Teni tamamen koyuydu —yanık siena— saçları kısaydı. Belirgin bir güzelliği yoktu, en azından Anglosakson güzellik standartlarına göre. Damarlarında hangi Afrika kabilesinin kanı dolaşıyorsa onun fiziksel özelliklerini taşıyordu... ince ama güçlü kollar, ince bacaklar, güçlü uyluklar, arkaya doğru geniş antropoit kalçalar. Dikkate değer tek özelliği, şu anda ona yalvarır gibi bakan kahverengi gözleriydi.

"Şu anda neden bahsettiğini biliyor gibi davransam bile..." diye başladı Felix ama Maggie'nin bakışları onu durdurdu. Günlüğünü okumuştu; ona yalan söyleyemezdi. Maggie kollarını kavuştururken, Felix onun kaç yaşında olduğunu merak etti ama sonra o düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

"Tanrı'nın aptal olduğunu falan mı sanıyorsunuz?" diye devam etti Maggie yutkunarak. "Ben böyle olduğum halde, bütün bunları görmeme izin vermekten daha iyi bir şey düşünemedi mi?"

Felix, içinden sihirli bir şekilde geçebilmeyi dileyerek, kapıya doğru baktı ama kaçış yoktu.

"Sen neymişsin peki, Maggie?"

"Ben O'yum."

Felix, elini çenesine dayadı ve gözlerini kapadı.

"Ben O'yum çünkü ne olacağı umurumda değil. Başarısız olup da bana bir hastalık bulaştırmanız umurumda değil. İnsanların ne diyeceği de umurumda değil. Umurumda değil. Bunu kanıtlamak için istediğiniz kağıdı imzalayabilirim..."

Felix sinirlendi. "Kes şunu! Şunu kesmeni istiyorum!"

"Neden? Siyah olduğum için mi?" Felix'in masasına doğru gitti

ve günlüklerinden birini aldı. Felix'in bütün notları, keşifleri, çılgın tahminleri onlardaydı. Sayfa sayfa korkuları ve özlemleri vardı. Eğer onları okuduysa, Frances'in bile bilmediği şeyler biliyordu, dokuz yaşındayken olanlar dahil.

"Kadının kim olduğu fark etmeyebilir. Bunu buraya kendiniz yazmışsınız." Gözyaşları dolup taştı ve Felix onun hislerini anladı. O, çocuk isteyen bir kadındı—Adeline'nin dün geceki halinden farkı yoktu. "Belki de hiç kimsenin, onun saçlarının da benimkiler gibi kıvırcık olacağından endişelenmesi gerekmiyordur. Eğer tüm ihtiyacı sağlık, sevgi, dayanıklılık ve bir anneden alacağı sağduyu ise, bu dört özellik bende var, Dr. Rossi."

"Maggie, dinle, Ben... ben gerçekten bunu yapmıyorum, ben sadece, sadece..."

"Affedersiniz ama yalan söylüyorsunuz, Dr. Rossi."

Yüreğinde hüzün olduğu halde, güldü. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Söylediğin şeyi yapıyor bile olsam, hiç kimse buna inan..."

"Bir siyahînin Hz. İsa'yı taşıdığına mı? Sizin insanlarınızı kast ediyorsunuz. Benimkilerin bununla bir sorunu olmaz, başta buna inanacaklarını varsayarsak. Ben, Hz. İsa'nın düşündüğü gibi düşünmeye çalışıyordum, Dr. Rossi. O kimi seçerdi? Kimi? Adeline güzel ve iyi biri. Buna şüphe yok. Ama Hz. İsa onu seçer miydi? Günah olacak kadar zengin. Sizin nasıl davrandığınız dışında dünyada hiçbir şey umurunda değil. Her şeye sahip, işin gerçeği. Ama onun ilk annesi öyle biri değildi. Hz. İsa, Meryem Ana gibi birini aramaz mıydı? O günlerdeki Yahudiler gibi dışlanmış bir kadını? Burada Yahudilere o şekilde davranılmıyor. Bu ülkenin dışladıkları, siyahlar" diyerek kendini işaret etti.

"Meryem Ana muhtemelen Davud'un evindeydi ve dışlanmış değildi."

"Luka 1:32'yi mi diyorsunuz? Bu sadece bir olasılık. Luka 1: 47-48'de kendi ağzından, *'ruhum, Kurtarıcım Tanrı sayesinde sevinçle coşar. Çünkü O, sıradan biri olan kuluyla ilgilendi.'* Ben de sıradan biriyim Dr. Rossi!"

Maggie'yi dinlerken, bir eski koca ya da eski sevgiliye ait bir gö-

rüntü gördü, birden ortaya çıkıp, para istiyordu. Bir anda bu düşüncesi için suçluluk hissetti.

Maggie, sahip olduğunu düşündüğü avantajla bastırdı. "Şu anda, elinizde başka kimse yok. Kimsecikler yok."

Onun bu şekilde konuşmasından hiçbir zaman hoşlanmazdı.

Felix cevap vermeyince, Maggie ona doğru yaklaştı. Bunu yaparken bir yandan da lastik eldivenlerini çıkarıyordu. Bu hareket Felix'e, eldivenleri onu temizlediği tehlikeli şeylerle kazara yaşayabileceği temastan koruduğu için, sembolik göründü. Yaklaşırken bakışlarını Felix'ten ayırmadan ona doğru uzanıp elini tutarak yanağına götürdü.

"Efendim, siz de kutsanmışsınız ben de. Bizler seçildik, bunu görmüyor musunuz?"

Felix aralarındaki ani yakınlaşmanın farkına vardı. Tanrı'nın dünyada bıraktığı güzelliklerden bir kalıntıydı. Felix bunu hayatı boyunca hissetmişti. Dün geceye kadar Adeline'nin de hissettiğini sanıyordu.

Maggie artık ağlamıyordu. Yüzünde korkudan eser yoktu. "Ölsem de umurumda değil, Dr. Rossi. Eğer Hz. İsa aramıza gelmek istiyorsa, izin verin benim aracılığımla gelsin."

bölüm 16

Cuma öğleden sonra – Sam'in dairesi

Sam, Rossi'lerin dairesinden ayrıldığında, Maggie'ye verdiği değer daha da artmıştı. Belli ki, Maggie, Rossi'yle solaryum odasında yaptıkları konuşmayı dinlemişti. Onunla sözlü tartışmaya girmekten çok keyif alabilirdi ama onun, Sam'in İrlandalı kıçını kapıdan dışarı, ait olduğu yere doğru sürerken işini riske etmesine izin veremezdi. Rossi, dilediği gibi davranmaya alışkın biri, hizmetçisini kovmak yerine ona zam yapması gerektiğinin farkında olmayabilirdi. Rossi onu azarlamaya başladığında bu, Sam'i çok rahatsız etmişti. Rossi kitaplardan çok şey öğrenmiş zeki biriydi ama muhtemelen gerçek hayat hakkında oldukça aptaldı.

Maggie öyle değildi. Sam onun kuşkularını daha fazla arttıramazdı. Kaçınmaya çalıştığı yöntemi denemek zorunda kalacaktı.

'79 model T140D Bonneville Special siparişi, biraz daha bekleyecekti. Bugün şehir dışına seyahat olmayacaktı. Dairesine döndü, mutfağa gitti ve küçük bir kilerin kapısını açtı. Raflardan birinin altındaki plastik bir vida başlığını yerinden söktü ve özel bir anahtarı yerleştirdiği bir anahtar deliği ortaya çıktı. Bütün rafları sallayarak bir kapı açıldı. İçeri girip ışığı yaktı.

Bir masanın üzerinde, ortak kullanım odasındaki gibi monitörler diziliydi. Üzerleri tozla kaplıydı, ancak bunlar halka açık alanları göstermiyor ve binanın güvenlik görevlileri tarafından kullanılmıyorlardı. Bunlar gizli, küçük deliklere yerleştirilmiş kameralara bağlıydı. Burada, küçük gizli mikrofonlara bağlı çok kanallı bir yükseltici vardı, gerçi Sam hepsinin hâlâ çalıştığından emin değildi. Bu odanın varlığını, Browndan başka hiç kimse bilmiyordu ve Sam'den başka kimsenin de giriş izni yoktu.

Bay Brown on yıl önce binayı satın aldığında, kendi dairesi dışındaki tüm daireler için elektronik duman dedektörleri satın alıp, neredeyse her dairenin her odasına kurdurmuştu. Kendisinin gerçekte ne yaptığını gizlemek istiyordu. Kameralar ve dinleme cihazları neredeyse her yerdeydi ve öylesine gizliydi ki onları bulabilmek için binanın bütün kablo sistemini parçalamak gerekirdi. Bunların kurulumu ve bu gizli odanın yapım işini Sam yönetmişti. Bir binaya gözetleme amacıyla ilk kez tesisat çekmiyordu.

Daha bir çocukken, kendi evinin tamamına dinleme cihazları yerleştirmişti, özellikle de ablasının yatak odasına. Bodrumdan kablolar çekerek hoparlörler bağlamış ve ailesine de müzik tesisatı döşediğini söylemişti ki bu doğruydu. Hoparlörlerin aynı zamanda mikrofon olarak da çalıştığından bahsetmemişti. Sam, ablasını ve arkadaşlarını dinleyerek onlar hakkındaki gerçekleri öğrenmişti. Rüya gibi olduklarını düşündükleri erkeklerin, tek rüyalarının onlarla seks yapmak olduğundan habersiz, durmadan aşk hakkında konuşuyorlardı. Bir süre sonra yaptığından utanmaya başlamış ve kurulumdan üç ay sonra da tüm dinleme cihazlarını sökmüştü.

Şu anda o utanç hissi geri dönmüştü. Brown, Sam'in bu düzeneği sadece bir kez kullandığını bilmiyordu. O Sam'in kiracıları sık sık gözetlediğini sanıyordu. Sam bunu yapmıyordu. Masum insanlar hakkında bilgiye ihtiyacı olduğunda, bunu daha az hileli yollarla yapıyordu. Ablasını ve onun arkadaşlarını dinlediğinden bu yana, röntgencilik yapmamıştı.

Gözetleme masasına oturdu, tozunu aldı ve bunu görebilseydi Maggie ne derdi diye düşündü. Onun hafiyeliği bunun yanında bir hiçti. Bay Brown, belki Malta'da ve Karayipler'de sahip olduğu özel, etrafı çevrili, güvenlikli malikanelerden ya da bu bölgede sahip olduğu konaklarından birinde yaşayabilirdi. Bunun yerine, yakın yerlerde saklandı —sıradan zenginlerin arasında, sıradan bir binada, New York'un iyi bilinen bir caddesinde— çünkü burada bütün kiracıların ne yaptığını öğrenecek yöntemleri vardı. Bu odayı kullanmamak Sam'in, Brown'a karşı olan tek sadakatsizliğiydi.

Sam, Rossi'lerin dairesinin monitörünü açtı, ekrandaki tozu sildi ve odaların kameraları arasında dolaşmaya başladı. Rossi, solaryum odasında değildi, kütüphanede, salonda, odasında ya da misafir odasında da yoktu. Laboratuarında olmalıydı. Sam'in dairesi ve balo salonu mutfağı dışında gizli gözetleme kamerası olmayan diğer bir yer de orasıydı, çünkü buralar belediye tarafından denetleniyordu. Hol kamerasına geçti ve kahkahaya boğuldu. Maggie holde parmaklarının ucunda yürüyordu. Son kapıda durdu ve kulağını dayadı.

Rossi döndüğünden beri Maggie'nin evine gitmemiş olması Sam'in dikkatinden kaçmamıştı. Sadece bu bile Sam'e orada bir şeyler döndüğünü söylüyordu.

Sam'in cep telefonu çaldı. Arayan Brown'un uşağıydı ve çatı katından çağırıldığını söylemek için arıyordu.

"Evet, hemen geliyorum," dedi.

Asansörden inip Brown'un bekleme salonuna girerken, dansçısından herhangi bir iz olup olmadığına baktı. Aşağıdaki elemanlardan onu gözetlemelerini istemişti ama Brown onlara sorarsa, her şeyi söyleyeceklerini biliyordu. Her zaman o ne derse onu yapmışlardı. Brown bina çalışanlarına çeşitli yöntemlerle "hayır" kelimesinden hoşlanmadığını belirtmişti, tabii bunu söyleyen kendisi değilse.

"Bu taraftan," dedi uşak. Sam'den rahatsız olmuş görünüyordu. Muhtemelen Brown'un Devlet Bakanı'na hediyesi olan dansçılarıyla işi pişirdiği için. Uşak tam bir mükemmeliyetçiydi ki bu da Brown için sorun yaratmıyor olmalıydı.

Brown kitaplık raflarından birinin önünde duruyordu, büyük ellerinden birinde açık bir kitap vardı, diğer eliyse düşünceli bir şekilde platin renkli saçlarının üzerindeydi.

"İçeri gel, Sam. Hiç *Eshilos* okudun mu?"

Sam başını salladı ve oturdu, Brown'un felsefi modunu fark ederek. Bu büyük bir şeyin başlamasını, bitmesini ya da değişmesini istediği anlamına geliyordu. Önemli olduğu için, girizgahı çağların bilgisiyle yapacaktı. Sam bir kâhinin konuşmasını bekliyormuş gibi hissetti.

"*Eshilos*, büyük Yunan tragedyacılarının ilkiydi. En ünlü tragedyalarından birinin adı *Zincire Vurulmuş Prometheus* 'tur. Prometheus'un hikayesini bilir misin?

"Okulda öğrenmiştim ama şu an aklıma gelmiyor."

"Yunan mitolojisinde, cennetten ateşi çalıp, insanlığa veren Titan'dı. Zeus, Tanrıların Kralı, bundan memnun olmadı. Prometheus'u, bir kartalın her gün, onun sürekli yenilenen karaciğeriyle kendine ziyafet çektiği bir kayaya zincirleyerek cezalandırdı. Ona dedi ki:

> Ve her saat, kederin ağırlığını getirecek
> Yıpratmak için kalbini; henüz doğmamış olan için
> Seni acından kurtaracak olan o mu?
> İnsanlığı sevmenin bedeli bu
> Bir Tanrı olarak, sen Tanrı'nın iradesine karşı geldin
> İnsanlığın onurunun sınırlarını aşmak için

Brown'un gözleri neşeyle kısıldı. "Tanrılardan bir şey çalmak, beraberinde korkunç bir ceza getiriyor."

Sam, dansçıyı düşünerek, neredeyse geri çekiliyordu. Sonra rahatladı. Brown'un gereksiz zalimliği yoktu.

Brown kitabını bırakıp başka bir tane aldı. "Ne yazık ki, bunun gibi Yunan ve Roma klasikleri Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra batıda kaybedildi. Bunları kimin muhafaza ettiği hakkında bir fikrin var mı, Sam?

"Pek sayılmaz."

"Semitik halklar. Araplar ve Yahudiler. Hıristiyan Avrupa, Karanlık Çağ'larını sonlandıran Rönesans'ı Araplara ve Yahudilere borçlu olduklarını nadiren kabul eder. Onlar olmasaydı, Percy Shelley gibi İngiliz şairler, öyle klasik eserler veremezlerdi. Shelley Eshilus'un kayıp oyunu *Zincirlerinden Kurtulmuş Prometheus*'u yeni bir şekle soktu ve aynı isimle müthiş bir şiir yazdı. Orada, Prometheus ve insanlık Tanrılara karşı zafer kazanıyordu.

> Geçtik çağların buzlu mağaralarından,
> Ve insanlığın karanlık ve savrulan dalgalarından,
> Ve gençliğin yumuşak okyanusundan, gülümseyerek ihanete,
> Uçtuk durgun körfezlerin ötesine,
> Başlangıcında insanlarla dolu gölgelerin,
> Ölüm ve Doğumun arasından, daha ulvi bir güne;

Sam öylece bakakaldı. Bu konuşmanın nereye varacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Brown masasına gitti, katlanmış bir gazete sayfasını alıp Sam'in sandalyesinin yanındaki masaya attı ve "*Ölüm ve Doğumun arasından, daha ulvi bir güne*" dedi.

Sam sayfayı aldı ve *The London Times*'taki yuvarlak içine alınmış paragrafı okudu:

> *Amerika'da Klonlama*
>
> *Jül Sezar'ın annesi olmak ister misiniz? Peki ya Mozart'a ne dersiniz? Buda'ya? Amerika'ya gidin. Çok yakın ve güvenilir kaynaklara göre, göletin karşısında yaşayan seçkin bir bilim insanı, kendisini tarihin en ilham verici figürünün orijinal DNA'sına sahip olduğuna inandırmış ve -şaka yapmıyoruz— onu klonlamayı planlıyor. Hadi Amerika. Bir kez olsun medeni bir ülke gibi davran. Üretken klonlamayı yasakla ve tedavisel klonlamayla devam et hepimiz gibi. Biz Britanyalılar yeniden George Washington'u görmeye meraklı değiliz. Peki ya yeni bir Al Capone sizin hoşunuza gider mi?*

Sam başını kaldırıp Bay Brown'a baktı ve gözlerinde gerçek korkuyu gördüğünü düşündü.

"*The Times* pek sık yanılmaz, tipik Britanya iğnelemesi yaptıklarında bile."

"Evet, biliyorum."

"Biri cennetten ateşi çalarak, Zeus'u tahtından devirmek mi istiyor? Bir zamanlar Tanrı'ya ait olan şeyi insanlığa vermek mi istiyor? Eğer bu doğruysa, bunun kim olduğunu bul."

Sam'e, bir süre için kapıcı rolünü oynamayı bırakıp özel dedektifliğe dönerek, onların paravan şirketlerinden birinin kaynaklarını kullanması gerektiğinin söylenmesine gerek yoktu.

Sam, Brown'un bu bilgiyi ne yapacağını bilmiyordu ve asla da sormayacaktı. Bay Brown bir kaptandı ve iyi de bir kaptandı. Geminin nereye gideceğine o karar veriyordu. Sam ise dümeni kullanmak zorundaydı. Sam da bu işte iyiydi.

"Olmuş bilin."

Brown, Sam'e başka bir mühürlü zarf verdi. "Yine konsolosluktaki dostumuz için."

Sam cebine koydu. "Emredersiniz, efendim."

"O nasıldı?"

"Kim?" diye sordu Sam, ürkerek.

"Kızı diyorum. Nasıldı?"

Sam üfleyerek nefesini verdi ve uzağa doğru baktı. "Harika. Belki de en iyisi.

"Bakan hakkında ne söyledi?"

Brown'a baktı ve bunun ciddi bir soru olduğunu gördü. "Onun tam bir puşt olduğunu söyledi."

Brown kitabını tekrar aldı. "Zeki kızmış. Biliyor musun, Percy Shelley'in babasını her zaman hem kıskanmış hem de ondan tiksinmişimdir. Kendi sorumluluğunda böyle mükemmel bir yeteneği barındırmak, sonra da onu aptallık ve yanlış ahlaki değerler yüzünden yok etmek. Eğer daha iyi bir babası olsaydı, Shelley bir fırtınada denize açılıp da kendini öldürtmeyecekti."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet. Şöyle yazmış:

Çıtkırıldım kadınlar, miyavlıyorlar,...
Kendi ahlaklarıyla ve takip ediyorlar
Bu harabeye doğru, daha da nazik kız kardeşlerini,
Sormadan hangi iffet; ne iffeti?

"Benim de fahişelere karşı bir düşkünlüğüm var," dedi, Sam.

"Shelley 8 Temmuz 1822'de öğleden sonra öldü. Yirmi dokuz yaşındaydı. Sadece yirmi dokuz. Bundan babası sorumluydu. O kötü bir organizatördü. Kötü organizasyonun sonu budur, Sam."

Brown gözlerini Sam'inkilere dikti. Bu ender yaptığı bir şeydi. Mesajı çok netti. Dansçı kız onun organizasyonundaki birçok şeyden biriydi.

Sam ayağa kalkıp "Hepsi bu kadarsa, ben gidiyorum efendim" dedi.

"Hepsi bu" diyen Brown, Percy Shelley'in şiirlerini okumaya geri döndü.

Sam, asansörde kendi kendine Too-ra loo-ra-loo-ral diye mırıldanarak, dansçıyla geçirdiği ve bir daha asla yaşayamayacağı o şahane on beş dakikayı düşündü.

Sam gidince, Brown'un gözü Shelley'in en sevmediği şiiri olan *Alastor*'a takıldı:

Bu akıl sır ermez dünyanın annesi!
... Yaptım yatağımı
Mezarlıklarda ve tabutlarda, o kara ölümün
Sana karşı kazandığı zaferlerin kaydını tuttuğu yerde
Umarak, bu yüreği katı sorgulamanı sakinleştirmeyi
Sen ve senin, zorlayarak yalnız bir hayaleti,
Habercin yaptığın, tercüme etmek için bize
Ne olduğumuz masalını.

Küçümseyici bir şekilde güldü. "Eh, kara ölüm, eğer benim kazandığım zaferlerin kaydını tutuyorsan, cehennemde mürekkep bitmiş olmalı."

Shelley'in toplu çalışmalarını kapatıp, İngiliz Romantikleri olarak etiketlenmiş raftaki yerine koydu. Brown hayatı boyunca, korktuğunu hatırlamıyordu. Bu yüzden, Sam ile konuşurken maskelediği bu içsel boşlukla, bu korku hissiyle kıyaslayabileceği bir duygu bilmiyordu.

Kestane saçlı dansçısını düşündü ve onun arkadaşlığına o kadar arzu duydu ki bu onu şaşırttı. Kadınlara karşı zaafı olan bir adam değildi. Yine de oturdu, bir monitörü açtı ve kadın, Kongre Üyesi Dunlop'u eğlendirirken onları izledi. Bu eğlence dokunmayı içermiyordu. Devlet Bakanı'nın aksine, Kongre Üyesi evliydi. Karısına, başka bir kadını becermediğini söyleyebilmek istiyordu. Kadının görevi, Dunlop tamamen giyinik olarak aynısını yaparken, çıplak olarak adamın üzerinde durup kendini tatmin etmekti. Bugün Brown bu emri iptal etmişti.

Dunlop, geri dönemeyeceği noktaya gelirken, kadın kendisine söyleneni yaptı kendini adamın üzerine bıraktı. Dunlop direnmedi. Yapamazdı. O zayıf biriydi. Brown artık, Dunlop'un ağlamak için duraksaması gerçeğine rağmen şaşırtıcı derecede uzun süren olayın videosunu eline geçirmişti. Brown'un dansçısı, dokunaklı olmaktan endişeleniyordu, ama insafsızdı. Aferin ona.

Video çok büyük ihtimalle asla izlenmeyecekti. Dunlop şımartılmaya ve kandırılmaya devam edilecekti, fakat Brown gizli bir tehdit hissedip hissetmediğinden emin olmalıydı. Yakında Dunlop'a daha fazla ihtiyacı olabilirdi.

Monitörü kapatıp içinde tedirginliğinin sebebinin bulunduğu çekmeceyi açtı. Bir dosya. Deri ile sarılmış. Altın harflerle: *Ölümskop* yazıyordu. Otuz yıl önce Brown'un babasının teklifiyle bunları yazan ve her zaman doğru olmadıkları konusunda da uyarıda bulunarak kendisini korumuş olan astrologun uydurduğu bir isimdi bu. Babasının, bir başkasının aklına teslim olma konusundaki istekliliği ona kendisini aşağılanmış hissettirmiş, fakat babası, ölümle ilgili bilgilerin, güçlü olan insanlar için en az hayatla ilgili bilgiler kadar önemli olduğunu söylemişti. Bu yüzden çok eski zamanlarda prensler ve krallar da yıldızlara danışmışlardı.

Brown babasına bu tür doktrinlere inanmadığını belirtmişti, özellikle de batıl inançlara. Babasının başarısı kendi başarısıydı, yıldızlar

sayesinde değildi. Birleşen şirketler, adaylıklarını ilan eden politikacılar, ancak bir astrolog onların gözünü boyadığında bunu yapıyorlardı.

Ölümskop da elbette saçmalıktı.

Astrolog, babasının 8. Ölüm Evini, ani heyecan olaylarını getiren Uranüs'ün yönettiğini rapor etmişti. Babası 9. Yabancılar ve yabancı ülkeler evindeydi ve bir su işaretinin içindeydi. Yabancı bir ülkede boğulacaktı. Babası, ender görülen bir Akdeniz fırtınasında, Malta açıklarında yıldırım çarpıp, batmamak için mücadele eden yatında boğularak ölene kadar bunu küçümsemişti.

Astrolog ayrıca, Brown'un kişiliğinin bir tarifini de yazmıştı.

4. evde bulunan Aslan burcundaki Güneş ve Mars ile: Kendi kalenin mahremiyetine, cesurca hükmedecek bir kralsın. Ufkun altında kalan iki tanesi hariç tüm gezegenlerle: Senin yaptıkların dünya tarafından bilinmeyecek.

Astrologun vardığı diğer yargılar gibi bu da tamamen doğruydu: *Çalışanlarında düşkünlüğe yakın bir rahatlık bulacaksın, adeta onlar senin birer uzantınmış gibi. Onlara adil davranma ve dünyadan yararlanma ihtiyacı hissedeceksin. Ulusal güvenliğe karşı olan bir tehdidi, kişisel bir şeymiş gibi hissedeceksin. Ülkene birçok defa yardım edeceksin.* Tam da böyle yapmıştı.

Hislerin, içgüdülerin ve karar verme yetin otomatik olarak uyum içinde çalışıyor. Bütün sezgilerin kişisel ve hızlı, ayrıca yaratıcı bir zihnin var. Düşüncelerin etkili, sorgulayıcı ve korkusuz. Dışarıdan gelen şeyleri kontrol etmeye çalışıyorsun ama iç huzuru bulduğundan bu yana, bunu korkudan değil, zihin berraklığı ve kararlılıkla yapıyorsun.

Bütün bunlar doğruydu.

Güzel şeylere sahip olmaktan keyif alıyorsun, fakat başkalarıyla gerçek bağlar kurmak sana doğal gelmiyor. Bu da doğruydu.

Doğum haritanın en güçlü ve mucizevî yönü, tam Jüpiter/Satürn birleşmesinin Güneşinle doksan derecelik açıda olması. Bu seni dikkatli, tutucu, fazla küçümseyici yapıyor ve sahip olduğun önemli mirası korumayı hedeflemeni sağlıyor. Bir anlamda, bu yeryüzünde, galiba tek Tanrı olmak istiyorsun. Bunda da bir nebze de olsa başarılı olacaksın.

İnanılmaz!

Brown, mantıklı modern bir adamdı, fakat babasının ölümünün üstüne bir de bu bölümlerin doğruluğuna bakınca *Ölümskop*'u görmezden gelmek çok zor olurdu. Brown, kesinlikle, bilinçli olarak İncil'deki Tanrı'yı kendine model olarak almıştı. Bundan keyif almak için, kendi özel krallığını yaratmış, başkalarının onun gücüne erişimini de engellemişti. İplerin çekilmesi gerektiğinde, o çekmişti. Onun kontrolünden zorla çekip alınacak bir hiyerarşi yoktu. Bunu yapanlar onun teklifiyle yapan kişisel müritleriydi; ayrıcalıklı, şımartılmış ve iyi ücret ödenmiş. İstisnai olanlar —uşak, Sam, dansçı kız— sadece onu tanıyorlardı, birbirlerini değil. Bu üçünün bile aralarında kurulan kontak asgari seviyedeydi, ta ki Sam balo salonunun mutfağında kendisini eğlendirene kadar. Dansçı kız, onun güvenini tazeler biçimde en küçük soruya bile cevap vermeye gönüllü olmuştu. Aferin ona.

Brown onları, minnettarlıkları ve onlara kasıtlı olarak verdiği ilham üzerinden kontrol ediyordu. İncil'deki Tanrı gibi onları neredeyse hiç cezalandırmadı ve cezalandırmayı Amerika kıyılarında yapmazdı, tabii kaçınılmaz olmazsa. İnsanlar cezalandırmayı hatırlar, buna içerler ve isyan ederlerdi. Brown'un en sert müdahaleleri bile doğal bir şey gibi ya da bir Tanrı'nın davranışı gibi görünürdü.

Her şeyin içinde, babasının minimum övgüye değer olarak adlandırdığı şeyi tecrübe etti. Tıpkı astrologun dediği gibi.

Brown *Ölümskop*'a geri döndü.

Onun bir aptal olduğunu düşünmelerinden hiç de korkmayan bir ifadeyle astrolog, şunları ileri sürdü: *Sen doğduğun sırada, Beytüllahim Yıldızı henüz ufuktan yükselmişti. Bu senin haritandaki Jüpiter/ Satürn birleşmesidir. Doğulu bilgeler, bunu kendi zamanlarında bir kralın doğumuna işaret olarak değerlendirirler. Yahudilerle ilişkili olarak, bu durum Balık burcunda meydana geldi. Senin doğumun sırasında, birleşme yeniden oluyordu; her yirmi yılda bir olduğu gibi. Bununla birlikte, bu durum senin için Boğa işaretinin içinde ve 8. Ölüm evinden 12. gizli şeyler evine kadar hepsini yönetiyor suikastçılar dahil.*

Dışarıda, kurak bir bölgede bir kralın doğumu ya da yeniden doğuşuyla motive olmuş, saygıdeğer bir suikastçının elinden ölmen olası. Tuhaf olan, 12. Ev Balık burcunun doğal evidir, Yahudilerin işareti, bu -gerçekten ya da mecazen— o bilgelerin aradığı kralla aynı kişi olabilir.

Brown, o zamanlar yirmilerinin sonlarındaydı. Bunlara gülmüş, babasına İkinci Geliş için gözünü açık tutmasını söylemiş ve babası ölene kadar da *Ölümskop*'u göz ardı etmişti.

Dosyayı kapattı ve *The Times*'ın *Amerika'da Klonlama* makalesiyle birlikte kaldırıp kilitledi. Makalede klonlanacak kişinin belki de tüm zamanların en ilham verici figürü olacağı söyleniyordu. Brown, bunun kim olduğunu biliyordu. Peki ya *The Times*?

bölüm 17

Pazartesi sabahı – St. Thomas More Kilisesi, New York

Küçük bir siyah giyinenler ordusu, ara ara modaya uygun şapkalar, yüksek, demir işlemeli kapılardan geçip zarif granit merdivenlere çıktılar ve St. Thomas More Kilisesi'nin kemerli, maun kapılarından geçtiler. Bu kilisenin yeri, Mile Müzesi'nin yakınında, Park Caddesiyle ile Madison Caddesi arasındaydı. Bu da cemaatinin New York'un elit Katolikleri olduğu anlamına geliyordu.

Kiliselerinin içi, tıpkı onlar gibiydi.

Mihrabın üstünde tek camlı enfes bir pencere, altında sade, oyma bir çarmıha gerilmiş İsa, gösterişsizce süslenmiş mihrap, tek parça ahşaptan yapılmış sıralar, zeminde cilalanmış yer karoları, birkaç tane aziz heykeli ve ağaç oymaları, kibarca düzenlenmiş güzel çiçekler, sesi güzel küçük bir org. Çok süslü ya da gösterişli bir şey yok. Her şey sade, zevkli, zarif ve kaliteleri günah kadar zengin.

Şu anda, Frances Rossi bir aidiyet hissi duymuyordu. Henüz dün tanışmış olduğu amcası ve kuzeniyle, ön sırada oturuyordu. Felix, onun mesafeli kızgınlığının farkında, sıranın uzak ucunda Maggie'nin yanma oturmuştu. Onların arkasında, Frances'in şu ana kadar, üç gündür görmediği ya da konuşmadığı Adeline oturuyordu.

Frances ilk önce, bu gizlenmiş mirasından ve bunun, tanımadığı akrabalarını ortaya çıkarması ihtimalinden memnuniyet duymuştu. Çünkü bu ona her zaman yaşamayı arzu ettiği aile deneyimini yaşata-

bilirdi. Hatta daha fazlasını. Onlara benzeyen daha fazla insan, onlar gibi konuşan ve onlar gibi düşünen. Hayatı boyunca dışarıdan sadece iki kişiyi kabul ettiği güvenilir yakın çevresine ait olan daha fazla insan. Bunlardan biri Adeline'ydi. Diğeri de hizmetçi, Maggie'ydi. Gerçi Felix her zaman bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Maggie oraya kendiliğinden gelmişti ve Frances memnun olmuştu. Rossi ailesinin mahremiyeti içinde genellikle yalnızlık vardı.

Frances, son üç gün bunların içinde en yalnız olanıydı. Tam da, hayalini kurduğu ama varlığından haberdar olmadığı daha geniş ailesini bulmuşken, Frances bir şekilde her zaman sahip olduğu küçük aileyi yine bir şekilde kaybetmişti. Son üç günde, Adeline, önceden verilmiş sözleri olduğunu öne sürmüş, Felix de görünmez olmuştu. Kendisini laboratuarına kilitlemişti. Daha önce söylediği gibi Maggie'yi laboratuardan uzak tutmak yerine, o da onunla birlikte laboratuardaydı. Maggie, Pazar günü Baptist Kilisesi'ne ve kıyafetlerini değiştirmek üzere evine gitmek için ortaya çıkmıştı. Onun dışında sadece, uyumak ya da kendilerine yemek siparişi vermek için dışarı çıkıyordu. Kendini bir şeylere vermiş gibiydi, ama mutsuz görünüyordu. Bütün odalarda tozlar birikmişti.

Bir keresinde Frances, kapıyı çalıp bir açıklama istemiş, Felix yerine Maggie cevaplayarak "*Dr. Rossi çok meşgul, Bayan Rossi. Ona yardımcı olmak istediğinizi biliyor. Keşke benim de daha fazla yardım etmeme izin verse, ama yapmaz. Sizi sevmediğini düşünmeyin çünkü seviyor,*" demişti.

Kardeşinin yokluğuyla ilgili açıklamayı —bunun Maggie olmasının bir önemi yok— esrarengiz bir şekilde hizmetçinin yapmasındaki hürmetsizlik, beklenmedik şekilde küçük düşürücüydü. Frances bir daha laboratuara yaklaşmadı.

Önceleri Felix, ayine sadece pazarları gidiyordu. Artık, günde iki kez gidiyor ve gitmeden önce sadece "Selam, ayine gidiyorum," diyordu. Bir keresinde Frances onu takip etmiş, barda kadın avlar gibi, kilisenin dışında, kadınları takip ettiğini görmüştü. İlk olarak o zaman Adeline'yi aramıştı ama bu arayışı boşunaydı.

Bu sabah da aynısını yapmış, Enea'nın tabutunun hemen yanında, ikisinin çocukken birlikte okudukları, Helen Parkhurst'un Dalton

Planı yöntemiyle eğitim aldıkları, Dalton Okulu'nun hemen yukarısındaki Park caddesinde yaşayan Sylvia Canady'i tam yirmi dakika esir almıştı. Bu Dalton Planı, hayatının kontrolünü eline almanın üzerinde duran bir yöntemdi.

Frances için en kötüsü de, Simone Amcası ve onun kızı Kuzen Letizia, Enea'nın cenazesi için Amerika'ya geldiklerinde havaalanında tek başına kalmış olmasıydı. Felix, babalarına çok benzeyen bu adamı karşılamak için orada olmalıydı: Uzun boylu, omuzları dik, elleriyle duygularını ifade eden, ince bir adam; derin, yuvarlak, tutkulu gözler, neredeyse bir elf yüzü. Frances'i kollarına alırken ağladı. Kuzen Letizia —azıcık İngilizce bilen— mutluluk ifade eden kırık dökük kelimelerin çevirisini yaptı ve üzerine kendi gözyaşlarını ve kucaklamalarını ekledi. Letizia'ya bakmak, bir kız kardeşin yüzüne bakmak gibiydi. Aynı kumral saçlar. Aynı Rossi burnu.

Otel'e geldiklerinde sessizlik vardı— Simone Amca'nın yeğenlerinin yaşadığı ev değil ama iyi bir otel. Frances, Simone Amca'nın yüzünde birden beliren acı ifadesini görmüştü. Onun kavrayamayacağı sıkıntılarla dolu bir geçmişten ipuçları veriyordu, bu amcayı kucaklamayı reddeden bir kardeşi olması onu utandırmıştı.

Daha yeni karşılaşmışlardı. Kilisenin basamaklarında. Felix, Simone Amcasını tanıştırılmaya gerek kalmadan tanımıştı. Bu ya babalarına çok benzemesinden ya da başındaki kipadandı. Mecburi olduğu belli bir şekilde yanma gidip "Ben, Felix. Kız kardeşiniz için çok üzüldüm. Onu severdik," dedi.

Enea önlerinde, tabutunda yatıyordu. Felix'in akrabalarına nasıl kötü davrandığını asla bilemeyecekti. Elinde babalarının en sevdiği tespih vardı. Enea, bir Katolik gibi yaşamış ve Katolik cenazesi istemişti. Bir kez kendilerini adadılar mı, tam adarlardı. Rossi'ler böyleydi.

Frances de kendini bir şeye adamıştı. Simone Amcası için, onun yasma yardımcı olacak bir şey. Felix'in bundan haberi yoktu ve Frances, buna memnundu. Ona göre, Felix'in bir şoka ihtiyacı vardı. Bunu, iki inanç arasındaki iki bin yıllık güvensizliğin oluşturduğu yaraları iyileştirmek maksadıyla daha önce de birkaç kez Katolik Yahudi konferansları düzenlemiş olan, papazlarıyla birlikte ayarlamıştı. Papaz,

onun halinden anlamıştı. Frances ondan ayrıca Felix'le konuşmasını da istemişti ama o Felix'in ona gelmesini beklemenin daha iyi olacağını söylemişti.

Simone Amca, törenin sonuna gelinmiş gibi ellerini vurduğunda papaz konuşmaya başladı, "Çok uzaklardan aramıza katılanların onuruna, özel bir seremonimiz olacak."

Simone Amca ayağa kalkarak ön tarafa geçti. Boynunda, onun taillit dediği bir dua atkısı olan Simone Amca, kız kardeşinin tabutunun yanında durdu. Bir haham öne çıktı, selam verdi ve Simone'nin gömleğinin sağ tarafını yırttı.

Frances, gözlerindeki acı ve kafasındaki karışıklıkla ona bakan Felix'le göz göze geldi. Hak ettiğini bulmuştu.

Arka tarafta, kipalı ve dua atkılı adamlar dikiliyorlardı çünkü bu tören minyan —on yetişkin Yahudi erkek— olmadan yapılamazdı. Frances onları Park Caddesi Sinagogu'ndan ödünç almış, Enea, Simone ve kızının öykülerini anlatınca, bir Katolik Kilisesi'nde bile olsa dua etmeyi bu kadar gönülden kabul etmelerinden çok etkilenmişti. Kilise ve Sinagog'un daha önce birkaç kez farklı inançlardan olanlar için düğün töreni yapmış olmalarının da yardımı olmuştu bu kararlarında. New York'ta bu sık sık olurdu.

Simone Amca, yas tutan Yahudilerin yanına gidip eski bir Yahudi duası Kadiş'i okumak için müsaade istedi. Bu onun görevi ve çok uzun zaman önce kaybettiği kız kardeşine göstereceği son saygı ifadesiydi.

Derin ve titreyen bir sesle, Simone Amca İbranice dua etti, bu sırada Kuzen Letizia da daha önceden pratiğini yapmış olduğunu belli eder şekilde, duanın çevirisini fısıldadı, "*Tanrı'nın yüce ismi, kendisine göre yarattığı tüm dünyada kutsansın ve övülsün.*"

Okunan duanın güzelliği, kilisede yankılanarak Frances'in gözlerini doldurdu. Sessizlikte, Simone Amca'nın güçlü sesi çatallandı. Simone Amca yaşaran gözlerini rahat bir şekilde silip duasına devam etti.

"Krallığını senin hayatın boyunca ve senin günlerinde kursun ve tüm İsrail Evi'nin hayatı içinde, çabucak ve yakında ve Amin desin."

Minyan cevap verdi:

"Onun yüce ismi her daim ve sonsuza dek kutsansın."

Frances aniden kayıp mirasının özlemini duydu. Gözyaşları içindeyken, birçok kişinin yüzünde şaşkınlık ifadesi gördü ama bunu hiç umursamadı. Cemaat sağa sola dönerken, hışırtılar ve sıralarda çatırdamalar, fısıltılar duydu, fark etmişlerdi ki, eğer bu Yahudi adam halalarının kardeşiyse, o halde Felix ve Frances de Yahudi olmalıydı, en azından bir tarafları. Başlar onlara doğru döndü ama Felix onlara bakmamıştı. Simone Amca'larının saygılı sesini ve kadim duasını dinlerken Simone Amca gözlerini Frances'ten ayırmamıştı.

Duası bitince Simone Amca yerine döndü ve cemaat dua etmek için diz çöktü. Frances, kardeşinin olduğu sıraya doğru, yüzünde kızgınlık görmek için, muzaffer bir bakış attı. Bunun yerine, o ve Maggie'nin, Enea'nın kaybı onları tamamen sarsmış ve yalnızca Tanrı'nın inayeti onları tekrar bütün hissettirebilecekmiş gibi dua ettiklerini gördü.

Frances bir karar verdi. Cenazeden sonra, eve gidecek, holün sonundaki kapıyı çalacak, vuracak, bağıracak, yangın çıkaracaktı. O kahrolası laboratuara girmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

bölüm 18

St. Thomas More Kilisesi

Maggie, St. Thomas More Kilisesi'nin dışında Rossi'lerin İtalya'dan gelen akrabalarına veda ediyordu. Cenaze için, Graham Smith şapkasını giymemiş olmayı isterdi. Bunu Enea Rossi Evans'ın onuruna yapmıştı, çünkü sahip olduğu en iyi şapkaydı fakat ondan başka hiç kimse siyah dışında bir renk giymemişti. Siyah takımlar, elbiseler, ayakkabılar, çoraplar, ince çoraplar, el çantaları, eldivenler, paltolar ve şapkalar. Erkeklerin yarısı da siyah gömlek giymişti. Bir açıdan bu komikti de. Tüm beyaz insanlar yüzde 100 siyah giyinmiş, beyaz giyen tek kişi ise oradaki tek siyah olmuştu. Maggie şapkayı çıkarmak istemiş ama eğer başında durmazsa, kalabalıkta ezilebileceğinden korkmuştu.

"Bizim için keyif tanışmak sizinle," dedi Kuzen Letizia, Maggie'nin

duyduğu en kötü İngilizceyle. Dr. Rossi'nin hızla uzaklaştığını gördüğü sırada cevap vermek üzereydi.

"Affedersiniz."

Arkasından yetişerek kulağına fısıldadı, "Dr. Rossi! Yapmanız gerektiği gibi oraya, kız kardeşinizin yanına dönün ve akrabalarınızla sohbet edin! Mezarlığa gitmeyecek misiniz?"

Felix durdu. "Enea, o hayattayken ona karşı olan davranışlarımdan, onu sevdiğimi biliyordu. Zaten o tabutun içinde de değil, ben onunla vedalaştım. Ben gidiyorum, sen de öyle yapmalısın! Yapacak işimiz var, hatırladın mı?"

"Hıh!" dedi. "Sizin yapacak işiniz var demek istiyorsunuz. Benim not tutmak, telefon etmek ve temizlik yapmak dışında bir işim yok gibi görünüyor. Yardım ettiğim için mutluyum, ama..."

"Burada olmaz, Maggie, Tanrı aşkına. Gidiyoruz."

Maggie, kendisine taşıyıcı annelik hakkında ne düşündüğünü ve böyle bir şey yapıp yapmayacağını soran asil, yakışıklı bilim insanı, Sylvia Canady'e bakarken Dr. Rossi'nin Beşinci Caddeye doğru gidişini izledi. Maggie konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Ona yetişti ve özlemle caddenin karşısındaki Central Park'a bakarak, onunla birlikte yürümeye başladı.

"Dr. Rossi, kendimizi laboratuara kapatmadan önce bir dakikalığına parkta yürüsek olmaz mı? Kendinize, Firavun' un Yahudilere yüklendiğinden daha çok yükleniyorsunuz."

Felix, rahatsız bir şekilde ona baktı, sonra içini çekerek "sadece bir dakika" dedi.

Caddenin karşısına geçtiler ve 96. Caddeye gelinceye kadar yürüdüler. "Bu kapının adını biliyor musun?" diye sordu Felix, parkın gri, taş duvarlarındaki girişine geldiklerinde.

"Hayır, nedir?"

"Oduncular Kapısı. Parkın on sekiz tane, adı olan kapısı var. Kuzeyimizde ve 102. Caddede olan Kızlar Kapısı. Onun karşı tarafında, Central Park West'te 100. Caddede Oğlan Kapısı var."

"Öyle mi?" diyerek gözleri geçmişe odaklanmış görünen Dr. Rossi'ye baktı.

"Başka hangi kapılar var, Dr. Rossi?"

"Mucit Kapısı, Tacir Kapısı, Kadınlar Kapısı. Yabancılar Kapısı, parkın diğer tarafında, 106. Caddede."

"Yabancıları hoş karşılayan bir park. Bu güzelmiş."

"Burası bizim oyun bahçemizdi, Frances ve benim. Kışın Wollman Rink'te paten kayardık New York etrafımızda yükselirken, hâlâ da yaparız ara sıra. Sıcak olduğunda da yelken yapardık" Güldü. "Bazen, sadece yapabildiğimizi kanıtlamak için gizlice hayvanat bahçesine girerdik ya da *Tavern on the Green*'de yemek yiyenleri gözetlerdik. Metropolitan Müzesi'nin arkasındaki *Kleopatra'nın İğnesi*'nde oynarken Mısırlılar gibi yürürdük. Dikilitaşın üzerindeki hiyerogliflerde adımız yazıyormuş gibi yapardık. Hıristiyan adlarımız." Duraksadı. "Artık Felix adında Yahudi bir adam ve Frances adında Yahudi bir kadın tanıyorum."

Maggie, Beşinci Cadde'de büyümeyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Bunun üzerinde uzun zamandır çalışıyordu ki, neredeyse yapacaktı. Bu durum kendisinin önce Macon, Georgia ve sonra da Harlem'deki hayatıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Eğer o da burada doğmuş olsaydı, onların yaptığı gibi o da burada kalırdı.

Felix, Maggie'yi Doğu Yolu'ndan, Kuzey Meadow'daki futbol sahalarının etrafını dolaşan at binme yoluna doğru karşıya geçirdi. Rezervuar'ın hemen kuzeyindeki büyük bir ağacın yanına geldiler.

"Bu London Plane," dedi, "parktaki en yaşlı ağaç olduğuna inanılan, melez bir çınar."

Onun altındaki at binme yolunda yürüdüler, Dr. Rossi ağacın yüksek, gri dallarına bakıyordu. Maggie, onun neler yaşadığını merak ederek, onu izledi. Bunun, kendi başına geldiğini hayal etmeye çalıştı; çocukluğundan beri tüm kalbiyle Hz. İsa'ya dua edip, sonra da Hz. İsa'nın sadece bir haham olduğunu düşünen insanlardan geldiğini öğrenmek. Kendini ihanete uğramış hissederdi.

"Neredeyse vardık," dedi, Felix. "Neredeyse. Sadece bir gün daha, sanırım. Sonra ihtiyacım olan kültürleri elde edeceğim. Zamanı gelince hücreleri, onları totipotent* durumuna gelene kadar besinsiz bırakacak olan yeni ortamına aktaracağım."

---

* *Her tarafı gelişebilen. Ç.N.*

"Hz. İsa'nın hücrelerinin tüm o kopyalarının elinizde, bir kabın içinde olması size komik gelmiyor mu?"

Aşağı, ellerine doğru baktı. "Bazen, evet. Canlı değiller gerçi. Henüz değiller."

"Söz verdiğiniz şeyi düşünüyor musunuz?"

Onun tutkulu ricasına cevabı, sadece o kadar olmuştu. Onu, Hz. İsa'nın annesi yapma konusunu düşünecekti. Bu sırada, Maggie ona işinde yardım etmeyi ve —en önemlisi— bunun hakkında hiç kimseye bir şey söylememeyi kabul ediyor muydu? Maggie bunu yapacağına İncil üzerine yemin etmeyi teklif etmişti.

"Evet, bunu düşünüyorum, Maggie. Bu arada, sana hiç sormadım. Hâlâ bir koca ya da erkek arkadaş adayı yok mu?"

"Hayır, kesinlikle hayır."

"Pekala, ama beklentilerini çok yüksek tutma."

Maggie, başını eğdi. "Bunun neden olamadığını..."

Yaşlı ağacın gövdesine yaslandı. Felix bir anda "Mitokondriyal DNA. Bu yüzden, ideal dünyadaki anne sen olmamalısın," diye bağırdı.

"O nedir?" diye sordu, panikle.

Felix işaret parmağıyla başparmağını kullanarak havada bir oval yaptı. "Bir yumurtayı düşün. Bir sarısı ve etrafını çevreleyen bir beyazı var değil mi?"

"Evet."

"Bunun bir kadının yumurtası olduğunu farz et. Benim yapacağım şey, yumurtanın sarısını ya da çekirdeğini çıkarmak. DNA'nın yüzde 99'u burada, bu hücre çekirdeğinin içinde bulunuyor. Bu çekirdeği, kendisine öyle muamele ettiğim için bir hücre çekirdeği gibi davranacak olan, Kefen'den aldığım kan hücresiyle değiştireceğim."

"Sakın bana," dedi Maggie üzgün bir şekilde Felix'in demek istediğini tahmin ederek. "DNA'nın geri kalan yüzde 1'i yumurtanın sarısında yok. O, yumurtanın beyazında demeyin."

Felix gülümsedi ve bundan etkilenmiş bir şekilde baktı. "Evet, DNA'nın yüzde 1'i yumurtanın beyazında, sitoplazmada. Bu, sadece yumurtayı taşıyan kadından gelebilir. İşte bu yüzden yetişkin bir adamı, sadece kendi hücrelerinden tamamen klonlamak teknik olarak

mümkün değil. Bir adamı klonlayabilmek için, dişi bir akrabadan alınmış bir yumurtayla işe başlaman gerekir, çünkü o yumurta, beyazında ailenin mitokondriyal DNA'sını taşır, sitoplazmayı. Bu anneden kızına ondan da onun kızına geçer. Erkeklere geçmez çünkü erkeklerin yumurtası yoktur.

"Evet, ben de öyle duymuştum, ama..."

"Seni gücendirmek istemem, Maggie, ama işin aslı, Hz. İsa'nın Afrikalı mitokondriyal DNA'sı yoktu. Bilim henüz bunun çekirdek DNA'yı nasıl etkileyeceğini tam olarak bilmiyor, yani belki de asla önemi yoktur, ama..." Geriye, Oduncular Kapısı'na doğru yürümeye başladı, Maggie de peşinden hızla gidiyordu.

"O zaman neden kilisede, Sylvia Canady gibi kadınlara soruyorsunuz? Neden Adeline'den istediniz? Hz. İsa İrlandalı da değildi ve kesinlikle Adeline'nin genlerinde olduğu gibi, İngiliz de değildi."

"Adeline'ye sorarken, düşünmemiştim. Sylvia'ya gelince, kilisede konverso* bir aileden gelen bir kadın olduğunu hatırlıyordum ama onun kim olduğunu tam olarak anımsamıyorum. Bu yüzden birkaç tanesiyle konuştum. Bu kadın, Sylvia Canady'iydi. Babası İrlandalı bir Katolik fakat annesinin ailesi konversoydu, yani Engizisyonda ölümle yüzleşince Katolik olan Yahudilerdendi."

"Oh."

"Onun mitokondriyal DNA'sının Semitik olma ihtimali yüksek."

"Eğer akrabalarınıza karşı bu kadar kaba olmasaydınız, belki kuzeninize de bunu sorabilirdiniz."

"Yabancı bir ülkede yaşayan ve İngilizce bilmeyen bir kadına mı? Sylvia en azından burada."

"Peki, taşıyıcı anne olma hakkında o ne dedi?"

"Gülüp, hasta olup olmadığımı sordu ve sonra yine güldü."

Maggie, Felix'in koluna hafifçe vurdu. "Çok fark etmez, eder mi, eğer sadece yüzde bir ise, ayrıca, Hz. İsa'da mutlaka biraz siyahlık olmalı. Arapların çoğu koyu tenlidir ve onlar da Semitiktir. İnsanlık Afrika'da başlayıp, oradan da Orta Doğu'ya yayılmadı mı? İncil'de de saçlarının yün gibi olduğu yazar, biliyorsunuz."

---

* *Dönme. Ç.N.*

"Hz. İsa'nın saçları kıvırcık değildi!"

Maggie onun önüne geçti. "İncil'in neresinde yazdığını göstermemi ister misiniz?"

Felix kaşlarını çattı. "Vahiy 1:14. Orada saçlarının yün gibi beyaz olduğu yazıyor, yün gibi saçlar demiyor."

Maggie, gözlerinin yaşaracağını hissetti. Fısıldayarak, "Benim gibi, çirkin olmasından mı korkuyorsunuz?"

Felix'in cevap vermediğini gördü, artık onu dinlemiyordu.

"Meryem Ana Semitik bir kadındı," dedi. "Pekala, yapacağım. Park Caddesi Sinagogu'na gidiyorum."

"Oh, tabii!" dedi ve burnunu çekti, Maggie. "Hz. İsa'nın annesi olmak isteyen zengin bir Yahudi kadın bulacaksınız. Dr. Rossi, İncil'inizi hiç okumadığınızı düşünmeye başlıyorum."

"Neden olmasın?" dedi. "Ben Yahudi'yim! Onlara göre, her neyse. Derler ki, eğer annen Yahudi'yse, sen de Yahudi'sin. Benim annem Yahudi'ydi. Neredeyse mitokondriyal DNA'yı çözdüklerini sanırsın. Eğer kız kardeşim olmasaydı ve beni mahkemeye vereceğini düşünmeseydim, Frances'e sorardım."

"Dr. Rossi, bu konuda kafanızın hâlâ karışık olduğunu biliyorum, ama inanın bana, siz o İncil'deki Yahudi'ler gibi değilsiniz. Yahudiler yeryüzüne yayılmışlardı. Eğitimli biri değilim ama okuma biliyorum ve boş zamanlarımı Tanrı ve İncil'le ilgisi olan şeyleri okuyarak geçiriyorum."

Felix ona şüpheyle baktı. "Vogue okumadığın zamanları kast ediyorsun yani."

"Pekala, Vogue okumadığım zamanlar. Şu Cohen denen 'rahip' genini her türden insanda bulduklarını biliyor musunuz, bir Afrika kabilesinde bile. Yahudiler diğer ırklarla karıştılar, tıpkı Afrikalıların burada yaptığı gibi. Bizim genlerimiz bu toprağın her yerinde hem bana benzeyen, hem de beyaz olduğunu sanan insanlar da var. Yahudilerin genleri de öyle. Ben bile bir parça Yahudi olabilirim, Dr. Rossi. Siz biraz daha fazlasına sahipsiniz. Ne olmuş? Önemli olan şu ki, herkes olabilir. Eğer birileri, sadece şu ya da bu ırktan olduğunu iddia ederse, diyorum ki onları mikroskobunuzla inceleyin ve yüzde elliden büyük ihtimalle karışık olduklarını göreceksiniz. Biliyorum. Bunları

okudum. Anneniz Katolik bir kadındı, Dr. Rossi. Siz Yahudi değilsiniz, eğer olmak istemiyorsanız."

Felix, ona anlaşılamaz bir şey söylemiş gibi baktı.

Maggie'nin yalvarmaları yüzünden, eve dönmeden önce parkta biraz fazla dolaştılar. Sam, yine görünürde yoktu. Maggie, cuma günü onu solaryum odasından çıkardığından bu yana görmemişti ve bugün pazartesiydi. Sam'in yedeği kapıdaydı. Tam Dr. Rossi başlarken, Maggie, lafa girdi "Ve eğer sadece yüzde 1 bile..."

"Şşşşş," dedi, Felix, parmağını dudaklarına götürerek.

Lobide Frances, Simone Amca ve Kuzen Letizia ile birlikte asansörü bekliyordu.

bölüm 19

Pazartesi öğleden sonra – Rossi'lerin dairesi

Dr. Rossi izin isteyip laboratuarına kaçmadan hemen önce Simone Amca ve Kuzen Letizia, kahve fincanlarını ellerine almışlardı. Maggie, takip etmeyi şiddetle isteyerek onun gidişini izledi.

Frances yeni kırmızı–siyah–altın renkli koltukların birinden ona doğru kızgın bir şekilde baktı. "Dr. Rossi ile git, Maggie, eğer gitmen gerekiyorsa."

"Bayan Rossi, bu sadece..."

"Hadi git," dedi. Dudakları öylesine incelmişti, ifadesi öyle kızgındı ki, Maggie yerinden kıpırdamadı.

"Git, dedim!" diye tekrarladı Frances sert bir şekilde, Maggie'yi yerinde zıplatarak.

Simone Amca, kendi isteğiyle alçak taburede oturmuştu. Letizia'ya doğru hareketlendi ve kızı eğilince kulağına fısıldadı. Letizia doğrulup "Biz artık gidelim," dedi.

"Hayır!" diyerek Frances ayağını yere vurdu, sesinin tonu ısrarlı, parmağıyla kömür karası halıyı işaret ediyordu. "Hayır! Burada kalın!"

Letizia oturdu, kafası karışmış görünüyordu.

Frances, kolundan tutup Maggie'yi hole götürürken, Simone Amcası ve Letizia'ya "Lütfen kalın" diyordu.

Odadan çıkar çıkmaz da, Frances, " Eğer burada bir dakika daha çalışmak istiyorsan, Maggie Johnson, dediğimi yaparsın. Anladın mı?"

Maggie anlamıştı. Oyun bitmişti. Artık Frances'i durduramazlardı. Maggie holün sonuna kadar onu takip etti.

"Ona kapıyı açmasını söyle!" diye emretti Frances fısıltıyla.

Maggie, derin bir nefes aldı, verdi ve "Dr. Rossi, benim, Maggie," diyerek kapıyı çaldı.

Az sonra Felix kapıyı açtı ve Frances içeri daldı, Maggie de onu takip etti, dudakları sessizce özür dilerken, elleri de yüzündeydi.

Maggie kapıda durarak Frances ve Dr. Rossi'nin sanki bir zil çalacakmış ve dövüşmeye başlayacaklarmış gibi karşılıklı duvarlarda yer almalarını izledi.

İlk konuşan Frances'ti. "Neredeyse bir haftadır bir pislik gibi davranmanı izliyorum. Artık bitti! Önce, bana ikinizin neyin peşinde olduğunuzu söyleyeceksin. Bunun Adeline'yle bir ilgisi olduğunu da biliyorum. Bu yüzden ortadan kaybolduğunu da biliyorum. Bu da bana, sizin yanlış bir şey yaptığınızı söylüyor. İkincisi, Felix..." Frances kolunu kapıya doğru savurdu. "Salona dönüyorsun ve o insanlara akrabalarımız gibi davranıyorsun! Onlarla oturup Şiva* yapmamızı istiyorlar!"

"Peki, bu tam olarak nasıl yapılıyormuş?"

"Bir kısmını zaten gördün. Maggie bütün aynaların üzerini örtmeli, biz de geri döndüğümüzde ellerimizi yıkamalıyız. Simone Amca Şiva gereği alçak taburede oturmak zorunda. Haşlanmış yumurta istediler. Bu..." Frances kollarını salladı. "Başka ne var bilmiyorum ama bunu yapacağım. Sonra hep birlikte yemek yapacağız, sanırım. Yahudilerin özel bir yas tutma şekilleri olduğunu çok iyi biliyorsun, yani sen de yapacaksın. İstiyorsan onlardan nefret et ama onların yüzlerine karşı kabalık etmeyeceksin. Buna bir saniye daha tahammül etmeyeceğim!"

Maggie, iki kardeşin duruşlarından, birbirlerine çaresizce bakışlarından, bunun onların en ciddi kavgası olduğunu anlamıştı.

"Peki, nasıl," dedi Felix, "bunları bana nasıl yaptırmayı düşünüyorsun?"

---

* *Yahudilerin yedi günlük yas dönemi. Ç.N.*

Bu arada telefon çaldı fakat hepsi duymazdan geldiler.

Frances, sakin bir sesle "Dediğimi yapmazsan buradan ayrılırım," dedi.

Aniden Dr. Rossi terk edilmiş bir çocuk gibi kederle baktı ona, "Tamam. Sen bilirsin," dedi ama Frances'in yüzü sanki Felix ona vurmuş gibi bir hal aldı.

"Ben bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Maggie, bir eli kalbinin üzerindeydi çünkü gerginlik ve üzüntü onu kötü etkilemişti. Cevap alamayınca daha yüksek sesle devam etti. "Bayan Rossi, Dr. Rossi'nin işine burnunuzu sokmakla hata ediyorsunuz. Dr. Rossi, siz de akrabalarınıza kaba davrandığınız için hatalısınız. Hz. İsa olsa böyle yapar mıydı?" Maggie gözlerini kırptı ve yutkundu. Rossi'lerle böyle konuştuğu için boğuluyormuş gibi hissetti kendini.

İkisi de cevap vermedi. Dr. Rossi Maggie'ye, telefona bakması için başıyla hafifçe işaret edince Maggie telefona bakmak için harekete geçti. Arayan Adeline'ydi ve sesi üzgün geliyordu.

Maggie, Adeline'yi bir süre dinledikten sonra içeriye seslendi, "Adeline televizyonu açmanızı söylüyor. Hemen. Televizyonu hemen açmanız gerektiğini söylüyor."

Felix, "Burada televizyon yok. Hangi kanal?" dedi.

"*CNN*."

"Teşekkürler Bayan Hamilton," dedi, Maggie ve telefonu kapattı. Dr. Rossi ve Frances laboratuardan çıkıp holün karşısında, bir sonraki oda olan yatak odasına giderken, aceleyle onlara yetişti. Orada, Maggie kapıda durup içeri bakarken Felix, televizyonun uzaktan kumandasını eline aldı ve yatağa Frances'in yanma oturdu. *Amerika'da Klonlama* adında bir tartışma programı yayınlanıyordu.

"Ah, hayır, ah hayır," diye fısıldadı, Maggie.

Dr. Rossi iğrenmiş gibi konuştu. "Şu bağnaz kızıl kafa."

Konuşmacılar arasında en sevmediği oydu. Genellikle onun desteklediği her şeyin karşısında olurdu.

"Asıl soru," dedi, manikür yapılmış kemikli ellerini havada açarak ve hırıltıyla, çıkık ön dişlerini göstererek. "Bunun doğru olduğunu nereden biliyoruz? Muhabir, bilim insanının ya da klonlamaya niyetlendiği tarihi figürün adını vermiyor. Farz edelim..."

Başka bir gazeteci araya girmeye çalıştı ama bağnaz kızıl kafa, onun sözünü kesmesine izin vermedi.

"... onu farz edelim, bunu farz edelim!" diye devam etti. "Siz başkalarının derdine yananların, dünyayı kurtarma aktivitelerine gidenlerin, hayatımızın bir başka yönüne karşı da devlet müdahalesi çağrısı başlatması ve hatta başka bir endüstriyi daha başlamadan baskı altına almasını istemesi için çok erken..."

Ona karşıt görüştekinin de söyleyecekleri vardı. "Ne endüstrisi? İnsan Klonlama Endüstrisi mi?"

Kızıl kafa önce konuşurken takıldı, ardından bir karşı atak başlattı. "Meşru insanlar tarafından, ciddi tıbbi araştırmalar yapıldığını çok iyi biliyorsunuz. Üretken klonlamadan bahsetmiyorum. Bir insanın kopyasını oluşturmaktan bahsetmiyorum. Tedavisel klonlamadan söz ediyorum. Eğer hastaysam ve kök hücre oluşturmak için benden bir hücre alıp beni tedavi edeceklerse... tamam, bunun neresi yanlış? Yani burada sperm yok, yani normal bir embriyo değil. Elinizdeki şey boş bir yumurta ve birisinin hücresi, tamam mı? Bir cilt hücresi ya da onun gibi bir şey. Bunlar gerçek embriyo değil, Tanrı aşkına. Şimdi bu bilim insanı, eğer öyle biri varsa, kafasını ölmüş birini hayata geri döndürmeyi denemek konusunda hazırlamalı ve..."

Bağnaz kızıl kafa hırıldayınca, sunucu reklam arası verdi ve Frances, kardeşine sanki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi baktı.

"Neden Adeline bunun seni ilgilendireceğini düşündü, Felix?"

Felix, hâlâ ekrana bakıyordu.

"Felix?" dedi Frances. "Neden bunun seni..."

Bir son dakika haberi reklamları böldü. "*CNN* az önce, İngiliz mahkemelerinin, Amerikan klonlama hikayesini yazan, *The Londra Times* muhabiri Jerome Newton'a karşı, elde ettiği bilgileri, özel belgelerini çalarak elde ettiği kişinin..."

Dr. Rossi televizyonu kapattı ve konuşmadan önce, ne söyleyeceğini tahmin eden Maggie'ye baktı. O çoktan Tanrı'ya şükrediyordu.

"Muhtemelen pek zaman kalmadı, Maggie. Eğer hâlâ istiyorsan, devam edelim. Şimdi yapmazsak, asla yapamayabiliriz."

Frances bir ona bir Maggie'ye baktı, dudakları tir tir titriyordu. "Neyi yapmak? Siz neden bahsediyorsunuz?"

Kardeşi yüzünü ona döndü. "Torino Kefeni'nden DNA çaldım. Hz. İsa'yı klonlama şansım var. Maggie çocuğu taşımayı, anne olmayı teklif etti. Birlikte Hz. İsa'yı geri getirmeyi planlıyoruz."

Maggie bir sandalyeye gitti ve kendini bıraktı, "Teşekkür ederim, Tanrım."

Frances, duyduğu şeyi kafasından çıkarmak ister gibi başını yavaşça salladı. "Ne? Ne? Sen ne diyorsun? Bunu söylüyor..."

Bir pencerenin yanma gitti ve orada durdu, gün ışığında dışarı bakıyordu. "Beni durdurmana izin veremem, Frances."

Maggie, Felix'in şu anki soğukkanlılığının nedenini anlamıştı. O da aynı şekilde hissediyordu çünkü onun yolu da çizilmişti; yol her ne kadar zorlu, her ne kadar yalnız olsa da.

"Felix! Flix!" Frances'in sesi, isterinin sınırındaymış gibi geliyordu. "Bana, böyle demek istemediğini söyle."

"Öyle demek istiyorum."

"Aptallık ediyorsun, aptallık! Yüce Tanrım! Bunun ancak bir hikaye olabileceğinin farkında değil misin, Felix! Sadece bir hikaye! İncil'deki her kelime doğru değil, Tanrı aşkına. Belki bazıları doğru. Belki de çoğu. Diğerleri değil. Hangilerinin doğru olduğunu nereden biliyorsun? Gerçek İsa'nın çarmıha gerildiğini nereden biliyorsun? Ya da o bezin altında yattığını? İnsanlar buna inanıyor ama tarihsel bir gerçek olarak kanıtlanmadı. Peki ya Budizme, İslam'a ne diyorsun? Yahudiliğe ne diyorsun? Hangi dinin gerçek olduğunu nasıl bilebiliriz? Benim de inançlarım var, tıpkı senin gibi. Kanıt başka bir şey. Çarmıha germe olayının gerçekleştiği bile kanıtlanmadı, Felix. O da bir hikaye olabilir, Tanrı aşkına, sadece bir hikaye!"

Felix ona döndü. "Hayır, öyle değil. Romalı tarihçi Tacitus'un *Annals* adlı çalışmasındaki bir cümlede..."

"Bir cümle mi?" diye ısrar etti Frances. "Sen orada mıydın? Ben orada mıydım? Hayır! Artık hiç kimse İncil'deki hikayeleri bu kadar ciddiye almıyor, Felix. Hiç kimse. Elindeki DNA'nın kime ait olduğunu bilmenin bir yolu yok. Herhangi birinin olabilir. Bir rahibin, bir hacının, bir rahibenin, hatta bir suçlunun."

"Endişelenmeyin, Bayan Rossi," dedi Maggie. "Tanrı, hayatımın her günü benim yanımda oldu. Attığım her adımda bana rehberlik etti.

Dr. Rossi'nin, içime bir suçlu yerleştirmesine izin vermez. Eğer öyle biriyse bir şeyler ters gidecektir. Eğer olursa, çocuk Hz. İsa'dır. Ben böyle inanıyorum."

Dr. Rossi hayranlıkla Maggie'ye baktı, ama Frances'in gözleri dehşetle doluydu. "Siz ikiniz, siz... Beyinsizsiniz!" diye bağırdı. "Kaç kişi sizin kadar kiliseye gidiyor artık?"

"Bu doğru," dedi Maggie. "Her pazar kilisemde, vaiz kürsüye çıkıyor, çoğunluğu kadın ve çocuk olanlara konuşuyor bunlar da çok az sayıdalar. Cemaatte erkek neredeyse hiç yok. Neden biliyor musunuz? Çünkü inançlar değişmiyor. Halihazırda altı milyar insanız, Papa çıkıp Katoliklere daha milyarlarca var diyor. İnsanlarda sağduyu var. Bundan daha iyi biliyorlar. Yahudiler hâlâ domuz pirzolası yemenin ve Cadılar bayramındaki 'Şaka mı Şeker mi?' nin tantanasını yapıyor. Hıristiyanlar da devam ediyor. Yani, gerçekten hepimizi seven, her şeyi bilen, her şeye kadir Tanrı'nın 'Şaka mı Şeker mi?' yi dert ettiğini düşünüyor musunuz?"

Felix, kafası karışmış bir şekilde baktı. "O halde bunu neden yapıyorsun, Maggie?"

"Çünkü onun geri gelmesine ihtiyacımız var. Cemaatlerimiz gelişirken, inançlar yerinde saydı. İnsanlar ilerledi ve Dr. Rossi, size söylüyorum, bu Tanrı'nın planı. Bize düşünme yeteneğini veren o, bizi meraklı yapan o. Altı bezli bir bebeği alın, onu tek başına, bir kutuyla birlikte bir odaya koyun. Bebek kutuya doğru emekleyecek ve içinde ne olduğuna bakacaktır."

"Evet, haklısın," dedi Felix, ona gülümseyerek. "Vaaza devam Maggie."

"Bu yüzden Hz. İsa'nın bizden, işler hâlâ iki bin yıl öncesiyle aynıymış gibi aynı kalmamızı istemediğini düşünüyorum. Hıristiyanlığı başlatan o bile değildi. Zahmet eden herkes çoğunlukla Paul'un başlattığını öğrenebilir ve o Hz. İsa'yla hiç tanışmadı bile! İncil'le birlikte ortaya çıkmaları üç yüz yıllarını aldı. Ve bu olduğunda, en eski kitaplarla birlikte birçok gerçeği de attılar bana sorarsanız."

"Hangi kitapları?" diye sordu Frances.

"Thomas'ın kitabı mesela. Ben okudum onu. İçlerinde en eskileri o. Bütün o Ölü Deniz Parşömenleri ve Gnostik İncilleri inceledim.

Thomas'a göre Hz. İsa diyor ki, *'Babamın Krallığı yeryüzüne yayıldı ve insanlık bunu görmüyor.'* Okuduğum anda, Hz. İsa'nın bu sözleri söylemiş olduğunu iliklerime kadar hissettim. Ama bakın onun adıyla ne kadar korkunç şeyler yaptık ve hâlâ da yapıyoruz. Bu yüzden O'nun geri gelip, etrafa bir bakıp bize yeni bilgiler vermesine yardım etmek istiyorum. Önümüzdeki iki bin yıl devam edecek bir şey. Eğer bunu yapabilirsem, Dr. Rossi, işlem sırasında yaşayacağım herhangi bir problemin hiç önemi yok. Hayatımla yapabileceğim daha iyi bir şey yok."

"Bu kadar basit mi yani," diye homurdandı Frances. "Bir koyun klonladılar, hadi çobanı da klonlayalım mı?"

"Peki, sen İncil'de, İkinci Geliş hakkında yazılanlara inanmıyor musun?" diye sordu Felix, Maggie'ye.

"Bilmiyorum ve keşke kuşkusuz inansaydım. Ama şefkatli İsa'nın, zavallı kayıp ruhları hayatlarında biraz işleri batırdılar diye bir ateş gölüne savuracağını gözümde canlandıramıyorum. Herkes işleri batırır, bildiğim kadarıyla. Ben onları ne olursa olsun, bir ateş gölüne atmazdım ve Hz. İsa'nın da en az benim kadar şefkatli olacağını düşünüyorum."

Felix, onun yanma gidip elinden tuttu. "Cliffs Landing'e gitmemiz gerekiyor. Ben arayıp her şeyin hazır olduğundan emin olayım. Yarın toplanıp gideriz. Orada bir yerimiz olduğunu Adeline'den başka hiç kimse bilmiyor. Ona güvenebiliriz. Kimseye söylemez, sen de söylemezsin değil mi, Frances?" Umutla ona bakıyordu.

Frances, korkuyla çığlık atacakmış gibi yumruğu çenesinde duruyordu. "Felix, biraz yavaş olmalısın. Bunu konuşmamız gerekiyor. Ölü birini klonlayamazsın. Bunun bir etiği olmalı, bununla ilgili kanunlar olmalı. Bunun... tehlikeleri olmalı! Kötürüm bir İsa ister misin? Düşünmeden hareket ediyorsun!"

"Bu konuşmanın çoğunu Adeline'yle zaten yaptım," dedi.

Frances feryat etti, "Ama benimle yapmadın!"

Maggie, Frances'in yanına oturdu. "Bayan Rossi, sorun yok. Bana inanmalısınız. Artık Meryem Ana'nın nasıl hissettiğini biliyorum. Basit, fakir bir kadın ve bir gün biri ona Tanrı'nın Oğlu'nu doğuracağını söylüyor. Meryem'in neden bunu yaptığını biliyorum. O'nun için özel

olan herkese bir mesaj göndermesine yardım edebilecekti. Graham Smith şapkaları olmayan kadınlara bile. Aptallık ediyordum. Önemli olan, Tanrı'nın hayatım boyunca yanımda olmasıydı. Bu da şu anda kardeşinizin yanında olduğu anlamına geliyor, yoksa ben burada olmazdım. Endişelenmeyin."

"Evet, endişelenme," dedi Felix, tuhaf bir şey söylemiş gibi Maggie'ye bakarak. Sonra da kız kardeşine baktı. "Ama Maggie! Unuttuk! Frances, Semitik bir kadın. Onun uyum oranı daha yüksek. Frances, seni hamile bırakma fikrinden pek hoşlanmıyorum ama hayır demeden önce beni bir dinle, ben..."

Maggie'nin kalbi bir an durup tekrar çalıştı.

"Delisin sen!" diye fısıldadı Frances, arkasını dönerken.

Tepkisini gördükten ve muhtemelen Adeline'yi bu şekilde kaybettiğini hatırladıktan sonra, "Hayır. Tamam, o zaman. Hayır. Maggie bunu yapmak istiyor, o yapmalı. Bizi merak etme, Frances. Her gün haberleşiriz."

Frances yumruğunu ağzından aşağı indirdi ve Maggie onun gözyaşlarına boğulacağını düşündü.

"Sizi aptallar!" dedi Frances, sesini yükselterek. "Sizi durdurmak için ne söyleyebilirim?"

Felix, hiddetle ona doğru döndü, "Hiçbir şey!"

Hayatları boyunca değer verdikleri bir bağın yok oluşuyla yüzleşerek birbirlerine bakarlarken, Maggie, onların nefes alışlarını duyabiliyordu.

Felix, dönüp Maggie'nin kolundan tuttuğunda Frances'in "Gerçekten gidip, bu tamamen aptalca, beyinsizce şeyi, tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dediğini duydu.

Dr. Rossi koşup kız kardeşine sarıldığında Maggie onun, başından beri Frances'in yardımını istediğini anladı.

Ön kapının kapandığını duydular.

"Ah, hayır!" diye fısıldadı, Frances.

Aceleyle bekleme salonuna gittiklerinde, Simone Amca ve Kuzen Letizia, çoktan asansörle aşağı inmişlerdi.

bölüm 20

Salı günü öğlen vakti— Henry Hudson Parkway, New York

Sam, Londra'nın Heathrow Havaalanı'ndan, erken saatteki bir uçağa bindi. Saat 11.10'da Newark'a indi. New York'un sabah trafiğinden kurtulduğu için minnettardı. Takside, havaalanından ayrılırken, işini yapmış olmaktan doğan bir tatmin duygusu hissetti. Bir telefon görüşmesi, bir ziyaret, bir bagaj dolusu para ve şu anda İngiltere'nin Kraliyet Adalet Mahkemeleri'ne gönderilen, prestijli Thames Walk Chambers firmasından, bir değişken etik dava vekili tarafından hazırlanmış bir dava.

Davacı? Dr. Abrams. Artık laboratuarından çok, mahallenin barında görülen eskiden saygıdeğer olan bir bilim insanı. Davalı, Jerome Newton.

Sam pis pis güldü.

Newton'un can sıkıntısından keyfi olarak çalışan üst tabaka mensuplarından biri olduğunu öğrenmekte zorlanmamıştı, saygı duyulmaktan çok süs amaçlıydı çalışması. Gerçek bir asil değildi. Gazetesi tarafından ona özel bir değer verilmiyordu. Suçlama, haneye tecavüzdü. Newton'un *Amerika'da Klonlama* adlı hikayesinin dayanak noktası olan gizli belgeleri çalmak.

Jerome Newton hiçbir şey çalmamıştı elbette ama kendini savunmak için, gerçek kaynağını açıklamak zorunda kalacaktı ve bu sırada, Amerikalı bilim insanının adını da verecekti. O sırada New York'ta bulunan Newton, dava açılınca hızla Londra'ya döndü. Sam, pahalı bir Yüksek Mahkeme davasının yakında Newton'a, Thames Walk Chambers 'tan bir dava vekilinin kulağına bir isim fısıldamaktan daha az ilgi çekici olacağından emindi.

Herhangi bir günün herhangi bir anında Sam'e bir telefon gelebilirdi.

Takside kendini rahatlatıp manzaranın keyfini çıkarmaya başladı. Şehirde en sevdiği ikinci park olan Riverside'nin yanından hızla geçi-

yorlardı. Parkın, 79. Caddedeki tekne havzasında, sık sık suyun kenarında yürür ve tuzlu havayı koklardı, ama en sevdiği yer 89. Caddede tepedeki Askerler ve Denizciler Anıtı'ydı. Ona gitmek için parkın kordonunda dolaşırdı. Sonra da anıtın beyaz mermer kolonlarının kaidesinden, büyüleyici parkın şahane manzarasının, Hudson Nehri'nin ve karşı kıyıdaki New Jersey kıyılarının keyfini çıkarırdı. Orada, Sam'in çok sarhoş olduğunu sanan alımlı bir kadın onu soymak istemişti. Kadın istediğini alamamıştı ama Sam almıştı.

"Aah! Trafik," dedi Pakistanlı sürücü, araba sarsılarak dururken.

Sam, bir bulut şeridinin, soluk gökyüzünde sürüklendiğini gördü ve uçuş yorgunu olduğundan, içi geçti. Taksi, Central Park'ın içinden doğu batı yönünde geçen 96. Cadde üzerinde hız yaparken uyandı. Gözlerini ovuşturarak, Beşinci Cadde üzerindeki binasına yaklaşırlarken elini cüzdanına attı. Binanın önünde koyu renkli bir SUV* vardı... yepyeni olduğu belliydi, çünkü arka camın iç tarafında, on günlük geçici plaka bantlanmış duruyordu. Daha da yaklaşınca Sam, arabanın Range Rover olduğunu anladı. İçinde kim olduğunu merak etti ama arka camlardan göremedi. Araba hareket ettiğinde taksi kaldırıma yanaştı. Sam taksiden inerken arka taraftaki çocuklardan biri lobide belirdi.

"Selam, Sam, yolculuğun nasıldı?" dedi.

"İyiydi. Binada her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Rover'deki kimdi?" diye sordu Sam, merdivenlerden aşağı, kendi dairesinin girişine doğru giderken.

"Range Rover'deki mi? Bilmiyorum. Ben işe yeni geldim. Şeye sormalısın..."

"Tamam, tamam" dedi Sam, yedeğine daha sonra sorardı.

Dairesinin kapısını açtı ve içeri girdi, valizini bırakıp paltosunu çıkardı. Bugünün *The New York Times* gazetesini alıp tuvalete gitti, sayfaları çevirdi. İşte yine oradaydı, zarf götürdüğü ülkenin düşmanlarından: kafaları palayla kesilip koparılmış Afrikalı çocukların fotoğrafları. Yalnız bu defa iki tane değildi. Biri sanki onların cesetlerini bir tarlaya ekmiş gibi görünüyordu. Sam, makaleyi okuyunca kendini

* *Arazi aracı. Ç.N.*

hasta hissetti. İyi adamlar hangi cehennemdeydi? Neden atlarına binip kurtarmaya gitmiyorlardı onları? Kahrolası beyaz şapkalı iyi adamlar nerelerdeydi?

bölüm 21

Salı öğleden sonra—Henry Hudson Parkway, New York

Maggie, Tanrının Oğlu'na annelik yapmanın, onu zengin etmesini beklemiyordu.

Rossi'lerin yeni Range Rover'ının arka koltuğunda oturuyordu. Frances, arabanın Niagara Grisi renginde ve döşemesi Işık Taşı rengi deri kaplamalı olduğunu söylemişti ama Maggie'ye göre koltuklar taba rengi, araba da kömür karasıydı. Bugüne kadar Dr. Rossi, bir arabaya ihtiyacı olmadığını iddia etmişti. Dokuz ay boyunca burada olmayacaklarından, bu Range Rover ortaya çıkmıştı.

Arka tarafta bile koltuklar rahattı, araba sağlamlık hissi veriyordu. Bu aracı kullanmak limuzinle tank arasında bir şeye binmek gibiydi.

Arkasındaki bagaj bölümünde, Dr. Rossi'nin laboratuarından malzemelerin bulunduğu dört kutu, Dr. Rossi'nin Seeger valizi ve Bayan Rossi'nin özel olarak yaptırdığı doğal sığır derisinden Glaser marka çantası dahil birkaç bavulla Maggie'nin, buradaki birkaç eşyasının bulunduğu bir bez çanta vardı. Herhangi bir şey almak için evine gitmemişti. İlgilenmesi gereken bir muhabbet kuşu ya da kedisi, haber verecek bir akrabası yoktu. Dr. Rossi ona, arkadaşı Sharmina'ya ne söyleyeceği konusunda yardım edeceğini söylemişti. Ardından onu Frances'in karşısına oturtmuş ve anne babaları öldüğünden bu yana onlara hizmet eden aile avukatlarına danıştığını söylemişti. Başlangıç olarak, Felix ona iki alışveriş kartı vermiş, ücretinin iki katma çıktığını ve hamile kalır kalmaz avukatın, çek hesabına elli bin dolar yatıracağını söylemişti. Daha sonra avukat, iki ayrı belge hazırlayacaktı. Bir tanesi, Rossi'lerin ortak evlat edinmeye söz verdiklerini, diğeri ise eğer önümüzdeki on beş ay içinde doğum yaparsa, Maggie'ye ömür boyu maaş bağlanacağını gösterecekti.

Zengin olmuştu.

Dr. Rossi, her şeyin ayarlandığını düşünüyor ama Maggie öyle olmadığını biliyordu. Daha önce problemli bir durumdan söz etmişti. Maggie tamamen sağlıklı olmalıydı. Laboratuarda onu muayene etmesi için yeterli donanım yoktu, o da bunu, Landing'e gittiklerinde yapacaktı.

Range Rover, Hudson Nehri yolundan kuzeye giderken Maggie, Tanrı'yla tansiyonu hakkında sessiz bir konuşma yapıyordu. Arada sırada yükseliyordu, muhtemelen doktorunu dinlemeyip, kızartma yemeyi kesmediği içindi.

Maggie, nehrin akışını izlerken, bir mucize olmasını istedi. Eğer Tanrı, muayene sırasında tansiyonunu düşük tutarsa, bir daha asla kızarmış domuz pirzolası, kızarmış tavukgöğsü ya da çubuğa takılıp kızartılmış mısır yemeyeceğine söz verdi. Kızarmış bisküvilerden bile vazgeçecekti.

125. Caddeyi geçtiler ve resmi olarak Harlemdeydiler. Derken Maggie'nin nehir manzarasının önü bir çöplüğün üzerine inşa edilen Riverbank State Park tarafından kapandı. Harlem sakinleri şikayet edince, belediye onu betonla kapatmış, boyamış ve üzerine bir basketbol sahası koymuştu. Çöplük artık oyun alanı olarak şekil değiştirmiş ve onun geride bıraktıklarının farkına varmasına yol açmıştı. Artık, güzel bir şapka almak için kemerleri sıkmak yoktu. Harlem'de özleyeceği tek şey Sharmina, kilisesi ve sokakta herkesin birbirine selam vermesiydi... tehlikeli uyuşturucu satıcılarının bile. Maggie, bebeğinin bir gün onları kurtarabileceğini fark etti ve buna sevindi.

George Washington Köprüsü'ne döndüler ve Jersey kıyılarının azametli tepelerine yaklaştılar. Kıyı boyunca uzanan tepeler Palisades Parkway'a adını vermişti. Kuzeye, New York – New Jersey sınırına doğru, tekrar New York Eyaletine geçiş yapacakları üç şeritli yola girdiler. Bu giriş çıkış otuz dakikadan kısa sürecekti.

Dr. Rossi sağa, nehre doğru baktı ve "Kızılderililer eskiden Hudson'a Shatemuc derlermiş. İki yönde akan nehir ya da iki yola giden nehir anlamına geliyormuş. İki yüksek ve iki de alçak akıntısı var; biri yükseliyor, biri alçalıyor. Her birinde mevcut olan yön değiştiriyor," dedi.

Maggie, bulanık kahverengi-beyaz sisin içinde bir geyiğin arabaların arasından hızla geçtiğini gördü. Geyik karşı tarafta ormanın içinde gözden kayboldu. Onun yolculuğu da geyiğinki gibi riskli olabilirdi. Shatemuc gibi o da yön değiştiriyordu geri dönmemesini umduğu yöne doğru. Shatemuc'tan bir sonraki geçişinde, bebeğinin kollarında olmasını istiyordu.

Rover'in, Cliffs Landing çıkışına dönmek için yavaşladığını hissedene kadar, gözlerini kapatıp dua etti. Rossi'ler onu buraya genellikle, burada geçirdikleri hafta sonlarında temizlik ve yemek yapması için getirirlerdi. Bir şeyi hatırlayarak sağ pencereye gidip orada olduğunu bildiği bir işareti aradı. Tabelada Skunk Hollow yazıyordu ve üzerinde tarihler vardı. Yüz yıl önce burada, küçük bir köyde birlikte yaşamayı başarmış siyah ve beyazların anısına yapılmıştı bu. Orada bir kilise ve o kilisenin de siyah bir papazı vardı, Billy Thompson Amca. Hamile kaldıktan sonra muhtemelen yapmak zorunda kalacağı yürüyüşlerde Skunk Hollow'un kalıntılarını bulmaya karar verdi— Dr. Rossi'nin yapacağı testleri geçeceğini farz ederek.

Felix her zamanki gibi Presbiteryen Kilisesi'ne yaklaşınca yavaşladı. Papaz çimenlikte duruyordu ve Frances ona el salladı. Kilise, Cliffs Landing'in tam ortasındaydı. Tıpkı yüz yıl önce Skunk Hollow'da olduğu gibi, köy hayatının merkezindeydi. Buranın halkı bir araya geleceği zaman genellikle üzerinde herkesin hoş geldiğini yazan bir tabela bulunan bu beyaz çan kuleli binada toplanırlardı. 131. Caddedeki kilisesi gibi değildi ama iyi bir yedekti.

Kiliseyi geçtiler. Sağa, yolun üçe ayrıldığı, beklenmedik çukurlara ve eski taş duvarların ayakta tuttuğu bayırların olduğu yöne döndüler. Yolların çoğu Hudson'da bitmişti ya da üstündeki yükselti boyunca uzanıyordu. Ağaçların arasından bir an Cliffs Landing'in, bazıları malikane büyüklüğünde olan köy evleri göründü.

Çok geçmeden, yavaş yavaş Lawford Lane'ye geldiler, oradan da sola dönüp, eğri büğrü ağaçlar tarafından gizlenmiş bir yola girdiler. Çakıllı bir yoldan devam edip alçak bir taş duvara benzer bir şeyin yanında durdular. Aslında bu evin, büyük bölümü tepeden aşağı doğru uzanan tarafıydı. Büyük yuvarlak taşlardan bir patika, evin önüne doğ-

ru gidiyordu. Bir kapı açıldı ve bakıcı dışarı çıktı. Dr. Rossi, çıkmadan önce ona telefon etmişti.

"İşte geldiniz," dedi yaşlı adam. Kanvas bir şapka takıp mavi rüzgarlığının düğmelerini iliklemeye başladı.

"Merhaba, George," dedi Dr. Rossi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet! Evi ısıttım ve sizin için hazırladım. Her şey getirilip kurulumları yapıldı. Temizliği de bu sabah bitirdiler. Valizleriniz için yardım ister misiniz?"

"Hayır, gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Dr. Rossi.

George, yürüyerek Range Rover'in yanından geçerken Frances ve Maggie'ye şapkasını çıkararak selam verdi. Onu gideceği yere bırakmayı teklif etmediler çünkü kabul etmezdi. George yürümeyi severdi.

"Müteşekkirim, George. Fırsat bulunca uğra," dedi Dr. Rossi.

George yanıtladı, "Teşekkürler, uğrarım," ama uğramayacaktı. Landing halkının konuşması böyleydi. Eski sakinler birbirlerini çat kapı uğramaya davet ederdi ama hiç kimse habersiz gelecek kadar kaba değildi.

Birlikte valizleri giriş salonuna taşıdılar. Bir taraftaki duvarı taştan, diğeri ağaçtandı ve üçgen tavana zincirle asılmış, demirden bir fener vardı. Maggie ve Frances giriş salonunun işlemeli halısından geçip sola dönerken, Felix de kutular için arka tarafa gitti. Cilalanmış iki basamağı inip salona girdiler. Daha önce burada bulunmamış biri tekrar dışarı çıkıp ormana döndüğünü zannedebilirdi. Salonun arka duvarı, yerden beş buçuk metrelik tavana kadar tek parça camdan yapılmıştı.

Salon çok büyüktü. Uzak köşede, kütüphaneye çıkan basamakların yanında bir kısa kuyruklu piyano vardı. Daha yakında, ortada duran, yuvarlak bir şöminenin üzerinden siyah bir soba borusu tavana doğru uzanıyordu. Bu tarafta, odanın tik ağacı tavanı ve süslemeleriyle uyumlu, tik ağacından bir bar bulunuyordu. Etrafta gelişigüzel bir araya getirilmiş rahat koltuk ve kanepeler vardı.

Manzara ise hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Üzerleri yosun ve sarmaşıkla kaplı, geniş ve cılız ağaç gövdelerinin yarattığı geniş orman ve gökyüzü manzarası, Maggie bunu ne kadar sık görmüş olursa olsun nefes kesiciydi. Ağaçlar tepeden aşağı, kıyının üzerine doğru uzanmıştı. Tepelerin ardında, Hudson Nehri akıyordu. Bu

evin ne kadara mâl olduğunu hayal bile edemiyordu. Sadece yıllar boyunca buraya gelebilmekten memnundu. Artık burası onun evi olacaktı.

"Bizi burada bulamazlar mı?" dedi.

"Elbette hayır! Yani, çok fazla uğraşmazlarsa," diye cevapladı Frances. "Her ne kadar ailenin tamamı kullansa da, teknik olarak ev hâlâ Enea'nın adına kayıtlı. Biz burada hiç konuk ağırlamadık—New York'ta da çok yapmadık ya. Yani, eğer sen de birine bundan bahsetmediysen..."

"Ben mi? Siz bahsetmememi söylemiştiniz, ben de bahsetmedim."

"İyi o zaman. Hiç kimse bu evi bilmiyor. Hem, neden birileri bizi arasın ki? Eğer o muhabir gerçekten bir şeyler biliyor olsaydı, söylerdi diye düşünüyorum. Bir şey söylemedi. Başka hiç kimse de Felix'in Kefen'le ya da Kefen'in klonlamayla bir ilgisi olduğunu bilmiyor. Felix'in çılgın bir bilim insanı olmasına, tamamen mahrem bir ortamda yardım edebilirsin."

Maggie en iyisinin buna cevap vermemek olduğunu düşündü.

Bavulları giriş salonundan hole taşırken, yemek odasının bahar ve yaz aylarında Rossi'lerin dış salon olarak kullandıkları muhteşem kaya terasının cam kapısından geçtiler. Valizleri, Frances'in kullandığı, art deco ana suite koydular. Burada lüks bir banyo ve başka bir şahane manzara vardı. Felix'in valizlerini de, onun kullandığı nispeten daha küçük olan, siyah ve kahverengi pürüzsüz parlak derilerle döşenmiş odaya koydular.

Maggie'nin odası, başka bir şeyden dönüştürülmüş olduğunu fark ettiği daha alçaktaki bir odaydı. Eskiden bilardo ve pinpon masalarının bulunduğu bir oda, artık soldaki perdeli alan hariç bir kadın doğum uzmanının ofisi gibi görünüyordu. Cam duvarlarla izole edilmiş uzak köşede, Dr. Rossi'nin laboratuarının küçük bir versiyonu bulunuyordu.

Felix, onları işaret ederek çağırdı ve bitişikteki kapıyı açtı.

"Burası senin odan, Maggie."

İçeride, buradayken her zaman uyuduğu beyaz, demir işlemeli yatak vardı. Odaya beyaz bir sallanan koltuk ve çiçek desenli bir kanepe eklenmişti. Yeni bir duvar ünitesinin üzerinde de müzik seti, televizyon, süs eşyalarıyla hamilelik, çocuk doğurma ile ilgili kitaplar vardı. Onun yanında beyaz bir masa ve sandalyeler vardı. Odanın üç ayrı

çıkışı daha vardı. Biri merdivenlerin altındaki çamaşır odasına çıkıyordu. Diğeri, Fransız kapılardan beyaz çakıllı bir dış bahçeye açılıyordu. Bahçenin duvarlarında sarmaşıklar, ortasında da ısıtmalı bir balık havuzu vardı.

"Burası benim mi?" dedi Maggie.

Felix başıyla onayladı etraftaki kadınsal çevreye bakarak. Üçüncü kapıyı açıp onun geçmesi için tuttu.

Maggie, onun yanından geçip pudra mavisi bir bebek odasına girdi, beşiğin üzerinde asılı duran bir melek sarkacına hafifçe dokundu. Yarı saydam kanatlarıyla, nazikçe aşağı yukarı sallanıyorlardı.

Bodrum artık birbirine bağlı bölümlerden oluşan, tek bir suitti. Her şey hazırdı. Her şey yeniydi. Bir odada bebeği oluşturacak, diğerinde doğumunu yaptıracaktı. Diğer odalarda, Maggie ve kıymetli çocuğu uyuyacaklardı.

"Bu çok hoş, Flix," dedi Frances. "Bunu nasıl yaptın ki?"

"Bir dekoratör ve ekibini beş gün boyunca neredeyse gece gündüz çalıştırdım."

Felix, odadan çıktı. Kısa süre sonra çizgili bir hastane önlüğüyle geri dönüp Maggie'ye uzattı. "Biz laboratuarda olacağız. Sen de hazır olunca gelirsin."

Bu kadardı.

Maggie, yeni bahçesindeki balık havuzuna bakıp soyunurken kendini rahatlattı. Banyoya gidip dişlerini fırçaladı, muayene için duş aldı. Önlüğü üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve uzun bir dua edip, Tanrı'dan düşük bir tansiyon diledi.

bölüm 22

Salı öğleden sonra – Cliffs Landing

Frances, beyaz önlüğüyle kadın doğum odasının kapısında kollarını kavuşturmuş dururken Felix, sterilize edilmiş aletleri otoklavdan*

* *Yüksek basınçlı buhar kullanarak sterilizasyon yapan bir aygıt. Ç.N.*

çıkardı. Frances şimdilik içeri girmeyi reddetmişti.

"Benim çok kısa bir süre önce böyle bir kadın doğum uzmanının ofisine gittiğimi aklın alıyor mu?" dedi. "Sen en son ne zaman gelmiştin?"

Felix, soluk alıp verdi. Her zaman olduğu gibi Frances, meselenin en önemli noktasına değinmişti. Yıllardır, şahsen bir hamileliği sonuna kadar kontrol etmemişti ama sık sık uzman danışman olarak hizmet vermişti. Yüksek lisans çalışmasında kadın doğum üzerine odaklanmış, doktorasında da Moleküler Genetik üzerine yaptığı çalışmayı başarıyla tamamlamıştı. İhtisas dönemini Mount Sinai hastanesinde geçirmiş, ardında New York Üniversitesi'nde klinik araştırmalar yapmıştı ve iki hastanenin kadrosuna da girmişti. Bir süre, babasının muayenehanesinde kadın doğum pratiği yapmıştı. Sonuç olarak, hazırlığı, bir kadın doğumcu olarak üst düzey eğitim, tüpte döllenme konusunda özel yetenekler ve ortalamanın altında hastayla görüşmeden ibaretti. Bazı konularda bilgilerini tazelemesi gerekiyordu ama o kendini devam etmeye yeterli görüyordu.

"Tam olarak habersiz değilim. İçeri gelip bana yardımcı olacak mısın?"

"Ben hemşire değilim, Flix," dedi başka yöne bakarak.

"Tek yapman gereken Maggie ile ilgilenmek. Onu sakinleştir, güven ver ona, arkadaşlık et. Sorun olacak bir şey fark edersen bana söyle. Ben de izliyor olacağım elbette. Daha sonra onunla yürüyüşe falan çıkabilirsin. Vitaminlerini alıp almadığına bakabilirsin."

Frances, burnunu çekip etrafa göz gezdirdi. "Vatikan'ın bunu görememesi iyi bir şey. Kefen araştırmasından ayrılma sebebinin ne olduğunu düşünüyorlar?"

"Enea'nın ölümü."

"Ne kadar güzel."

Felix başını eğdi. "Ben dile getirmedim bunu. Bartolo, ekibi yönetemeyecek kadar üzgün olduğumu düşündü. Görevi başka biri devraldı ama sorular sorulmasını engelleyecek kadar temas haline kaldım."

"Flix, bunun işe yarayacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Daha önce bana söylemeden bir insan embriyosu mu ürettin?"

"Fare embriyoları, koyun, domuz. Bir de maymun embriyosu."

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyordu?"

Felix, herhangi bir şüphe belirtisi gösteremeyeceğini biliyordu. "Evet. Onları yok etmeden önce büyüttüm. Onları test ettim. Sağlıklıydılar. Şimdi de bunu yapabilirim. Bana yardım edecek misin?"

"Bunu düşüneceğim," diyen Frances, gitmek için arkasını döndü.

"Frances, Maggie'yi muayene ederken burada olmanı istiyorum, özellikle de ilk seferinde. Zaten yeterince tuhaf olacak."

"Dediğim gibi, Flix..."

"Evet, sen bir hemşire değilsin ama bir kadınsın. İçeride en azından bir kadın daha olmalı." Felix bir not panosu çıkardı, Frances'in yanına gitti ve onun eline koydu. "Maggie'nin tıbbi geçmişini öğrenebilirsin. Soruları sor ve cevaplarını kaydet."

Frances not panosuna baktı. "Benden, bütün bunları ona muayeneden önce sormamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Resmiyete gerek yok. Zamanımız var."

Frances tamam demedi ama bir yere de gitmedi. Not panosunu dizine vurarak, kapı girişinde durdu. Eskiden hep birlikte oluyor, birbirlerine yardım ediyorlardı. Birinin yapmayacağı şeyi, diğeri de yapmıyordu. Birini inciten şey, diğerini de incitiyordu. Bu her zaman böyle olmuştu. Felix şu anda bu geçmişlerine güveniyordu.

Haftalarca hücreler üzerinde çalışmış, onları başka bir ortamda olgunlaştırmış, incelemiş, denemeler yapmış, notlar almıştı. DNA, olabileceği en iyi şekildeydi.

"Günlük bir egzersiz ve bir diyet hazırlayacağım elbette," dedi Felix. "Bu daha sonra gerçi. Şimdilik, sadece muayenelerde burada olman gerekiyor ki kendini daha rahat hissetsin."

Frances, hâlâ içeri girmiyordu.

Felix, odada dolaştı, malzemeleri yeniden sayıyor, cihazları açıp kapatıyor arada bir de arkaya doğru dönüp ona bakıyordu. Otoklavın dışında, bir yeni doğan ünitesi, ki bir inkübatörün iki katı kadardı, taşınabilir EKG cihazı, taşınabilir bir ultrason cihazı, defibrilatör makinesi*, oksijen aleti. Kısaca bir acil serviste ya da doğum odasında

---

* *Kalp atışı durduğu zaman kalbin normal atışlarını yapabilmesi için kalbe elektroşok veren cihaz. Ç.N.*

olduğunu düşünebildiği her şey vardı. Bir kapının arkasında, kalın bir camla, temel radyoloji teçhizatı kurulmuştu.

Tekerlekli tepsideki steril aletler, steril bir bezle örtülmüştü. Sadece Maggie'nin gelmesi gerekiyordu, o gelince başlayabilirlerdi.

Felix, Maggie'nin kapısından geçerken duraksadı. "Neden bu kadar uzun sürdü sence?"

"Korku, utanma, şüpheler. Bende hepsi olurdu, biliyorum."

"Belki de sen gidip..."

Frances not panosunu kapının çerçevesine vurdu. "Kesinlikle olmaz! Maggie'nin, kendi kararını vermeye, istediği kadar ağırdan almaya hatta kararını değiştirmeye hakkı var. Son saniyeye kadar, anladın mı?"

Felix, bu sözleri başıyla onayladı, kendini gergin hissediyordu. "Evet, son saniyeye kadar. Ama sence neden..."

Maggie'nin kapısının kolunun döndüğünü duydular. Kapı açıldığında Maggie üzerinde önlüğüyle orada duruyordu; görünür biçimde tir tir titreyerek.

"Ah, Maggie!" diye haykırdı Frances ve ona doğru atıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Değilsin!"

Maggie "Biraz korktuğumu itiraf edeyim" derken Felix'e baktı. "Nereye geçeyim?"

Felix, "Korkma, Maggie," diyerek Maggie'nin öteki elini tuttu. "Mümkün olduğunca dikkatli olacağım."

"Tamam, nereye geçeyim?"

"Gel. Önce, kilonu ve boyunu ölçelim." Frances'le birlikte onu basküle yürüttüler ve Maggie baskülün üzerine çıkarken,

"Eğer 61 kilonun üzerindeyse, bana söylemeyin," dedi.

Felix çubukların üzerinde ağırlıkları kaydırdı. "60 kilo. Bu nasıl?"

"Fena değil, sanırım."

Felix bir anlık rahatlamayla, Frances'in kiloyu yazdığını gördü.

Boy ölçme çubuğunu kaldırdı ve ondan arkasını dönmesini istedi. "Tam bir metre yetmiş santimetre."

Maggie baskülden inip sordu. "Şimdi nereye geçeyim?"

Açık durumdaki sarı beyaz çizgili perdeleri işaret etti, arkasında soluk sarı renkli bir doğum yatağı vardı. Ahşap bir başlığı ve gerektiğinde çıkarılabilen kenarlıkları vardı. Ayarlanabilir ayaklıklar sökülüp

kaldırılabiliyordu. Yatak yükseltilip alçaltılabiliyor, bölmeli şiltesi tam yatma ya da oturma konumuna getirilebiliyor, ön tarafı doğum yapılabilmesi için sökülebiliyordu. Şu an oturma konumundaydı.

"Bunu muayene masası olarak kullanabileceğimizi düşündüm. Böylece alışmış olursun, zamanı geldiğinde..."

Maggie, çabucak doğum yatağına oturdu. Frances de not panosuyla yanında durdu.

Felix tansiyon aletinin kolunu Maggie'nin bileğinden geçirdi ve Maggie'nin yeniden titremeye başladığını fark etti. "Hadi ateşini ve tansiyonunu ölçelim. Sonra da tıbbi geçmişine bakarız."

Frances, "Öteki elini de ben tutayım mı?" diye sordu.

"Teşekkürler, Bayan Rossi."

"Şimdi, sakin ol," dedi Felix. Maggie'nin ağzına dijital bir termometre yerleştirdi ve ellerini tekrar yıkayıp ameliyat eldivenlerini takmak için lavaboya gitti. Bir doktorun özgüvenini ve otoritesini sergilemesi gerektiğini biliyordu, böylece Maggie kendini daha güvende hissederdi.

Yatağın önündeki tekerlekli tabureye oturdu ve gülümsedi. "Rahatlamaya çalış, her şey yolunda."

Frances, Felix'in kulağına eğilerek fısıldadı, "Tıbbi geçmişini yazmaya ne zaman başlayacağım?"

Maggie, "Daha başlamadan fısıldaşmayın. Ne oldu?"

Felix, "Hiç," dedi Maggie'ye. Tansiyon göstergesine baktı ve kalp atışlarının 86, tansiyonunun da 13'e 9 olduğunu fark etti. Birinci derece hipertansiyona yakındı ama Felix, sadece fiziksel muayene beklentisinin her hastayı gerdiğini biliyordu. "Gergin olmamaya çalış. Bu işin kolay kısmı."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bayılmadığıma şaşırdım. Sanırım bu yüzden tansiyonum yüksek çıktı. Bunu dikkate almayın Dr. Rossi. Düşer o sonra."

Frances, "Felix, bekleyelim," dedi.

"Hayır! Lütfen." Maggie korkmuş ve şaşkın görünüyordu. "En azından bu kısmı yapalım. Evet, gerginim ama bakın." Gözlerini yumdu ve birkaç kez ağır ağır nefes aldı.

Felix küçük tansiyonunun biraz düştüğünü gördü. "Güzel. Önce biraz kan alayım ve hematoloji* analizlerine başlayayım. Sonra da eğer biraz idrar örneği verirsen, onun tahlilini de yaparız. Olur mu?"

"Neden? Ne arıyorsunuz?" diye sordu Maggie.

"Bu normal bir şey. Hastalık..."

"Bende hastalık yok."

"Güzel. Sisteminde herhangi bir..."

"Herhangi bir ilaç ya da hap almadım, Dr. Rossi."

"Belki, doğum kontrol hapı alıyorsundur. Ne tür bir şey olduğuna bakıp..."

"Hayır. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"Pekala, eminim..."

"Doktor bana onlardan vermişti ama ne yapacağım onları? Hayatımda bir erkek yok ki."

"Beni dinle, Maggie. Kan ve idrar tahlillerini yapmalıyım. Kalbine, akciğerlerine, tiroitlerine bakacağız. Nörolojik ve pelvik muayene yapacağız. Smear testi ve birkaç tane de başka işlem yapacağız. Tüberküloz testi ve kendi yararımıza olacak HIV testi yapmalıyız. Bütün bunlar rutin testler."

Maggie başlıyormuş gibi ellerini kenetledi. "Size söylüyorum, ben hasta değilim. Bende herhangi bir hastalık yok. Bir tane bile! Hiç ameliyat geçirmedim. Kanımda, Tanrı'nın oraya yerleştirmediği hiçbir şey yok." Bileğindeki tansiyon aletine baktı. "Gördünüz mü? Beni bunlar geriyor. Bazılarını esgeçemez miyiz?"

Felix, onun elini tuttu. "Maggie, bazı hastalıkların belirgin semptomları yoktur ve hem sana hem de bebeğe zarar verebilirler."

Ciddi bir şekilde baktı. "Oh."

"Sadece rahatla. Daha önce de söylediğim gibi, bu işin kolay kısmı."

Daha da korkarak bakıp "Zor kısım hangisi?" diye sordu.

Açıkça belirsiz bir tonda, "Yumurtalarını almam gerekiyor, unuttun mu?"

"Oh, doğru. Nasıl olacak o?"

"Normalde, bir kadın ayda bir yumurta üretir. Vücudunun bir ke-

---

* *Kanın ve kan üreten organların hastalıklarını inceleyen uzmanlık alanı. Ç.N.*

rede birden fazla yumurta üretmesini sağlayacağız. Bu üç hafta kadar süren bir işlem. Sana iğneler yapacağım. Kan tahlilleri ve ultrasonla, vücudunun tepkisini gözlemleyeceğiz. Hazır olduğunda sana yumurtaları olgunlaştırman için son bir iğne yapacağım. Tam otuz altı saat sonra onları alacağım."

"Siz bunu yaparken ben uyanık mı olacağım?"

"Burada, Landing'de anestezist bir arkadaşım var. Sana damardan yatıştırıcı ya da epidural blok yapması için onu buraya getirebilirim."

"Buraya başka birini getirmek güvenli mi?"

"Evet, işte sorun da bu. Bunu daha sonra düşünürüz."

"Yumurtaları benden nasıl alacaksınız?"

"Vajinandan foliküllerine doğru bir iğne geçireceğim ve yumurtalarını alacağım. Ultrason bana yol gösterecek. Riskli bir işlem değil sadece daha karmaşık. Bugün sadece normal muayene yapıyoruz."

"Bir şey daha," dedi Maggie, Felix kanını alacağı enjektörü hazırlamak için uzandığında. "Yumurtaları aldıktan ne kadar sonra bana... Anlarsınız ya. Bebeği vereceksiniz?"

"Hemen değil. Eğer beş gün içinde, Kefen'den aldığım herhangi bir hücre yumurtanla birleşip, bir embriyoya dönüşürse. Tabi bu olabilir de, olmayabilir de. Bir kez daha yumurtalarını almam gerekebilir. O yüzden bir an önce başlamamız gerekiyor."

Maggie üzüntüyle baktı. "Bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Felix'in doktorluk eğitimi ona kaçınmaya çalıştığı gerçeği söyletmişti. Şu an onunla konuştuğu kadar, kendisiyle de konuşuyordu. "Bunun işe yarayacağının sözünü veremem. Bir ihtimal var. Yarı yarıya gerçi. Aslında, embriyonun yerleştirilmek zorunda olduğu göz önüne alınırsa daha da az, Maggie. Her seferinde olmuyor." Derin bir nefes aldı. "Ama böbürlenmek olmazsa eğer, sana daha yüksek bir ihtimal verebilecek başka biri yok. Eğer bu DNA'dan bir klon yaratılacaksa, bunu ben yapacağım. Gerçekçi olmalısın; olmalıyız ama. Elimden geleni yapsam da, bu yeterli olmayabilir. Çocuk olmayabilir, Maggie. Kendimizi buna hazırlamalıyız."

Daha önce de her şeye rağmen hamile kalamadıklarını öğrenen kadınların yüzündeki mutsuz bakışları görmüştü ama Maggie'nin yü-

zündeki yıkılmış ifade bambaşkaydı. Bu ona, bahsetmediği bir diğer tehlikeyi hatırlattı.

"Maggie, bir şey daha var."

Maggie başını kaldırdı. "Nedir o?"

"Teorik olarak, klonlama prosedürü hayatta kalamayan ya da deforme olmuş kusurlu bir fetüs meydana getirebilir; belki de korkunç bir deformasyon. Yine de, benim kendime güvenim..."

"Sşşş," dedi, Maggie ve dua eder gibi gözlerini kapattı. Felix de dua etti. Ne yaptığını biliyordu ama yine de işlerin çok ters gitme olasılığını göz ardı etmiyordu.

Maggie, gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Endişelenmeyin, Dr. Rossi. Eğer yaşarsa, bebeğim deforme olmayacak. Bunu yüreğimde hissediyorum."

Frances bu sırada onları gözlemişti. Önce Maggie'ye sonra da Felix' e sarıldı. "Siz ikiniz de hayalperestsiniz. Maggie, sen Meryem Ana olduğunu sanıyorsun. Ve Flix, sen de Cebrail olduğunu sanıyorsun. Madem bu kadar zayıf bir ihtimal var, neden bu kadar riske giriyorsun?

Bir an için sessiz kaldılar.

Maggie, Felix'e baktı. "İdrar örneğine ihtiyacınız olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Söyledim."

"Kap nerede?"

Maggie elinde idrar örneğiyle dönünce, Frances onu aldı, Felix kardeşinin durumu kabullenmiş olduğunu düşündü. Gerçi, kız kardeşini tanıyordu. Onlara yardım ederken, fikirlerini değiştirmek için çalışmaya devam edecekti.

Felix, onun tombul, sağlıklı damarlarından kan alırken, Maggie sessizce oturdu. Sonra göğsünü dinleyip EKG'sini çekerken de kımıldamadan yattı. Hâlâ çok gergindi. Bu yüzden ara sıra yine titriyordu, özellikle de tansiyonuna bakılırken.

Frances, formdaki soruları sordu, sonra yüzü kızardı, durdu ve Felix'e baktı, Maggie'nin adet düzeni, düşük yapıp yapmadığı, kürtaj olup olmadığı ya da doğum yapıp yapmadığı ile ilgili bölüme geldiğinde, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Felix, şimdilik bunları atlaya-

bileceğini işaret eder şekilde başını eğdi. Bu bilgileri, Maggie'yle yalnız kaldıklarında ondan alacaktı. Felix, çalışırken Maggie'nin, Frances'in ailenin hipertansiyonla ilgili geçmişi hakkındaki sorularını nasıl da dikkatle cevapladığını fark etti. Evet ya da hayır demek yerine, uzun ve tutarsız cümleler kullanıyordu ki Felix de bundan şüphelenmişti. Maggie'nin tansiyonunu bir gün boyunca sürekli izlemeye karar verdi. Hamilelikte, hipertansiyon annenin ve bebeğinin hayatını tehlikeye sokabilirdi.

Şu an için Felix, acele etmiyor, hastaya karşı sakin bir tutum sergiliyordu. Özellikle retina kanaması var mı diye bakmak için Maggie'nin gözlerini muayene etti. Kulaklarını ve ağzını kontrol etti, boynundaki salgı bezlerini ve boğumları hissetti sonra reflekslerini kontrol etti, onun dokunuşlarına alışmasını sağladı. Kalbini ve akciğerlerini dinledi. On iki kanallı EKG çekti ve herhangi bir hastalık, ritim ya da iletim bozukluğuna rastlamadı. En mahrem bölümleri sona saklamıştı.

Önce iç organların yerli yerinde ve normal boyutlarında olup olmadıklarını anlamak için karnını muayene etti. Herhangi bir ödem ya da yer değişikliği hissetmedi. Felix göğüslerinde yumru ararken ve göğüs uçlarını sıvı geçişi kontrolü için sıkarken Maggie, gözlerini tavana dikti. Pelvik muayene için ayaklıklarını kaldırdığında, durum Felix'in düşündüğünden daha garip oldu. Maggie'yle olan ilişkilerine bakınca, ona yapmak istediği son şeyin, pelvik muayene olduğunu düşündü. Frances, o an yerin dibine girmek ister gibi görünüyordu.

Maggie, kendisine söylenmeden kalçasını hızla masanın ucuna kaydırarak durumu kurtardı. Sağ ayağını kaldırıp ayaklığın içinden geçirdi, sonra aynısını sol ayağıyla yaptı ve gözlerini yumdu. Bu muayenelere alışıp, artık bundan utanmadıkları zaman memnun olacaktı.

Frances'e başıyla işaret etti, o da yaklaştı ve Maggie'ye iyi olup olmadığını sordu.

"Evet, Bayan Rossi. İyiyim. Devam edebilirsiniz, Dr. Rossi."

Muayene ışığını yaktı ve Maggie'den önlüğünü kaldırmasını istedi. Felix, pelvisi gözle muayene etmek için oturdu. Patoloji izleri arıyordu: döküntü, alışılmadık bir büyüme, herhangi bir şekil bozukluğu. Dikkatle labyayı ayırdı, yara izi, lezyon, siğil var mı diye baktı. Kaşlarını

çatıp bir eldivenine jel sürdü, bir parmağını iki buçuk santimetre kadar içeri soktu ve durdu. Şaşkınlıkla elini hızla dışarı çıkardı. Ayağa kalktı ve Maggie'ye baktı. Aklı karışmış halde eldivenlerini çıkardı.

"Ne var? Sorun ne?" diye sorduğunu duydu Maggie'nin.

"Felix, sorun nedir?" dedi, Frances.

Cevap veremedi, hiçbir şey söyleyemedi, sadece baktı. Felix odadan ayrıldı ve merdivenin basamaklarını ikişer üçer çıkarken, içeridekilerin sesleri ve cevaplanmamış soruları kaybolurken... düşünmüyordu, çünkü düşünemiyordu, sadece kendini bu kadar aptal olabildiği için azarlıyordu.

Merdivenlerin başında, "Felix?" diye bir ses duydu ve Adeline'nin salonda olduğunu gördü. Nepal'den gelen paşminası omuzlarındaydı. Onlar laboratuardayken gelmiş olmalıydı.

"Felix" dedi. "Aradım ama çıkmıştınız. Hepinizin buraya geldiğini düşündüm. Ben... ben veda etmek istedim, çünkü bir süreliğine ülkeden ayrılıyorum."

Felix, öylece ona baktı.

"Ama gitmeden önce, söyleyebileceğim bir şey var mı diye... Acaba dedim..."

Adeline ona doğru yaklaştı ve onun umut dolu gözlerini görmek Felix'i rahatsız etti. Tekrar onu durdurmaya çalışmak zorunda hissediyordu kendini.

"Felix, sorun nedir? Korkunç derecede üzgün görüyorsun."

Onunla konuşamadı. Hiç konuşamadı.

Maggie ve Frances'in geldiklerini duydu.Felix kendini kadınlar dünyasında tuzağa düşmüş gibi hissetti. Bir erkeğin zırhı olmadan girmemesi gereken bir dünyaydı bu, korumasız olsa soğukkanlılığını parça parça edebilirlerdi. Hayatı boyunca onlardan kaçmıştı, çünkü onlar onun aklını Tanrı'dan uzaklaştıracak olan şeylerdi. Vücutlarının gücü ve gizemi üzerine çalışmıştı, fakat kalplerini hiçbir zaman anlamamıştı. Ne sürekli seks yapıp, asla âşık olmayan Frances'i ne de yıllardır ona gizlice âşık olan Adeline'yi. Adeline son bir ricada bulunmak için arabasıyla buraya geldiği sırada, onun Maggie'yi muayene ettiğini biliyor

olamazdı. Onda açığa çıkardıkları bu duygusallıktan utanıyor, düşünemiyor, onların gözlerine bakamıyordu, ah şu kadınlar!

"Felix!"

Frances, Adeline adeta uyuşmuş gibi bakarken, Felix'i kollarına aldı ve sanki küçük bir çocukmuş gibi saçlarını okşadı. Maggie de orada öylece duruyor, Felix'in ne diyeceğinden korkuyor, etrafta olanlardan bihaber, bebek Hz. İsa'yı karnında taşımak için yanıp tutuşuyordu.

"Felix, herkesi korkutuyorsun," dedi Frances ama ona sarıldı ve uzun zaman önce Felix'in öleceğini sandıkları zaman annesinin yaptığı gibi okşadı onu. Dokuz yaşındayken geçirdiği kazadan sonra, annesi günlerce yatağının başında kalmış, ona pipetten su içirmeye çalışmıştı. Vücudu oradaydı ama ruhu nadiren orada oluyordu. O başka bir yerdeydi.

Kefen'de yüzü olan adamla birlikteydi.

Bu şekilde onun Hz. İsa olduğunu anlamıştı. Kefen'in üzerindeki yüzü tanımıştı.

"Affedersiniz Dr. Rossi," dedi Maggie, sesi öyle hüzünlüydü ki bu Felix'i de üzdü." Bende bir sorun olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum, Dr. Rossi. Yemin ederim bilmiyordum."

Felix, sessizce, başını sallayarak kalktı. "En son ne zaman cinsel ilişkiye girdin, Maggie?"

Maggie çok utanmış görünüyordu ve kekeledi. "Ben... ben."

Felix gitti ve kollarını ona doladı. "Buna cevap veremiyor musun? Veremiyorsun, çünkü doğduğun günkü kadar bakiresin." Maggie'nin yüzünü yukarı kaldırdı. "Sen her zaman benim aradığım Meryem'din. Neden bana söylemedin, Maggie? Neden bana söylemedin?"

bölüm 23

Salı akşamı— Thames Walk Chambers, Londra

Jerome Newton, Thames Walk Chambers'in Londra ofisinin kemerli tavanı altındaki beş çayı molasını, iştah kesici bulmuştu. Çay,

servis arabasıyla beyaz saçlı, önlüklü, getirdiği çikolatalı bisküviler konusunda da, kendi elleriyle yaptığı için ısrarcı davranan bir kadın tarafından getirilmişti. Ortaçağ tarzı pencerelerin üçgen camlarından dışarı bakarken, tek şekerli istemiş olduğu halde iki şekerli olan çayını karıştırdı.

Jerome, Kraliyet Adalet Mahkemeleri'nde ona karşı bir dava açmış, peruğu hâlâ başında olan dava vekili Walter Finsbury'nin birinci kattaki ofisindeydi. Bu özel toplantıyı, Finsbury istemiş ve bunun için Old Bailey'den, daha önce boşanma avukatlığını yaptığı ama şu anda ceza davası görülen ve bu ilk ceza davası da olmayan bir müvekkilini bırakarak aceleyle gelmişti.

Hodges, Jerome'nin avukatı, onun sağında oturuyor, neredeyse ev yapımı çikolata kaplı bisküvi yerken boğuluyordu.

"Peki, o halde," diye söze başladı Finsbury, antik ahşap masasının arkasından, çayının son yudumunu fazlaca höpürdeterek. "Eminim kolaylıkla anlaşmaya varabiliriz."

"Haklısınız," dedi Hodges. "Kayıtlara geçsin, müvekkilim, Jerome Newton, müvekkilinizden hiçbir şey çalmadığını iddia ediyor: Dr. Abrams'tı değil mi?"

Finsbury, "Hmmm. Abrams tam olarak böyle söylemiyor ama değil mi?"

"Saçmalık!" diye kaba bir şekilde cevapladı Newton, gelişigüzel biçimde bacağını dizinin üstüne atarak. "Abrams yıllardır çalışmayan ayyaş herifin teki. Kendi verandasında yapılsa bile, bir insan klonlama hakkında gizli bilgileri olamaz. Hayatım üzerine, hiçbir zaman ne benim ne de başka birinin çalmak isteyeceği belgeleri olmadığına bahse girerim. Ancak davayı düşürürseniz anlaşabiliriz."

"Davayı düşürmek mi?" dedi Finsbury. "Son derece seçkin biri olan müvekkilim Dr. Abrams, önce benim barodan atıldığımı görmek isteyecektir."

"O halde bu toplantının amacı nedir?" dedi Hodges, kuru bisküvinin son lokmasını da yutarak.

Finsbury öne yaslandı. "Gazetecilik ününüzün tehlikede olduğunun farkındayım, Bay Newton."

Bunun Jerome de farkındaydı, Finsbury'e kaşlarını çattı. İşin aslı *The London Times* geçen yıl onu neredeyse kovacaktı—akla yatkın ama kesin detayları olmayan iki kat abartılmış hikayeler yüzünden—buraya gelmesinin tek nedeni de buydu. Bu kadar kısa süre sonra yine böyle bir şey olursa, hikayelerini ancak en düşük fiyatlardan, en değersiz gazeteler alırdı.

Finsbury, devam etti, "Dr. Abrams'ı, bir parodiden kaçınmaya razı ettim. Mülküne zorla girerek, onun çok değerli özel dosyalarını kopyaladığınıza inanmış durumda, ama uzak bir ihtimal de olsa Amerika'da ünlü bir ölüyü klonlamak isteyen birden fazla çılgın olabilir. Sanırım ne demek istediğimi anladınız."

Hodges kendi kendine güldü. Newton'ların aile avukatı olarak, dava ne kadar gülünç olursa olsun onların danışmanlığını yapardı ama bu kulağa şaka gibi geliyordu. "Tam olarak neyi ima etmeye çalışıyorsunuz?" dedi, Finsbury'e.

"Tam olarak şunu; Newton'un makalesinin kimi referans aldığını söyleyin. Kanıt olarak notları gösterin. Eğer benim müvekkilim olan Amerikalı bilim insanıyla, müvekkilinizin Amerikalı bilim insanı aynı kişi değilse, davayı düşürür ve hatamızı göz önünde bulundurarak masraflarınızı karşılarız."

Jerome Newton güldü ve alaycı bir şekilde konuştu. "Seni kahrolası bataklık böceği! Bir üçkağıt gördüğümde anlamaz mıyım sanıyorsun? Sen sadece bilgi peşindesin, hepsi bu. Başka bir belgeyi ortaya atıp, hikayemi çalmaya çalışıyorsun. Sana tek bir şey bile söylemeyeceğim!"

Hodges, Jerome'nin kulağına fısıldamak için eğildi, "İsim takma olayına girmeyelim." Usulca Jerome'nin omzuna vurdu ve Finsbury'e "İsterseniz, onun yerine önce siz bize klonlayıcınızın ismini verin. Abrams'ın resmi olarak mağdur olduğuna inandığına bizi ikna edin. Önden bir gizlilik belgesi imzalayalım, böylece Abrams da sahip olduğunu sandığı herhangi bir sırrını ifşa etmemiz riskinden kurtulmuş olur."

Finsbury homurdandı. "Bu Dr. Abrams'ın size karşı olan davasında uzlaşma sağlar değil mi? Sizi başka bir haber medyasının buna dahil olmadığı konusunda temin ederim. Ben sizin için bir gizlilik belge-

si imzalarım isterseniz ama önce siz bana Amerikalı bilim insanının adını vermeli ve notlarınızı göstermelisiniz, yoksa mahkemeye gideriz.

Hodges ayağa kalktı. "Bay Newton'la özel görüşmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Finsbury.

Finsbury'nin ofisinden çıkıp, sekreterinin masasının yanından geçtiler ve dışarı, yapraklarla kaplanmış parke taşlı, belki de bir zamanlar Dickens'ın dolaştığı bahçeye çıkıp Thames'in etrafında dolaşmak için sola döndüler. Bir mavna, turistlerin gün batımındaki meşhur manzarası için toplandıkları Waterloo Köprüsü'ne doğru gidiyordu; doğuya St. Paul Katedrali'nin altın kubbesine, batıya Westminster'in surlarına.

"Bu, birisinin mahkemeleri baskı için ilk kez kullanışı değil," dedi Hodges. "Sırrını saklaman hayati bir önem taşıyor mu?"

Jerome Newton duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak, gerinerek esnedi. Hodges'in ona inanmasına ihtiyacı vardı. "Yaptığı şeyin tam bir delilik olduğuna inansam da, bu işi yapan kişiye saygı duyuyorum. Ve..." Jerome nehrin karşısına, salonlar, galeriler, bahçeler, kafeler ve mağazalarla dolu South Bank Merkezi kompleksine doğru baktı. "Bir ihtimal —saçma derecede küçük ama yine de var— bu işi başarabilir. Bunu gerçekleşmesi demek, çağların hikayesine şahitlik edeceğim demek. İnanılmaz, tarihi değiştiren bir hikaye."

"Ve bana klonlanacak olanla ya da kimin klonlayacağıyla ilgili bir ipucu vermeyecek misin?"

Jerome ona göz kırptı. "En ufak bir ipucu bile, ihtiyar."

"Ama eğer Abrams'ın dosyalarından aşırılmadıysa, bana bilgileri nasıl elde ettiğini söylemelisin."

Jerome gülümsedi. "Gizli bir yeteneğim var, Hodges. Dünyanın en iyi iz sürücülerinden birinin karşısındasın."

"Öyle mi? Sırrın nedir?"

"Passe, ihtiyar. En az iki cep telefonu, iki şoför, iki araba... bazen üç. Anında sonuç verir. Bir de neredeyse görünmez bir kulaklık ve kalem şeklinde bir mikrofon ekledim mi, tamamdır! Bilgileri dürüstçe elde ettim, öyle de denebilir ve bunu bildirmekle görevimi de yaptım. İnsanlığa, ölmüş tarihi figürler dünyaya yeniden gelmeden, kendileri-

ni kurtarma şansı verdim. Belki Tutankamon'un ya da Cengiz Han'ın DNA'ları kalmamış olabilir ama birileri Napolyon'u, Stalin'i, Abraham Lincoln'u, Edgar Allen Poe'yi klonlamayı denemez mi?"

"İnsanlar, genlerinden daha fazlasıdır."

"Ne kadar fazlası? Bunu öğrenmek için Markiz de Sade'yi geri getirmek hoşuna gider mi? Yine de bu kişiyi durdurmak için adını açıklayacak ya da bu bilginin sızmasını göze alacak değilim."

Hodges, onu yakından izliyordu. "Ne kadar da asilsin."

"Evet. Becerikliyimdir de," dedi Jerome. "Aile olarak, seni tam zamanlı çalıştıracak kadar zengin olmaya devam etmemizin sebebi, Hodges, yeni bir servet kazanma fırsatını asla görmezden gelmememizdir. Eğer benim bilim insanı başarılı olursa, kahrolası milyonları kazanma şansım olur. Pazarlıklar sırasında beni temsil etmek ister misin?"

"Pazarlıklar mı?"

"Ben, adını hemen açıklamamayı teklif ettiğimde, bilim insanı mutlaka resmi bir uzlaşma yolu arayacaktır."

"Ne karşılığında?"

"Hem şu an için hem de gelecekte, özel erişim karşılığında... röportajlar ve olay ilerledikçe bunun filminin çekilmesi, olay gerçekleştikten sonra duyurulması. Klonlanan çocuk büyürken devam edecek özel erişim karşılığında," diyerek güldü ve rüzgarı şu anda ona güzel bir körü kokusu getiren, Thames'in karşısını işaret etti. "Fotoğrafları, Kraliyet Festival Salonu'nda görmek isteyecekler, Hodges. Elbette medya, ölü birinden klonlanmış ilk insan haberini yapıp bunu bir de doğum videosuyla tamamlayan her kim olursa, paraları onun başından aşağı kovadaki su gibi dökecektir— özellikle de klonlanan kişinin adı, tek başına, dünya çapında başlıklara oturunca. Tabii ki bir de kitap olacak ve eli kulağında birçokları. Benim yazmak niyetinde olduğum kitaplar."

"Gerçekten mi?"

"Hodges, işin aslı, masum olduğum için kesinlikle kazanacağım bir davaya sürükleniyor olmama karşın, çok kârlı bir kazanç kaynağıyla karşı karşıyayım. Finsbury ava çıkmış, sana söylüyorum ya da o ayyaş Abrams bir hata yaptı. Her iki durumda da, onları bu meseleden tutabildiğin kadar uzak tutman gerekiyor.

Hodges, ellerini arkasında kenetledi ve Waterloo Köprüsü'ne doğru giden mavnayı izledi. "Bu durumda Jerome, ailene, bununla savaşmamızı önereceğim.

bölüm 24

Salı gecesi – Cliffs Landing

Maggie, dışarıdaki balık havuzuna, kaya duvara ve ağaçlara vuran ay ışığını görmek için ışıkları söndürdü. Şu ana kadar PBS 'teki Mystery'i izleyerek vakit geçirmişti. Mystery'i ilk defa bir yıl önce izlemiş ve İngiliz aksanım anlayamamıştı. Fakat hikayeler o kadar iyiydi ki, Poirot ve Sherlock Holmes'i oynayan adamların konuşmalarını, Colombo'yu anladığı gibi anlayana kadar izlemeye devam etti. Bu akşam aklı dizide değildi. Bugün Dr. Rossi onun bakire olduğunu öğrendiğinde, ne olduğunu düşünüyordu—bu kesinlikle onun hatası olmayan bir durumdu. On dört yıl önce, yirmi bir yaşına gelmiş ve hâlâ dokunulmamış olduğunu fark ettiğinde Maggie, kesinlikle bunu değiştirmeyi denemişti. Her seferinde bir şeyler ters gitmişti.

İlk denemesinde, adama öyle bir kramp girmişti ki, Maggie onu arabayla hastaneye götürmek zorunda kalmıştı. İkinci adam, bakire olduğunu öğrenince korkup, niyetinin iyi olmadığını, o yüzden onun bekaretini bozmaya hakkı olmadığını söyleyerek kaçmıştı. Maggie, öyle bir hakkı olduğunu savunmuştu ama nafileydi. Üçüncü adayla birlikte, gözlerden uzak bir yere arabayı park etmiş, sutyenini çıkarmış, iç çamaşırını çıkarmaya çalışırlarken adamın, Maggie'nin var olduğunu bilmediği karısı çıkagelmişti.

Maggie, hüsrana uğrayan denemeleri duygularını incittiği için artık denemekten vazgeçene kadar bu böyle devam etti. Ayrıca, hayatın ona eğitimi olmadığını, pek de hırslı olmadığını ve sokakta yürüdüğünde kimsenin ona dönüp bakmadığını hatırlattığı zamanlarda, bakire olmak onu bir nebze olsun neşelendirmişti. Bugünlerde bu durum, kesinlikle özel bir şeydi. Tanrı'nın ya onu görünmez bir tehlikeden koruduğuna ya da aklında başka bir şey olduğuna karar vermişti.

Dr. Rossi'nin günlüğünü okuduğunda, sonunda bunun ne olduğunu öğrenmişti.

Gizliden gizliye, kendini hep özel hissetmişti, hatta kutsanmış olduğuna inanırdı, ama dış dünya onunla aynı fikirde gibi görünmüyordu.

Artık bu çoktan değişmişti.

Muayeneden sonra Frances, şaşırmış görünüyordu. Bir süreliğine hizmetçi oymuş gibi davrandı, Maggie'nin bir dediğini iki etmedi. Bu uzun sürmedi. Çok geçmeden Frances, kendi haline geri döndü fakat Dr. Rossi uzun süre Maggie'ye, sanki o bir halüsinasyonmuş gibi baktı. Yalnızca Adeline, aynı kalmıştı. Onları sevdiğini, fakat medya peşlerindeyken buna devam ettikleri için hepsinin deli olduğunu söyledi. Er ya da geç bulunacaklardı, Cliffs Landing'de bile olsalar. Onları vazgeçiremediğine göre, meydana gelecek karmaşa için de bulunmamak için burada kalmayacaktı. Ne kadar kalacağını bilmediği bir süre için Avrupa'ya gitti. Letizia onu davet etmişti ve muhtemelen bir ara oraya da uğrayacaktı. Maggie, bu ziyaretin arkasında Frances'in olduğundan şüphelenmişti; kendisi gidene kadar, Adeline'yi temsilcisi olarak gönderdiğinden.

Sonra Adeline, paşminasmı çıkarıp Maggie'ye verdi. "Bu oldukça kıymetli bir şal," dedi Maggie ve Dr. Rossi'ye manalı bir bakış attı. "Al onu, Maggie. Bu süreçte seni sıcak tutar."

Dr. Rossi, Adeline'yi durdurmaya pek çalışmadı. Bir şekilde, onun gitmesinden memnun görünüyordu. Maggie'ye, arkadaşı Sharmina'ya göndermek üzere kartpostallar yazdırdı ve Adeline'den seyahati sırasında periyodik olarak bunları postalamasını istedi. Adeline, isteksiz göründü ama giderken Felix onu alnından öptü ve sonra Maggie'nin bekaretinin nasıl da Tanrı'dan bir işaret olduğunu haykırmak için geri döndü.

O elbette bakireydi. Ona söylemeye çok utanmış, bunu anlayacağını düşünmüştü. Başka türlü nasıl Hz. İsa'ya annelik yapabilirdi?

Bir süre sonra, Dr. Rossi neredeyse tam olarak kendisi gibi görünmeye başlamıştı. Muayeneyi bitirmiş, Maggie'nin koluna, devamlı olarak laboratuara tansiyon bilgisini gönderen bir takip cihazı takmıştı. Önceleri bu Maggie'yi korkutmuştu ama yapacağı bir şey olmadığından, Tanrı'nın ellerinde olduğunu bilerek rahatlamaya çalıştı. Mag-

gie yukarı çıkıp, Frances'in hazırladığı ızgara ve haşlama yemeklerden oluşan akşam yemeğini yerken, Dr. Rossi aşağıda kaldı.

Maggie, çiçekli kanepesinden kalkıp duvarın diğer tarafındaki laboratuardan onu duyup duyamayacağını görmek için bebek odasına gitti. Hiçbir şey duyamadı ve saatin geç olduğunu gördü. Belki de onun beklediğini unutmuştu. Odasına döndü ve kadın doğum bölümünün kapısını açtı, oradan sola gitti ve laboratuara baktı.

Dr. Rossi tezgahın yanındaki bir taburede oturmuş, başı üzerinde iki tane dalgalı hat olan bir bilgisayar ekranına gömülmüştü. Önce uyuduğunu sandı ama sonra Felix başını kaldırdı, o anda Felix'in siyah saçları gözlerinin önüne geldi ve Maggie, Tanrı'nın bu kadar harika saçları neden bir erkeğe verdiğini merak etti. Yüzündeki yumuşak, siyah, kirli sakal, genç çocukların erkek gibi görünmek için bıraktığı sakal gibiydi.

Maggie, bu kadar hoş erkekleri çekici bulmadığına memnundu. Eğer Sam'e benzeseydi bu sorun olabilirdi, özellikle de vücudunun özel bölümlerini böyle detaylı araştırırken.

Cam kapıya vurdu.

"Dr. Rossi?"

Felix, Maggie'ye doğru, sanki bir serap görüyormuş gibi baktı. Maggie özel olduğunu biliyordu, ama bunu Felix söylediğinde memnun olmuştu. Felix ayağa kalktı, bilgisayarı kapattı, kapıya geldi ve çıkarken laboratuarın ışıklarını söndürdü.

"Evet?" dedi, Maggie. "Testlerden geçtim mi?"

"Testler henüz tamamlanmadı, ama seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Maggie bunun söylenişinden hoşlanmadı. "İçeri gelin ve endişelerinizi giderin o halde."

Odasına doğru onu izledi ve kanepeye oturdu, yüzünde Maggie'nin umduğu gülümseme yoktu.

Maggie, Fransız kapılarının önündeki sallanan koltuğuna oturdu. Başta ikisi de konuşmadı, sonra Maggie belirsizliğe dayanamayarak,

"Dr. Rossi, lütfen merhamet edin bana. Ne oldu?" dedi.

Felix dirseklerini dizlerinin üzerine koyup öne eğilerek "İyi haber,

ön bastırma ilaçlarına ihtiyacın olmayacak. Böylece programdan yedi ila on günü çıkarabiliriz," dedi.

"Peki ya kötü haber?"

Felix yüzünü buruşturdu. "Yüksek tansiyonun sınırındasın. Normal yüksek seviyede ama birinci derece hipertansiyona yakın."

Maggie kendi kendine "Bana bunu yapma şimdi Yüce İsa," diye fısıldarken Dr. Rossi'ye "Normal yüksek yine de normal sayılır, değil mi?" diye sordu.

"Hamile bir kadın için öyle değil. Kronik hipertansiyonun altında yatan sebepler, HBH gelişimi riskini on kat artırır, yani Hamileliğe Bağlı Hipertansiyon. Bunun yüzde 6-8 oranında riski zaten var. Hipertansiyonu olan kadınlarda bu yüzde 60-80 oluyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"HBH, gebelikte anne ve bebek ölümlerinin önemli nedenlerinden biri."

Maggie ay ışığıyla yıkanan kaya duvarlara doğru baktı. "Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Felix, gelip Maggie'nin yanında durdu. "Evet, ama sana tansiyon ilacı verirsem bebeği tehlikeye atmış olurum. Maggie, sadece otuz beş yaşındasın. Kilolu da değilsin. Ailende de bu hastalığın olmadığını söyledin. Egzersiz yapıyor musun? Nelerle besleniyorsun?"

Ona kızarmış domuz pirzolasından, kızarmış bisküvilerden ve egzersiz yapmaktan nasıl nefret ettiğinden bahsetti.

"Beslenme düzeninde ve egzersiz şeklinde yapılacak bir değişiklik işe yarayabilir. Bunun, yüksek tansiyonu 9 mm ya da daha fazla düşürdüğü biliniyor."

Maggie ayağa kalktı ve ellerini Dr. Rossi'nin laboratuar önlüğünün yakalarına koydu. "Yapacağım, Dr. Rossi! Yemin ediyorum! Söz veriyorum! Her gün yürüyüş yapacağım."

"Günde en az yarım saat yürümelisin, tercihen daha fazla."

"Yürürüm."

"Tuzu kesmelisin. Kızartma yok. İçki ve kahve yok. Bol bol meyve ve sebze yiyeceksin. Tansiyonun biraz bile yükselirse yatakta istirahat edeceksin."

"Yaparım, yaparım!"

"Vitamin alıp sarımsak, hatta bol miktarda sarımsak yemenin nane çayı içmenin faydası olur. Tıbbi araştırmalar, bu tip eski tedavilerin güçlü olabileceğini gösteriyor. Bu söylediklerimin sana bir zararı da yok, o yüzden denememek için bir neden de yok."

"Yapacağım, söz veriyorum!"

Felix tekrar kanepeye oturdu, dirsekleri dizlerinde, başı önündeydi, saçları öne düşmüş, yüzünü gizliyordu. "Ben bir doktorum. Yeminim der ki, *'Öncelikle, zarar vermeyeceksin.'* Hâlâ bazı riskler var."

Maggie, zamanın yüzde 99'unun göz ardı edildiği döneme dönmek istemiyordu. Hz. İsa'yı geri getirmekten vazgeçmek istemiyordu. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Kendisinin, ona ihtiyacı vardı. Yüreği bunun böyle olması gerektiğini söylüyordu.

"Size bebek yaşadığı sürece, ölsem bile, bunun benim için önemli olmadığını söyledim. Bunu gönülden yapıyorum. Artık umursadığım tek şey bu. İnsanlar kalpleri kırıldığı için de ölmüyor mu? Burada oturup bana riski olmayan hamilelik diye bir şey olduğunu söyleyemezsiniz, çünkü ben daha iyi biliyorum. Sözleşmeleri getirin, Dr. Rossi, getirin imzalayayım. Avukatınızın her şeyi e-postayla gönderdiğini söylemiştiniz, değil mi? Lütfen. Kalkın. Formları getirin. Bayan Rossi imzalarımıza tanıklık edebilir, olmaz mı?"

"Bilmiyorum. Önce onları okumamız ve avukata geri dönmemiz gerekiyor. Senin de bir avukata danışmanı isteyebilir. Sanırım imzadan başka şeyler de var. Noter onayı gerekir en azından."

"İmzalamamızın bir zararı olmaz, değil mi? Şimdi bunları imzalarız, sonra da başka bir şey imzalarız eğer avukatınız isterse, ayrıca benim başka birine danışmama da gerek yok."

Felix, başını eğdi.

"Birbirimize güvenmiyor muyuz, Dr. Rossi? Önemli olan nokta bu değil mi? Ben herhangi bir sözleşme olmadan devam etmeye hazırım, ama eğer avukatınız yanlış yaptığımızı söylerse daha sonra bunu düzeltebiliriz."

Felix, ne kımıldadı ne de ona baktı.

"Dr. Rossi, Tanrı aşkına. İster misiniz biri bizi bulsun ve biz başlamadan bizi durdurmaya çalışsın? Hayatımızda kaç kez Hz. İsa'yı klonlama şansını elde ederiz sanıyorsunuz?"

Felix, gözlerini kıstı, ayağa kalktı. Gidip iki belgeyle bir kalem getirdi. Felix, "Bu bir taşıyıcı annelik anlaşması. DNA'nın kaynağını bildiğini belirtiyor. Bu da ödenecek parayla, evlat edinme için verdiğim söz ve velayeti paylaşma konularını hallediyor" dedikten sonra evin diyafonuna giderek Frances'in odasını aradı. Birkaç dakika sonra o da ikisine endişeyle bakarak içeri girdi.

"Testler olumlu mu sonuçlandı?" dedi. "Devam mı ediyorsunuz?"

"Her şey yolunda, Bayan Rossi."

Felix, formları adeta o formlar onu kurtaracakmış gibi eline alan Maggie'ye uzattı. Hepsini bir kerede imzaladı. O ve Frances de imzaladılar. Maggie'ye bir kopya verdi, diğerlerini alıp içeriye götürdü. Geri döndüğünde elinde eldivenlerle birlikte bir tepsi vardı.

"Bu ilk enjeksiyon."

Frances, endişeyle ellerini ovuşturdu. "Hemen mi başlıyorsunuz?"

"Evet, evet," dedi Maggie, tepsiye bakarak. "Bu sadece beni hazırlamak için. Endişelenmeyin, Bayan Rossi."

"Ama bütün test sonuçlarını aldığınızı düşünmemiştim. Bazılarında sorun yok muydu?"

"Formlar, ben hamile kalana kadar vazgeçebileceğimizi söylüyor, değil mi Dr. Rossi?"

"Evet, öyle," dedi Dr. Rossi. "Bu gonadotrofin denen bir hormon. Herhangi bir yan etkisi yok çünkü vücutta doğal olarak bulunuyor. Bu sana verdiğim doz, yumurta sayını on beşe kadar arttırmanı sağlayacak. Şansımız varsa daha da fazla. Yumurtaları toplamaya hazır olacağımız sekiz ila on dört gün içinde, tansiyonunun kontrol altında olup olmadığı konusunda da fikrim olacak. Şimdi başlayıp, son kararı o zaman verebiliriz."

"Tansiyon mu?" dedi Frances. "Ne tansiyonu?"

Maggie'nin gözleri tepsideydi. "Her şey yolunda, Bayan Rossi."

Felix tepsiyi bir yere koyup, küçük bir şişenin içine bir iğne batırdı, baş aşağı çevirdi ve şırınga dolana kadar geri çekti. Sonra onu da bıraktı ve istavroz çıkardı. "Önce dua etmeliyiz."

"Dua mı?" dedi Maggie sabırsızlanarak. "Bu yaptığımızın, edebileceğimiz en büyük dua olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Bizi kutsa, Tanrım," dedi Felix. "Buraya gel, kanepeye otur Maggie, iğneyi kalçandan yapmam gerekiyor."

Frances kafasını sallayarak odadan çıktı.

Maggie kanepeye oturunca, Felix, kalçasını ilaçlı pamukla silebilsin diye pijamasının altını aşağı doğru indirdi. İğneyle birlikte hormonun etini istila edişini hissetti, sonra Felix iğne yaptığı yeri bandajladı ve işini bitirdi. Felix işi bitince tepsiyi içeri götürüp geri döndü. Tekrar kanepeye oturdu, televizyonun kumandasını aldı ve Hercule Poirot'un son dakikaları yayınlanırken televizyonu açtı.

"Bir süre seninle kalacağım," dedi.

Maggie Felix'in cümlesini başıyla onaylayıp banyoya gitti. Felix'in, uzayda kaybolmuş, çaresizce süzülen bir astronot gibi, şiirsel, uysal ifadesi aklındaydı. Minnetle, kalçasındaki acıyan noktaya dokunurken, geri döndüğünde Dr. Rossi'yi gülümsetebilmek için ne söyleyebileceğini düşünüyordu.

bölüm 25

Salı akşamı – Sam'in dairesi

Sam, uykuyla olan savaşını kaybetmişti. Kanepesinde uyuyakalmış ve birinin Londra Köprüsü'nü klonladığı, sürrealisttik bir kabus görmüştü. Kopyalar her yere kurulmuştu ve dünyanın her tarafında, köprüler yıkılıyor ve tekrar yıkılmak için yeniden birleştiriliyordu. Ne zaman bir tanesi nehre gömülse, düzinelerce Afrikalı çocuk boğuluyordu. Sam, cep telefonu çalınca, sarsılmış bir şekilde uyandı. Güçlükle nefes alırken telefonu açtı.

"Seni bekliyor," dedi Brown'un uşağı.

Sam, aceleyle yüzüne biraz su çarpıp saçlarını taradı, kıyafetlerini düzeltti. Brown'un asansörüne giderken saate baktı; daha akşam 8.30'du, Londra saatiyle gece 1.30. Finsbury cidden başı dertte olan biri gibi uyuyordur diye umdu. Sam'in ona Jerome Newton'la ilgili verdiği meşakkatli işi nasıl berbat ettiği gizemini koruyordu.

Newton, gazetecilik kariyeriyle oynuyordu. Sahip olduğu başka hiçbir şey onun değildi; para onun değildi çünkü varis o değildi, unvan da onun değildi, sosyal statüsü de. Bunların hepsi amcası, Dük'ten geliyordu. Newton'un kişisel olarak elde ettiği tek şey, işiydi. Kaynaklardan biri onun hakkında "Güney Afrika'daki Boer Savaşı'na yazışmalar gönderen genç bir Winston Churchill'in, kendini bir şey sanması gibi" demişti. Bunu doğrulamak için işin suyunu çıkarması, onun *Times*'ta staja başlamasını sağlamıştı. Hikayenin kaynağıyla ilgili en küçük bir dava esintisiyle bile Jerome Newton bu işten vazgeçerdi. Neden vazgeçmesindi ki?

Bu Sam'i rahatsız etmişti, tıpkı o Afrikalı çocukların ettiği gibi. O çocuklar da onu rahatsız etmişti ama neden rahatsız ettiklerini bilmiyordu. Rossi'lerin aniden ortadan kaybolması da onu rahatsız etmişti. Kapıdaki yedeğinden, hepsinin o Range Rover'ın içinde olduklarını öğrenmişti—Felix Rossi, Frances Rossi ve Maggie. Nereye gittiklerini ya da neden gittiklerini hiç kimse bilmiyordu. Sam, gizli gözetleme odasından Rossi'lerin dairesini gün ortasında kontrol etmiş ve tamamen karanlık olduğunu görmüştü, sanki uzun süreliğine ayrılmışlar gibi bütün perdeleri ve güneşlikleri kapatmışlardı. Rossi'lerin İspanya'da demirli bir yatları olduğunu düşündü. Belki de oraya gitmişlerdi.

Asansörden indiğinde uşak orada, onu kütüphaneye götürmek için hazır bekliyordu. Sam kütüphaneye geçtiğinde, Bay Brown oradaydı. Bu ilk kez oluyordu.

"Yolculuğun başarılı geçti mi?" dedi Brown, Sam görününce.

Sam masanın önünde durdu. "Henüz değil."

"Otur ve bana nedenini anlat" diyen Brown kanepeye yöneldi.

Sam oturdu, o ana kadar olanları anlattı. Brown, hiçbir şey söylemedi, Sam'in bu işi çözeceğine dair güveninin bir işareti olarak başını salladı. Konuşmaları bitince Brown, masanın bir çekmecesini açtı ve Sam'e başka bir zarf daha uzattı.

"Yarın sabah konsolosluktaki dostumuza gidecek, Sam."

Daha önce de olduğu gibi Sam, zarfı cebine koydu. Plansız bir şekilde, "Umurumda olduğundan değil ama sizce neden çocukları öldürüyorlar?" dedi. Sesinin çok ilgili gibi çıkmamasına özen gösterdi.

Brown ona doğru baktı. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Evet, sanırım."

"Neden bilmek istiyorsun?" Brown onu tartıyordu.

Sam, cevabının Brown'u konuşturmasını umarak; "Özel bir nedeni yok. Afrikalı zihniyetini anlamaya çalışıyorum, sanırım" dedi.

"Denizcilik günlerinde oralara gitmedin mi?"

"Bazı yerlerine gittim, ama çok fazla yerine değil."

"Onların zihniyeti de, dört yıl boyunca Bosna'nın pazar yerlerinde çocukları öldüren Sırplardan farklı değil."

"Onları da anlamamıştım zaten."

"Gerçekten mi? Bu korkudur. Korku herkese, hayatta kalmak için gerekli olduğunu hissettiği her şeyi yaptırır. Korkmuş biri çok kolay kontrol edilebilir. Sadece korkusuzlar özgürdür. İşin ilginç yanı, onlar da az bulunur."

"Afrikalılar neden korkuyor?"

"Son iki dünya savaşında bizim korktuğumuz şeyden: birbirlerinden. Afrika'nın elli dört ülkesinin içinde yüzlerce ayrı etnik grup var. Sömürgecilik onların iç kontrollerine zarar verdi. Bu da sonuçlardan biri."

"Bu böyle devam ederse, öldürecek çocuk kalmayacak."

Brown bu sözleri başıyla onayladı. "Onlar için üzülme. Türlerin soyu tükendiği gibi ırkların da soyu tükenir. Fenikeliler artık yok, Etrüskler veya Minoslular da. Onlar ve kültürleri doğaya boyun eğdiler, kendilerine boyun eğdiler ya da daha saldırgan ırklara boyun eğdiler. Genleri insan evrimine katkıda bulundu ama artık tanımlanabilir değiller."

"Afrikalıların soyunun tükenmeye başladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, eninde sonunda." Brown ayağa kalktı. "Şu an için, sayılarının şiddetle azalacağını düşünüyorum."

Sam, afallamıştı. "Bu söylediğinizin dayanağı nedir?"

"Buradaki fakir mahallelerindeki uyuşturucu ve şiddet. Afrika'da, HIV ve savaşlar, dört bir yanını AIDS sarmış olan ülkelerde bile. 1994'te, Ruanda'lı Hutular, Tutsilerin genlerini yeryüzünden silmeye çalışırken yüz gün içinde 800.000 Tutsi öldürdüler."

"Hitler de bunu denemişti ama bu Yahudilerin soyunu tüketemedi."

"Afrika'nın yaşadığı sadece soykırım değil, bir savaş, açlık ve hastalık kıyameti. Kırk milyon Afrikalı çocuk önümüzdeki on yıl içinde AIDS yüzünden yetim kalacak, çoğu da hastalığa yakalanacağı için o kadar uzun süre yetim kalmış olmayacaklar. Bu, son kalan dinozorların, ölmek için kendi katran çukurlarına doğru sürünmelerini izlemek gibi; bu durumda daha da kısa sürecek bir işlem."

Sam, kaptanı olarak gördüğü adama bakıp, onu zaman zaman bu kadar soğuk yapan şeyin ne olduğunu merak etti.

Bay Brown, Sam'e kapıyı işaret etti.

Sam, gazetedeki kafaları koparılmış çocukları düşünerek ve Brown'un acımasız öngörüsünden hoşlanmayarak oradan ayrıldı. Eğer bu doğruysa, Brown'un bunu bu kadar net görmesi ve kimsenin bu konuda bir şey yapmaması ona doğru gelmiyordu. Birisiyle konuşmak istedi ve Maggie'nin oralarda olmasını diledi, gerçi ona Afrika'daki AIDS ve savaş hakkında konuşacak kadar güvendiğinden de emin değildi. Bay Brown'un tarif ettiği şeyleri bilseydi, bunlar hakkında ne düşüneceğini merak etti. Hepsinden çok, onun nerede olduğunu merak etti. Keşke Rossi'lerin evinde olanları kayıt edebilecek olan bant sistemini çalıştırmış olsaydım diye düşündü.

Sam, dairesine döndüğünde muhtemelen yirminci kez *The Times*'taki *Amerika'da Klonlama* makalesini okumaya başladı. Bu hikayenin, eğer doğruysa, neden bir Londra gazetesinde yer alıp da burada *The Inquirer*'da falan yer almadığını merak etti.

Sam, gazeteyi bıraktı. Aniden İngiliz aksanlı bir muhabirin, bir hafta kadar önce Dr. Rossi'yi sorduğunu hatırladı. Şimdi de Rossi, ortadan kaybolmuştu.

Bir tesadüf müydü?

Cep telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı. Telefon İngiltere'nin ülke kodunu ve Londra'nın şehir kodunu tuşlarken sesini dinledi, ardından da Walter Finsbury'nin ev telefonunu tuşladı; orada saatin gecenin ikisi olması umurunda değildi. Finsbury, uykulu bir şekilde cevap verip saatle ilgili şikayette bulunurken Sam homurdanarak, hemen uyanıp

kahrolası yataktan çıkmasını, Jerome Newton'un bir fotoğrafını bulmasını ve Sam'in New York'taki dairesine fakslamasını istedi. Sam telefonu kapatırken Brown'un korkunun kontrol ettiği insanlar hakkında söylediklerini anımsadı. Sam da uzun zaman aynı şekilde düşünmüştü. Bu yüzden, Maggie'nin Range Rover'la buradan Amerikalı bir bilim insanı olan, eğer Sam haklıysa, insan klonlamak için yeterli uzmanlık bilgisine sahip Dr. Rossi ile ayrıldığını düşününce korkmamaya çalıştı.

bölüm 26

Çarşamba gecesi – Londra'dan New Jersey'nin Newark bölgesine giden Virgin Atlantic Uçağı

Jerome Newton, Londra Heathrow Havaalanı'ndan, Newark Havaalanı'na doğru uçarken gözlerini kabinin kapalı kırmızı perdesine dikti. Eğer perde açılırsa, üst sınıftan biri onu görebilirdi, gerçi onu tanıyan biri olması ihtimali yoktu. Yine de bir zamanlar onun birinci sınıfın arkasında oturan bir yolcuya bakıp: fakir olman ne kadar da kötü diyeceğini düşündüğü insanların kendisine bön bön bakmasını istemiyordu.

Hodges'in tavsiyesiyle, ailesi Jerome'nin yasal savunmasını ve Amerika'daki masraflarını karşılamayı, daha düşük bir seviyeye indirerek kabul etmişti. Concorde'yi kullanması yasaklanmıştı, birinci sınıf ve Virgin Atlantic'in daha ucuz olan üst sınıfı da. Jerome, Virgin Atlantic'in Premium ekonomi sınıfında oturduğu için kendini aşağılanmış hissediyordu; bunun bir nedeni de Virgin Atlantic'in kurucusu Richard Branson'dan hiçbir zaman hoşlanmamasıydı. O İngiltere'nin P.T. Barnum'uydu, görmezden gelinemeyecek kadar etkili biriydi. Jerome, Virgin'in açılış uçuşuna davet edilen azınlık içindeydi ama Branson'un sirk numaralarını beğenmemiş ve onun servetini kıskanmıştı; aile ve ortaklar tarafından ipoteği kaldırılmıştı. Ve adam her şeye rağmen fazla gülümsüyordu.

Jerome, önündeki gri koltuğun arkasındaki küçük TV ekranında, kaykaya binmek için tıraş olması gereken bir çocuğu izledi. Bu Spaced

adlı komedi dizisinin tekrarıydı. Birileri, çok fazla düşünen bir kızla, hiç düşünmeyen bir çocuğu birlikte kuzey Londra'da bir daireye koyarak servet kazanmıştı. Jerome arkasına yaslandı ve takdire şayan Dr. Felix Rossi'nin, acayiplik sıralamasında Richard Branson'u devre dışı bırakmayı planladığını umarak gözlerini kapadı.

Jerome, Rossi'nin *The Times*'daki makaleyi görmüş ya da haberlerde duymuş olmasını ve şu an telaş içinde Torino Kefeni'ndeki DNA'yı klonlamaya başlamasını umuyordu. Eğer öyleyse, Jerome'nin tek yapması gereken bunu bildiğini belirtmesi ve bir anlaşma teklif etmesiydi.

Virgin'den iner inmez Rossi'yi arayacak, sonra da bir taksiye atlayıp doğruca Mile Müzesi'ne gidecekti.

Çarşamba öğleden sonra – Sam'in dairesi

Sam, yumruklarını sıkarak, Jerome Newton'un fotoğrafının faks makinesinden çıkışını izledi. Finsbury'i bir fotoğraf için iki kere daha aramış olsa da, bir tanesinin gelmesi öğleden sonra bir buçuğu bulmuştu. Artık fotoğraf gelmişti. Sam uzun çeneyi ve Jerome Newton'un ağzının düz çizgisini görür görmez tanıdı. Ardından gözler ve dalgalı saçlar geldi. Şüphesiz bu oydu. Amerikalı bir bilim insanıyla ilgili, *Amerika'da Klonlama* makalesini yazan bu muhabirin, birkaç gün önce Rossi'yi gözetlemeye çalışması tesadüf olamazdı. Sam, internete bağlandı ve klonlama yapanların mikrobiyologlar olduğunu onaylamak için bilimsel gazetelerden makaleler aldı. Rossi de bir mikrobiyologdu.

Makinenin bağlantısı kesilince Sam faksı aldı. Zaten bildiği şeyi öğrenmek için Londra'ya uçmuş ve bir balya para ödemişti. Gerçi, Newton olmasa parçaları bir araya da getiremezdi. Sürüyle mikrobiyolog vardı. Elbette Brown da masrafları umursamazdı. O, bir cevap istemişti. Ölüyü klonlayan Amerikalı bilim insanı kimdi?

Sam her ne kadar cevabı bulduğundan emin olsa da, tereddüt etti ama sadece bir saniyeliğine. Ne denizde geçirdiği üç yılda, ne de Brown'la geçirdiği on bir yılda bir emre itaatsizlik etmişti. Brown onun kaptanıydı. Ne yapacağını bilirdi. Newton'un fotoğrafını yanma alıp

asansöre gitti. Midesinde gerginliğin sebep olduğu bulantıyla dokuzuncu katın şifresini tuşladı. Pahalı asansör kabininin yumuşak hızlanışını hissetti ve aynalarda, yüzündeki perişan ifadeye baktı. Dördüncü katı geçti, sonra beşinci katı. Yükseldikçe kendini daha da rahatsız hissediyordu. Yedinci katta, Sam durdurma butonuna başparmağıyla sertçe vurdu ve Rossi'lerin Range Rover'indeki Maggie'yi hayal ederek gözlerini kapadı. Sam, giderlerken Rossi'nin dalgın kız kardeşinin kızgın ama hizmetçilerinin son derece mutlu göründüğünü kapıdaki yedeğinden öğrenmişti.

Neden?

Sam, kafası karışmış halde, neden böyle hissettiğini merak ederek asansörün butonlarına bakakaldı. Bugüne kadar Brown'dan aldığı bir emri yerine getirmeyi hiç ertelememişti. Buna rağmen tek düşünebildiği, Maggie'ydi. Onun nerede olduğunu merak edince, kendisini yalnız hissetti. Onu, dalga geçtiği için huysuzlanmış haliyle, Graham Smith şapkasıyla hayal etti. Üzerinde önlüğüyle, onu Rossi'lerin solaryum odasından dışarı çıkarırken, holde hafiyelik yaparken hayal etti. Beş yıldır onu tanıyordu. Maggie ona, dünyada hâlâ iyi insanların var olduğunu hatırlatıyordu. Asansörde onu kolundan yakaladığında, Maggie kendini çok savunmasız hissetmişti.

Sam dokuzuncu katın kodunu sildi.

Dairesine geri döndü ve kilerin arkasındaki gizli gözetleme odasına gitti. Rossi'lerin evinin tüm odaları hâlâ zifiri karanlıktı. Acaba neredeydiler?

Kendi başına inisiyatif almayı pek sevmezdi, çünkü daha önce bunu çok yapmış ve sonuç iyi olmamıştı. Sam hayatın şu şekilde daha kolay olacağını öğrenmişti: Çenesini kapalı tutup teslimatı yapan bir adam. Eğer Maggie için endişeleniyor olmasaydı, Rossi'yi şu anda Brown'a teslim ederdi.

Gözetleme odasından çıktı. Belki Maggie sadece yemek ve temizlik yapmak için onlarla gitmişti. Uçak yolcularının kayıtlarında arama yapabilen bir arkadaşına telefon etti. Telefonun açılmasını beklerken, tapu kayıtlarıyla kamu arşivlerini toplayan ve ücret karşılığında internetten bunlara erişim sağlayan bir servise bağlandı.

Cep telefonu çaldı.

"Aradığınız adam burada," dedi kapıdaki yedeği.

"Geliyorum."

Sam, lobiye gitti ve Jerome Newton'u minderli banklardan birinde otururken buldu. Sam'in oradaki son oturuşu, dansçı kızla geçirdiği on beş dakikadan önceydi.

Daha önemli şeyler hatırına, bunu aklından çıkardı.

Newton, Sam'i görünce ayağa kalktı. "Selam. Beni hatırladın mı?"

"Elbette hatırladım. Şimdi neyin peşindesiniz?"

Sam, Newton'un pişman bir ifadeyle bakışını fark etti. "Son karşılaşmamız için özür dilemek istiyorum. Öyle görünüyor ki, ahlaki değerleri olan birisin."

"Önemli değil. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir saatten uzun süredir Dr. Rossi'yi telefonla arıyorum ve ne zaman döneceğini bilen var mı diye merak ediyorum."

Sam çenesini kaşıdı. "Yakında değil."

"Gerçekten mi? Onu arayabilir misin?"

"Rossi'nin valizinde ilginç bir şey olduğunu söylemiştiniz. Neydi o?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Kaşlarını belirsiz bir şekilde kaldırdı ve Newton'un kendisinin bir tehdit oluşturamayacak kadar aptal olduğuna karar verdiğini gördü.

"Onu benim için arar mısın?" diye sordu, Newton.

Sam, işbirliğine yanaşmaz biçimde uzağa baktı.

"Antik bir bezden iplikler vardı. Mutlu musun şimdi?

Sam, göz kırptı. "Ona telefon edemem ama nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?" diye sordu Newton, belirsizlikten acı çekiyormuşçasma.

"Colorado'nun dışına, kayak yapmaya gitti," dedi Sam ve ifadesiz durmaya devam etti. "Bir kulübe kiraladı. Telefonu yok."

Newton içini çekti. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Birkaç ay sonra."

Newton çaresizce baktı. "O kadar uzun mu? Bak dostum, bana yardım etmek istemediğini biliyorum ama onunla acilen bağlantıya geçmem lazım. Gerçekten, acaba..."

Sam öne doğru eğildi. "O dört yüz doların hâlâ sizde olma ihtimali var mı acaba? Ödeyemeyeceğim bir bahse girdim ve..."

Newton hemen cüzdanını çıkardı. Sam'in ellerine bir bloknot ve kağıtla birlikte beş yüz dolar sıkıştırdı.

Sam, yeni kötü yola düşen biri gibi görünmeye çalıştı ama içinden gülüyordu. Milyon yıl geçse, Newton onun yasal sorunlarının mimarının Sam olduğunu tahmin edemezdi. "Size bunu söylediğimi kimse bilmeyecek, tamam mı?"

"Elbette. Ben bir gazeteciyim. Kaynaklarımı açıklamam."

Sam, eski bir arkadaşının, uçurumun kenarında asılı duran kulübesinin yerini kağıda yazdı: Colorado'daki bir dağın, çok çok yüksek-lerinde.

Newton kağıdı aldı ve "Umalım da donarak ölmesin, tabii bu durumda ben de."

Sam sırtına hafifçe vurdu. "Öyle olursa, cenazenize gelirim."

Newton arabayla uzaklaşırken Sam, inanmayarak ona baktı. Torino'da olduğunu duyduğu tek antik bez Hz. İsa'nın olduğu sanılan, Kefen'di. Onun üzerinde, bir fanatiğin klonlayabileceği bir şey var mıydı? Genellikle kafası çalışan ama derinden inançlı ve açık yürekli Maggie'yi, sahip olduğu sağduyudan aniden vazgeçirecek bir şey.

bölüm 27

Öğleden sonra 16:45-Palisades Parkway

Sam, araç havuzundan ödünç aldığı bir Lincoln Town Car'la New Jersey eyalet sınırından tekrar New York'a geçti ve Palisades'teki ilk benzin istasyonunda durdu. Benzin istasyonu, kuzey ve güney Parkway trafiğinin çevresini ayırdığı, ortadaki bir adadaydı. Eline bir Rockland Kasabası haritası aldı ve arabasının koltuğunda göz gezdirmeye başladı. Cliffs Landing'i bulması biraz zamanını aldı. Birkaç mil önce orayı geçmişti.

Rossi'lerin uçağa binmediklerini öğrenmişti ve önce ikinci bir eve ait bir kayıt bulamamıştı. Tam vazgeçip, kredi kartı kayıtlarını beklemeye karar vermek üzereyken, Rossi'lerin ölen bir halaları olduğunu

hatırladı. St. Thomas More Kilisesi'ni aradı ve adını öğrendi: Enea Evans. Birazcık daha iz sürdü ve Rockland Kasabası Arazi Kayıtları Bürosu'nu aradı. Evet, Enea Evans, 200 Lawford Lane, Cliffs Landing'de 16 dönümlük ıslah edilmiş bir parsele sahipti. Siyah deri ceketinin altına bir kılıf takarak evden ayrıldı. Özel dedektiflik yaparken öğrendiği bir şey, bilinmeyen bir yere asla silahsız yaklaşmamaktı.

Sam, haritayı katladı ve güneye yöneldi, tali yola ulaştı, döndü ve kayboldu. Cliffs Landing'de gerçekten sokak tabelası yoktu, yolda gördüğü birkaç isim de haritada gözüne ilişmemişti. Dükkanlar yoktu, benzin istasyonları, herhangi bir resmi bina yoktu. Sadece kapıları kapalı ve otoparkında hiç araba olmayan bir kilise vardı.

Geriye kalanlarsa özel konutlardı. Yarısı, birilerinin bir kolunu, bir bacağını ve gövdesinin bir kısmını verse alamayacağı kadar büyüktü. Diğerleri mütevazı boyuttaydı. Sam bunların sahiplerinin ve onların atalarının burada uzun zamandır yaşadığından bu evleri muhtemelen kolay kolay satmayacaklarını düşündü.

Burayla ilgili en çok dikkatini çeken şey, izolasyon hissiydi. Dolambaçlı tek şeritli bir yol. Bölgenin kendisi kadar eski görünen, yosun tutmuş, dalları ayrık ve gövdeleri kurumuş ağaçlar. Cliffs Landing'de yabancılara hoş geldin diyen hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey: *yine gelin, en kısa zamanda, duydunuz mu?* demiyordu. Landing'in söylediği: *uzak durun, hiç kimse evde yok, eğer kaybolduysanız, arkanıza dönün ve gidin*' di. Çok büyük bir evin etrafında avlu ve saldırgan köpekler olduğunu yazan büyük bir tabela vardı. Çoğu ev sahibi, çit çekme zahmetine girmemişti. Sokak tabelalarının ve görünebilir ev numaralarının eksikliğine rağmen evleri kaldırımı olmayan dar yollar, ürkütücü yaşlı ağaçlar ve bizzat Cliffs Landing'in havası koruyordu. Burada yaşamak muhtemelen harikaydı ama ziyaret etmek öyle değildi.

Sam'in arabası dikkat çekici biçimde hantal hantal, ileri geri daireler çizdi, ta ki bir tabelada şu yazıyı okuyana kadar: Lawford Lane.

O tarafa yol aldı, bu ağaçların ve gizli evlerin arasında, 200 Lawford Lane'yi nasıl bulacağını merak etti.

Hava kararıyordu. Arabanın içinde oturmaktan her yanı tutulmuştu. Acıkmıştı ve tuvalete gitmesi gerekiyordu. Vazgeçerek Lawford

Lane'nin sonuna doğru ilerledi ve bir duvarın dibindeki çimenliğe park etti. Yoldan ayrıldı ve arkasında uzanmış kalın ağaçlar gördü. Burası insanın kendisini rahatlatmak için mükemmel bir yerdi. Erkeklerin çoğunun dışarı işemeyi neden sevdiğini bilmiyordu; belki bölgesini işaretlemekle ilgili gizli bir içgüdüydü. Daha sonra Hudson yönü boyunca ilerledi, ağaçlardan aşağı gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Zemin, gittikçe daha da eğimli hale geliyordu. Tam zamanında, Parkway'a neden Palisades dendiğini hatırladı.

Sam, yüz metrelik bir uçurumun kenarından sadece yarım metre uzakta durdu. Sesini duyduğu şelaleyi kolayca buldu. Şelale, bardaktan boşanırcasına aşağıdaki kıyılara dökülüyor ve Hudson'a doğru akıyordu: Burası Cliffs Landing'deki her çocuğun mutlaka bilmesi ve ziyaret etmesi gereken bir yerdi.

Eğer, Maggie'nin nerede olduğunu ve neden orada olduğunu öğrenmesi gerekmeseydi, burada şelalenin ve nehrin karşısından gelen ışıkların keyfini çıkararak dinlenebilirdi.

Evin yakın bir yerde olması gerektiğini bilerek, ağaçların arasından doğal olamayacak kadar simetrik bir kaya duvar görene kadar uçurumun kuzeyinde ilerledi. Dürbününden bakınca onu daima hayrete düşüren o kayanın, ağaç ve camdan yapılmış evlerden biri olduğunu gördü. Hafif bir ıslık çaldı. Görünürde yapay hiçbir şey yoktu. Burası doğa meraklılarının, çuvalla para harcayarak yaptığı türden bir evdi. Sam, duvarların ardında hiç plastik olmadığından şüphelendi. Belki bir diş fırçası ya da portakal suyu kutusu ama hepsi o kadardı.

Ev, çok güzeldi. Rossi'lerin sahip olabileceği türden bir yerdi. Ama neden camdan duvarları olan evler inşa eden insanlar, herhangi birinin içeri bakabileceğinden endişelenmiyorlardı? Sam yavaşça yaklaştı ve salonda ne olup bittiğini görmeye çalıştı. İçeride bir kadın vardı. Eline bir dergi alıp göz gezdirdi ve bıraktı. Frances Rossi'ye benziyordu ama emin olmak zorundaydı.

Sola doğru evin etrafından dolaştı ve muhtemelen bahçe olan yere geldi. Dış duvarın üzerinde bir sarmaşık uzanıyordu. Sam, bunun kendisini saklayacak kadar kalın olduğunu düşündü. Yavaşça oraya sokuldu, eğilip sarmaşığın arasından etrafı beyaz çakıllarla çevrili balık havuzuna doğru baktı.

Bahçeye bakan Fransız kapıları açıktı. İçeriyi dürbünle bile zor görüyordu. Bir kadın tek başına gölgede oturmuş TV izliyordu. Önce onun kim olduğunu anlayamadı. Bekledi, buranın doğru yer olduğunu onaylama ve yapabilirse orada neler olduğunu görme ihtiyacıyla. O zaman, ön kapıyı çaldığında ne söyleyeceğini bilecekti.

Kapıda bir şekil gördü. Bir erkekti. Adam ışığı yakınca Sam onun Felix Rossi olduğunu anladı. "Onu buldun, Duffy," diye fısıldadı Sam, kendini tebrik ederek. Sonra çiçekli kanepede oturan Maggie'yi de tanıdı. Maggie terlik, pijama ve sabahlık giymişti. Acaba Rossi neyin peşindeydi? Hangi hakla onun yatak odasına böyle giriyordu?

Sinirlenerek, Rossi'nin elindeki tepsiyi bırakışını, Maggie'nin ağzına bir termometre koyuşunu ve bileğinde takılı bir şeye bakışını izledi. Muhtemelen Maggie sadece soğuk almış ya da grip olmuştu.

Bu yanılgı, hemen sonra olan şeyle ortadan kayboldu. Rossi, Maggie'nin yanma oturdu. Maggie sabahlığını çıkardı. Rossi tepsinin örtüsünü kaldırdı, bir iğne aldı ve şırıngasını doldurdu. Sonra Maggie, pijamasının altını biraz aşağı indirip üstünü de yukarı doğru kaldırdı ve arkasını açığa çıkardı. Rossi orayı pamuklu bezle sildi ve iğneyi oraya batırarak içindekileri zerk etti. Sonra da iğne yaptığı yeri yuvarlak bir bandajla kapattı. Her ne yapıyorlarsa, Rossi bunu sanki karşısındaki bir insan değilmiş gibi çok rahat yapıyordu.

Maggie giysilerini düzeltirken Rossi, iğneyi yerine koydu ve kalbi kırılmış gibi başını önüne eğdi.

Maggie onu teselli ederken, Sam sinirle onları izledi. Davranışlarından anladığına göre, Rossi, onu becermiyordu bile. Sam bunu anlayabilir ve bağışlayabilirdi. Onun için kobaydan farksızdı. Onun için endişelenmek yerine, mızmızın biri gibi sızlanıyordu.

Sam, kendine hakim olmaya çalıştı. Hem o burada, sarmaşığın içinde saklanmış ne halt ediyordu ki? Ama gözlerini onlardan ayıramadı. Maggie'nin sevecen sertliği neredeydi? İnsanların onu kandırmasına asla izin vermezdi ve buna Sam da dahildi, o halde bu neydi?

Bu da onu ilgilendirmezdi. Maggie yetişkin biriydi ve kendi kararlarını kendisi verebilirdi. Fakat o bir kadındı ve Sam da bir erkek. Maggie onun ne yaptığını bilemezdi. Bu erkekler sadece iki çeşit olur-

lardı: korumak için elinden geleni yapanlar, en azından savunmasız birini incitmeyenler ve tanıdıkları herkes için tehlike oluşturan, kendini beğenmiş, aşağılık muhallebi çocukları. Sam ne zaman denize açılsa mutlaka gemide her şeyi bildiğini sanan ve zamanlarının yarısında neredeyse gemiyi batıran korkaklardan bulunurdu. Rossi'nin de onlardan biri olduğu belliydi.

Eğer Maggie'ye bu pislikle çalıştığı için bir şey olduysa... Sam kendini, onu kollamak zorundaymış gibi sorumlu hissetti.

Maggie, Rossi'den bir şey rica ediyormuş gibi görünüyordu. Maggie dizlerinin üstünde durup, onun başını kaldırmasına yardım etti.

Sam buna daha fazla dayanamadı. Sam, gençliğinde rıhtımdaki barlarda olduğu gibi aşırı derecede sinirlendi; yalnız bu defa sarhoş değildi ve söz konusu olan arkadaşı, Maggie'ydi. Duvardan atladı, beyaz çakılların üzerinde koşarak geçti ve kahrolası Fransız kapıları yumrukladı.

bölüm 28

Çarşamba akşamı – Cliffs Landing

Kapılar gürültüyle vurulunca Maggie ani bir çığlık atıp hızla ayağa fırladı. Dr. Rossi onun önüne geçip bağırdı. "Kim o? O kapıdan uzaklaş!"

Maggie koşup ışıkları kapattı, kapıdakini görünce gözlerine inanamadı. "Bu Sam Dr. Rossi! Kapıcı Sam!"

"Ne?" Kapıya gitti ve kilitleri açtı. "Nasıl olur..."

Sam kapıdan girdi, Rossi'yi yakasından tuttu ve Maggie çığlık çığlığa bağırırken, onunla yerde güreşmeye başladı, "Sam! Dur! İmdat! Yardım edin!"

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, Frances kapıda belirdi ve çığlık atmaya başladı, "Dur! Hayır! İmdat!"

Sam yumruğunu kaldırdı fakat çığlıklar, Frances feryat figan ko-

şup, kardeşini sürükleyerek kaçırmaya çalışırken, Maggie'nin atılıp, yumruğu inmeden onun önüne geçmesine yetecek kadar duraksattı.

Maggie, Sam'in gözlerindeki vahşi bakışlar kaybolana kadar, "Sam! Sam!" diye bağırdı.

Sam "Pekala, pekala," dedi. "Bıraktım. Üzgünüm. Bıraktım. Tamam mı? Oldu mu?"

Frances dehşetle bakıyordu. "Ama sen, Sam Duffy'sin, kapıcı!"

Sam, köşeye sıkışmış gibi bir bakışla, "Evet," dedi. O arada Rossi, Maggie'yi kendisine doğru çekip kolunu boynuna doluyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye bağırdı Frances. "Buna inanamıyorum."

Sam, püskürerek, "Öyle mi, bebek? Ama kardeşinin Maggie'yi kobay olarak kullanıyor olmasına inanabiliyorsun. Buna inanıyorsun!"

"Ne cüretle bana bebek dersin, seni..."

Dr. Rossi ayağa kalktı. "Buna nasıl cesaret..."

"Hayır, sen buna nasıl cesaret edersin, seni küçük..."

Maggie, kararlı bir şekilde uzanıp Sam'in ağzını kapattı. Sam, şaşkınlıkla ona baktı ve nazikçe elini ağzından çekip homurdandı, "Pekala, pekala."

İki adam birbirlerine ters ters baktılar. Sonra Dr. Rossi gözlerini Sam'den ayırmadan acıyormuş gibi omzunu ovaladı. "Neydin sen eskiden, savunma oyuncusu mu?"

Sam, onu duymazdan geldi. "Maggie, sen iyi misin?"

"Neredeyse kalp krizi geçirecek olmamın dışında mı demek istiyorsun? Evet, iyiyim. Gerçekten. Ben iyiyim. Sen burada ne halt ediyorsun, Sam?"

"Bu mükemmel bir soru Maggie," dedi Dr. Rossi.

"Evet, mükemmel," diye onayladı Frances.

Maggie, Sam'in aniden ortaya çıkışıyla afallamıştı.

"Devam edin Bay Duffy," diye başladı Dr. Rossi; "Bana polisi aramamam için bir sebep söyleyin."

"Ne istiyorsan yap ama bana Sam de, çünkü ben sana Dr. Rossi demeyeceğim."

"Bunun neyi değiştireceğini düşünüyorsun Sam? Ön kapıyı çalıp

da Maggie için olan endişelerini dile getirseydin bunu çabucak konuşabileceğimizin farkında mısın?"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm Ama ona bir sıçan gibi iğne yaptığını görünce bu aklımdan çıkmış!"

Dr. Rossi dışarı, çakıllı bahçeye baktı. "Anlıyorum. Acaba bize oraya neden geldiğini de söyler misin?" dedi, açıkça kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Neden Maggie'yi buna sürüklediğini sormak için."

Dr. Rossi'nin yüzü morardı. "Bu'nun ne olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Biliyorum, nasıl olduğunun bir önemi yok. Bulunduğunuz yeri şu muhabirden gizledim. *Amerika'da Klonlama* makalesini yazan muhabir var ya. Sizi arıyor."

Rossi, buz kesmiş görünüyordu. "Yani yine binaya mı geldi?"

"Evet."

"Ona ne söyledin?"

"Ona Colorado'da olduğunuzu söyledim. Peşinizden gitti."

Dr. Rossi ani bir kahkaha attı. Frances de ona katıldı, onun kahkahası biraz gergindi ama.

"Maggie'ye dönelim," dedi Sam.

"Anlaşılan, hemen yanında oturduğumun farkında değilsin, Sam," dedi Maggie. "Kendi adıma gayet iyi konuşabilirim."

"Maggie, alınma ama bunu ondan duymak istiyorum. O neden buna dahil oldu, Felix?"

"Sadece anlamam için, Sam, eğer sakıncası yoksa burada ne yaptığımı düşündüğün konusunda açık olur musun?"

"Kahrolası Hz. İsa'yı klonlamaya mı çalışıyorsun?"

Dr. Rossi ellerini şaşkına dönmüş biçimde havaya kaldırdı. "Bütün New York bunu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

"Anladım." Dr. Rossi bir karar verir gibi içini çekti. "Sam, dindar biri misin?

"Her Noel ve Paskalya'da ayine giderim."

"Ama Tanrı'ya inanıyorsun değil mi?"

"Sanırım. Ama onu hiç görmedim."

Dr. Rossi elleriyle ceplerini karıştırdı, anahtarları şıkırdatıp "Ben gördüm," dedi.

Maggie, Sam'in "Oh, Tanrım!" diye mırıldandığını duydu.

Dr. Rossi, "Evet" diyerek ona doğru döndü. "Bir çocukken gördüm onu, seni gördüğüm kadar net gördüm. Hz. İsa. Sen geldiğinde Maggie'ye bundan bahsediyordum. Bir araba kazası geçirmiştim ve o oradaydı. Yüzünü bugün de hatırlıyorum. Tekrar gördüğümde, Torino Kefeni'ne bakıyordum."

Odada sessizlik vardı. Sam, bakışlarını Dr. Rossi'den çevirdi.

Frances, "Herkes bu hikayeyi anlamaz, Felix," dedi.

"Ben anlıyorum," dedi Sam. "Siz inanıyorsunuz ki..."

"İnanmıyorum. Biliyorum."

Sam, homurdandı. "İnanmaya hakkınız var. Ben bunu sorgulamıyorum. Bu Maggie'nin..."

Maggie Sam'in omzuna bir yumruk attı. "Sam, mankafalık etme! Hiç kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz. Bunu yapmayı ben istedim. Hayır, bunun için yalvardım. Değil mi Dr. Rossi, Bayan Rossi? Dizlerimin üzerinde sözleşmeyi imzalamak için yalvardım ve..."

"Sözleşme mi?" dedi, Sam.

Maggie, bir an yere doğru baktı. "Evet. Tahminimce bu kadar hızlı gittiğimiz için avukat biraz kızdı ve Bayan Rossi buna tanıklık edememişti. Biz de yeni kopyalar çıkardık ve bugün götürüp imzalarımızı noterde onaylattık. Artık resmileşti." Maggie, onları hâlâ okumadığından söz etmedi. O Tanrı'ya ve Dr. Rossi'ye güveniyordu, bir avukatın söyleyeceklerine değil.

Sam, yumruklarını sıktı. "Dünyadaki hiçbir sözleşme seni bunu yapmaya..."

"Zorlama yok, Sam," dedi. "Sadece ne üzerinde anlaştığımız yazıyor. Bu benim istediğim bir şey."

"Önce hayır demiştim," Dr. Rossi devam etti, "ama sadece Tanrı'nın işini gizemli yollardan yaptığını hatırlayamadığım için. Maggie'nin şey olduğunu..." Felix, durdu.

Frances ve Felix Maggie'ye bakınca, bekaretinden dolayı hissettiği gurur kaybolmuştu. Sam onun namuslu olduğunu mu düşünürdü, yoksa hiçbir erkeğin onu istemediğini mi?"

"Maggie'nin ne olduğunu?" dedi, Sam.

"Bunu söylemek bana düşmez." Felix Fransız kapılara doğru gitti ve dışarı, geceye doğru baktı.

"Ne?" Sam ısrarcıydı.

"Ah, Sam!" dedi Maggie ve gözlerini kapattı. "Bu seni ilgilendirmez!"

Sam ona ters ters baktı. "Maggie'nin ne olduğunu?"

Sam'e açıklamak zorunda olduklarını hissederek, "Tanrının Oğlu'nu taşımaya uygun. Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedi Sam.

"Uygun, Sam. Uygun!"

"Uygun mu? Bu da ne demek?"

Maggie bağırdı, "Ben bakireyim, tamam mı?"

Sam'in ayağa kalkıp, konuşamayacakmış gibi başını sallayışını korkuyla izledi. Sam ceketine uzandı, silahını savurdu. Dr. Rossi'yi duvara itti ve silahı gırtlağına dayadı.

Sam "Seni küçük piç! Seni orospu çocuğu! Bu nasıl bir pislik böyle?" diye bağırdı.

Maggie ve Frances çığlık atarak oldukları yerden sıçradılar. Sam'i çekerek uzaklaştırmaya çalıştılar ama o hiç kımıldamadı.

Maggie, haykırdı. "Sam, dur! Kes şunu! Dr. Rossi'ye silahla saldıramazsın."

"Yapamaz mıyım?"

Frances ve Maggie feryat ederken, Sam, silahı çabucak cebine koyup yumruğunu Rossi'nin çenesine indirdi. Onu yakasından tutup çekti, Felix'in dudağından kan damlıyordu. Yumruk attıktan sonra Sam, silahı tekrar Felix'in gırtlağına dayadı.

"Tanrı aşkına, Maggie, Tanrı aşkına!" dedi Sam tükürükler saçarak. "Sana bunları yapmalarına göz yumup bir de onlara hâlâ Dr. Rossi ve Bayan Rossi diyorsun!"

Maggie, aceleyle, "Dr. Rossi, size Felix dememin sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi boğuk bir sesle.

Gözleri kardeşinin üzerinde olan Frances de, "Bana istediğin zaman Frances diyebilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim, Frances. Gördün mü, Sam? Artık onlara öyle demiyorum."

Eğer o kadar korkmuş olmasaydı, Maggie rahatlayabilirdi. Sam'le onlara ilk adlarıyla hitap etmesi gerektiği konusunda anlaşmıştı ama asıl konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Felix'in kafasına bir silah doğrultulacağını düşünmemişti.

Bir anlığına, adeta uçurumun kenarına gelmişler ve hepsi atlamak zorundaymış gibi, hiç kimse konuşmadı. Orada, alacakaranlıkta, çiçekli kanepenin yanında Sam'in Felix'in beynini uçurup uçurmayacağını merak ederken, Maggie bir şeyin farkına vardı.

Sam Duffy, onu seviyordu.

Belki daha önce hiç kimse sevmemişti onu ama Sam seviyordu. Onu izlerken, Maggie onun, bunun farkında olduğundan şüphe etti. O, beyaz, güzel ya da seksi değildi. Sam'in seveceğini düşündüğü türden bir kadın değildi, ama Sam onu seviyordu.

bölüm 29

Adeta hepsi tek bir akılla düşünüyorlardı. Sam öfkesini dizginlemeliydi. Bunu kendi isteğiyle yapmalıydı. Hepsi bunu bekliyorlardı.

Sam, küfretmemeye çalışıyormuş gibi ağzını buruşturdu. Silahı indirdi, şarjörü çıkardı ve ikisini de masanın üstüne koydu. Bu hareketle verdiği söz, çok açıktı.

Frances, kolu kardeşinin omzunda, sert ve keskin bir sesle "Ne pahasına olursa olsun, ben de seninle aynı fikirdeyim, Sam. Bence bu tamamen korkunç bir fikir, hazırlanmakta olan bir trajedi ve ben en başından beri onları bundan vazgeçirecek konuşmayı yapmak için elimden geleni yaptım."

Sam başını salladı. "Sen mantıklıymışsın o halde, Frances."

Felix, ağzındaki kanı sildi. "Bildiklerini nasıl öğrendiğin konusunda bana bir açıklama borçlusun! Sonuçta bu beni ilgilendiren bir şey."

"Bilmen gerekirse ya da ne zaman gerekirse, o zaman sana söylerim. Ben sadece Maggie'yi buradan götürmeye geldim." Ona döndü. "Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

"Ben gidiyorum, öyle mi?"

"Bu iş tehlikeli olabilir. Buradan ayrılmalısın. Eşyalarını topla."

"Bize söylemediğin ne var?" diye sordu, Felix.

Sam, cevap vermedi.

Maggie, "Cevap ver ona, Sam Duffy, yoksa söyleyeceğin başka bir şeyi dinlemeyeceğim."

Sam, çiçekli kanepeyi inceledi, Maggie'nin, yüzündeki tarafsız ifadeye inanmadığını hissetti.

"Altıncı his," dedi. "Bu tehlikeli olabilir."

Frances, "Sen sadece bir kapıcı değilsin. Sadece bir kapıcı olmakla uzaktan yakından alakan yok, değil mi?"

Sam homurdandı. "Sadece ha. Hem evet hem hayır."

Felix, Sam'le arasındaki mesafeyi koruyordu. İkisi neredeyse aynı boydaydılar ama Sam'in rahat yirmi beş kilo fazlası vardı; ama fazlalığın tamamı adaleydi. "Bu ne demek oluyor?"

Sam, oturdu ve diğerleri de onu izledi.

"Burada potansiyel bir tehlike olduğunu söylüyorsam, bana inanmalısınız demek. Şu sözüm ona klonlama projenizden vazgeçmelisiniz. Maggie için tıbbi olarak tehlikeli olmalı. Bunu ona söyledin mi?"

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedi, Sam'in, bunu kendisinin düşünemeyeceği imasından hoşlanmayarak.

"Sana gelince, Felix," diye devam etti, Sam. "Ölü birini klonlayan ilk bilim insanı olmayı anlıyorum ama Hz. İsa'yı klonlamak da nesi? Kendini gülünç duruma düşürmeyecek misin? Er ya da geç bütün basın kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu öğrenecek. Herhangi bir dokuz ay dolmadan önce bunu anlayacaklar."

"Beni nasıl bulduğunu öğrenebilir miyim?"

"Herhangi bir avukat ya da özel dedektifin kullanabileceği yöntemler, biraz da altıncı hisle"

"Anlıyorum."

"Sen gerçekte bu musun?" dedi Frances. "Bir özel dedektif misin?"

Sam onu duymazdan geldi ve Felix'e cevap verdi. "Hayır, anlamıyorsun. Basın seni bulacak ve sonra da diğerleri. İkinci Geliş'i umursamayan, çünkü ilkini de umursamamış insanlar. On emrin onunu da çiğnemek isteyen insanlar."

"Anlıyorum."

"Böyle söyleyip duruyorsun," dedi Sam. "Ben de sana anlamadığını söylüyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Evde silahın var mı?"

"Hayır."

"Güvenlik sistemin var mı?"

"Hayır."

"Dinleme cihazı araması yaptınız mı?"

"Hayır."

Sam kafasını salladı, kalktı ve kapıya oradan da geriye doğru yürüdü. "Sizin başınıza neler geleceği hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?

"Sen, ne olacağını hissediyorsun, Sam?"

"Burada, ormanın içinde, camdan bir evdesiniz. Hiçbir şey olmasa bile, bir gün duştan çıkacaksın ve odanda dikilen bir paparazzi göreceksin, çıplak poponun fotoğraflarını çekmeye çalışacak. Ve bu sadece başlangıç olacak." Sam, kolunu sallayarak bir hareket yaptı. "Bakın, bin millik alan içindeki, hatta dünyadaki her bir sersem zıplayarak, topallayarak ve sürünerek buraya, şifa bulmayı umarak, Yeni Meryem Ana'yı görmeye gelecek. Maggie'ye döndü. "Bunun için hazır mısın, Maggie'ciğim?"

"Eğer Tanrı bunu isterse... evet."

Sam, inledi. "Bakın, aşırı dincilerin neler yapacağını kestiremiyor musunuz? Bu ormanlarda, 1950'lerin medeni haklar aktivistlerinin kabuslarında gördüğünden daha fazla keskin nişancı olacak. Cliffs Landing polisinin bunun altından kalkabileceğini mi sanıyorsunuz? Burası hıncahınç dolacak. Maggie'ye benzeyen oyuncak bebekler satan insanlar olacak, haç satanlar, sosisli sandviç satanlar olacak. Onun çocuğuna ait bir şeyler isteyen insanlar olacak— dokunduğu bir şey, bir tutam saçı ve başka başka şeyler. Tanrım! Asıl tehdit bu."

"O halde bir güvenlik sistemi kurarız..."

"Silaha ihtiyacınız olacak."

Felix, masayı işaret etti. "Bu evde bulunan ilk ve son silah, işte bu."

"Dinle, Rossi, eğer Maggie burada kalırsa; ki umarım kalmaz, ama eğer kalırsa... benimle anlaşmak zorunda kalacaksın. Sen bir uçurumda yürümek istiyor olabilirsin ama onun seninle birlikte bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Maggie, duyduklarına inanamıyordu.

Felix ona önce sinirli baktı, sonra gözlerini düşünceyle kıstı. "Bu durumda, belki bize yardım edebilirsin. Burada üç hafta kalmamız gerekiyor. En fazla bir ay. Onda sonra her yere gidebiliriz, gerçi ben aslında burada kalmayı tercih ederim ama. Sen bu kasabayı tanımıyorsun. Ben tanıyorum."

Maggie, onun elini tuttu. "Ah, Sam, bize yardım eder misin? Bize üç ya da dört hafta verir misin?"

"Masrafları ben karşılarım, istediğin parayı öderim," diye ekledi, Felix.

"Yapacağımdan değil ama bir aylık süre ne için, Rossi?"

"Ancak o zaman bir çocuk olup olamayacağını bilebileceğiz."

"O senin sorunun. Benim sorunum Maggie. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

"Elbette, Sam," dedi hemen Frances. Felix, Maggie'ye yalvaran gözlerle bakarken, Frances onu bariz bir şekilde sürükleyerek odadan çıkarıp kapıyı arkalarından kapattı.

Maggie, kanepenin bir ucuna oturdu ve eliyle diğer uçtaki mindere hafifçe vurdu. "Yanıma otur."

"Bir kadın bunu söylediğinde genelde başım belada olur."

"Evet, başın belada, Sam Duffy. Yine de otur."

Ceketini ve omzundaki kılıfı çıkararak, etrafa, sanki odayı daha önce fark etmemiş gibi baktı. Maggie bir kere daha, onun bir güreşçi olabileceğini düşündü. Onu yeşil tayt ve pazısında yonca dövmesiyle hayal etti. Zavallı Felix'in kemiklerinin nasıl kırılmadığını merak etti.

Sam, kapalı olduğundan emin olmak ister gibi kapıya doğru baktı ve sonra kendisine söylenen yere, bir dizini kanepenin üzerine koyup, ona doğru dönerek oturdu.

"Maggie'ciğim, seni buradan nasıl götürebilirim? Bu konuda çok hassassın. Buraya ait değilsin." Başparmağıyla Felix ve Frances'in çıktığı kapıyı işaret etti. "Bu iş tam bir karmaşaya dönüşecek."

Maggie, gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. "Beni tanımıyorsun bile, Sam."

"Yanılıyorsun." Eline hafifçe vurdu. "Seni tanıyorum, çünkü insanları tanırım. Her türlüsünü. Beş yıldır senin, arkadaşın olmaya çalışıyorum."

Maggie elini kaldırdı. "Çık git buradan, Sam."

"Öyle demek istemedim... hem, ben bir erkeğim sonuçta. Seks, vazgeçemediğim bir şey ama şu anda ondan bahsetmiyorum. Yani, senden hoşlanıyorum, Maggie. Gerçekten hoşlanıyorum. Bazı günler, senin o binadaki en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Orada neler döndüğünü bilmiyorsun."

Maggie, ona doğru baktı. Bu tek cümleyle, şüpheleri onaylanmıştı. Binada neler döndüğünü o bilmiyordu ama Sam biliyor muydu? Nasıl? İlk sekiz katta, tuhaf ya da skandal türü bir olay yoktu, olsa bilirdi.

"Bay Brown'dan söz ediyorsun, değil mi, Sam Duffy? O halde sanırım gerçekten de, Frances'in söylediği gibi, bir kapıcı değilsin. Bu yüzden mi silah taşıyorsun? Aslında onun için mi çalışıyorsun?"

Sam'in yüzüne, o onaylamayan ifadenin geri döndüğünü gördü.

"Benim yüzümden bir şeyleri örtbas etmene gerek yok. İstemediğim hiçbir şeyi söylemem ben. Bütün tehlike buradan mı kaynaklanıyor? Brown'la ilgili bir şey mi?

Sam, hüsranla parmaklarını genişçe araladı. "Maggie! Tehlike burnunun dibinde. Felix en son ne zaman doğum yaptırdı? İnternette biyografisini okudum. Hayatını onun ellerine teslim edemezsin!"

"Ben ondan memnunum. Ve o DNA'nın kimin olduğundan emin olamayacağımı söylemeye de zahmet etme. Duymak istemiyorum." Kafasını başka bir yöne çevirdi.

Sam, Maggie'nin çenesine uzandı ve yüzünü yeniden kendine döndürdü ama hiçbir şey söylemedi.

Maggie içini çekip "Sanırım anlaman için sana biraz açıklama yapmalıyım," dedi.

Sam, gözlerinde endişeyle başını salladı.

Maggie, dışarı, geceye doğru baktı ama karanlığı ya da çakıllı bahçeyi değil, yirmi yıl önceki çok farklı bir geceyi gördü. Ailesinin evinin etrafında toplanan kalabalığı gördü. Johnson'ların kasabadan defolup

gitmesi gerektiğini haykırıyorlardı. Bu Sam'e uydurma ya da bir dizi film gibi gelebilirdi ama onu bulmaya çalışarak ve buraya dalıp, onun için, Felix'i kafasını uçurmakla tehdit ederek, temel gerçekleri öğrenmeyi hak etmişti.

"Ben, Georgea'nın Macon bölgesinde doğdum. Sana bundan hiç bahsetmiş miydim?"

Sam kafasını hayır anlamında salladı.

"Evet, orada doğdum. Acıklı bir hikayeye hazır ol."

"Neler oldu?"

"Bizler çiftçiydik. Babamın toplam olarak, 1000 dönüm arazisi vardı, ta ki üç yıl süren kuraklığa kadar. Herkes gibi o da bankadan geçinebilmek için kredi istedi ama babam verimli topraklara sahipti. Ne oldu biliyor musun?"

"Kredi vermediler."

"Evet, vermediler. Toprağımız haczedildi. Diğer birçokları gibi, yanımıza üstümüzdeki kıyafetlerden başka neredeyse hiçbir şey almadan, kuzeye göç ettik. Eskiden kendi toprağını süren adam, başkalarının çöplerini taşımaya başladı. Bu onu, üç yıldan kısa bir sürede öldürdü. Sonraki yıl da annemi kaybettim."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Sam, bacaklarını esnetti ve bir araba tarafından ezilmiş gibi arkasına yaslandı. "Ve New York'ta yalnız mıydın?"

"Evet. Bunun ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musun?"

"İnsanlar böyle trajedileri nasıl atlatıyorlar? İrlandalıların da başına gelmişti."

"Benim nasıl yaptığımı söyleyebilirim."

"Nasıl?"

"Tanrı'nın inayetiyle. Arkadaşım Sharmina'nın ve 131. Caddedeki Baptist Kilisesi'nin yardımlarıyla."

Sam başını salladı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Maggie?"

"Hayal bile edemeyeceğin şeyleri atlattığımı söylemeye çalışıyorum. Yani, buna minnettarım, Sam Duffy; ama benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok. Öyle, küçük, savunmasız biri değilim."

"Ne yapacağını bile bile seni burada bırakmamı nasıl beklersin benden?"

"Ben kendimi Tanrı'ya emanet ettim. Beni daha önce kurtaran oydu. Yine kurtaracak."

"Bu mu yani? Bu yüzden mi bakiresin? Bu yüzden mi Felix Rossi'ye yardım etmek istiyorsun?"

Sam'in bakışına bir süre karşılık verdikten sonra, Maggie başını eğdi. Asla bir yalancı olmamıştı ve buna şu anda başlayacak da değildi. Özellikle de ona yardım etmeye gelmiş birine yalan söyleyemezdi. "Kendime söylediğim şey bu. Bazı günler bunun doğru olduğuna inanıyorum. Olduğum şeyin bir adı var. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Nedir?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben sadece yaşlı bir hizmetçiyim, Sam."

Sam, başını hayır anlamında salladı.

"Evet, bu doğru. Ben yaşlı bir hizmetçiyim hem de çirkin olanından."

"Maggie, sen sadece otuz küsur yaşında değil misin?"

"Otuz beş."

"Yaşlı değilsin, çirkin de değilsin. Kendi gözlerine bakma zahmetinde bulundun mu hiç?"

"Eğer gözlerim kendi başlarına olsalardı, evet, birileri fena olmadığımı söyleyebilirdi. Ama anlaşılacağı üzere, geri kalanımla bağlantılılar; düz bir surat, kısa saçlar, ince bacaklar, geniş bir arka taraf ve... Gittiğim her yerde aynalar var, Sam, kör de değilim. Hiç kimse beni Adeline'yle karıştırmaz mesela."

"Adeline'nin cehenneme kadar yolu var!"

"Birçok erkek onun için oraya giderdi, orası kesin. Graham Smith şapkam var ya. Onu taktığında, şapkanın aslında nasıl görünmesi gerektiğini anladım!"

"Canını sıkan bu mu yani? Maggie, böyle konuşma! Kendini böyle yerden yere vurma. Sen öyle değilsin."

"Sana söyleyeyim, beni tanımıyorsun."

"Öyle mi? Bir denizci olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Maggie, Sam'e doğru baktı. "Evet."

Boynundaki bir yara izini işaret etti. "Tayvanlı bir fahişe yaptı bunu."

"Ah," dedi Maggie ve mahcup görünmemeye çalıştı.

"Bildiğim tek şey kadınlardır. Bildiğim diğer şey de erkeklerin çoğunluğudur. Bana gelince, yarı yarıya rezil herifin biriyim, tıpkı senin her zaman söylediğin gibi. Ben amatör seksi severim, Maggie. Tehlikeli fahişelere karşı zaafım var." Güldü. "Aslına bakarsan çok kısa süre önce dişi versiyonumla tanıştım. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim ama tam bir erkek kedi, tıpkı benim gibi. Kötü bir tarafım daha var. Rıhtımda içki içip kavga etmeden duramıyorum. Yılda en az iki kere oraya gidip bunları yapmam gerekiyor."

Maggie, onun dişi versiyonunu düşünürken incindiğini hissetti. "Eğer istersen, uzak durmayı deneyebilirsin sanırım, Sam."

"Sana insanların içini dışını bildiğimi söylüyorum, çukurlarından çatı katlarına kadar ve bazı konularda hiçbir farkları yok. Maggie Clarissa Johnson..."

Maggie gülümsedi. "Göbek adımı hatırlıyor musun?"

"Senin kim olduğunu biliyorum."

Maggie, şüpheyle ona doğru baktı. "Kimim ben?"

"Tayvan'daki o fahişe kadar sert birisin. Onda, sende olan iyi kalp yoktu. O, bilge de değildi, sen öylesin. Ondan bin kat daha cesursun. Sadece bu özelliğinle bile Adeline'den çok çok üstünsün. Senin kendine has bir güzelliğin var. Çevrendeki her şeyin farkına varıyorsun. Beni, kendime güldürüyorsun... sen... sana gerçekte kim olduğunu göstereceğim."

Sam Duffy, tükürükler saçarak konuşmayı bıraktı ve Maggie'yi o kadar hızlı biçimde kavradı ki, kadının kımıldayacak zamanı olmadı. Elini Maggie'nin yanağına koyup onu öptü. Maggie'nin gözleri ilk önce şaşkınlıkla açık kaldı. Ardından gözlerini yumdu ve on dört yıldan sonra ilk kez bir erkeğin ağzının ona bu kadar yakın oluşunun tadını çıkardı. Bu onu hayrete düşürmüştü. Vücudundan bir fırtına gibi geçip, bacaklarının arasında bir tutku seline dönüştü. Sam Duffy onu seviyordu ve her ne kadar tam olarak Maggie'nin beklediği ve asla gelmeyeceğini düşündüğü kahraman modeli olmasa da, öyle görünmeye çalışıyordu.

Maggie onu öptü. Nefes almaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü anlarda bile öpmeye devam etti. Sam'in kirli sakallı çenesinin, onun

pürüzsüz cildine sürtünmesinden zevk aldı. Onun kokusunu içine çekti; teni, tıraş losyonu, deri ceketi ve terinde, ormanın ve tırmandığı duvarın kokusu vardı. Yeryüzünün en seçkin aroması gibiydi bu. Göğsündeki kasları hissetti, omuzlarındaki, kollarındaki... Sam onun elini eline almıştı, o da erkeğin büyük elinin onunkini tamamen sarıp sarmaladığını gördü. Onu öptüğü süre boyunca ve Maggie, dudaklarının her hareketinin ona dokunuşunu ve okşayışını hissederken, dili sıvı alevden bir dal gibi yanıyordu. Erkeğin sertliğini bedeninde hissetti ve ona dokundu; gözlerini yumdu, böylece onun şeklinin güzelliğini hissedebilecekti. Erkeğin ellerinin, bedenini dalga dalga ısıttığını hissetti. Maggie, bu heyecandan duyduğu hazzı yakaladı ve bedeninin hafızasına kaydetti. Gözlerini açıp her zaman onun arkadaşı olduğunu bildiği adama sevgiyle ve hayranlıkla baktı.

"Sam Duffy," diye fısıldadı.

Sam, onun saçlarına doğru inledi ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Sam Duffy."

Sam, "Maggie" diye sızlandı ve kadının iç çamaşırını tutup çekti.

"Artık durmalısın, Sam."

"Hayır." Onu daha da sıkı sardı.

Saçını okşadı ve "Ben sana ait değilim Sam, beni bırakmak zorundasın," dedi.

Sam, ona korkmuş bir bakış atıp onu öptü, gözlerinin içine bakarak tekrar öptü.

Maggie, ilk seferde olduğu gibi karşılık vermedi. Veremezdi. Artık başka eller tarafından tutuluyordu.

bölüm 30

Perşembe öğleden sonra – George Washington Köprüsü

Sam'in arabası George Washington Köprüsü'nden New York'a doğru hızla ilerlerken, duyduğu tek pişmanlık Maggie'nin onunla olmamasıydı. Fikrini değiştirmemişti ve Sam'in değiştireceği yönünde

pek umudu yoktu. Maggie'nin tek yaptığı onu kötü bir vaziyette bırakmak olmuştu.

Sam ona birazcık yalan söylemişti. Ona dokunmanın bu kadar hoş olabileceği aklından geçmemişti. Kendini bırakır bırakmaz, onu içgüdüsel olarak öpmüştü; yalnızca ondan çok hoşlandığı için. Eğer Maggie bilseydi, muhtemelen ondan nefret ederdi ama ortada birinin hisleriyle ilgilenmekten daha kötü durumlar vardı.

Bir yandan da, Maggie bekaretini kaybederse, bu işin bitebileceğini düşünüyordu. Maggie'nin kollarında olmasının, bu kadar güzel olacağını da beklemiyordu. Dansçı kız gibi alev alev yanmıyordu ama her şeyiyle erkeğin yanında oluyordu; sarılmasına, öpmesine, dokunuşlarına verdiği karşılıklar hep doğru yerlerde ve doğru şekildeydi. Tanrım, durmak çok zor olmuştu.

Neden kendini bir kafese kapatmıştı ki hayatı boyunca bir erkeği olmamıştı? Neden çirkin olduğunu düşünüyordu ki? Bildiğimiz manada bir güzelliği yoktu, evet, hatta yanından bile geçmezdi, ama hoş bir görüntüsü vardı; en azından ona öyle görünüyordu. Genellikle kendilerinden nefret eden kadınların başına bir şey gelmiş olurdu. Sam, onun başına gelenin ne olduğunu merak etti. Tecavüze uğramadığı kesindi.

Sam, onun isteklerine saygı duymuş ve sabaha kadar uyumayıp konuşmuş olsalar da, gecenin kalanında ellerine hakim olmuştu. Bu sabah, ona Rossi'nin planına devam etmeye niyetli olup olmadığını sormuş, Maggie de olduğu konusunda ısrar etmişti.

O yüzden Sam de bazı şeyleri halletmişti. Evde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etti. Felix'e en iyi güvenlik sistemini aldırdı. O ayrılmadan hemen önce güvenlik sistemi kurulmaya başlanmıştı. Pencerelerden içeriyi görmeyi zorlaştırmak için perde sipariş etti. Rossi'ye vasiyetnameyi elinden geldiği kadar çabuk halledip, evin kayıtlarından halasının adını sildirip, başka birinin üzerine yapmasını söyledi; onun için hayatını riske ettiğine göre, Maggie olabilirdi mesela.

Bunu söylediğinde, Rossi ona tuhaf biçimde bakmıştı. Sam, bu bakışın ne manaya geldiğini, bir dahaki gelişinde anlayacaktı.

Frances Rossi, önemsiz bir sorun teşkil ediyordu ve bunu hemen anlamıştı. Kardeşini seviyordu fakat yaptığı şeyden nefret ediyordu.

Ne yapacağı kestirilemiyordu. Tartışmalar sırasında genellikle Sam'in ölmesini istiyor ama o, bu nefretin kolaylıkla şehvete dönüşmesinden kuşkulanıyordu. Nitekim bu sabah Sam'in onu ince sabahlığı ve geceliğiyle görmesini sağlamıştı. Bunu muhtemelen bilinçli olarak yapmamıştı. Hormonlar iş başındaydı. Rossi, kendi erkeklerinin kollarında olması gereken iki kadını burada tutsak etmişti.

Bu sabah karşılaştıklarında, Frances'in gözleri Sam'in pantolonunun önünü x ışını gibi taramış sonra da sinirle uzaklaşıp, yine ondan nefret eder gibi davranmıştı. O ince gecelikle harika görünüyordu. Bu, pek yakında arzulu bir kadının, yatağında belireceğini umut etmesine yol açmıştı.

Sam'in hayatı karmaşık bir hale gelmişti artık.

Parkway'dan geri dönerken, genellikle yaptığı gibi suyun üzerindeki ufka ya da Riverside Park'a bakmıyordu. Bir cevap bekleyen Brown'u düşünüyordu. Maggie'nin içinde bulunduğu tehlikeyi aklından çıkaramıyordu.

Saat öğleden sonra üç olmak üzereyken arabayı garaja çekti. Bay Brown'a on bir yıldır ilk defa yalan söyleyeceğinin farkındaydı. Genel tabloya bakınca, Brown'un niyeti iyi ve açıktı, Sam bundan emindi. Bu, arada bir kenarda durup olayı izleyen birinin toza dumana karışmasına engel de teşkil etmiyordu.

Anahtarları arabada bıraktı ve Barakalara gitti. Ortak oda doluydu. Herkes, vazife başında görünüyordu ama hepsi Tiger Woods'un yapmakta olduğu imkansız atışı izliyordu, Tiger'in gözleri lazer gibiydi. Pozisyonunu aldı, topu deliğe gönderdi ve herkes bağırdı.

"Hepiniz birden burada ne yapıyorsunuz?" dedi Sam, kapıdan içeri doğru eğilerek.

"Kış Antika Fuarı'nın açılış gecesi var," dedi içlerinden biri.

"Demek öyle."

Kış Antika Fuarı, Park Avenue'nin 66 ve 67. Caddelerinin kesiştiği yerdeki, Yedinci Alay Cephaneliği'nde kuruluyordu. Şoförlerin ve limuzinlerin en yoğun zamanları, bu tür büyük yardım galaları olurdu çünkü şehirde bulunan kiracıların çoğu bunlara katılırdı.

Sam o devasa kırmızı tuğlalı binayı severdi. Hâlâ, Tiffany ve Stan-

ford White gibilerinin tasarladığı on dokuzuncu yüzyıl tarzı odaları vardı fakat su sızıntıları çok hasara yol açtığı için bunlardan bazıları kapatılmıştı. Bu gece hiç kimse sızıntıları görmeyecekti. Hepsi Drill Room'a odaklanacaktı. Şehrin en büyük açık iç mekanı ve ülkedeki en eski sözde balo hangarı. Doğu Yakası Yerleşim Evi'nin hatırına kişi başı iki bin gibi bir rakam ödemişlerdi. Sam, keşke burada sadece parti yapmakla kalmayıp, binayı ayakta tutmak için de bir şeyler yapsalardı diye düşündü. Orijinal sıvalarındaki sızıntıları ve bunların, günümüzde benzerleri kalmamış olan odalara döküldüğünü görmek üzücüydü. Mirasın haline bakın!

Limuzin programına bir göz atıp aklında, eğer İsa'yı geri getirmeye çalışmak yerine burada, ait oldukları yerde olsalardı programda Rossi'lerin adını da göreceği düşüncesiyle çatı katma yöneldi.

Bay Brown'un gelmesi biraz vakit alınca, Sam da kütüphanede raflarının arasında bekledi. Brown ziyaretçilerinin kitapları incelemesinden hoşlanırdı. Sohbeti, onların ilgisini çeken şeylerle başlatırdı.

Sam, Afrika etiketli bir bölüm buldu ve kitapların kenarlarını okudu. Chinua Achebe'nin *Parçalanma*, Davidson'un *Afrika'nın Kayıp Şehirleri* ve Sam'in üniversitedeyken maruz kaldığı ünlü Afrikalı ve Afro Amerikalı yazarların eserleri. Her ne kadar son birkaç gündür herhangi bir gazete görmemiş olsa da kitaplar, onu konsolosluğa yaptığı gizli mektup teslimatları konusunda daha kendinden emin hissettirmişti. Sonraki rafta siyahîlerin burada ve dış ülkelerde yaşadıkları sosyal sorunları detaylı inceleyen kitaplar vardı. Sam özellikle bir tanesine dikkat etti: *Yolun Başı: Güney Çiftliklerinde Afro Amerikalı Ailelerin Hayatı*. Bir anda Maggie'nin hikayesini hatırladı. Bu ilgisini Brown'un öğrenmesindense kitabın ve yazarının adını ezberlemenin daha iyi olacağını bildiğinden, öyle yaptı.

Bay Brown geldiğinde, kanepede her zamanki yerindeydi. "Merhaba, Sam. Görüşmeyeli çok şey oldu. Senin proje nasıl gidiyor?"

Sam, inandırıcı bir şekilde nasıl yalan söyleneceğini biliyordu fakat Brown da gerçeği ortaya çıkarmayı iyi bilirdi.

"Yüzde 90 ihtimalle bir muhabirin abartısından başka bir şey olmadığını söyleyebilirim. En kötü ihtimalle, bir bayrak dikelim bakalım

kimler selam duracak türünden bir şey. Muhtemelen çılgınca bir dedikodu duydu ve..."

"Bana detayları anlat."

Sam, bunlara girmeden durumu atlatmayı ummuştu. "Muhabir, İngiliz aristokrasisinden ve öylesine bu işi yapıyor ama bunu yaparken de isim yapmak istiyor. İki tane şüpheli hikaye yazdı. *The Times* onu başından savmak üzere. Baskı altında bile isimleri ve kaynağını söyleyemedi.

Sam doğruyu söylemişti.

Brown, kımıldamadan ona baktı. "Ben bir tahmin istemiyorum. Bu konu hakkında, o yüzde onluk bölümü istiyorum."

"Elimde tahminden daha fazlası var. Onunla iletişimde olan adamlarım var. Bu adamın kaybedecek çok şeyi var ve ağzını kapalı tutmakla elde edeceği hiçbir şey yok. Bunu garantiye aldım."

Bay Brown, Sam'e dikkatle baktı. "Adam şu anda nerede?"

Sam bir ürperme hissetti. Brown şimdilik onun sözüne inanmak zorundaydı. Sam, hiçbir şekilde Newton'un buraya geldiğini ona söyleyemezdi.

"Adamlarım önceki gece onunla Londra'da bir araya geldiler."

"Pekala. Yüzde 100 emin olana kadar konuyla ilgilen. Bir şey çıkmazsa, sana başka bir görev vereceğim."

Sam tereddüt etti, Brown'un kimin klonlandığını ya da Rossi'nin Kefen'e erişimi olduğunu bilmediğine şükretti. Rossi'nin yokluğundan şüphelenebilirdi. Brown, bilim insanının aptalca bir şey yapmasını istemediğini söylemişti. Bu ne anlama geliyordu?

"Sizin için klonlama konusunda kimin ne konumda olduğunu ve neler üzerinde çalıştıklarını öğrenebilirim."

"Hayır!" Brown elindeki kitabı bıraktı ve kitap sesli bir şekilde masaya düştü. "Ben o yüzde 10'u istiyorum. Birisinin gerçekten Lincoln'u, Büyük İskender'i ya da her kimse onu klonlama şansı olup olmadığını öğrenmeliyim ve bu bilgiyi kısa zamanda istiyorum. Emin olana kadar, muhabire öncelik ver. Bunun dışındaki her şey ikinci planda, her şey."

Sam'in zihninde can sıkıcı bir şey canlandı: Hz. İsa'nın doğduğunu öğrendiği için erkek çocukların katledilmesi emrini veren Kral

Herod'un hikayesi. Brown neden bu kadar endişeleniyordu? Kim olduğu önemli olmayan bir klonla neden bu kadar ilgiliydi?"

"Kesinlikle," dedi Sam istekli bir ses tonuyla. Geçen on bir yılda daha çok soru sormadığına pişman olmuştu.

Brown başıyla onayladı ve odadan çıktı. Sam, aşağı herkesin kullandığı asansörle inerken, kapının bir şekilde açılmasını ve Maggie'nin görünmesini diledi. Burada, ait olduğu yerde etrafı kolaçan ederken.

Sam, eğer Brown Büyük İskender için endişelendiyse, Hz. İsa'nın klonu için neler düşünebileceğini hayal edebiliyordu.

Düşünmeliydi. Olayların tamamının nereye doğru gideceğini önceden görmeliydi ki iş işten geçmeden müdahale edebilsin. Görünüşe bakılırsa mantık egzersizi ya da en ufak risk bile ona bağlıydı. Rossi ve Maggie çoktan dinsel bir hayal dünyasına girmişti. Frances de muhtemelen, onaylamasa bile kardeşi ne derse onu yapacaktı. Newton, Rossi'lerin nerede olduklarını öğrenirse hemen oraya giderdi. Rossi, işi yüzünden toplum tarafından tanınan biriydi. Yalanlar söylenmediği sürece, kanunlar onu kamuya karşı koruyamazdı. O zaman da Maggie'yi dış dünyadan korumak imkansız hale gelirdi.

Bu kadın ne zaman onun için bu kadar önemli hale gelmişti? Onu her gün gördüğü beş yıl içinde bir zamanda. Daha önce onun gibi çekici ve sakin, aynı zamanda zekasını hile ya da üçkağıt gibi konularda kullanmayan bir kadın tanımamıştı. Üstelik Maggie henüz seks bile yapmamıştı. Ayrıca bir kalbi vardı ve o da kırılabilirdi. Bunun farkındaydı.

Sam, dairesine gitti. Duş aldı. Kapıda geçirdiği, zihnini yatıştıran birkaç saatin ona verdiği hazla, üniformasını değiştirdi. Cliffs Landing'i aramayı düşündü ama sonra aksi yönde karar verdi. Burada dinleme cihazı bulamamıştı çünkü Brown ona güveniyordu. Ama eğer Brown şüphelendiyse, buraya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirdi.

Saat 16.30'da kapıdaki yedeğini gönderip yerine geçti ve kiracıları galaya götürecek ilk limuzinin park ettiğini gördü. Hemen ardından Bay ve Bayan Amsterdam aşağı indi. Bay Amsterdam genç bir emekliydi. Sanat dünyasında milyonlar kazanmıştı; dedikodulara göre özellikle de sanat karaborsasında.

"İyi akşamlar Bay Amsterdam", dedi Sam onların önünden limuzine doğru giderek.

Kapıyı açtı.

Bay Amsterdam karısına doğru baktı fakat kayıtsızca, smokin giyip bir bilete iki bin dolar ve muazzam elbisesine de bunun iki ya da üç katını ödeyerek yapması gerekeni yeterince yapmışçasına limuzinin diğer tarafına yürüdü. Kapı görevlisi onun arabaya binmesine yardım edebilirdi.

Kiracılar, birer birer aşağı inip limuzinlere bindiler. Kadınlar, moda fikirleri yeni değişmiş olduğu için onları vampir gibi göstermeyen tasarım geceliklerinin içinde göz alıcıydılar. Artık, yeniden güzel olabilirdiler. Saçları, hepsi adeta bir ahırda uyumuş gibi görünüyordu. Sam, onların fotoğraflarını yarın sosyete sayfalarında, bir ay sonra da lüks dergilerin parti bölümlerinde görecekti.

Sam'in onların şatafatlı hayatlarında gözü yoktu. Evet, elbiselerinin, saçlarının yapımının, smokinlerin, orkestranın, dekorasyonun ve yemeklerinin masrafını da bağışlasalar yardım mevcut halinin beş katına çıkardı. Ama onlar da insandı, tıpkı kendisi gibi. İncinebilir, kaybolabilir, haklı ya da haksız olabilir, depresyona girebilir ya da hayattan zevk alabilirlerdi. Ya da Rossi gibi sırf zengin oldukları için, garip hayallerini gerçekleştirebilme şansına sahip tamamen birer pislik olabilirlerdi. Maggie'nin ona olan inancı korkutucuydu. Rossi tehlikeli biriydi.

Sam çatı katına doğru baktı ve gerçeği itiraf etti. Brown da aynen öyle biriydi.

Son limuzin de ayrılıp nihayet kapıda yalnız kalıncaya kadar bütün kiracılara gülümsedi. Akşamın karanlığında, Beşinci Cadde'nin kalabalık olmak için fazla zarif olan geniş kaldırımında öylece durdu. İnsan burada, bu şehirde yedi milyon kişi yaşadığını unutabilirdi.

Cliffs Landing'de olabilecek senaryoları hayal etti. Yalnızca Jerome Newton bir tehdit oluşturuyordu. Şimdilik, buraya gelen muhabirin Newton olduğunu öğrenmediği sürece Brown'un Rossi'lerden şüphelenmesi için bir neden yoktu. Zaten Brown da o konuyu unutmuş gibi görünüyordu.

Hangi senaryoyu seçerse seçsin, uzak gelecek kötü görünüyordu. Özellikle de Maggie için. Hayatta kaldığı senaryoların hiçbirinde de pek seks yapacak gibi görünmüyordu. Sonuç olarak; işte olmadığı zamanlar Landing'e gidip Maggie'yi vazgeçirmeye çalışmalı, bunu başaramazsa da, onu korumalıydı çünkü bir gün birisi bunları öğrenebilirdi.

Şansına, her zaman boş zamanlarını buradan uzakta, Molly Malone'nin yerinde arkadaşlarıyla içerek ve Manhattan'm keyfini çıkararak geçirirdi. Brown'un şüphelenmesine mahal vermeden Landing'e gidebilirdi.

Bir taksi yavaşlayıp tentenin önüne park ederken, Sam da kaldırıma gitti ve kapıyı açmaya hazırlandı ama arabanın camı açıldığından içinde smokiniyle Jerome Newton'un oturduğunu gördü.

"Demek, Colorado?" dedi Newton, sırıtarak.

Sam şaşkınlıkla ağzını açtı. "Onları bulamadınız mı?"

"Hayır. Buna şaşırdığına da kesinlikle inanmıyorum."

"Neler oldu?"

"Samimiymiş gibi davranmaya zahmet etme. Sana inanmam. Paramı ne zaman geri alabilirim?"

Sam omuz silkti. "Hemen vereyim mi?" Cüzdanını çıkardı ve aynı beş yüz doları iade etti.

"Senin adın ne bu arada?" dedi, Newton.

"Hickock. Walter Hickock."

"Hickock, öyle mi?" Newton dudaklarını büzdü. "Pekala, Hickock, seni Kış Antika Fuarı'nda göreceğimi sanmıyorum. Ben orada olacağım, kendileri için çalıştığın insanların birçoğu ile birlikte sanırım. Gelememen çok kötü. Hoşça kal." Newton camı kapattı ve taksi uzaklaştı.

Sam, öncesinden daha endişeli bir biçimde arkasından baktı. Newton sinirli olmalıydı ama değildi. Kibarca huysuzlaşmak bu duruma uygun değildi. Şimdi Sam, Jerome Newton'un neden sinirli olmadığını düşünerek endişeleniyordu.

bölüm 31

Cuma sabahı, bir hafta sonra—Cliffs Landing

"Hayır beyefendi, yine biz yaptık," diye fısıldadı Maggie güvenlik şirketindeki adama ve mutfak telefonunu kapattı. Yine kazara bir alarmı tetiklemişti. Bu defa da mutfak kapısını açarak yapmıştı bunu. Cliffs

Landing'de bulundukları bir haftada her şey değişmiş henüz hiçbiri bu değişikliklere alışamamıştı. Neredeyse her gün o, Felix veya Frances, güvenlik şirketinin onları aramasına yol açacak bir şey yapmışlardı. Dahası, ev berbat kokulardan yeni kurtulmuştu.

Sistemi kuranlar havyalarını alıp gittiklerinden beri, çoğu oda yanmış kablo gibi kokuyordu. Onların ardından, pencerelerin dışında çalışmaya gelen diğer bir grubun kullandığı kimyasal madde bu yanık kokusunu öyle bastırmıştı ki, Maggie'nin gözleri yaşarmış, Frances'i de hapşırık tutmuş ve nefes alamadığına yemin etmişti.

Sam, buna değeceğini söylemişti. İlk kez, fiziksel olarak güvendeydiler. Sam'in bilmediği şey ise Felix'in o gider gitmez, Maggie'yi bu kimyasallardan korumak için koku kaybolana dek üç gün boyunca bütün kapıları ve pencereleri açık tuttuğuydu.

"Sen miydin?" dedi Sam silahını indirirken. Dün geceyi ekstra gözetleme ekipmanı kurarak geçirmişti.

"Evet, uyandırdığım için üzgünüm."

"Sorun değil, iş için geri dönmem gerekiyor." Ama hâlâ oradaydı. Silahını kılıfına koyup ona heyecan uyandıran bir biçimde baktı.

"Daha erken. Benimle şelaleye kadar yürür müsün, Maggie?"

"Hava tam aydınlanmadı Sam ve dondurucu bir soğuk var."

"Güneşin doğuşunu izleyebiliriz."

Maggie gitmek istemiyordu ama onunla yalnız kalıp onu konuşturmaya çalışma fırsatını kaçırmamaya karar verdi. Sam'in endişelendiği bir konu vardı ama bunu saklıyordu. Onun binada olan nahoş olaylar karşısındaki tavrından dolayı Maggie'nin de şüpheleri vardı. Ona göre, o binada yaşayan hiç kimse Sam gibi birini endişelendiremezdi, Brown gibi biri hariç.

"Pekala, geliyorum."

Paltolarını giydiler, Sam battaniyeleri aldıktan sonra beyaz çakılları çıtırdatarak dışarı çıktılar. Maggie bahçenin ardındaki güneşin doğuşuna kadar, ölü yaprakların oluşturduğu buzlu halının üzerindeki meşe kozalaklarına ayaklarıyla vurarak Sam'i takip etti. Kış için kürkleri iyice sıklaşmış iki sincap, önlerinden hızla kaçtı. Sağda solda, kalın iğneli her zaman yeşil kalan ağaçların arasından geçtiler. Ama ağaçla-

rın çoğu yapraklarını dökmüştü ve kahverengi heybetli gövdeleri, şafak sökerken gittikçe daha da belirginleşiyordu.

Az sonra şelalenin akan sularının sesini duydular. Sam, getirdiği battaniyeleri yayacak bir yer buldu. Maggie, sırtını bir ağaç gövdesine dayayarak, ondan uzak bir yere oturdu.

Şu anda kontrol Sam'deydı. Onun otoritesi yalnızca laboratuarda ve muayene odasında geçersizdi. Oralara da müdahale etmeye çalışmış fakat Maggie, Felix'in onu bir sineği kovalar gibi oradan uzaklaştırdığını duymuştu.

Bunun dışında Felix, kararları Sam'in almasına müsaade ediyordu. Artık pencerelerden içerisi görünmüyor ve herhangi bir alarmı tetiklemeden evin yanma gizlice yaklaşılamıyordu. Maggie'nin artık kendi adına, milyonlarca dolar değerinde bir evi ve yetmiş bin dolarlık bir arabası vardı. Kendini değişmiş hissediyordu ama sebebi bunlar değildi.

Her gün yapılan iğnelerdeki hormonlardan mı, yoksa ilk gece Sam'in ellerinin her yerinde olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama Sam ile hissettiği tutku sürekli geri geliyordu. Vücudu, var olabileceğini unuttuğu arzularla doluydu. Şu anda, Sam'in yün atkısının sımsıcak duruşunu ve kol kaslarının deri ceketinin üzerinde nasıl baskı yaptığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Felix, her sabah yumurtalarının olgunlaşıp olgunlaşmadığını görmek için testler yapıyordu. Maggie bunu ona testlere gerek kalmadan da söyleyebilirdi. Olgundu ve giderek de olgunlaşıyordu.

Sam adeta aklını okur gibi ona doğru döndü. Maggie onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu çünkü arkası doğmakta olan güneşe doğru dönüktü.

"Nasılsın, Maggie'ciğim? Çok üşüdün mü?" Maggie soğuk şafakta onun nefesini hissedebiliyordu.

"Hayır."

"Gel, seni ısıtayım."

Ellerine uzanıp eldivenlerini çıkardı ve avuç içlerini kendi yüzüne koyup ellerinin arkasını ovmaya başladı.

Buz gibi sabahta, Maggie ellerinden ona doğru bir yıldırım düş-

müş gibi hissetti. Küçük göğüsleri aldığı üreme ilaçlarından dolayı şişmişti. Şu anda göğüs uçlarının paltosuna yaptığı baskıyı hissediyordu.

"Sam, kes şunu!"

Sam kollarıyla onu sarmaya çalıştı.

"Bu kadar yeter, Sam Duffy. Yürümeye geldik, oturmaya değil." Ayağa kalktı ve uçuruma doğru yürüdü. Sam da gülüyor ve battaniyelerle birlikte güçlükle peşinden ilerliyordu.

"Yüzsüzsün, bunu biliyor muydun?" dedi Maggie, Sam ona yetişince.

"Öyleyimdir."

Maggie durdu ve onun yüzüne baktı.

"Neden silah taşıyorsun?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Belki birileri öğrenecek ama şu anda bilen yok. Neden o silahı taşıyorsun? Neden korkuyorsun?"

Sam gülümsedi, "Senden."

Maggie bir öpücükten kaçmak için tam zamanında başını eğdi.

Uçurum boyunca yürüyüp güneşin doğuşunu, ışıkların nehir boyunca parıldayışını izlediler ve Sam'ın Too-ra-loo gibi bir şeyler mırıldandığı bir İrlanda şarkısı eşliğinde şelalenin sesini dinlediler. Maggie şarkının adını hatırlamıyordu fakat güzel bir şarkıydı. Sam'i Skunk Hollow'a götürdü ve tepenin zirvesine çıktılar. Sam ona mezarlığın yanında eski kilisenin temelinin olması gereken yeri gösterdi. Maggie siyahî rahibin sesini duyduğunda Billy Thompson Amca'yı hayal etti, uzun zaman önce, farklı insanlardan oluşan cemaatine hitap ederken.

Billy Thompson Amca, silah taşıyan, atkılı, deri ceketli ve sürekli onu öpmeye çalışan bu beyaz adamı onaylar mıydı acaba?

Ertesi sabah erken saatlerde, Sam'in yokluğunda Maggie salondaki iki kat yüksek camdan dışarı bakıyordu. Adet döngüsünün tam uygun safhasındaydı. Eğer bugünkü testler iyi olursa, bu akşam mümkün olduğunca erken saatte Felix ona, yumurtalarını olgunlaştıracak son enjeksiyonu yapabilirdi.

Öyle heyecanlıydı ki saat 4'ten beri ayaktaydı.

Artık arkası sadece tek taraflı görülebilen cam duvarın diğer tarafında, Felix'i gördü. Pijamasının üstüne bir palto giymiş ağaçların

arasında tek başına yürüyordu. Ya o da heyecanlıydı ya da dün Adeline aradığı için uyuyamamıştı. Frances onunla neredeyse bir saat konuşup durumu açıklamıştı. Felix, Adeline'nin İtalya'da Kuzen Letizia'nın yanında olduğunu duyunca, telefona gelemeyeceğini söylemiş ama kendisine sevgilerini göndermişti. Ne tür bir sevgi olduğunu tahmin edemiyordu Maggie. Ona göre, Adeline'ye çok kötü davranıyordu. Belki de burada kalıp onlara yardım etmediği için Adeline'yi suçluyordu.

Buraya geldiklerinden bu yana başka hiçbir şey olmamıştı. En azından Maggie'nin üzerinde düşünebileceği bir şey. Birkaç defa Frances'i, Sam'e fazlasıyla uzun süre bakarken görmüştü ve Sam da bir ya da iki kez onun bakışlarına karşılık vermişti. Her ne kadar Maggie, Sam'in yakınlaşma denemelerini reddetmeyi sürdürse de, bu onu incitmişti.

Maggie salondan çıktı ve mutfağa gidip, yemek odasını iki kez paspasladığı paspası aldı. Ne toz vardı ne de kir.

Duvardaki art deco saatin 6.00'ı gösterdiğini gördüğü anda Felix'in çalar saatinin belli belirsiz sesini işitti ve koşarak aşağıya, odasına gitti. Temiz bir hastane önlüğü giydi ve sabırsız bir biçimde doğum yatağına oturdu. Kalçaları enjeksiyonlar yüzünden acıyordu.

Felix esneyerek içeri girdi. Paltosu hâlâ pijamasının üzerindeydi.

"Lütfen bugün, o gün olsun," dedi Maggie.

"Günaydın Maggie, kendini iyi hissediyor musun?" Onu laboratuara doğru yönlendirdi, çizelgesini çıkardı, ağzına bir derece yerleştirdi ve neredeyse bakmadan tansiyon aletini koluna taktı. Bir haftadır süren günde iki muayeneden sonra artık birbirlerine alışmışlardı. Dördüncü günde artık muayene öyle rutine binmişti ki, Frances bile gelmekten vazgeçmişti.

Dereceyi ağzından çıkardı. "Ateşin normal."

Maggie bileğine doğru baktı. "Tansiyonum da normal, değil mi?"

Çizelgeye bakmaya devam etti. "Öyle görünüyor, Maggie. Öyle görünüyor. Kesinlikle öncesine göre daha iyi. İyi iş çıkardın."

Öyle olduğunu biliyordu. Midesi yanana kadar çiğ sarımsak yemiş, litrelerce nane çayı içmişti. Ağzına bir zerre olsun tuz sürmemişti. Kızartma tavasına dokunmamıştı bile.

Felix ellerini yıkarken, Maggie de kollarındaki iğne izlerini inceliyordu. On dört taneydiler. Bu on beşinci olacaktı. Felix eldivenlerini giydi, kanını aldı ve laboratuara götürdü.

"İlk kimyager sendin, Lordum," diye fısıldadı. "Kan sonuçlarımı kutsa."

"Estradiyol seviyen uygun" dedi geri dönünce. "Bir de foliküllerinin büyüklüğüne bakalım."

Bu vajinal ultrason anlamına geliyordu. Maggie neşesinden hiçbir şey kaybetmeden duasını değiştirerek bacaklarını yatağın kenarındaki yerlerine koydu. Her zaman maneviyatı baskın bir kadın olmuştu ama bu aralar, bir nehir kadar maddesel hissediyordu kendini. Tepeler ve bayırlar kadar, Cliffs Landing'in ağaçları ve kayaları kadar. Sık sık bu his o kadar yoğun oluyordu ki nefes alamıyor, bir şey düşünemiyordu. Kendini patlayacak kadar olgunlaşmış hissediyor, bu muayenelerin kendisi birer işkenceye dönüşüyordu. Cinsel açıdan Felix'le ilgili hiçbir düşüncesi yoktu ama vücudunun tuhaf durumu ona ihanet ediyordu. Parmağının dokunuşuyla ya da vajinal ultrason probu —bakireler için özel üretilmiş ince bir prob— yüzünden vajina girişinin kasıldığını hissediyordu. En hafif bir dokunuşla bile titriyordu. Rüzgar bile yüzünü ve dudaklarını etkiliyordu. Nehre vuran gün ışığı onu ağlatabiliyordu. Bankın üzerine bir kum kırlangıcı konup cıvıldamaya başlasa, bu da onu neşelendiriyordu. Sam o İrlanda şarkısını mırıldandığında, ona sarılmak istemişti. Yalnızca Tanrı'nın inayeti, ona Sam'in ellerini tam da olması için yanıp tutuştuğu yere koyduğunda engel olmuştu.

"Tanrım uyuştur beni," diye fısıldadı muayene sırasında.

Felix, bu durumu fark etmemiş görünüyordu, fark ettiyse de sadece başını sallayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bu Maggie için küçük düşürücüydü. Hz. İsa'nın ilk annesi Meryem Ana'nın böyle tepkiler vermediğinden emindi.

Felix muayeneyi bitirdi ve bittiğini belirtmek için Maggie'nin dizine hafifçe vurdu.

Önlüğünün önünü kapatıp otururken, Felix'in yüzünde işler iyi gittiğinde asla gizleyemediği o ifadeyi fark etti. "Hazırım, değil mi?"

Felix gülümsedi—bir çocuğun bayram günü gülümsemesiyle, gurur duyan bir babanın gülümsemesi karışımı bir gülümsemeydi bu.

Dünkü akşam yemeği dışında, bütün gününü ve gecenin çoğunu laboratuarda geçirmişti ama eğer yorulduysa bile, artık bu belli olmuyordu.

"Evet, Maggie. Evet hazırsın. Foliküller on sekiz milimetre boyunda. Sana bu gece hCG enjekte edeceğim. Yumurtaları bir buçuk gün sonra alabilirim. Her şey mükemmel!"

Maggie sevinçle ona doğru uzandı ve heyecanla birbirlerine sarıldılar.

"Pekala," dedi Felix dik bir şekilde ayakta durarak. "Şimdi bir karar vermemiz gerekiyor, hatırladın mı? Anestezi uzmanı arkadaşım gelip sana damardan yatıştırıcı ya da epidural blok yapabilir. Seni uyutabilirim ama açıkçası onu buraya getirmek istemiyorum."

"Ben de üzerimde başka birinin çalışmasını istemiyorum."

"Son kararını vermeden önce açıklamama izin ver. Tansiyonun düştü, ortalama düzeyde. Fakat ara sıra olması gereken seviyede olmuyor. Buna kararsız hipertansiyon deniyor. Eninde sonunda kontrol altına alacağız gerçi. Bir de şu var ki, tam anestezinin de epidural bloğun da bazı riskleri var."

"Evet, onları biliyorum."

"Fakat bizim durumumuzda en önemli olan yumurtaların anesteziden etkilenmesi. Yumurtalar için, sana son dakikada lokal anestezi uygulamam ve diğer ilaçlardan vazgeçmek en iyisi, ama bunu hissedersin, Maggie. İdare edebilir misin?"

"Yumurtalara bir şey olmasını istemiyorum. Onları yapmak zaten yeterince zordu."

"Peki, o halde. Çok cesursun. Unutmadan, bunu Sam'e söyleyemeyiz. Bunu, o burada yokken yapmalıyız. Bana güvenmiyor. Hem de hiç."Felix, Maggie'nin doğum yatağının üstüne asmış olduğu, ahşap çarmıha gerili İsa figürüne doğru baktı. "Sam, hayatımda gördüğüm bana hiç güvenmeyen tek insan. Senin çığlık attığını duyarsa, içeri girebilir. Her şey olabilir, getireceği mikroplardan bahsetmiyorum bile."

O, Sam'i düşünmüyordu. "Gerçekten çığlık atacak mıyım?"

Felix, Maggie'ye acır bir şekilde baktı. "Evet. Üzgünüm ama sanırım atacaksın."

Maggie, sesli bir nefes verdi. "Belki de çığlık atmama çalışması yapmalıyım."

"Sadece sana gösterdiğim gibi nefes egzersizleri yap. Ben olabildiğince hızlı davranmaya çalışacağım. Yumurtalarını alır almaz, Kefen'den aldığım hücreleri onlara aktaracağım. Eğer bu işe yararsa, beş gün sonra yerleştirmeyi deneyebiliriz. Vücudunu hazır tutmak için sana başka enjeksiyonlar yapacağım."

Maggie kaşlarını çattı. Kısa zaman sonra, içinde olanları ona söylemek için çok geç olacaktı. Bunu söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Felix onun doktoruydu. Ondan bir şeyler saklama riskine girmemeliydi. Yutkundu ve gözlerini yumdu.

"Felix?"

"Evet?"

"İçimde gerçekten farklı bir şeyler oluyor. Sana bundan söz etmek istiyorum..."

"Ne?" dedi. Felix'in, onun karşısına, tekerlekli taburelerden birine oturduğunu duyabiliyordu. "Sorun nedir, Maggie?"

Gözleri kapalı vaziyette devam etti. "Son zamanlarda kendimi pek de bir bakire gibi hissetmiyorum."

Felix kıkırdayıp, eline hafifçe vurunca Maggie gözlerini açtı.

"Farkındayım ama bu normal. Aslına bakarsan bu iyiye işaret."

"Öyle mi?"

"Normal şartlarda bir kadın vücudu yumurtlama dönemine kadar daha fazla testosteron üretir. Bu, yumurtanın olgunlaşmasına yardımcı olur ve kadını, bu yumurtayı dölleyecek bir partner bulma konusunda cesaretlendirir. Sen şu anda süper yumurtlama ilaçlarının etkisini yaşıyorsun. Bunu sana söylemem gerekirdi. Çabucak geçecektir, özellikle de implantasyon başarılı olursa. O zaman vücudun farklı hormonlar salgılayacak. Şöyle diyen hormonlar: Seks yapmaya ne gerek var, zaten hamile değil misin?"

"Evet, onlar olsun."

"Şimdi, Maggie, bugüne kadar kaçındığımız konuyu konuşmamızın zamanı geldi."

Bakışlarını kaçırdı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Yumurtalarını alırken, bir spekülum kullanmam gerekiyor."

"Peki, artık bana gösterebilirsiniz. Hangisi o?"

Harekete geçmiş bir ördeğin gagasına benzeyen plastik bir aleti eline aldı. Üzerinde bir tutacağa bağlı iki tane ucu vardı. Dehşet verici görünüyordu. "Açık söylemek gerekirse, bir kadını iyi gözlemek için burası açılıyor. Rahim boynunun tamamını görmem gerekecek. Biraz rahatsızlık verecek ama bu küçük boy olanı... buna bakire spekülumu deniyor aslında. Kızlık zarına zarar vermemek için elimden geleni yapacağım."

Maggie irkildi. "Onun artık durmasının bir önemi yok. Oradan bir bebek gelecekse zaten bozulacak. En iyisi, işin başında ondan kurtulalım. Bozun gitsin."

"Pekala, eğer eminsen bir insizyon yaparım."

"Hayır! Kesmeyin, bozun sadece. Tanrı onu öyle olacak şekilde yapmış, bıçakla kesilmesi için değil, Tanrı aşkına. Normal boyda spekülum kullanın gitsin. Olmaz mı?"

"Evet, olur ama çok rahatsız edici olur. Sadece kızlık zarını yırtmakla kalmaz hiç seks yapmadığın için vajina kanalını da genişletir." Onu muayene ettiği için, bunun canını yakacağını biliyordu.

"Ne kadar süre acıyabilir? Bir dakika mı? Sizin orada çalışmanız da, bebeğin gelişi de daha kolay olmaz mı?"

"Evet, çok daha kolay, fakat..."

"O zaman anlaştık. Ama kesmek yok. Sadece... içeri doğru bastırın. İtiraf etmeliyim ki, bin yıl düşünsem bekaretimi bu şekilde kaybedeceğim aklıma gelmezdi."

Sıkıntıyla iç çekerek speküluma doğru baktı. Sadece çok gerektiğinde kullanılan bir tıbbi gereçti. Aniden Felix yanma gelip, elini tuttu. Yüzünde utangaç bir bakış vardı.

"Hissiz biri gibi mi davranıyorum, Maggie? Muhtemelen bekaretini içinde aşk olan bir durumda kaybetmek isterdin. Her kadın öyle ister. Eğer başka birini klonluyor olsaydık, aptalca davrandığımı söyleyebilirdim. İlk seferin doğal yoldan olmalı çünkü bu senin hakkın."

Maggie speküluma baktı, o gece Sam'in ne kadar harika hissettirdiğini hatırladı. Vücudu onun için yanıp tutuşmuştu ama bu sadece Felix'in verdiği hormonlar yüzünden değildi. Doğum yatağının üzerindeki haça bakınca dizlerinin üstüne çöküp dua etmek istedi.

"Başka şartlar altında, tam olarak güvendiğin biri var mı diye sorardım," diye devam etti Felix. "Alınacak önlemler konusunda çok dikkatli olmaya istekliyse, buraya gelip seninle olabilir. Yaptığın fedakarlığın farkında olduğumu bilmeni isterim."

Maggie yere doğru baktı. "Hiç kimsem yok, Felix, yani bunun için endişelenme."

"Güzel. Evet, bunu söylemiştin." Maggie'nin elini bıraktı.

Telaşla ekledi, "Hayır, öyle biri olsaydı iyi olurdu demek istemedim. Demek istediğim, bu durumda spekülum..." Tekrar elini tuttu fakat kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu. "Hem tıbbi hem de duygusal açıdan ideal olan bu değil, evet. Yani, sen Meryem Ana değilsin, normal, modern bir kadınsın." Felix kıpkırmızı olup ondan uzaklaşarak, aletleri kurcalarken Maggie onu izledi, ona hayran kalmıştı. Pijamasının üzerinde olduğunun tekrar farkına vardı. Cesaretini toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu fakat aniden geri döndü.

"Maggie, şartlar farklı olsaydı bunu nasıl yapacağımı bilmeye hakkın var. Bunu sana yaptırmak yerine, ben yapmaya istekli olurdum, bundan gurur duymazdım ama senin ilkin olurdum; eğer klon Hz. İsa'dan başkası olsaydı." Bir şey hatırlamış gibi alnına dokundu. "Ah, özür dilerim. Bu gayrimeşru cinsel ilişki olurdu. Yani..."

Maggie ona bakakaldı, gözleri kısılmıştı. Felix, görev raporunu açıklamaya çalışan yüzü kızarmış bir asker gibi görünüyordu. Güzel bir asker evet, ama Maggie onu her zaman çocuksu bulmuştu. Geçen hafta Maggie'nin Sam'le arasında geçenler hakkında bir bilgisi olmadığı açıktı. Maggie kendini tutamadı. Kahkahayı patlattı. O kadar şiddetli güldü ki geriye doğru, muayene masası olarak kullandıkları doğum yatağına düştü. Maggie, duramıyordu. Felix'in yüzünde gördüğü ıstıraplı ifade bile onu durduramamıştı.

"Sorun yok," dedi tıkanmış bir halde. "Kendimi kandırılmış hissetmiyorum. Mutluyum, Dr. Rossi. Yani Felix."

Maggie, ona güldüğü için kendini korkunç hissederek oturmaya çalıştı, fakat duramıyordu. Yıllar yılı kendisine dokunacak bir erkek bulmaya çalışmıştı, ama şimdi tekliflerin sonu gelmiyordu; gerçek ya da teorik. Sam da Felix de, onun vücudunun alev alev yandığını ve

verdiği tepkileri görmüşlerdi. Maggie bununla ilgili dikkate değer bir şey olduğunu hissetmişti —temel bir şey— insanoğluna miras kalmış garip bir tür nezaket, hizmetlerini kadınlara bu şekilde sunmak zorundalarmış gibi. Şu andan itibaren kocalarının cenazelerinde, gözlerinde hâlâ yaşlar olan dul kadınlarla yatmaya çalışan adamlara farklı bir şekilde bakacaktı. Belki de her şeye rağmen o kadar da kötü insanlar değillerdi. Belki de bir şey onları, penislerini çıkarıp yardıma koşmaya programlamıştı.

Felix, sessizce kapıya doğru yönelerek odadan çıktı. Maggie, odasına gidip de beyaz demir işlemeli yatağına kendini atarak, yüzünü yastığa gömüp ağlamaya başlayana kadar gülmeye devam etti.

O gece Sam geldiğinde, ona son enjeksiyonun yapıldığını söylemedi. Otuz altı saat içinde Felix'in yumurtalarını alacağını ve teknik olarak artık bakire olmayacağını da söylemedi. Onun yerine hep birlikte New York'taki *Fabulous Food*'dan gelen, Sam'in kredi kartı kaydı olmaması için Felix'e nakit ödettiği pahalı ve kaliteli bir akşam yemeği yediler. Bu yüzden Sam, Felix'i bankaya götürüp getirmişti. Herhangi birinin kredi kartı kayıtlarına ulaşabileceğini söylemişti.

Maggie, Rossi'lerin kapı görevlisi ve hizmetçileriyle birlikte yemek yemeleri hakkında bir şaka yapacaktı ama söylendiğinde eğlenceli geleceğinden emin olamadı. Sam'in bu gecenin gerçekleşmesine izin vermesine şaşırmıştı. Başta şiddetle itiraz etmiş ama Frances doğru dürüst bir yemek yemeye hasret olduğunu söylemişti. *Fabulous Food*'dan yemek getirtmek Sam'in fikriydi. Herkes biliyordu ki, Tanrı'nın bir yemek şirketi olsa, bu *Fabulous Food* olurdu. Daha da önemlisi, müşteriler hakkında boşboğazlık etmek onlar için cinayet ya da tecavüz kadar büyük bir günahtı. Mutfaklarında çalışan FF şefi, bir şef gibi giyinmişti. FF garsonu onlara servis yaparken siyah bir kravat takıyordu. Maggie'nin tuzsuz sebzeli balık çorbası, beklendiği gibi, tanrısaldı. FF gittikten sonra, hepsi kahvelerini kaya terasta içtiler. Dış mekan ısıtıcıları sayesinde ocak havası onları üşütmemişti. Hudson nehrine doğru baktılar ve ormandaki gece hayvanlarının seslerini dinlediler. Terastaki sahte gaz lambalarından birinin altında Maggie, Frances'in Sam'in fincanına kahve doldururken ona yemek için teşekkür ettiğini ve baştan çıkarıcı şekilde ona hafifçe dokunduğunu gördü.

bölüm 32

Pazar sabahı – Cliffs Landing

"Maggie, ne zamandan beri ayaktasın?"

Felix onun mutfakta şarkı söylediğini duyunca korku ve merakla karışık bir saygı duymuştu, "*Tatlı küçük çocuk İsa. Doğurdular seni bir ahırda. Tatlı küçük kutsal çocuk. Bilemediler kim olduğunu senin.*" Böyle bir günde, bunu başka bir işaret olarak algıladı.

Maggie, elindeki, paslanmaz çelik buzdolabını parlattığı bezi indirdi ve buzdolabının pırıl pırıl parlayan kapısına doğru eğildi.

"Bütün gece!"

"Ah, hayır. Çok yorulmuş olmalısın."

"Yoruldum. Tam da bugün. Sam'in dikkatli olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama kiliseye gidemez miyiz, sadece bugün? Bana çok faydası dokunurdu. Eğer yemek yiyemezsem..."

"Yemek yemedin değil mi?" dedi, Felix.

"Gece yarısından sonra yemememi söyledin ama eski bir laf vardır bilir misin: *Uyuyamıyorsan, yemek ye. Yemek yiyemiyorsan, uyu.* Ben ikisini de yapamıyorum, bari izin ver de ruhumu yatıştırayım."

Felix de iyi uyuyamamıştı. Bu öğleden sonra ellerinde, ya başarılamamış bir proje ya da bir kültür kabında Hz. İsa'nın ön embriyosu olacaktı. Maggie'ye doğru gitti ve cesaret verici biçimde gülümsemeye çalışarak önlüğünü çözdü. Oldukça yardımcı ve cesur olmuştu fakat bugün onun için zor bir gün olacaktı. Elini tuttuktan sonra mutfak kapısından çıkıp Lawford Lane'nin sisli sabahının içinde gizlenmiş sessizliğine doğru yürüdüler.

Kilisenin olduğu anayola geldiklerinde hâlâ bir çift gibi el eleydiler, çünkü bugün bir bakıma öyleydiler. Az sonra, inşa edildiği 1863'ten bu yana hemen hemen hiç değişmemiş Presbiteryen Kilisesi'nin önündeki yarı daire şeklindeki çimenliğe geldiler. Sağ taraflarında yapraklarını dökmüş yaşlanmış bir ladin vardı. Sol taraflarında yaşlı bir meşe duruyordu. Gövdesi yaralanmıştı ve Hudson Nehri Vadisi meşeleri gibi

ürkünç dalları vardı. Felix küçüklüğünde ona tırmanır, Başsız Atlı'dan kaçıyormuş gibi oyun oynardı.

Cemaat üyeleri, ilk ayin için üç saat içinde çimeni çevreleyen çakıl döşenmiş araba yolu üzerinden geleceklerdi. Felix buraya nadiren gelirdi ama bu küçük beyaz kiliseyi severdi. Kocaman üçgen beşik çatısının üzeri arduvaz kiremitlerle kaplanmış, iki yanında da dörder alınlık penceresi vardı. Çan kulesi de çatının ardında, sütunlar üzerinde yükseliyordu. Dış dehlizin gotik tarzdaki kavisli ikili kapısını, orijinal demir menteşeler ya da dekoratif kopyaları destekliyordu. Kapılar kapalıydı.

"Burada kimse yok dedi," Maggie.

"Ah, evet."

Felix, yandaki kapıya giden yolu ona gösterdi. Çocukken birçok pazar sabahı, utandırıcı bir kaza sayesinde arkadaş olduğu, Muhterem Calvin Prickett'i ziyaret etmek için buraya gelirdi. Felix, on dört yaşında olduğu yaz, hissettiği suçluluk duygusuna rağmen, buralı bir kızın elbisesiyle onu baştan çıkarmasına müsaade etmişti. Papaz onları yakalamıştı. Hiç kimseye söylemedi, ama onları her pazar sabahı oraya davet etti. Odasında onlara İncil'den kıssalar ve harika hikayeler anlatırdı.

Felix ve Maggie, "Merhaba, merhaba?" diye seslenerek zemini hah kaplı dar bir koridora girdiler.

"Arka taraftayım," dedi bir erkek sesi.

Yaşlı Cal'ı ofis masasında buldular. Tıpkı Felix'in gençliğindeki haline benziyordu. Haki pantolon, ekose gömlek. Aradaki tek fark kırışıklıkları ve beyazlamış saçlarıydı. İçeri girdiklerinde o da ayağa kalktı.

"Felix, bir pazar sabahı erken saatte bu kapıdan girdiğini görmeyeli otuz yıl oluyor. İçeri buyurun."

"Teşekkürler, Cal. Vaktin varsa, konuşmak istiyorduk."

Biraz şaşırmış bir bakışla, evet anlamında başını eğdi. "Elbette, haydi kiliseye geçelim."

Onu takip ettiler ve mihrap yolundan içeri girdiler, org sol taraflarında, üç sıra kırmızı minderli koro koltukları sağ taraflarındaydı. Ortada sade tahta bir masa ve onun üzerinde de gümüş bir hacın iki yanında iki mum vardı. Vitray camlardan sızan soluk ışık, kilisenin

dar orta bölümündeki on tane minderli ahşap sırasını gölgede bırakıyordu. Felix, Cal'ın bir düğmeye bastığını duydu ve oda görünür hale gelirken, orgun boruları da dramatik bir biçimde aydınlandı.

"Cemaatin içinde tiyatrocular var, anlarsınız ya," dedi Cal, Maggie'ye. "Gayet iyi, değil mi?"

Maggie evet anlamında kafa salladı ve Cal, Felix'e oturmasını işaret ederken, mihrabın hasır iskemlelerinden birine oturdu. Landing'deki insanlara has biçimde arkadaş kalmışlardı—saygılı bir mesafede ama nezaketle. Felix tereddüt ettiyse de, Maggie'nin yüzündeki arzu anlaşılır haldeydi. Kutsanmış hissetme ihtiyacı hissediyordu, Felix de öyle.

"Bana rahatlıkla her şeyi anlatabilirsin, Felix," dedi, Cal bir papazın sezgisiyle. "Söyleyeceklerin bu odadan dışarı çıkmaz. Bunu biliyorsun."

"Her şeyi mi?" dedi, Maggie.

Felix, kafa salladı ve oturdu.

"Imkansız olan bir şey yaptım, Cal. Bilim dünyasını şaşkına çevirecek, en itibarlı gazetelerde yayınlanmamı garanti edecek ve istersem bana ödüller, mükafatlar kazandıracak bir şey. Birbirinden farklı birçok memelinin klonlanmasında yüzde elli başarı kaydettim. Antik bir DNA aldım ve onu da başarıyla kültürledim. Buradaki evimin laboratuarında canlı hücreler var."

Sessizdiler.

"Tebrik ederim, Felix. Kulağa gerçekten bir dönüm noktası gibi geliyor. Şaşırdım mı? Hayır. Burada, Landing'deki herkes senin bir dahi olduğunu biliyor."

Yeniden bir duraksama anı oldu.

"Bu bir insan DNA'sı, Cal. Bugün Maggie'nin yumurtalarını alacak, her birinin hücre çekirdeğini çıkaracak ve yerine antik DNA'da bulunan bir hücreyle değiştireceğim. Aslına bakarsan birkaç tane yapacağım ve bir tanesinin beş gün boyunca hayatta kalmasını umacağım. Ardından onu Maggie'nin rahmine yerleştireceğim. Bir hafta ya da muhtemelen on gün sonra, hamile olup olmadığını göreceğiz. Eğer öyleyse, bir insanın klonunu taşıyor olacak."

Felix, Cal'ın ayağa kalkarken nefesini verdiğini duydu. "Anlıyorum. Bu fevkalade." Mihrapta belli belirsiz yürüdü. "Kesinlikle fev-

kalade. Şaşırdım mı? Evet, şimdi biraz şaşırdım." Maggie'nin önünde durdu. "İlk klonun annesi olacaksın demek... hem de antik bir insanın öyle mi? Fevkalade." Felix'e baktı. "Bu riskli değil, değil mi?"

"Biraz. Ama oluşacak risklere karşı hazırlıklıyız," dedi, Felix.

Cal, dolaşmaya devam etti. "Bu olağanüstü bir şey. Yine de, açıkça görülüyor ki bunu tartışmalıyız... mm, bunun etiğini, elbette." Dedi ve durdu. "DNA ne kadar eski demiştin?"

"Çok eski."

"Kro magnon kadar eski değil, değil mi?"

"Hayır, hayır. O kadar değil."

Felix, Cal'ın bunu anlatmak için doğru insan olduğuna daha da emin oldu çünkü sadece ruhsal bir rahatlamaya ve onun dualarına ihtiyaçları vardı. İlk *CNN* hikayesinden bu yana fırsat pencerelerinin azaldığını biliyordu. Adı geçmemişti ama muhabirler bir gün onu bulacaklardı. Sam'in gelişini kendisinin ve Maggie'nin dualarına verilen ilk cevap olarak görmüştü. Belki Cal da ikincisiydi.

Felix "Cal, Hz. İsa'ya gerçekten inanıyor musun?" diyerek papazın yüzünü inceledi. "Yaşadığına, bir bakireden dünyaya geldiğine, çarmıha gerildiğine ve kısaca hayata geri döndüğüne?"

"Ah" dedi Cal, anlamış gibi ama Felix anlamadığını biliyordu. "Bu soruları İsa'yı yüreğimizde hissetmek için cevaplamamız gerekmez mi? İsa aynı zamanda bir paradigmadır."

"Paradigma mı?" dedi, Maggie.

"Sevginin, toplum sevgisinin paradigması. Muhtaca ve düşküne yardımın, paylaşmanın. Başkalarını da kendimizi sevdiğimiz gibi sevmenin."

"İsa, aynı zamanda bir insandı," dedi, Felix. "Buna inanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum. Olağanüstü sevgi dolu bir insandı."

Felix, ellerini kavuşturdu, konuşmak istiyor fakat korkuyordu. Maggie'ye baktı, cesareti kaybolmuştu ve fısıldadı, "İstersen ona söyleyebilirsin."

Maggie mihrabın arkasına doğru vitray camdaki melek başı figürüne baktı. "İsa geri dönüyor," dedi.

Cal gülümsedi. "Evet öyle. İncil der ki.."

Felix araya girdi. "Kendisinin kefeni olan Torino Kefeni'nden DNA aldım. Çarmıha gerilme sırasında vücudunun kendini onarmaya çalışırken ürettiği alyuvarlardan elde ettim. Klonlayacağını şey bu. Onu, ölümüne neden olan yaralardan yeniden meydana getireceğim. O, Hz. İsa'nın annesi olacak."

Cal, kaygılı bir kahkaha attı. "Öyleyse ben de beyaz atıma binsem iyi olur." Karşısındakiler gülmeyince, gözlerinde bir şaşkınlıkla sustu.

"Bu doğru," dedi, Maggie. "Onu geri getireceğiz."

Cal, ellerini başına koydu, gözleri kısıldı. "Bu mümkün mü? Mümkün değil."

"Mümkün."

Cal, kararlı bir biçimde elleriyle bacaklarına vurdu. "O halde bunu yapamazsınız. Yapmamalısınız. Bu... bu küfre girer. Yapay bir İkinci Geliş yaratamazsınız. Kefen'in gerçek olduğundan emin olan var mı? Siz emin misiniz? Tabii ki değilsiniz."

Felix, "Gerçek. Biliyorum."

"Tanrı yeryüzünde ne isterse onu yapabilir," dedi, Maggie. "Neden İsa'yı geri getirmek için bizi kullanmasın?"

Cal ayağa kalktı. "Papanız bunun hakkında ne düşünüyor? Kefen onun değil mi?"

"Torino'da, Peder Bartolo adındaki bir rahiple bağlantım var ama onun bundan haberi yok."

"Ben de öyle olduğunu düşündüm," dedi Cal, "yoksa onun da söyleyecekleri olurdu, bundan emin olabiliriz. Felix, eğer bu bir şakaysa..."

"Hayır, değil. Böyle bir konuda şaka yapmam."

"Bizim için dua eder misiniz?" dedi, Maggie. "Lütfen, bizim için dua edin." Kırmızı halının üzerinde diz çöküp birleşmiş ellerini yukarı kaldırdı. "Bizi kutsa, olmaz mı, Cal?"

Cal, sadece onlara doğru baktı.

Felix orga oturup kapağını açtı. Borular havayla dolarken içini çekti. Flüt butonuna bastı ve en alttaki klavyeden koro kağıdındaki bir akordu çaldı. "Beni uzun zamandır tanıyorsun. Yalan söylemem."

Cal, "Bundan fikrinizi değiştiremeyeceğimi mi anlamalıyım?

Bunu konuşmamız için sizi geciktiremez miyim? Ne olursa olsun bunu yapacak mısınız?"

Felix, Ave Maria'nın giriş notalarını çalarak fısıldadı, "Evet." New York'ta çocukken papaz yardımcısı olduğu zamanları hatırlayarak, klavyeye doğru eğilip ona hafifçe dokunmaya başladı. Ave Maria'yı çaldıkça yüreğinin dolduğunu hissetti. *Selam sana Meryem. Ave Maria. Selam sana Meryem.* Elbette bunu hatırlamıştı. Cal'ın, yüzünde ifade edilemez bir endişeyle Maggie'ye doğru gittiğini gördü. Cal'ın onunla birlikte diz çöküşünü ve dua etmek için ellerini birleştirmesini izledi. *Ave Maria. Selam sana Meryem. Ave Maria.*

Cal onları çimenliğe kadar geçirirken sabahın sisi, kilisenin içinde Cal ve Maggie dua ederken onları saran kutsal his gibi sarmalamıştı. Felix, Cal'ın ikna olmadığını biliyordu ama doğru olma ihtimaline karşı dua etmişti.

Cal, Felix'in elini sıkarken, "Ne zaman yapacaksın bunu?" dedi.

"Öğlen. Her şey yolunda giderse, yarım saat içinde elimde en az bir tane canlı ön embriyo olur."

Cal bir elini Felix'in omzuna koyup "O zamana kadar ikiniz ve hepimiz için dua edeceğim," dedi.

Eve dönünce, Felix laboratuarı temizleyip gereçleri sterilize ederken, Maggie ve Frances de doğum odasını ovalayarak temizledi. Frances, Felix'i vazgeçirmek için son bir gayret daha gösterdi. Ama işe yaramadı.

Öğle vakti, Felix ve kız kardeşi ameliyat önlüklerini giyerken, Maggie de temiz bir önlük giydi. Enfeksiyonu ve kirlenmeyi önlemek için hepsi, maske ve başlıklar takmışlardı. Felix ellerini temizledi —üç dakika süren yıkamanın ardından üç dakika da fırçaladı— sonra da ellerini Frances'in tuttuğu temiz bir ameliyat önlüğünün içinden geçirdi. Ellerini, onun açtığı eldivenlerin içine soktu.

Doğum yatağının ön tarafının altına bir tepsi yerleştirilmişti. Maggie, isteğini yerine getirecek spekülüma kaygıyla bakarak yatağa uzandı.

Felix sakin ve hazırdı. Maggie'nin de öyle olmasını umuyordu. "Maggie, emin misin? Değilsen, bakire spekülumuyla halletmeye de çalışabilirim."

"Eminim. Kurtulun şundan."

"Frances, Maggie'nin elini tutar mısın?"

Maggie güldü. "Teşekkürler Felix ama sakıncası yoksa kızlığım bozulurken bir kadının elini tutmak istemiyorum."

Felix de onunla birlikte gülmek istedi ama yapacağı işin bir anlığına acı vereceğini biliyordu; belki de daha uzun süre. Spekülumu tepsiye geri koydu. "Maggie, lütfen önce bir kesi atmama izin ver, olmaz mı? Öyle daha kolay olur."

"Hayır, sana söyledim. Yap gitsin. Bizi engelliyor. Ben hazırım. Devam et. Yap şunu."

Maggie yatağın kenarlarını kavrarken, Felix uzun bir soluk aldı ve spekülumu zorlamadan gidebildiği kadar derine soktu. Maggie, beklediği gibi kaçındı.

"Şimdi derin derin nefes al, derin derin. Önce keskin bir acı ardından açıldığında da bir rahatsızlık hissedeceksin. Rahatlamaya çalış. Eğer rahatlayabilirsen çok daha kolay ve çok daha acısız olur."

"Devam et diyorum sana," dedi. Sesi sabırsız gibi gelse de, hissettiğinin gerçekte korku olduğunu biliyordu.

Maggie fazlasıyla gergindi ama zamanları tükeniyordu. Felix spekülumun pozisyonunu kontrol ederek onu itti.

Maggie'nin çığlığı öyle acıklıydı ki Felix durdu. Eğer Sam burada olsaydı, içeri dalar ve birini vururdu. Ama Felix, eğer gecikirse daha da kötü olacağını bildiğinden sadece bir an tereddüt etti. Spekülumun tamamını içeri soktu ve plastik çeneleri açmak için yayları serbest bıraktı.

Maggie avazı çıktığı kadar bağırdı. Artık bitmişti.

"Tanrı seni kutsasın, Tanrı seni kutsasın," diye fısıldadı ve Maggie'nin içini, kan izleri tepsiye doğru akacak biçimde hızlıca yıkadı. Maggie'nin ellerinin yatağın kenarında tir tir titrediğini gördü.

"Ah, Felix, bir şey yapamaz mısın?" diye yalvardı Frances.

"Dayan Maggie, dayan," dedi, Felix. "Yolu yarıladık."

Eline bir iğne aldı ve bir ölçü xylocaine enjekte ederek serviksini uyuşturdu. Sonra da vajinal ultrasonu aldı, kenarındaki uzun bölümde bir iğne vardı ve onu içeri soktu. Monitöre bakarak Maggie'nin vaji-

nasının pembe renkli üst duvarında iğneyi ilerletirken yeniden çığlık attığını duyunca dişlerini gıcırdattı. Elbette çığlık atmaya hakkı vardı. İş artık kolaylaşmıştı. Hafif bir emme işlemi şişkin foliküldeki sıvıyı çekecekti, sonra bir daha ve bir daha yapacaktı. Oradakilerin sayısını görünce çok mutlu olmuştu. Şırıngayı dikkatlice tepsiye bıraktı ve ikincisini doldurdu.

"Hazır mısın, Maggie? Şimdi alıyorum."

Yatağın kenarlarını kavrayışını ve kafasını sallayışını gördü.

Yumuşak bir hareketle kıskaçları kapattı ve spekülumu çıkarttı. Bu defa Maggie sarsıldı ama ses çıkarmadı.

Eline başka bir iğne aldı. "Maggie, bu bir antibiyotik. Sadece enfeksiyona karşı bir önlem."

Maggie boğazını temizledi. "Bundan sonra onu hissetmem bile."

İşi bitince Maggie'nin elini eline aldı ve belirgin bir biçimde öptü. Maggie'nin yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı.

"Ne kadar cesur olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Hadi git ve yumurtalarımı o laboratuara götür."

Hepsi, gergin bir şekilde güldüler.

Felix, "Yatağı yakına getir, Frances," dedi. "İkiniz beni monitörden izleyebilirsiniz."

Laboratuara gitti ve Maggie'nin yumurtalarının, etrafındaki sıvıdan yalnızca birkaç saniye ayrı kaldığında hissettiği bir duyguyla içeri girdi. Sekiz ya da on iki yumurta üretmemişti Maggie. En az yirmi yumurta vardı ki bu da başarı şansını arttırıyordu. Olgun yumurtalardı, gelişmemiş değillerdi. Birkaç saat daha geçse onları yumurtlamış olacaktı.

Her şey yolunda gitmişti.

Felix, laboratuarın cam pencerelerinden onlara el salladı. Mikroskobun altında, mikro yönlendiricileri kullanarak Maggie'nin yumurtalarının on tanesinin çekirdeğini çıkardı. Diğer on taneyi, bu girişiminin başarısız olması durumunda yapacağı ikinci deneme ihtimaline karşı sakladı. Şimdiden özel ardışık bir kültür ortamı hazırdı. Bir rahimde normal yolla döllenen yumurtanın içinde bulunduğu besleyici ortamının bir benzeriydi.

Kültürlenmiş Kefen hücrelerini inkübatörden aldı ve bir tanesini Maggie'nin yumurtalarından birinin bulunduğu kaba aktardı. Bu kaba, küçük bir elektrot sabitlenmişti. Bu prosedürü herbir yumurta için tekrar edecekti.

İşte buydu. O an gelmişti. Maggie, bu an için acıya dayanmıştı. Eğer daha önceki başarı oranını muhafaza ederse, meydana getireceği ön embriyoların yarısı, o gerekli olan beş gün hayatta kalacaktı. Çoğunun ölme ihtimaline karşı hepsini yerleştirip, eğer ölmezlerse beşiz olması riskini göze alacak mıydı? Gebelik redüksiyonu mu yapacaktı? Yoksa sadece bir tanesini kullanıp diğerlerini yok mu edecekti? Her ne kadar Frances tekrar tekrar bunu gündeme getirse de bunları Maggie'yle tartışmamıştı. Bunlar onun ahlaki yüküydü ve onları tek başına taşıyacaktı. Ne yaptığını Maggie asla bilmeyecekti.

Felix yukarı baktı. Frances'in burnu endişeli bir gerilimle cama yapışmıştı. Maggie yatağının baş kısmını en yukarı konuma getirmişti. Avuç içleri birleşik, parmakları uzanmış ve dudağını bastırır vaziyette monitöre bakıyordu.

Bir an için Felix kendini dokuz yaşında yaşadığı çarpıp kaçma olayının sonrasında gördü. Vücudu hareketsiz biçimde yatarken annesinin başında ağladığı bir hastane yatağındaydı. Yakındaki, tanıştığı en harika adam ona, "Korkma, Felix. Seni hayata döndüreceğim," diyordu.

"Oğulun adına," diye fısıldadı, nefesini tuttu ve elektroda enerji verdi. Yukarı, büyütülmüş hücrelerin göründüğü monitöre baktı. Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından hücreler inanılmaz bir baleye başladılar. Felix, bir yumurta hücresi ve bir Kefen hücresi birbirlerine yaklaşırken bir mikrobiyologun şaşkınlığını hissetti. Birbirlerine yakınlaşınca çeperleri açıldı. Kefen'den alınan hücre, Maggie'nin çekirdeksiz yumurtasıyla birleşti. Sonra da çeperleri kapandı.

Bir anlığına, idrak edemeyecek kadar afalladı. Hâlâ önünde duran engellere rağmen, Felix iki kolunu da yukarı kaldırdı ve fısıldadı, "O dirildi!"

Kolları havada, yüzünden akan beklenmedik gözyaşlarıyla cama doğru giderek Maggie ve Frances'e seslendi. "O dirildi! O dirildi!"

Presbiteryen Kilisesi kulesindeki çanlar çalana dek, tekrar tekrar bunu söyledi. Cal daha önce on iki buçukta çan çalmamıştı ama bugün çaldı, çaldı, çaldı.

bölüm 33

Pazar gün ortası – Sam'in dairesi

Sam yatağına uzanmış, etrafına gazeteler ve kitaplar saçılmış bir vaziyette Afrika, Afrikalılar ve siyahî güneyli çiftçiyle ilgili okuduklarından neler öğrendiğini düşünüyordu.

Maggie'nin hikayesini ve gazetede gördüğü Afrikalı ölü çocukları düşününce, bunlar aklında bir şekilde bağlantı kurmuştu.

Bu bir sorundu çünkü Sam bir komplo meraklısı değildi. Gizli kapaklı şeytani bir örgütün tarihi gizlice yönettiğini düşünmemişti. Brown gibi adamlar her zaman var olmuştu Sam'in anladığı kadarıyla ve onların sahip oldukları güç —kibarca ya da başka türlü— tarihteki bir sonraki büyük olay yok edene kadar, bir düzen getirmişti. Bir salgın. Bir yanardağ. Birkaç adamın sizi toganızın üzerinden bıçaklaması. Rusya kışı. Şehirlerinizden ikisini havaya uçuran Enola Gay adlı uçak. Sam tarihin komplolarla oluştuğuna inanmadı çünkü büyük planlar sık sık yolundan fazlasıyla sapardı. Başta Hitler'i destekleyip, daha sonra hava saldırısı sırasında Londra'ya attığı bombalardan kaçmak zorunda kalmaları gibi. Kendi körlüğümüzün, Orta Doğu'nun yarısının bizden nefret etmesine neden olması gibi. Teröristler uçaklarımızı kaçırıp onları Amerika'nın kalbine birer füze gibi uçurmanın eğitimini alırken, biz kendi evimizde Clinton Gate skandalıyla uğraşıyor, rüzgarı devralmaya çalışıyorduk. Her MacArthur'un kendi Truman'ı, her Bill Clinton'un kendi Kenneth Starr'ı ve her akılsız suçlamanın bir Larry Flynt'i vardı.

Yine de Sam, gücün bir kereliğine de olsa neler yapabileceğini biliyordu. Politikayı değiştirebilir, olayları etkileyebilirdi. Hatta öldürebilirdi.

Güneydeki siyahî çiftçilerle ilgili kitabı bir kenara koydu. Birleşik Devletler Tarım Bakanlığı, çiftçilere yardım için bir program hazırlamış fakat fonlar, sivil haklar konusunda hâlâ kızgın olan vatandaşlara dağıtılmıştı. Hükümet kümesi tilkiye teslim etmişti... Siyahlardan hoşlanmayan ve onların arazilerini isteyenlere. Sonuç mu? Siyahî çiftçilerin yüzde doksanı yerlerini kaybetti. Biri de Maggie'nin babasıydı.

Brown'un Afrika'daki buna paralel olması muhtemel aktiviteleri Sam'i rahatsız etmişti. Afrika'da iş yapan firmaların CEO'ları sık sık Brown'u ziyaret ediyordu. Birleşik Devletler Hükümeti'nin ürkek Devlet Bakanı üzerinden, tilkiye başka bir kümes mi veriliyordu? Brown'un ziyaretçilerinden birkaçı için muhtemelen Afrika nüfusunun şiddetle azalması ve onlara daha fazla yer kalmasının bir sakıncası yoktu. Brown'un yavaş imha teorisi sadece aptal bir inanış mıydı, yoksa onların gayesi mi? Sam savaşmakta olan iki ülke hakkında araştırma yaptı. AIDS enfeksiyonu oranı yüzde 35 gibi yüksek bir rakamdı; çoğunlukla çocuk yapabilecek yaştaki ergenlerdi. İstisnasız Sam'in Brown için konsolosluğa ilettiği zarfları, zarfın içeriğinin neden olduğu bir katliam izliyordu. Görünürde ne AIDS için ne de savaş için bir kurtarıcı vardı.

Sam, düşüncelerinin Maggie'nin içinde bulunduğu tehlikeden etkilendiğini biliyordu. Bu yüzden, Brown'un tavrına karşı sürekli olarak aklından tuhaf açıklamalar geçiyordu: güçlü bir adamın Afrika'nın bazı bölgelerinde gözü kalmış olabilirdi; ama aynı adam önemli birinin klonlanmasından korkuyordu; Afrika Amerikalı bir kadın İsa'nın klonunu taşımayı planlıyordu. Geri kalan spekülasyonlar da aynı derecede tuhaftı.

Muhtemelen sadece saçma bir varsayımdı ama Sam bu düşünceleri yüzünden dün gece uyuyamamıştı.

Devam etmekte olan kadın sorunu da yardımcı olmamıştı. Şu aralar kesinlikle bir kadın arkadaş bulmaya zamanı yoktu. Frances Rossi gönüllü olmak ister gibi görünüyordu. Onu her görüşünde kadın ona doğru o kadar çok feromon salgılıyordu ki bundan daha ne kadar kaçabileceğini bilmiyordu. Kadının niyeti bu değildi, bunun farkındaydı; sadece içgüdüler devreye giriyordu. Veya ona karşı feromon salgılayan

Sam'in kendisiydi. Her iki durumda da ilk kez bir sosyetik kadın, kendi altında çalışan doğu yakalı bir İrlandalı'ya karşı şehvet duyuyordu. Bu bile onu o dansçı kadını ve balo salonu mutfağında olanlar için özlem duymaktan alıkoyamıyordu. Bu yetmiyormuş gibi, ne zaman Maggie'yle birlikte yürüse, onun üzerine atlamak, uzun zamandır gizlediği meyvesini tatmak, onu yeniden öpmek istiyordu. Sam tam bir köpekti. Bunu biliyor ve bu hoşuna gidiyordu. Ama Maggie, incitmek istemediği bir insandı.

Ayrıca Bay Brown'a geri dönmeyi de ertelemişti. Brown'a muhabiri bulduğunu ve ona baskı yapmaya başladığını söyleyeli üç gün olmuştu. Biraz daha geciktirirse, Brown açıklama isteyecekti.

Sam yataktan çıktı, duş alıp tıraş oldu. Her zaman kullandığı kolonyayı eline aldı, sonra yerine koydu. Daha sonra Landing'e gidecekti. Feromonlarının yardımı olmadan da yeterince iyi çalışıyordu. Giyindi ve asansöre bindi. Bay Brown kütüphanedeydi.

"Neler öğrendin?" dedi Brown ona hoş geldin demeden.

Sam içini çekti ve oturdu. "Bu seferkini alt etmek çok daha zor. Yani, birinin blöf yaptığını nasıl ispatlarsınız? Avukatlar adamı gerçekten korkutacak bir dava açamıyorlar çünkü sonunda kazanacağını biliyor ve ailesi bununla mücadele edebilecek kadar zengin. Bizi görmezden gelmeye karar verdi."

Brown oturmuş düşünürken Sam, her ihtimale karşı Rossi'nin yokluğunu öylesine gündeme getirmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Kolay olması gerekiyordu. Altıncı kattaki kiracılar iki haftadır burada yoktu. Dördüncü kattakiler Noel'den sonra gitmişti ve ilkbahara kadar da dönmeyeceklerdi. Bunu Nisan'ın sonuna kadar nasıl idare edeceğini düşünmüştü. Nisan'dan sonrası için, başka bir şey düşünmesi gerekiyordu.

"Ah," dedi, "Şu klonlama işine o kadar daldım ki size söylemedim. Amsterdam'lar yarın Tahiti'ye gidiyor. Rossi'ler kayak için Kanada'nın Banff bölgesine gittiler. Ondan sonra da şu dünya turu atan gemilerden birine binmekten söz ediyorlardı. Bu da binada sadece dört katın dolu olduğunu gösterir."

Brown ona baktı. "Güzel. Endişelenecek daha az şey olur. Sam, şu muhabire gelince?"

"Evet?"

"Neden biraz daha sert olmuyoruz?"

Sam doğruldu. Daha önce sadece bir kez Brown'dan böyle bir direktif almıştı ama o da karısını dövmekten hoşlanan garip bir tip içindi. Sam onu hırpalamaktan mutluluk duymuştu. "Yani, ilk etapta davayı denediğimiz için, sertlik genç dava vekilimin ününü zora sokabilir, ondan daha sonra ihtiyacımız olacak bir işte faydalanamamamıza neden olabilir."

Brown ayağa kalktı. "Onu işe yaramaz hale getir o halde."

Sam'in midesi buruldu. "Yani..."

"Eğer muhabirin kalemini kırmak zorunda kalırsan, kır onu."

Birkaç kalp atışı sonra Sam, Brown'un söyleyeceklerinin bitiğini ve gitme zamanının geldiğini anladı. Maggie ve Rossi'lere bakmak için Landing'e doğru giderken, ne halt edeceğini merak ediyordu. Brown ona güveniyordu. Sam onun, tatmin olmayarak başka bir tarafa yönelmesine izin veremezdi. Brown çalışanlarının herbirine sadece bilmeleri gerektiği kadarını söylediğine göre, pekala daha önce de başkalarının kalemlerini kırmış birileri daha olabilirdi. Newton doğrudan yapılan fiziksel ikna uygulamalarına maruz kalırsa, her şeyi söylerdi. Sam'in bir sonraki raporu Brown'u Newton'un peşinden ayrılmaya ikna edici olmalıydı.

Önce girişteki yola girdi ama sonra artık Rossi'nin yaptığı gibi arkaya park etmeye karar verdi. Maggie'nin bahçe kapısına giden patikada yürürken, ilk gece duvarlara nasıl tırmandığını hatırladı. Maggie'nin Fransız kapıları kapalıydı. Bu defa odasının içini göremediği için memnundu. Kapıyı çalınca Maggie seslendi, "Kim o?"

"Benim, Sam." Sesinin duyulması için bağırması gerekmişti.

"Ah. Ben yatıyorum. Lütfen beni kaldırma. Ön kapıya git ve anahtarını kullan olur mu?"

"Sorun nedir, Maggie. Hasta mı oldun?" Yüzünü cama yapıştırdı ve yatağın üzerinde gölgeden bir şekil gördü.

"Ön tarafa git ve anahtarını kullan, Sam."

"Pekala, Maggie."

Sam aceleyle ön kapıdan içeri girip hemen aşağıya indi. Merdi-

venlerin altındaki çamaşır odasından Maggie'nin odasının kapısını açmayı denedi ama kapı kilitliydi.

"Sam, sana yattığımı söyledim," dedi, Maggie.

Muayene bölümünün kapısını açmayı denedi ama o da kilitliydi. "Benim, Sam," dedi ve kapıyı vurdu.

Bir fısıltı duydu, ardından Frances'in sesi geldi. "İçeri giremezsin Sam, çalışıyoruz. Buranın steril kalması gerekiyor."

"Maggie'nin odasına gireyim. Dolaşıp merdivenin altındaki kapıyı açın."

"Bir süre bekleyebilir misin? Kendini iyi hissetmiyor," dedi Felix.

Sam çamaşır odasına geri döndü ve "Maggie, içeri geliyorum," diye bağırdı. Omzuyla kapıya yüklendi ve kapı aniden açıldı.

Maggie, "Frances, Felix, sadece Sam kapıyı kırıp içeri dalıyor her zamanki gibi!" diye bağırdı yüksek sesle.

"Sana ne oldu?"

Maggie cevap vermedi. Yana dönmüş biçimde yatıyor, elleriyle midesine bastırıyordu.

"Eğer söylemezsen, Maggie," Muayene odasının kapısını gösterdi, "Oraya da dalar ve onlara sorarım."

Maggie gözlerini yumdu. "Felix bir süre önce yumurtalarımı aldı. İğne belden aşağımda biraz ağrı yaptı, o yüzden benim de biraz uzanmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Bunu yaptı mı? Bana söyleyeceğini sanıyordum. Düşündüm ki..."

Sam diz çöktü ve Maggie'nin alnını ovaladı. "Bekaretini aldılar, değil mi?"

Maggie gözlerini kaçırdı. Cevap vermeden, ender duyulan bir ses araya girdi. Kapı zili. Rahatsız edici bir şekilde çalıyordu, Maggie'nin odasında bile. Sam daha önce bu sesi yalnızca bir kere duymuştu, Rossi'lerin avukatı belgeleri eve getirdiği zaman.

Laboratuar kapılarının açıldığını duyduğunda Maggie'nin yüzündeki şaşkınlığı gördü.

Sam "Hemen dönerim," deyip Felix ve Frances'i bulmak için dışarı çıktı. Onlar da üzerlerinde ameliyat önlükleriyle dikilmiş yukarı bakıyorlardı.

"Birini bekliyor muydunuz?" diye sordu.

Felix, maskesini indirdi. "Hayır, beklemiyorum."

Yukarı giriş salonuna doğru Sam'i takip etiler. Kapının iki yanındaki buzlu camlardan, dolaşan bir adam gördüler. Hepsi bakakaldılar. Sam ve Felix birbirlerine ikisinin de korkunç şüpheleri varmış gibi baktılar.

"Bu olamaz," dedi Sam. Öne çıktı ve kapıyı açtı.

The Times'tan Jerome Newton karşılarındaydı.

bölüm 34

"Bu Bay Hickock değilse," dedi Jerome Newton. Omzundaki fotoğraf makinesini kaydırdı ve içeride Sam'in arkasında ne olduğunu görmeye çalıştı. "Bir öğleden sonra çayı içme ihtimalimiz var mı?"

Sam püskürdü, "Suratına yumruğumu indirme ihtimalim var!"

Felix öne çıktı ve ameliyat başlığını çıkardı. "İçeri gelin, Bay Newton."

"Felix! Neden onu davet ediyorsun?" dedi, Frances.

Felix, Frances'e cevap vermedi.

Jerome Newton giriş salonuna doğru bir adım attı ve hızlıca bir fotoğraf çekerken "Tıbbi bir prosedür için giyinmişiz öyle mi?" dedi.

Sam, Newton'un elinden fotoğraf makinesini zorla alınca, Felix:

"Onu geri ver, Sam. Jerome, salona buyurmaz mısın?" Frances, bize çay hazırlar mısın?" dedi.

Frances, ameliyat maskesini koparark ağzından çıkardı ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Newton'un fincanına zehir koyacakmış gibi bakıyordu. Sam'in anlamadığı şey Rossi'nin tavırlarıydı. Bütün olanlara rağmen neden düşmanına bu kadar samimi davranıyor ve fotoğraf makinesini geri veriyordu? Sam, Felix'in düşündüğü bir şey olmasını umdu, çünkü şu anda öyle görünmüyordu. Aristokrasi çöplüğünün bu değersiz parçası tarafından mat edildiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Newton onları nasıl bulmuştu?

Sam hep birlikte salona girerlerken, karamsar bir şekilde dışarı-

dan görünmemesi için oldukça masraf yaptıkları cam duvara baktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Sam, Jerome'ye.

Jerome kocaman odanın ortasına doğru gitti. "Bana o beş yüz doları geri vermemeliydin, Sam. Gerçek adın bu, değil mi? Bunu o kadar hazır bir biçimde yapınca, onları koruduğunu anladım. Seni takip ettim."

Sam'in yüzü aşağılanmış bir insanın yüzü gibi kızardı. "Beni takip eden biri olmadı."

"Bir kişi değil. Üç kişi. Fark etmediğinden emin olmak için, üç farklı arabayla. Tabii diğer ikisi kimi ya da neden takip ettiklerini bilmiyorlardı."

"Kahretsin," dedi, Sam ve tik ağacından yapılmış bardan bir şişe Macallan marka viski alıp kendine şat doldurdu. "Başka kimse var mı?" derken, Felix'in bir anlaşma planlıyor olması gerektiğinin farkına vararak içki şişesini tuttu. Başka ne yapabilirlerdi?

"Sana eşlik edeyim," dedi Jerome.

Felix, bir kanepeye oturdu. "Ben istemem, teşekkürler."

Sam, Jerome'ye bir bardak uzattı. "Senin kötü sağlığına içmek istiyorum, Newton."

Jerome güldü ve içkisinin yarısını içti.

Frances, üzerinde kurabiye, çay poşetleri ve içi ılık su dolu dört fincanın bulunduğu bir tepsiyle geri döndü. Tepsiyi bir sehpanın üzerine sertçe koyup rahat bir koltuğa oturdu. Sam da Rossi'nin karşısına geçip oturdu.

Newton bardağını Frances'e doğru kaldırıp "Kusura bakmayın. Arayı dolduracak bir şey bulduk," dedi.

Frances, Felix'e dönüp "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, tanıyorum. O Jerome Newton. Bir keresinde bir hikaye için işbirliği yapmıştık. Newton, bu kız kardeşim, Frances."

"Memnun oldum, hanımefendi."

Frances, Newton'a cevap vermedi.

"Sanıyorum ki şu anda da istediğiniz şey bu. İşbirliği?" diye sordu, Felix.

Jerome gülümsedi. "Doğru sayılır. En azından dokuz ay boyun-

ca adınızın duyulmaması gerektiğini düşünüyorum. Ah... aceleci mi davranıyorum yoksa? Ne durumdasınız? DNA'yı aldınız mı? Hamilelik başladı mı?"

Felix ve Frances birbirlerine bakıp "hayır" dediler.

"Öyleyse dokuz aydan biraz daha uzun bir süre. Hâlâ İsa'yı klonlamaya çalışıyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermediler ama Sam'in aklına bir fikir geldi. Belki de Newton'un gelişi bütün bu olanları sona erdirebilir, Felix ve Frances'i durdurabilirdi. O zaman da Maggie'yi alıp buradan gidebilirdi.

"Evet, Hz. İsa. İkinci Geliş. İşte teklifim. Doğumu görüntülemek istiyorum—alışılmış biçimde elbette. Doğururken annenin yüzüne, senin yüzüne yakın çekim, Felix ve ortaya çıktığında da çocuğun yüzüne, böylece ilk ağlayışını kaydedebilirim. Bir de istisna istiyorum. Hamile annenin gün batımına karşı fotoğraflarını çekmek. Bunu kabul ederseniz dokuz ay boyunca rahat edersiniz. Bu arada anne kim ?"

"Kız kardeşim," diye yanıtladı Felix. "Anne, Frances."

Felix'in hızlı düşünmesinin sonucunda hayal kırıklığına uğrayan Sam, ciddiyetini bozmadı ve Frances'in de aynısını yaptığını gördü. Yerel bir gazeteye isimsiz bir ihbar yapıp her şeyi kendisi açığa çıkarmayı düşündü: İsimlerini, nerede olduklarını, her şeyi. Bu onları durdururdu. Felix'in ne kadar delirdiği ya da Brown'un ne kadar memnun olacağı umurunda değildi. Sonra Maggie'yi ve Maggie'nin klonu taşımak için bugün vazgeçtiklerini düşündü. Onun fikrini değiştirmesi gerekiyordu, kalbinin kırılması değil.

"Evet, anne benim," dedi Frances Newton'a ayağının altındaki iğrenç bir şeymiş gibi öfkeli bir bakış atarak.

Newton, arkasına yaslandı ve ellerini birbirine vurdu, uzun çeneli suratında bir gülümseme vardı. "Kardeş kardeşe demek? Harika. Yanınızda başka kim var?"

"Yarı zamanlı korumamız Sam ve hizmetçimiz."

"Yalnızca gerekli olanlar mı yani? Koruma ve yemeklerle yatakları yapacak biri mi? Şu hizmetçiyle tanışabilir miyim?"

"Şu anda burada değil," dedi Felix.

Sam ekledi, "Kendisi iyi ve nazik siyah bir kadındır, tıpkı finca-

nındaki çay gibi." Sam Newton'un Maggie'ye olan ilgisini bitirmek için, onun seçkin sınıftan olmasına güveniyordu.

"Şüphesiz. Peki, o zaman." Newton öne doğru uzandı. "Anlaştık mı?"

"Hayır," dedi, Felix.

Sam ona baktığında Felix'in ne yaptığını anladı.

"Teklifinin bir değeri yok," diye ekledi, Felix.

"Belki de anlamışsındır."

"Anladım," dedi Felix ve Sam'e döndü. "Ve sanırım sen de anladın, değil mi Sam?"

"Anladım," dedi Sam, gülümseyerek.

"O halde aklınızı kaçırmış olmalısınız" dedi, Newton.

Sam ayağa kalktı. "Kim olduklarını ve nerede olduklarını ortaya çıkardığın an, ayrıcalığını kaybedersin, Jerome. Bir hikayen olacak, hepsi bu kadar." Sam Felix'e yeniden saygı duymuştu.

Newton öksürmeye başladı. Rengi bir anda solmuştu.

Felix, "Eğer davranışlarına dikkat eder, bizi takip etmeyi ve tehditler savurmayı bırakırsan, sana bir ayrıcalık tanıyabilirim. Hazır olduğumda sana yayınlaman için yüzlerce hikaye verebilirim. Ne zaman olacağına da ben karar veririm, sen değil."

Newton ayağa kalktı, yüzü kızarmıştı. "Yüzündeki bu sırıtışı silmek için sizi ifşa edebilirim." Birbirlerine baktılar. Newton'un istediği şey Felix'teydi. Newton, Felix'in başına iş açabilirdi.

Sam, "Beyler, ortayı bulmaya ne dersiniz?" dedi.

İkisi de ona baktılar.

"Eğer hamilelik olmazsa, senin hikayen de olmaz, Newton. Rossi'ye bunun olup olmayacağını görecek kadar zaman tanı.Ne kadar zamana ihtiyacın var? İki hafta mı?"

"Evet," dedi Felix.

"Bu beni bilimden koparır," dedi Newton.

Sam, "Kahrolası laboratuarı kirletip her şeyi altüst etmek mi istiyorsun?" dedi.

Newton burnunu çekti. "Pekala."

"Felix," diye devam etti, Sam. "Doğuma kadar yayınlanmamak

kaydıyla, Newton'a Frances'le ayda bir röportaj yaptırmaya ne dersin?"

"Haftada bir," dedi, Newton, "şu andan itibaren."

Sam, tehditkar bir şekilde öne eğilerek, "Hamileliğin kesinleşmesinden itibaren her hafta."

Newton, onaylar biçimde gözlerini devirdi.

"Ona güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?" dedi, Frances.

"Söyledikleri gibi, hanımefendi," diye yanıtladı, Newton, "Sadece bir hikayeden çok daha fazlasını istiyorum."

Frances, Felix'e doğru kafa salladı.

Felix elini uzattı, Newton da, "Anlaştık" diyerek Felix'in elini sıktı.

Newton bir kez daha, elinde kozu olan biri gibi sinsice gülümsedi.

bölüm 35

Cuma öğleden sonra– Cliffs Landing

Jerome Newton'a rağmen, Landing'de sonraki beş gün sakin geçti. Sam, Newton'un bir aptal olduğunu düşünmüyordu. Bekleyecek ve çenesini kapalı tutacaktı. Yoksa kaybederdi.

Bu arada, Sam, Brown'un son yüzde 10'unu da ona iletti. Bariz bir yalanla, klonlama hikayesini ortaya çıkaran muhabire gerekli baskıyı yaptığını ve olayın aslı olmadığını öğrendiğini söyledi. Newton'un işbirliğiyle, Brown'un aksini öğrenme ihtimali yoktu. Birkaç soru daha sorduktan sonra Brown, Sam'in raporunu gözle görünür bir rahatlamayla kabul etti. Bu da Sam'e, Landing'de geçireceği zamanı biraz daha az endişeyle geçirme özgürlüğünü tanımış oldu.

Sam, iki şeye odaklandı: Maggie'yi Felix'e yardım etmekten vazgeçirmek için onunla konuşmaya ve başarısız olma ihtimaline karşı evi daha da güvenli hale getirmeye çalışmaya. Bir gün Brown klonun gerçek olduğunu öğrenecekti. Hamileliğin olacağını varsayarsak, bir gün dünya da öğrenecekti.

Maggie, yatakta geçirdiği bir günün ardından kendine gelmişti. Sam'in onunla yürüdüğü her gün, bir yandan onu ikna etmeye bir yan-

dan da baştan çıkarmaya çalışıyordu. Maggie, klonun annesinin el değmemiş olması gerektiğini düşünüyordu. Eğer Sam onunla cinsel anlamda ilgilenirse, bu işin dışında kalabilirdi. Buna rağmen Maggie'nin tüm yaptığı Brown hakkında üstü kapalı sorular sormaktı.

Felix, ona günlük iğnelerini yapıyordu. O ve Sam artık kavga etmiyorlardı. Bunun yerine Sam, Felix inkübatörü izlerken, tüpte döllenme hakkında birçok şey öğrendi. Beklediğinden daha fazla ön embriyo ölmüştü. Dört tanesi canlı kalmıştı. Bir tanesi bile dölütçük durumuna gelirse, Felix bu gece onu rahme yerleştirecekti. Sam, eğer hepsi yaşarsa ne yapacağını sormadı. Bu Felix'in sorunuydu, onun değil.

Sam bu beş günde bir şey daha öğrendi. Eğer o ve Frances yakın zamanda yatağa girmezlerse, muhtemelen ikisi de alev alacaklardı. Onu görmezden gelmeye çalışmış fakat bu işe yaramamıştı.

An itibarıyla, Frances uçurumun kenarındaki ormanda yürüyordu ve Sam da terastaydı. Sam, Felix'in laboratuarda olduğunu Maggie'nin de gecenin kalanını uyuyarak geçireceğini biliyordu. Sam, Frances ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken, gözlerinin onu takip etmesine engel olamıyordu. Her zamanki hareketsizliğine karşın, ormanda esneme ve nefes hareketleri yapıyor, yüzünü rüzgara doğru kaldırıyordu. Ormanda sınıfını unutmuş ve canlanmıştı. Sam, terasın bitimine kadar yürüdü, kenarlığa tırmandı ve yavaşça üzerinden inerken bunun ağır deniz şartlarında kamara iskelesinden atlamaya kıyasla hiçbir şey olduğunu düşündü. Bir buçuk metre yükseklikten aşağı atladı ve Frances'in olduğu tarafa yürüdü. Frances onu görmüştü, bu yüzden elleri kalçalarındaydı.

Sam tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu. Frances herhangi bir şey yapabilir, istediği her şeyi elde edebilirdi. O dansçı kadar muhteşem değildi ama sahip olduğu milyonlarca dolar kadar güzel görünüyordu. Hepsi birbiriyle uyumlu ve mağazalarda bulunamayacak renklerde kıyafetler giyiyordu. Koyu kestane saçları öğle sonrası güneşinde parlıyordu. Bakmayı sevdiği o çiçekler gibi kokuyordu. Sam yaklaşırken, devasa bir ağacın arkasına geçti. Sam onun gözlerine bakarken o da onunkilere bakıyordu.

Sam gelirken Frances'in tek söyleyebildiği "Sam," oldu.

"Evet, benim" diyen Sam kendini ahmak gibi hissetti ama havada uçuşan feromonlar göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü.

Frances, Sam uzanıp da saçını okşayınca, elinin altında bir kedi yavrusu gibi yumuşadı ve ona bağırdığı ilk gecenin tam tersi biçimde, "Bana bebeğim de" diye fısıldadı.

Sam, Frances'in başını göğsüne doğru çekerken, "Merhaba bebeğim" dedi inlemeye benzer bir sesle. Bedenleri birbirine kenetlenip kıvrılmaya başladı. Frances iyiden çok daha iyi, harikaya yakın hissediyordu ama Sam'in zihninde tek görebildiği, Maggie'nin ceylan gözleriydi. Frances'i öperek bu görüntüyü silmek istedi, fakat tek hissedebildiği Maggie'nin dudaklarıydı ve yaz meyveleri gibi tatlıydı. Bu sinir bozucuydu. Bedeni bir kadın arzulamıştı ama zihni yalnızca sahip olamadığı kadını görüyordu; açıkça hayatı boyunca ilgilenmeyeceğini düşündüğü, sadece iyi bir arkadaş, yakın bir arkadaş gibi göreceğini düşündüğü kadını.

Sam kendine bunun tipik bir erkek reaksiyonu olduğunu söyledi. Erkekler sahip olmadıkları şeylerin peşinden gitmeyi severler. Frances'e sahip olabilirdi, Maggie'ye değil. Hepsi buydu.

Sam, Frances'in kazağının altına uzanmayı denedi, aklımda bir memenin olması gerektiğini düşündüğü yere ama Frances onun elini iterek uzaklaştırdı. Sam gözlerini açtı ve kadının gözlerindeki kızgınlığı gördü.

"Buna inanmıyorum!" dedi. "Neler oluyor bana? Burada kapıcımı öpmeye çalışıyorum ve o da hizmetçimi düşünmekle meşgul!"

"Hayır, değilim!"

"Ah, Sam!" Frances onu itti. "Senin yanıp tutuştuğun ben değilim, Sam."

"Kesinlikle sensin."

"Bana âşık değilsin."

"Ne? Yani, gerçekten öyle olduğunu söyleyemem, Frances. Henüz değilim yani."

"Beni o kadar da arzulamıyorsun bile. Ben de seni arzulamamalıyım zaten. Sen kapıcısın, Tanrı aşkına! Senin çalıştığın binada yaşıyorum. Maggie için yaptığın gibi, bana olan divaneliğinden dolayı birinin

evine zorla girip onun kafasına silah doğrultmazsın. Onu seviyorsun, Sam. Bu ilk günden beri apaçık ortada"

"Hayır, sevmiyorum!"

"Ah, Sam!" diye iç çekti Frances ve gözlerini Sam'in üzerinde bir aşağı bir yukarı, sanki o yememesi gereken bir tatlıymış gibi gezdirdi, ardından da şırıldayan nehre doğru döndü. "Sen beni istemeyebilirsin, ama isteyen birçok erkek var. Şu anda neden onlardan biriyle olmadığımı bilmiyorum. Benim zihinsel engelli kardeşim, o kadar şeyin arasında kalkmış Hz. İsa'yı klonlamaya çalışıyor. Ben de ona yardım etme ihtiyacı hissettim, ne olursa olsun. Neden? Bunu soruyorum kendime."

Sam elini onun omzuna koydu. "Sadakat, iyi bir özelliktir, Frances. Kendini bunun için eleştirme." Kadınların genelinin bunu neden yaptığını merak etti. Çoğu kendini eleştirirdi, zengin ve güzel olanlar bile. Erkeklerse genellikle bunu yapmazdı. Belki de kadınlar konusunda başarılı olmasının anahtarı buydu. Her zaman onlara iyi olduklarını söylerdi, çünkü öyle inanıyordu.

Arkasını döndü. "Maggie'nin bunu yapmasını sen de istemiyorsun, değil mi?"

"Hem de hiç."

Frances onun kolunu salladı. "O zaman neden bir şeyler yapmıyorsun? Onu kaçır ve uzaklara götür. Felix'in laboratuarını dağıt. Herhangi bir şey yap!"

Sam, onun tam olarak ne hissettiğini anlayarak elini, kolunun üzerinden aldı ve öptü. "Bunu sen de yapabilirsin, biliyorsun. Laboratuara girmene izin veriyor. Kefen'den aldığı hücreleri tuvalete atabilirsin. Şu anda laboratuara girip onun yaptığı bütün kültürleri yok edebilirsin."

Frances kendini birden Sam'in üzerine bıraktı ve yüzünü kapattı.

"Biz korkağız, değil mi Sam? Adeline müdahale edebilirdi, ama bil bakalım onu kim vazgeçirdi? Ben Felix'i seviyorum, sen de Maggie'yi seviyorsun ve her ne kadar delirdiklerini düşünsek de, onların hayallerini yok edemeyiz."

"Frances, işin aslı, onların bize kızmalarını istemiyoruz."

Evet, anlamında kafasını salladı Frances.

Sam, Frances'in saçlarını okşadı, sonra da yüzünü yukarı kaldırıp

onu tekrar öptü—tutkudan çok sempatiyle. Kısa bir an sonra Frances kendini çekti ve inler gibi bir sesle, "Dursak iyi olur. İşler zaten yeterince karışık."

"Evet, galiba haklısın."

"Hadi, birileri bizi görmeden geri dönelim."

Geri döndüler, Sam'in kolu Frances'in omzunda ve sadakatsizliğinin süratli cezalandırılması olarak, Maggie'yi teras kapısından içeri girerken gördü.

Sam "Kahretsin!" diyerek Frances'i bırakıp koştu.

Teras, tırmanmak için fazla yüksekti, o da ön kapıya koştu, anahtarı kapıya yerleştirdi ve sürgüsünün çekilmiş olduğunu gördü. İçeri giremiyordu.

"Maggie, beni içeri al!"

Cevap veren olmadı.

Frances, yürüyüş yolundaki büyük yuvarlak taşların üzerinden hızla geldi, soluk soluğaydı. "Geldim, ben hallederim."

"Halledemezsin. Kapıyı sürgülemiş."

"Benim kapımı sürgüleyemez!"

"Bu senin kapın değil. Onun kapısı, unuttun mu?"

"Kahretsin! Bak ne yaptık. Onun nelerle yüzleştiğini biliyorduk, elimize kolumuza hakim olmalıydık."

"Maggie, beni içeri al!" diye bağırdı, Sam.

"Hiçbir şeyi kırmaya kalkma. Yararı olmaz! Bakalım Felix'i kaldırabilecek miyiz?"

Tam o anda kapı açıldı, kapıda Felix duruyordu. "Nedir bu bağrışmalar? Maggie neden ağlıyor?"

İçeri girdiler ve Frances yüzünü duvara yapıştırdı. "Bilmek istemezsin, Flix."

"Elbette isterim. Onun nesi var?"

Sam ensesini ovaladı. "Onun sorunu benim, sanırım."

"Ne yaptın?"

Sam tereddüt edince, Frances'in yüzü kızardı. "Bizi öpüşürken gördü."

Sam bir gölgenin hızla geldiğini gördü. Felix'in havada uçan yum-

ruğu burnuyla buluşunca kafası sarsıldı. Sam'in kanı salondaki el dokuması halıya akarken Felix, orada öylece yumrukları sıkılı vaziyette duruyordu.

Frances, Sam için çığlık atarken Felix tekrar ona saldırdı. "Dur, Felix! Dur!"

Sonra Maggie geldi daha önce olduğu gibi fakat bu defa kendini ortalarına atmak için acele etmedi. Sam, Felix vücudunu ve yüzünü yumruklarken Maggie'nin onları izlediğini gördü ve bunun için üzülmediğini anladı. Sam sadece yumrukları bloke etmeye çalışıyordu. Kız kardeşini becermeye çalıştığı adama karşılık veremezdi.

Maggie sonunda ona acımış olmalıydı. Frances'e "Ben Sam'i alırken sen de kardeşini tut" dedi.

Frances aklı karışmış gibi baktı, ardından eğildi ve kollarını Felix'in dizlerine doladı.

Felix durup aşağı baktı. "Bırak beni, Frances."

"Sam'e vurmayı kesene kadar olmaz."

Maggie arkalarına sıvıştı ve Sam'i kolundan tuttu. Sam, banyo koridoruna doğru onun arkasından sendeleyerek gitti. Şu anda özür dilememesi gerektiğini biliyordu. Kapalı klozetin üzerine oturup başını eğdi. Maggie ensesine bir tane patlattığında tek kelime etmedi. Maggie bir tane daha patlattı. Arkasından lavaboya akan suyun sesi duyuldu.

Maggie ona kaldırmasını söyleyene kadar başını aşağıda tuttu. Sam parmaklarıyla onun yanağındaki gözyaşlarını silerken, Maggie de ıslak bir bez alıp Sam'in kanayan burnunu sildi.

"Senin için... ağladığımı düşünme, Sam Duffy."

"Maggie", diye fısıldadı. "Şu dakika benimle birlikte bu evden ayrıl. Şu işten vazgeç! Tanrı aşkına, hatırım için bunu yapma!"

Maggie yutkunarak, "Bunu Tanrı aşkına yapıyorum," dedi.

Kollarını onun çevresine doladı ve yüzünü karnına bastırırken, hıçkırıklarını hissetti. "Frances dışarıda ne dedi biliyor musun?"

"Hayır! Ne dedi Bayan Rossi?"

"Sana âşık olduğumu söyledi, Maggie. Seni sevdiğimi söyledi."

Maggie onun kollarından uzaklaştı.

bölüm 36

Cuma gecesi—Cliffs Landing

Felix'in implantasyonu yapmayı planladığı zamanı bir saat geçmişti. Maggie, doğum yatağında yatmış rahatlamaya çalışırken, o ve Frances de doğum odasında hayalet gibi dolaşıyorlardı.

Maggie'nin tansiyonu yüksekti.

Olaydan sonra saatler geçmiş olmasına rağmen, hâlâ çok yüksekti.

Dölütçükler neredeyse membranlarından çıkmak üzereydi. Kendilerini bir rahme yerleştirmeye hazırlardı ve yaşanabilecek gecikmenin de bir sınırı vardı. Maggie mesanesini doldurup boşaltıyor, sonra rahmini kateter* için düzleştirmek amacıyla daha fazla su içiyordu. Ama Felix'in, Maggie'nin tansiyonunun düştüğünü görmesi gerekiyordu. Daha önce yüksek seviyeye sadece yaklaşıyordu. Maggie'nin diyeti ve egzersizleri işe yaramıştı. Fakat eğer öyleyse, bir saattir sessizce yatmasına rağmen neden tansiyonu hâlâ 14/10'du?

Felix, Sam Duffy'i öldürebilirdi. Felix onu öylece öldürebilirdi.

Onca gün arasında onu üzmek için bu günü seçmiş, Felix'i de tahmin yürütmeye zorlamıştı. Bu sadece Maggie'nin duygularından mı kaynaklanıyordu? Yoksa Maggie'ye kronik hipertansiyon teşhisini koyarak yanılmış mıydı? Öyleyse, onun hayatını riske atıp atmadığını bilmeden devam edemezdi.

Hem bu kadar tutku ne zaman ortaya çıkmıştı ki? Felix bunu kaçırmıştı. Çevresi kurnaz insanlar —Sam, Maggie, kız kardeşi— tarafından mı sarılmıştı yoksa o budala, sağır ve kör müydü? Kim kimi seviyor ya da sevmiyordu? Kim arzuluyor ya da kim arzulanıyordu? Frances'in anlattıklarına inanamamıştı. Kendi kız kardeşi. Herkesten çok da, Maggie.

Sam, sürpriz olmamıştı. İlk andan itibaren Felix, Sam'de düzgün

---

* *Vücut içindeki organları görerek incelemek için kullanılan fiber optik elastik çubuk. Ç.N.*

olmayan bir şeyler olduğunu hissetmişti. Artık bunun ne olduğunu biliyordu. Sam, Felix'in arkasından iş çeviriyor, evdeki bütün kadınlarla seks yapmaya çalışıyordu.

Sam'de onları çeken ne vardı? Felix bunu bilmiyordu. Tek bildiği ona dokunduğunda Maggie'nin gergin olduğu ve tansiyonunun zirve yaptığıydı.

Maggie'nin odasına açılan kapının diğer tarafından, Sam seslendi. "Nasıl gidiyor? Bu kadar uzun süren nedir?"

"Kapa çeneni, Sam!" diye bağırdı, Felix. "Bırak da rahat rahat çalışalım."

Frances parmak uçlarında yürüyerek sordu. "O daha iyi mi?"

"Hayır, daha iyi değil. Git ve onu sakinleştirmeye çalış, Frances."

"Sana söyledim," diye fısıldadı Frances. "Ona yaklaşmama izin vermiyor. Denedim."

Felix kız kardeşine kızgın kızgın baktı. Onca yıl, onun şehevi doğasını görmezden gelmişti. Şimdi bu, hayatında en çok önem verdiği şeyi tehdit ediyordu. Kızgınlığını kontrol edemedi. " O zaman dışarı çıkıp şu koca çeneyi kapatarak bir işe yara bari. Onunla yat mesela, bu işe yarar. Görünüşe bakılırsa istediğin de bu."

"Neden olmasın?" dedi. "Hayatımda başka kimse yok. Bunu hiç fark etmiş miydin, Felix?"

Felix gözlerini ona dikti. Birçok talibi olmuştu. Yalnız olan kendisiydi, o değil. Tahammülsüzleşmişti. "Hayır, hiç farkında değilim. Ben tam tersi olduğunu sanıyordum. Eğer hayatından hoşnut değilsen, değiştirmeliydin."

Frances'in yüzünün duygusuz bir hale döndüğünü gördü ve bunu her istediğinde nasıl bu kadar kolayca yapabildiğini merak etti.

"Maggie'yle tekrar konuşmaya çalışmalısın, bunu bana borçlusun. O mantıklı bir kadın. Ona güven vermeye çalış, Frances. Şaşırmış durumdayım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Felix?"

Arkalarına döndüler. Ayağında terlikleri, üzerinde önlüğü, başlığı ve maskesi takılı halde ayakta duran Maggie'yi gördüler. Tansiyonunu gösteren monitöre bağlı bulunan kol saatini onlara uzattı. 13'e 8'di. Çok daha iyi.

Felix'in umutları artmıştı.

Maggie gülümseyerek, "Burada öylece dikilip içinde İsa'nın DNA'sı olan dört yumurtanın ölmesine izin mi vereceğiz?" dedi.

Frances onun koluna dokundu. "Seni incitmek istememiştim. Doğruyu söylemek gerekirse ne olduğunu bilmiyorum."

Maggie sakin bir bakış attı. "Özür dileme, Frances. Sen bir yetişkinsin. Sam da öyle. İkiniz de bekarsınız. Sam'le ilgili çok şey var ama ona sahip değilim. İstersen onu alabilirsin.

"Maggie, öyle bir şey değildi. Sadece bir anlıktı."

Felix, Sam Duffy'i tartışarak zaman harcadıklarına inanamıyordu. "Ben hazırım Maggie, eğer sen de hazırsan."

"Ben, bunu yapmayı istediğimi söylediğim günden beri hazırım. Bu yüzden buradayım." Tekrar Frances'e bir bakış attı. "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Maggie, doğum yatağına geri döndü. Frances kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Felix yeniden ellerini temizledi, kalbinde adeta davullar çalıyordu.

Laboratuarda eldivenlerini giyip inkübatörü açtı ve dölütçükleri çıkardı. Onları mikroskoba yerleştirdi. Sonuncusu, kalın şeffaf zarından, yumurtayı saran zarlı yapıdan dışarı çıkıyordu. Diğer üçüyse çoktan çıkmıştı. Felix'e göre çok güzellerdi. Üç günlük sekiz hücreli embriyodan çok daha karmaşıktılar ve bunlar çok önemli bir aşamayı geçmişlerdi. Kendi genlerini aktive etmiş ve iç boşlukları sıvı dolu bir yapıya bürünmüşlerdi. Ayrıca iki farklı tür hücre meydana getirmişlerdi. Kenar kısımlardaki yüzey hücreleri plasentaya* dönüşmüştü. İç kısımdaki kök hücre kümeleri kavite** duvarına yapışmış ve fetüse dönüşmeye hazır hale gelmişti.

Şimdi çok önemli bir karar vermek durumundaydı. Çoğunun ölme ihtimaline karşı hepsini yerleştirip, birden fazla İsa meydana getirme riskine girmeli miydi? Bu, tüpte döllenme olayında standart bir uygulamaydı, bu yüzden sık sık çoklu doğumlar meydana geliyordu. Öyle olursa, daha sonra bunları azaltabilirdi ki bu da Hz. İsa'nın bir klo-

---

* *Rahim duvarından çocuğu beslemeye yarayan kan alan parça. Ç.N.*

** *Vücut veya herhangi bir organ içindeki boşluk. Ç.N.*

nunu öldürmek anlamına geliyordu. Bunu yapabilir miydi? Daha önce rahimdeki bir embriyoyu hiç yok etmemişti. Karar vermek zorundaydı. Felix, Maggie'nin yatağının üzerinde asılı duran haça doğru baktı.

Başarısız olma riskini göze alıp, bir tanesini yerleştirecekti.

Dikkatlice, mikroskop altındaki dölütçükleri inceleyip onları kalitelerine göre sıraladı. Felix'e göre onlar Katolik Kilisesi'nin görüşü ne olursa olsun, sadece bilince sahip olmayan potansiyel yaşam formlarıydı. Başlangıç çizgileri, düşünme hissetme ya da var olma olguları yoktu. İki tanesi hafifçe parçalanmış gibi görünüyordu. Onları başka bir kaba aktardı. Karar vermeye çalışarak ve dua ederek, kalan iki tanesini inceledi. Birinin hücre boyutunda diğerine göre bir eğrilik fark etti. Onu da ayırıp, en iyilerini bıraktı.

Felix, dölütçüğe baktı. Sahip olduğu DNA, bir kadının yumurtasını dölleyip bir Petri kabında yeniden hayat bulmak için yüzyıllardan geçmişti. Bu boşluğa tutunmuş minik kök hücre kümesi Hz. İsa'ya dönüşecek kadar hayatta kalabilecek miydi? Kalmalı mıydı? Gözlerin kapattı ve *Anima Christi*'yi fısıldadı:

> İsa'nın ruhu, beni kutsa.
> İsa'nın vücudu, beni kurtar.
> İsa'nın kanı, doldur beni aşkla.
> İsa'nın tarafındaki su, beni yıka.
> İsa'nın tutkusu, bana kuvvet ver.
> Güzel İsa, duy beni.
> Sakla beni yaralarının içinde. Senden ayrılmama izin verme.
> Koru beni şeytani düşmandan.
> Ölüm vaktim gelince, seslen bana. Söyle sana gelmemi.
> Azizlerinle sana hamd edebilirim böylece. Sonsuzluk boyunca.
> Amen.

Felix gözlerini açtı, duramayacağını biliyordu. Dölütçüğü, sterilize edilmiş bir katetere yerleştirip onu da tepsiye koydu ve Maggie'nin yatağının yanma götürdü.

Onu aletlerin olduğu tepsiye koyarken, Frances ve Maggie ona bakıyordu.

"Bebeğim orada, değil mi?" diye sordu, Maggie.

Sonunda her şey buna dayanıyordu. Annelik. O olmadan, İsa da olamazdı.

Maggie, uzanıp bacaklarını yatağın yanındaki yerlerine koydu. Bu defa Frances, elini tutmasını isteyip istemediğini sormadı.

"Hazır mısın?" diye sordu, Felix.

"Hazırım."

Sam'in kapının diğer tarafında olduğunu bildiği halde, spekülumu duraksamadan içeri yerleştirdi. Her ne kadar Sam, kendini küçük düşürmüş ya da Felix onu fena halde benzetmek için elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da, Maggie'nin sızlandığını duyarsa muhtemelen yine içeri dalardı.

Ama Maggie, sızlanmadı.

Felix kateteri çıkardı. Yaralanmış fakat iyileşmeye başlamış kısımlarına dikkat ederek Maggie'nin vajinasına yerleştirip içeriye ve rahminin üzerindeki serviksinin girişine doğru itti. Maggie kaçmadı.

"Evet, işte başlıyoruz," dedi.

Felix, pistonu ileri itti ve minik dölütçüğü Maggie'nin rahminin derinliklerine yerleştirdi.

bölüm 37

Cumartesi Sabaha Karşı, Ağustos Sonları—Torino, İtalya

Yedi ay sonra, Alplerin başlangıç tepelerinin manzarasına sahip, her iki yanında güzel evleri, ağaçlı bulvarları bulunan İtalya'nın dördüncü en büyük şehrinde, bisikletinde gazeteler olan bir çocuk, birinci yüzyıldan kalan Porta Palazzo'dan geçti. Peder Bartolo bu hafta sonu teslimatlarını rahipler, rahibeler ve kilisenin zengin hamileri için ayarlamıştı. Gazete satan çocuğun ailesinin geçimine katkısı oluyordu.

Her cumartesi burada, Torino'da hâlâ ayakta kalmış olan son Roma kapısında durur, bisikletini dayar, avluyu tırmanır ve sırtını Cesare Augusto'nun heykeline dayayarak çimlerde otururdu. Elmasını

burada yemek için saklar, antik kırmızı tuğla duvarlara bakıp, M.S. 28 yılında, Augusta Taurinorum kurulduğu zamanda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdi: Bu Torinolu bütün çocukların bildiği bir isim ve tarihti.

Çocuk, tüylü başlıklar ve Galyalılarla yapılan savaşları hayal ederek bisikletine döndü ve elmasından kalan son lezzetli ısırığı aldı. Suların bir kısmı ağzından Peder Bartolo'ya götüreceği *The London Times*, gazetesine aktı. Çocuk suyu sildi, İngilizce kelimeyi okuyamıyordu, sadece harfleri görüyordu: k-l-o-n.

Cumartesi Sabaha Karşı – Atlanta, Georgia

Gece yarısı 2.00'de Georgia'nın Atlanta bölgesinde, bir kadın muhabir şehirdeki evinin kapısında tökezledi ve kusmadan önce tuvalete yetişmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Lanetli partiler," dedi kusma nöbetleri arasında. "Lanetli insanlar!" Sendeleyerek ağzını sildi. Dini ve politik açıdan muhafazakar bir Hıristiyan olmasına rağmen, sert küfürler etmek onu eğlendirmişti.

"Lanetli partiler," diye yineleyip ağzını çalkaladı.

Yatak odasına gidip kendini yatağa bıraktı. Örtülerin altında sürünürken topuklu ayakkabılarının hâlâ ayağında olduğunu fark edip çarşafların altında tekmeledi onları ve siyah pullu kıyafetinin üzerini örttü.

"Lanetli insanlar!"

İnsanların ona konuşan tavşan, zıplangıç, kızıl tavşan gibi lakaplar takmasına neden olan tavşan dişlerinin yerine düzgün, kusursuz dişleri olduğunu hayal ederek uykuya daldı. Dün gece insanların ona böyle hitap ettiğine kulak misafiri olmuş ve incindiği için içki içmişti.

Onu düzgün dişli rüyasından telefon uyandırdı. Kızgınlıkla uzanıp telefonu cevapladı, "Ne? Ne var? Sen de hangi kahrolasısın?"

Bir ses, "kalk ve *The London Times*'ın internet sayfasına gir. Klonlama hikayesini bul. Araştır ve bizim için sabah 7'ye kadar bir şeyler hazırla."

"Ne?"

"Dediğimi yap. İyi geceler, tavşancık."

Telefonu hışımla kapattı, "Kahrolasıca insanlar!" diye söylendi ve sürünerek yataktan çıktı.

Cumartesi öğleden önce, Cliffs Landing yakınındaki Eagle Rock

Maggie, Skunk Hollow'a yaklaşık 500 metre mesafedeki tepenin batı yamacında bulunan Eagle Rock'ın üzerinde yavaş yavaş ilerlerken, dengesini kurmak için Sam'in elini sıkıca kavradı. Aşağıda bereketli ihtişamıyla kuzey Hudson Vadisi uzanıyordu. Cascade'den sonra Eagle Rock onların en sevdiği yer olmuştu, gerçi tırmanmak artık Maggie için biraz zordu. Sam sırt çantasından yün bir battaniye çıkarıp onu küçük bir kare şeklinde katlayarak Maggie için yumuşak bir oturma yeri haline getirdi. Sonra da oturmasına yardım etti. Maggie şişkin karnıyla, kollarının üzerine eğildi ve sabah havasını içine çekti.

"Son kez iyice bak," dedi Sam ve Maggie'nin eliyle karnını ovaladı. "Bebek doğana kadar bir daha buraya gelmeyeceğiz. Tırmanmak senin için artık çok zor olacak."

Maggie aşağıda iki yöne doğru akan nehre baktı. Ona Kızılderililerin verdiği adı kullanıyordu, Shatemuc, çünkü şimdi yeniden karşıya geçmek ve nehrin yaptığı gibi ters yöne gitmek kötü şans getirecekmiş gibi geliyordu.

Maggie, Sam'in eline hafifçe vurdu. "Benim üzerime tırmanmaktan sadece birkaç ay önce vazgeçtin, biliyorsun."

Sam pis pis sırıttı.

Maggie, "Sen tam bir çakalsın ama iyi kalplisin," dedi.

Sam, Maggie'nin söylediğinden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Maggie'nin hamileliği kesinleştiğinden beri, her hafta sonu buradaydı.

O gün, Felix testi yaparken Sam onun elini tutmuştu, Frances ise orada geziniyordu. Felix, duyuruyu yaptığında Maggie defalarca yüksek sesle şükürler olsun diye haykırmıştı. Frances de onu yanağından

öpüp, üzdüğü için tekrar özür dilemiş ve biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek S-Type Jaguar'ına binerek gitmişti. Maggie bunun, *eski erkek arkadaşlarımdan biriyle biraz takılmaya ihtiyacım var*, demenin bir yolu olduğunu düşünmüştü. Sam bir şişe köpüklü elma şırası patlatmıştı çünkü Felix, Maggie'nin bir yudum bile şampanya içmesine izin vermiyordu. Felix, Maggie'yi dünyanın en iyi kadını ilan etmiş, Sam da bunu kabul edip ikisinin de deli olduğunu eklemişti.

Bütün bunlar yedi ay önce olmuştu. Sürenin sonu ise 22 Ekim'di, bugünden sekiz hafta bir gün sonrası. Zaman zaman günde iki defa kontrol edilmeyen bir zerresi olsaydı, nerede olduğunu bilemezdi.

Frances artık nadiren gece boyunca Landing'de kalıyordu. Gecelerini genellikle evde geçiriyordu. Maggie, reddetmenin kardeş sevgisine üstün geldiğini tahmin ediyordu. Ya da Frances, onu komşulara Felix'in denizaşırı ülkelerde danışmanlık yaptığını söylemesi talimatı veren Sam'den uzak kalmak istiyordu. Yalnızca pazar günleri Frances burada oluyordu.

Onun ve Adeline'nin yokluğunda Felix, laboratuarda meşgul olmadığı ender zamanlarda, yalnız görünüyordu. Frances ne zaman gelse, ona Adeline'nin nerede olduğunu soruyordu. Bazen Frances bunun cevabını biliyor ve o da aramaya çalışıyordu fakat ona ulaştığında da söyleyecek pek fazla şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Adeline'nin yanma gidemezdi. O da buraya gelmeyi reddediyordu. Adeline, Felix'in kendisine ait olmadığını, o çocuğa ait olduğunu söylemişti.

Daima Maggie'nin yanında olan kişi, Sam'di. Genellikle hafta içi işten sonra buraya geliyordu. Her pazar onu, turistik bir yer olan Nyack'a götürüyordu. Yorucu bir şey değildi. Yalnızca ilginç sanat, zanaat ve antika dükkanlarını, su kenarını ya da Hudson Nehri Vadisi'nin, üzerinde Kraliçe Ann, Victoria ve Carpenter Gothic tarzlarının mimari özelliklerini taşıyan sokaklarını kapsayan bir öğle sonrası gezintisiydi.

Çok sayıdaki lokantadan birinde geç kahvaltı yaparlardı ki Pazar günleri Nyack'ta herkesin yapmayı çok sevdiği bir şeydi bu. Bu kahvaltılarda ne kızarmış bir şey yiyorlardı ne de ekstra tuz kullanıyorlardı.

Maggie bu gezintileri seviyordu ama üçüncü geziden sonra, Nyack'ın Sam'e sıkıcı geldiğinin farkına vardı. Aslında Sam ne bunu itiraf etmiş ne de gezintilerden vazgeçmişti.

Maggie sol tarafına, uçuruma doğru, uzaktan mavi renkli parıldayan Ramapo Tepeleri'ne baktı. Bir kum kırlangıcı sürüsü nehrin kenarından kalktı ve neşeli şarkılarını söyleyerek havada fırıl fırıl dönmeye başladı. Maggie, "Sam, ne kadar güzeller, değil mi?" dedi.

"Evet öyleler."

Sam, miskin miskin karnının üzerinden bebeği okşadı ve Maggie de buna müsaade etti çünkü dokunuşu onu daha önceki gibi harekete geçirmemişti. Neredeyse beş ay boyunca karnı dümdüzdü, sonra taze bir kavun gibi şişti. Maggie bebeği ultrasonda ilk kez gördüğünde çok heyecanlanmıştı, ona göre bu bir oğlandı. Yanında Sam ile burada, Cliffs Landing'de hamile olmak. Maggie her zamankinden daha mutluydu. Çoğu günler durgun yaz günlerindeymiş gibi tembellik ediyor, göbeği de çocukla birlikte büyüyordu.

Manzaranın güzelliğine bakıp, içindeki güzelliğin de farkına varınca Maggie'nin duyguları bir kere daha dolup taştı. Mutluluktan ağlarken Sam ona sarıldı. Bu olduğunda genellikle Cascade'de ya da nehrin kenarında kum kırlangıçlarının uçuşunu izliyor oluyorlardı. Maggie Sam'in anlamadığını biliyordu ama Sam ona karışmadı ve durdurmaya da çalışmadı. Yalnızca onun alnını ve göbeğini okşadı, İrlanda şarkısını söyleyip rahatça ağlamasına izin verdi.

"İşte yine başlıyorum," dedi, gözyaşları durunca.

Sam uzanıp onun gözyaşlarını ve onlarla birlikte akan makyaj izlerini sildi. "Neden burnuna makyaj yapıyorsun?"

Maggie, önce şok oldu, sonra da kendini mahcup hissetti. Bir kadına böyle bir şeyi nasıl sorardı? "Bu... burnumu dengelemek için."

Sam geriye yaslanıp gökyüzüne baktı. "Burnunda bir sorun yok. Bu arada, keşke akşam yemeğini odanda yediğinde seninle birlikte yememe ya da TV izlememe izin versen. Felix pek de harika bir arkadaş değil, biliyorsun. Neden izin vermiyorsun, Maggie?"

Maggie ondan ve Felix'ten, kendisini kavanozdaki bir canlı örneği gibi hissetmemek için odasında yalnız kalmasına izin vermelerini istemişti—bütün gün kurcalanıp gece gündüz izlenen biri gibi. Ve yediği her lokmanın denetlenmesine de itiraz etmişti. Bunun üzerine Felix, *Fabulous Food'la* bir anlaşma yapmıştı. Eğer tuzsuz menüler hazırlar ve

hiçbir şeyi kızartmazlarsa, Maggie'nin istediği her şeyi sipariş edebileceğini söylemişti. Çoğu akşamlar, FF akşam yemeğini onun bahçe kapısından getiriyor ve o da tek başına yemek yiyordu. Felix, Maggie'nin odasına küçük bir buzdolabı koymuştu, böylece o da iştahını giderebiliyordu. Havuç, meyveler ve benzeri şeyler. Acil bir durum olmadıkça, odası artık sınırların dışındaydı.

Pudralığını açtı ve ihtiyatlı bir biçimde, burnunun ortasının alt tarafındaki neredeyse görünmez makyaj çizgisini tazeledi. Sam onu makyajsız hiç görmemişti ve bunun değişmesini istemiyordu.

"Bunun tek nedeni" dedi nazikçe, "kendime zaman ayırma ihtiyacım."

Sam karnını ovalarken, Maggie de Kızılderililer gibi oturdu.

"Sana, ailesi eskiden Skunk Hollow'daki dağda yaşayan ihtiyar Charlie Lundstrom'la Bir Kızılderili'nin hikayesini anlatmış mıydım?"

"Hayır, hadi anlat."

"Buradaki beyaz ailelerden biriydiler." Maggie yukarıyı işaret etti. "Kızılderili bu dağın yükseklerindeki bir mağarada yaşıyordu. Adı, OddWad'dı. Tüyler takar ve ayı derisinden bir giysi giyerdi. Okuyla öldürdüğü tavşan ve kuşlarla geçimini sağlar ve hiç kimseyi rahatsız etmezdi. Ona ilk ekmek ve patatesi Charlie Lundstrom tattırmıştı ya da Oddwad, Charlie'nin buna inanmasına izin vermişti. Oddwad yemeği o kadar sevmişti ki, Charlie ona daha fazlasını getirmişti. Oddwad hep, 'Teşekkür ederim Charles, ve teşekkür ederim Ikas, bir arkadaşım oldu,' derdi"

"Ikas mı?"

"Toprak ana."

"Bu kadar mı?"

"Güzel hikaye değil mi?"

"Bir sonu da olsaydı iyi olurdu."

Maggie onu omzundan dürttü. "Bir sonu var, Sam, eğer dikkat edersen."

Maggie, çilli zambak ve dağ lalesi toplayıp onları buket yaptı. Yukarı kaldırınca kokuları onu sersemletti.

Sam ona bakarak "Ne oldu?" diye sordu.

Maggie, orada korkunç bir şey olduğunu hissederek aşağı doğru, Shatemuc'a bakıyordu.

"Sorun nedir, kötü mü hissediyorsun?"

Maggie içinde bir dürtü hissetti, bir his, bir kadının, bir şeyin farkına varma önsezisi. Maggie, kendi inancıyla bunu Tanrı'nın omzuna dokunması olarak algılardı; Sam'e açıklayabileceği türden bir şey değildi.

"Bilmiyorum," dedi, ama biliyordu.

Sam'in Shatemuc'ta, Adirondack'tan gelen tatlı suların ve denizden gelen tuzlu suların yarattığı tehlikeli dalgalara yakalandığını görmüştü. Kum kırlangıçları uçuşunca, kollarını Sam'in çevresine doladı. "Sakın aptalca bir şey yapma, Sam, tamam mı? Dikkatli ol!"

Sam dikkatli olacağını söyledi ve Maggie ağlarken hafifçe sırtına dokundu.

bölüm 38

Cumartesi gün ortası – Beşinci Cadde Lobi

Sam, Brown'un uşağının onu izin gününde çağıracağı kadar acil olanın ne olduğu hakkında tahminler yürüterek, asansöre dokuzuncu katın kodunu girdi. Herhangi bir şey için olabilirdi; özel bir zarf teslimatı, Jerome Newton'da denediği gibi bir ikna çalışması, özel bir araştırma. Brown, yeni insanlarla iş yapmak bir yana, onlarla tanışmadan önce de, haklarında araştırma yapmaya özen gösterirdi. Bazen bunun için Sam'i kullanırdı.

Sam, hafta sonunda Landing'de Maggie'yle kalmayı planlamıştı. Onun yüzünden, yedi ayda iki kere seks yapmıştı ve ikisi de oradaki barlarda gördüğü kadınlarlaydı. Jersey limanı için zamanı yoktu. Çabuk gir, çabuk çık, aletin kullanım dışı kalması riskine karşı kondom kullan. İki kat olsun. Sam yine de, Roketler adlı dans grubunun yarısını beceriyormuş gibi mutluydu.

Kendini hayatın birçok farklı durumunda görebiliyordu. Ona do-

kunmasına izin vermeyen siyahî, hamile bir hizmetçiye tutulmak mı? Ona yaklaşmasına bir kez izin vermiş ama artık vermeyen birine. Sadece aylar önce, bu fikre gülerdi. Belki de Frances haklıydı ve Sam onu seviyordu. Sam kesinlikle Maggie Clarissa Johnson'a yapışıp kalmıştı. New York'un Harlem bölgesinden olan; evlenmemiş anne ve eski hizmetçiye.

Bunu neden merak ettiğini dile getirince Maggie, Tanrı'dan olduğunu söylemişti. Çocuğun onun korumasına ihtiyacı vardı, bu yüzden Tanrı Sam'i onun arkadaşı yapmıştı. Belki de öyleydi. Zamanının yarısında azgın bile değildi. Sam'e göre bu bir mucizeydi.

Asansör kapıları açıldı ve Bay Brown orada, giriş salonundaydı. Brown bekliyordu ve bu mutlu bir bekleyiş değildi. Elinde katlanmış bir gazete vardı. Sam bunun, *The London Times* olduğunu fark etti.

Brown gazeteyi ona uzattı. "Yürürken şunu oku."

Sam kütüphaneye doğru onu takip ederken, yuvarlak içine alınmış bir yer gördü. Kalp atışları birden hızlandı. Okudukça kötü oldu.

Amerika'da Klonlama – Pssst! Şuna Bakın!

İsimsiz kaynaklar yine işbaşında. Bu defa ilginç, belki de inanılmaz, daha önceki, Amerikalı bir bilim insanının hayatta olmayan birini klonlamakla meşgul olduğuyla ilgili yazımıza ek olacak bir şey söylediler. Bunu duy dünya! Çılgın bilim insanımızın —alçakça ve dolaylı bir şekilde, el altından ve düzenbaz yollardan— Hz. İsa'yla ilgisi olduğu söylenen dini kalıntılardan biriyle bağlantısı varmış. Bilirsiniz, Gerçek Haç, Kutsal Yemlik, Kefen, Veronica'nın Duvağı, Çiviler, Mızrak, Dikenli Tel Tacı. Bunlar gibi bir şey. Neyse, kaynaklar bu çılgın Amerikalı'nın bu kalıntılardan DNA elde edeceğini ve onları klonlayacağını söylüyor. Beni takip edebiliyor musunuz? Hz. İsa'yı klonlayıp onu geri getirmeyi planlıyor!

İkinci Geliş'le ilgili daha fazlası için, yazılarımı takip etmeye devam edin!

Eğer son zamanlarda edepsizlik yaptıysanız, şu an tövbe etmek için iyi bir zaman olabilir.

Jerome Newton'la aralarındaki, yedi ay süreli anlaşmaya ne olmuştu? Şimdi Sam, aynı muhabirin daha önce sahte olduğunu söyle-

diği hikayesini neden yeniden güncellediğini açıklamak zorundaydı. Daha da kötüsü, Newton klonun kimliğini de belirtmişti.

Sam, makaleyi iki kere okuyup, Rossi'nin kimliğiyle ilgili bir ipucu ya da nerede olduklarına dair bir ima olmadığından emin oldu. Ama bu yine de anlaşmayı bozuyordu. Newton neden pazar röportajlarını kaybetmekten korkmamıştı?

Brown yavaşça koltuğuna oturdu, çenesini gerginleştirerek. Öfkeli görünüyordu. "Konuş. Dinliyorum," dedi.

Sam onun kendini kontrol edişini takdir etti. Aynı şekilde o da kendini hazırlayarak gülümsedi, gözleri gazetedeydi.

"Hâlâ o küçük oyununu oynuyor. Herhangi bir isim vermiyor çünkü size söylediğim gibi, verilecek bir isim yok."

Brown, Sam ona bakana kadar konuşmadı.

"Klonun adını vermiş."

Sam, kıkırdadı. "Tabii ya. İsa'yı klonlamak."

Brown, Sam'e bakmaya devam etti ve hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra, Sam sordu, "Ne?"

"İsa'nın adını şapkadan mı çıkardı?"

"Belki bir şeyler homurdanmıştır. Birinin gerçekten bunu yapabileceğini..."

Brown, araya girdi. "Yapılabileceklerin bir önemi yok şu anda. Amerikalı bir bilim insanı İsa'yı klonlayabileceğine inanıyor mu? Benim bilmek istediğim bu. Senin işin bana bunu söylemek, Sam."

Sam, elinin tersiyle gazeteye vurdu. "Bu, daha önce söylediğim gibi, bunun bir aldatmaca olduğunu kanıtlar. İsa'yı klonlamak mı? İnanılmaz. İşin aslı, bu imkansız."

Brown ayağa kalktı ve kitap raflarına gitti. Canı sıkkın gibi görünüyordu. Sonra raftan bir kitap aldı. "Ben inanışlarla ilgileniyorum, olasılıklarla değil." Kitabı Sam'e uzattı. H.G. Wells'in *Dünyalar* Savaşı adlı kitabıydı. "Bunu okumuş muydun?"

"Bir kere. Marslılar New Jersey'e inip ele mi geçiriyorlardı?"

"Evet. Bununla ne yapılmıştı hatırlıyor musun?"

"Evet. Orson Welles ona dayanan bir radyo piyesi yapmıştı. Gerçekçi haber anonsları yapıp, herkesi korkutmuştu."

"Bir Marslının buraya gelmesi imkansızdı." Kitabı kenara koydu.

"Yine de sokaklarda isyanlar, trafikte karmaşa ve doğu kıyısının tamamında büyük çapta bir panik yaşandı, çünkü insanlar inanmıştı."

"Ama bu uzun zaman önceydi, 1930'lardı sanırım. Kim bugün Hz. İsa'nın klonlanacağına inanır ki?"

"İnsan doğası, son altmış küsur yılda değişmiş midir sence?"

"Düşünüyorum da artık bunlara inanmayacak kadar..."

"Bırak, Sam." Brown masaya döndü, oturdu ve öne doğru eğildi. "Düşünmeyi bırak."

Sam sessizleşti.

"Sana söylediğimi yap."

"Yapacağım. O tamam, ama beni bir kez daha sınayın. Anlamak istiyorum."

Brown her ne kadar sinirli olsa da, hayırsever bilge haline büründü. Sam, onu tam kahin moduna sürüklemişti. Brown gazeteyi işaret etti.

"Bu bir aldatmaca değil. Bu hikayelerin arkasında bir şeyler var. Bu muhabirin sana karşı direnmesi bile tek başına tuhaf. Daha önce hiç ıskalamamıştın, Sam. Burada bir şey var." Brown eline bir uzaktan kumanda alıp, bir TV açtı ardından da videoyu çalıştırdı. "Bu, bu sabah haberlerden sonra *CNN*'deydi."

Sam, *CNN*'in düzenli konuk panel katılımcılarından olan tavşan dişli bir kadın gördü. Kendisine pek de nazikçe olmayan "kızıl tavşan" lakabı takılmıştı çünkü hem düşmanlarını hem de dostlarını rahatsız eden biriydi. Papyon takmış gözlüklü bir adamla, geleneksel takım giymiş bir adamın arasında oturuyordu. Sinirli bir tartışma içindeydiler.

Brown, sesi kıstı ve ellerini kenetledi. "Klonlama artık bir fantezi değil. Eğer bir adam kendini, köpeğini ya da annesini, babasını klonlamak isterse bu sorun değil. Büyük tarihi kişilikler ise başka bir şey. Onlar akıllarda toplu hareketleri motive edebilecek semboller olarak yer etmişler. George Washington'un klonunun insanları neler yapmaya ikna edebileceğini düşün. Abraham Lincoln'un. Bir de Tanrı'nın oğlunun nelere ikna edebileceğini düşün. Tarih boyunca dinler ve dini figürler yalnızca eziyetlere ve halkın başkaldırılarına neden olmadı. Aynı zamanda kralların iktidara gelip iktidardan düşmesine, cinayetlere, yağmalara, savaşlara, her türden akıl dışı davranışa neden oldu.

Sadece *The Times*' taki iki tane kısa, gizemli makaleyle, *CNN*'de panel tartışmaları ve parklarda spontane gece ibadetleri yapıldı."

Sam'in dizleri titredi.

"İnançlar etkilidir." Brown masasının çekmecesine baktı. "Batıl olanlar da dahil. Yıldızlara bakıp kaderi gördüğünü düşünenler de var."

"Siz de onlardan mısınız?" demeye cüret etti, Sam.

Brown'un bakışları uzaklaştı. "Ben Aslan Kral burcuyum."

Sam, ben de boğayım, yoksa koç muydum? İkisinden biriydi, neyse demeyi düşündü ama tek söylediği , "Tam size göre"ydi.

Brown yeniden ona baktı. "Sam, klonun kim olduğu önemli değil. Önemli olan onun kim olduğuna inanıldığı."

"Pontius Pilate böyle bir şey söylemiş olmalı," Sam'de bir kıkırdama gözlendi.

Brown onu görmezden geldi. "Güvenilir bir Amerikan bilim insanının —uzaktan bile olsa— güvenilir bir DNA kaynağından, sözüm ona bir Hz. İsa klonu üretmesine izin verilemez."

Hiçbir şey söylemeden sessizce oturdular. Sam, yeni dünya düzeninin sahibi olduğunu hisseden ve artık önemini yitirmiş bir Hz İsa'nın bunu sarsmasına izin vermeye niyeti olmayan biriyle karşı karşıya olduğunun farkına vardı. Sam'in ne yapacağına karar vermek için saniyeleri vardı ama bu yeterince uzun bir süreydi. Yedi ay boyunca saatleri, günleri ayları hayal ederek aklında senaryolar geliştirmişti. Bir şey yaptığında, özel seçenekler aklında akıyordu. Başka bir şey olunca da kayboluyorlardı.

Sam sessizce, "Beni istemenize sevindim. Ne demek istediğinizi anlamadım. Bu görev bana göre değil."

Brown'un projektör bakışları Sam'e sabitlendi. "Öyle mi?"

"Bence bu saçmalık ama eğer değilse de, siz klon diyorsunuz ama ben bir anne ve bebek diyorum. Eğer bu gerçekse, doğmasını istemediğiniz bir bebek. Haklı mıyım?"

Brown'un bakışları Sam'in üzerinde kaldı.

Sam, geleceğin, sıradaki kelimelerine göre şekilleneceği bilinciyle duraksadı. Brown, çalıştığı en cömert patrondu fakat karşılığında sağlam bir sadakat bekliyordu. "Ben bu işe böyle bir şey için girmedim. Beni yok sayın, tamam mı?"

"Seni tamamen yok sayacağım."

"Evet, biliyorum." Sam ayağa kalkıp asansöre giderken, Brown da ayağa kalktı ve onu takip etti.

"Gece yarısına kadar gitmiş olurum," dedi, Sam asansör geldiğinde. "Anahtarlarımı, kredi kartlarımı, giriş kartlarımı, şifreleri, her şeyi getiririm gitmeden önce."

Sam yüzünü Bay Brown'a döndü ve lobi butonuna bastı.

Asansör kapıları kapanırken Brown, "Bunu tekrar düşün, Sam. İki haftan var," dedi.

bölüm 39

Cumartesi –Sam'in dairesi

Sam, dairesine gelir gelmez buzdolabına gidip bir tane *McSorley's Black and Tan* birası alıp yarısını içti. Eğer daha sert bir içkisi olsaydı onu içerdi. Brown hakkında bildikleri yeterince tedirgin ediciydi. Sam'i daha çok korkutansa onun hakkında bilmediği şeylerdi. Bay Brown'un ekibinden ayrılmak diye bir şey mümkün müydü? Eğer değilse, bunu deneyenlere ne oluyordu?

Brown'la geçirdiği on bir yılın başlarında, onun kendisinden daha da gizli faaliyetlerinin var olduğunu hissetmişti. Bir keresinde siyah giyinmiş uzun boylu bir adamla, uzun deri paltolu bir adama rastlamıştı, Brown'un garajından çıkıyorlardı. Sam tek bakışla, onların kim olduklarını ve ne yaptıklarını bilmezse daha mutlu olacağına karar vermişti.

Şu anda Sam'in tek düşünebildiği şey, onların acımasız yüzleriydi. Bu ve on bir yıldır görmezden geldiği soru: Brown'un önemli projelerdeki geri plan pozisyonu, küçük çocukların kafalarını palayla kesip koparmayı, AIDS ilaçlarını Afrika'dan uzak tutmayı ya da cinayeti içeriyor muydu? Özellikle bir soruyu bir yıl boyunca görmezden gelmişti. Devlet Bakanı'nı karısı, onu önceki evliliğinden olan kızıyla yatakta yakalamış, onu, kirli çamaşırlarını ortaya dökmekle tehdit etmişti. Sam bunları Bakan bir gece Brown'un garajında, sarhoş bir ağlama

krizi geçirdiği sırada öğrenmişti. O günden beri Sam merak etmemeye çalışmıştı: adamın karısı gerçekten bir trafik kazasında mı ölmüştü yoksa onu Brown mu öldürmüştü?

Sam eşyalarını toplarken, ayrılma kararını yeniden gözden geçirdi. Seçeneği yoktu. Eğer Brown, Maggie'nin kim olduğunu öğrenir ve çocuğunun doğmaması gerektiğine karar verirse, hafta sonu ziyaretleri bunu önleyemezdi. Maggie'nin, satın alınamayacak biri tarafından yirmi dört saat silahlı korunmaya ihtiyacı olacaktı. Ne yazık ki, Brown'un azizlerin ve havarilerinin yarısını satın alabilecek parası vardı. Maggie'nin tek şansı Sam'di.

Burada kalıp Brown'ı taktikle yenmeye çalışarak, onu korumasız bırakamazdı. Brown, taktikle yenilebilecek biri değildi.

Sam da elindeki tek kozu oynamıştı: Brown'un onu sevmesi ve ona güvenmesi, geçmişe bağlı olması, yapacaklarını ve planlarını öğrenmesine izin vermesi. On bir yıl içinde Sam, ona yalan söylememiş ya da özel bir şeyler istememişti. Brown, Sam'in klonla bağlantısı olduğundan asla şüphelenmezdi. Onun için bu, Prometheus'un cennetten ateşi çalmaması ya da H.G Wells'in Marslılarının istilası başlamak üzereyken doğu kıyısı halkının paniğe kapılmaması gibi bir şey olurdu. Brown'un bildiği kadarıyla, Sam'in karakterinde isyan yoktu. Sam'in, söylediği gibi, vicdani bir nedenle olaydan çekildiğini düşünecekti.

Brown'un ona tanıdığı zamanı kullanıp, son istifasını vermeden önce bir hafta kadar beklemeye karar verdi. İşleri aceleye getirmeye gerek yoktu. Bir an için Sam tek bir şeyden endişe duydu. Brown, kilit önem taşıyan kişilerin gitmesine izin vermiş miydi?

Biri kapıyı çaldı ve Sam kıpırdamadan dışarıdan gelen sesi dinledi. Omuz askısını kapıp silahını çıkardı. Kapı tekrar çalındı. Sam, kapının yanındaki duvara yaslanıp seslendi, "Kim o?"

"Sam, benim," dedi bir kadın sesi.

Kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

"Balo salonunun mutfağını hatırladın mı?"

Tavana bakıp fısıldadı, " Tanrım! Neden şimdi?" Olduğu yerden kıpırdamadan, kapıyı savurarak açtı. Kadını görmeden önce, yüksek topuklarının sesini duydu.

"Sam?" diye seslenerek içeri girdi kadın.

Sam kapıyı tekmeleyerek kapattı ve işte, dansçı kız oradaydı. Kadın ona döndü. Muhteşem kestane rengi saçları, gövdesini sımsıkı saran çekici görünümlü kırmızı yağmurluğu üzerine dökülüyordu. Yağmurluğu ince topuklu kırmızı ayakkabıları ve kırmızı ojeleriyle de uyuşuyordu.

"Bay Brown, beni sana hediye olarak gönderdi."

Yavaşça yağmurluğunun düğmelerini çözdü ve önünü açtı. Kadın çıplaktı, teni odadaki loş ışıkta ay gibi parlıyordu. Saçlarına yıldız gibi ışık saçan süslü tokalar takmıştı. Sam orda öylece duruken kadın belini komik bir şekilde döndürmeye başladı, böylece zaten muhteşem gözüken göğüsleri o hareket ettikçe daha da dikleşiyor, basenleri bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Aslında yaptıkları çok da seski değildi. Ama Sam'i tahrik etmeye yetmişti.

"Bebeğim, senin adın ne halttı! " dedi, Sam. Sesi şimdiden çatallaşmıştı.

"Adım Coral ve sen bana ne kadar istersen o kadar uzun süre sahip olabilirsin."

Silahı elinde, kadının çevresinde döndü.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Yalnız şu yağmurluğu çıkar ve ayağınla bana doğru fırlat."

Kadın, dediğini yaptı ve Sam yağmurluğu yoklayıp içinde silah aradı ama bulamadı, beklediği türden bir silah yoktu. Kadın bir fahişeydi, suikastçı değil; türünün tek örneği, birinci kalite, merhamet dileyeceği türden bir fahişe. Silahını indirip kadının çevresinde daireler çizmeye devam etti. Dokunmadan, yalnızca kadının hareketlerini izliyordu. Kadın yavaşça kollarını başının üstüne kaldırdı ve belini daha hızlı döndürmeye başladı. Sam daha da tahrik olmuştu, ama hâlâ ona dokunmuyordu. Adeta gördüklerini hafızasına kaydetmek ve bir daha hiç unutmamak istiyordu. Kadın Sam'e gülümserken dişleriyle hafifçe dilini ısırdı ve belini oynatmaya devam etti. Kalçaları ve göğüsleri seksi bir şekilde yavaşça sallanmaya devam ediyordu. Sam kadının arkasına geçtiğinde kadın başını ona çevirerek göz kırptı, sonra bacaklarını aralayarak belini büktü ve başını yere eğdi. Kestane rengi uzun saçları

halıya değiyordu. Şimdi dünyanın en güzel kalçaları bütün çıplaklığıyla Sam'in gözleri önünde duruyordu.

Sam inleyerek kadını kendine doğru çekerken boşta kalan eliyle de kemerini açmaya çalıştı. Coral, Sam'in kontrolü kaybettiğini anlamıştı. Yüzünü ona dönüp onu okşamaya başladığında Sam daha pantolonunu bile çıkarmadan boşalmıştı.

Sam'in zevkten titremesi kesildiğinde kadın "Sanırım oldukça uzun bir zaman olmuş," dedi.

Sam Maggie'yi düşündü. Sonra Coral'la sevişmezse Brown'un kesinlikle ondan şüpheleneceği aklına geldi. Başka yolu yoktu. Onunla yatmak zorundaydı. "Meraklanma tatlım, bu daha sadece başlangıç," dedi.

Kadını yatağa götürdü. Neredeyse bir saat boyunca aklına gelen her pozisyonu deneyerek, Coral'la seviştikten sonra onun tüm bedenini bütün ayrıntılarıyla tanımıştı artık. Kadın tam bir profesyoneldi, nerde durması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sam'in alnından ter boşalırken göz göze geldiklerinde bile kendisini geri çektiği olmuştu. Ama en sonunda Coral, Sam'e hak ettiği ödülü verdi. Göğüs uçları iyice dirileşmiş, yüzü pembeleşmiş ve kendini bırakmıştı. Orgazm olurken çığlıklar atıyordu. Sam önce onu kıskanarak izlemiş, ardından kendisi de boşalmıştı.

Coral yanında uykulu bir halde uzanırken, Sam'in eline kadının saçından sallanan parlak bir toka geldi ve onu yerine koydu.

"Elmas, ha? Mikrofon mu yoksa?", diye sordu.

Kadın ona şirin bir şekilde baktı ve "Hayır," dedi.

"Öyle olsaydı bana söyler miydin?"

Gamzesini gösterdi ve "Hayır," dedi.

Sam kıkırdarken onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. " Öyle olsun, ama bu işe nasıl girdiğini anlat olur mu?"

Işıklar sönük, abajurlar da kısıktı. Sam aralardan sızan güneş ışıklarının açılarından saatin sabah 3 civarında olduğunu tahmin etti.

"Bütün gerçek ve gerçekler dışında başka hiçbir şey tamam mı?"

"Evet, tabii."

"Tatlı, küçük bir çocuktum." Gözlerini yumdu ve parmaklarını

usulca Sam'in göğsünde gezdirdi. "Bay Brown, beni bir müzikalde görmüş. Bana dokunmasına izin vermedim ama üç ay boyunca, dünyayı ayaklarıma serdi. Kıyafetler, para, özel uçaklar, Milano'da La Scala'nın açılış gecesi."

"Sonra ne oldu?"

Kadın parmaklarını çıtlattı. "Ortadan kayboldu. Ben de öylece dans sırasına geri döndüm, ah zavallı ben. Bir üç ay daha geçti ve bir gece uşağı elinde bir elbise kutusuyla sahne arkasında belirdi. İçinde siyah askısız saten bir elbise ve siyah terlikler vardı. Onları giydim; beni dışarı, Brown'un elinde saten çanlar gibi görünen çiçeklerle beklediği limuzine götürdü. Çiçeklerin, benim gibi ender bulunan siyah lisianthus olduğunu söyledi. Yanında da Oscar ödülü kucağında duran bir aktör vardı. Adını söyleyemem ama onu tanıyorsun. Biz kadınları kendinden geçiren biriydi. Al Hambra o sıralar gözde bir lokantaydı. Lotus havuzlarını hatırlıyor musun?"

Sam kadının söylediği şeyi hatırladı. Neredeyse iki yıl boyunca Al Hambra, seçkin kalabalıkları kendine çekmişti. Binadaki limuzinler her gün oraya gidiyordu. "Evet, rezervasyon numarasını bilen birini tanıyan birini tanıyor olman gerekiyor."

"Bizim için öyle değildi. Brown mekanı kapattırmıştı. Yan odada Zither* çalınıyordu. Mekanın sahibi ve şefi yemekleri kendileri pişirerek servis etti. O geceye Başkan bile dahil olamazdı.

"Sonra ne oldu?"

"Ülke tarihinden daha eski bir konyağı yudumlarken Brown ortaya bir kolye çıkardı... Büyük zümrüt ve yakut taşlardan oluşan bir kolye. Bütün yapmam gereken aktöre göğüslerimi göstermekti."

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Gözlerim dolunca Brown adama iznim olmadan bana elini sürerse ölene dek onu pişman edeceğini söyledi. Ben samimi olduğunu düşünmüştüm, adam da öyle."

"Yani istediğini yaptın mı?"

"Brown yaptı. Elbisemin fermuarını açtı, yavaşça üzerimden çıkardı. Sonra adam alık alık bakarken kolyeyi vücudumun üzerinde gezdirdi. Adam tek bir kelime bile etmiyordu."

---

* *Kanun benzeri bir müzik aleti Ç.N.*

"Muhtemelen edemezdi..." derken Sam kadının mükemmel göğüslerini ve pembemsi uçlarını okşuyordu. "Peki ne zaman... anla işte ne zaman en sonuna kadar gittin?"

"Altı ay sonra. Aynı restoranda. Aynı adam alık alık bakarken. Bu kez daha fazla ağlamıştım. Bana on, yirmi, elli dolarlık çekler yazmaya başladı. Önce sadece göğüslerime dokunmasına izin verdim, daha fazlasına değil. Kısa bir süre sonra yüz dolarlık bir çek yazdı. Şef geri geldiğinde adam dizlerinin üzerine eğilmiş ben sandalyede otururken benimle sevişiyordu."

"Brown izledi mi?"

"Elbette izledi."

"Bir şey söyledi mi?"

"Orgazm olmam gerektiğini söyledi."

Sam yavaşça kadının omuzlarını okşadı. "Senin için üzülmeli miyim, tatlım?"

Coral'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Gülümsedi. "Az öncesine kadar yaşadığım en iyi geceydi," dedi.

Sam, kadının yanağını okşadı. Aklından yine Maggie geçti.

"Peki, sana verilen talimatlar nedir? Brown sana ne söyledi?"

Coral ona doğru sokuldu ve kocaman ela gözlerinden birini açtı. "Sana söyledim. Ben hediyeyim. İşe yaradım mı?"

"Benim işime mi? Emin ol yaradın. Onun işine..." uzağa doğru baktı, "... yaramadın."

Coral oturdu, üzerini örtmemişti. Eğer o, baştan çıkarıcı şey ise ve yaptıkları da günahsa, Sam cehennem ateşine doğru gidiyordu ve uğraşsa da bundan kaçamazdı. Liman fahişelerinin tecrübesine ve küstahlıklarının her zerresine sahipti.

"Sanırım ne yaptığını biliyorsun," dedi. "Bay Brown küçük şeylere pek kızmaz, mesela mutfaktaki geçirdiğimiz beş dakika gibi. Bu onu o kadar da rahatsız etmez; ama önemli konularda onunla baş edemezsin biliyorsun. Bunun da yeterince büyük bir mesele olduğunu tahmin ediyorum, yoksa zaten ben işin içinde olmazdım." Dilini çıkarıp yuvarlak yaptı.

Sam gülümsedi. "Öyle mi?"

"Beni bu gece bir başbakan yardımcısına ayarlamıştı."

Sam, Coral'ın çenesinin altını okşadı, "Bu anlaşılıyor."

"Evet, işte bu yüzden büyük bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Seni sever, biliyorsun."

Sam biliyordu. Aktörün yaptığı gibi yüz dolar ödemesi gerektiğini düşünerek kadının göğüslerine bir kez daha dokundu. Ardından "Beni ikna etmek için ne kadar ileri gidersin?" diye sordu.

"Dediğim gibi, sen bana gitmemi söyleyene kadar yanında kalacağım. Gidersem de ikinci bir servis olmayacak. Ama içimde bir his..."

"Ne?"

"Eğer Bay Brown'un dediğini yaparsan, bir ödül alabilirsin." Göğüs uçları sertleşti ve kendini Sam'e doğru itti. Göğüslerini, Sam'in avuçları içinde yanan iki küçük demir parçası gibi hissediyordu.

Kadın biraz daha kalmak istiyordu, muhtemelen bütün gece. Sam de bunu kabul etmek zorundaydı. Zaten kabul etmek de istiyordu. Ergenlik hormonlarının geri döndüğünü hissediyordu.

"Bir dakika izin ver, olur mu?"

Yataktan atladı, kadına gülümsedi, satın aldığı cep telefonunu eline aldı ve mutfağa gitti. Kadın onun konuşmasını duyamadı. Çeşmeyi sonuna kadar açmıştı. Sam telefonu yakın tutarak Felix'in numarasını çevirdi ve Felix açınca bu gece geri dönemeyeceğini ama *The Times'ın* makaleler bölümünü okumasının ve *CNN*'i açmasının iyi olacağını söyledi. Biriyle birlikte olduğu her zaman yaptığı gibi birinin telefonunu kurcalama ihtimaline karşı güvenlik kodunu girdi.

Yatak odasına döndüğünde, Coral'ın onun için bir sürprizi vardı. Yatağın ayakucuna uzanmıştı, vücudu başından beline kadar çarşafla örtülüydü. Geri kalan kısmı tamamen çıplaktı. Bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğini çok iyi biliyordu.

Sam ona katılmak için yatağa daldı.

bölüm 40

Pazar öğleden önce—Cliffs Landing

Kilitli yatak odasında Felix, sesini kıstığı televizyonundan kızıl tavşanın klonlamaya karşı olan başka bir *CNN* konuğuna saldırışını izledi. Felix'in elinde Jerome Newton'un yazısının *The London Times*'ın internet sitesinden alınmış bir çıktısı vardı. Neden Newton işi bu kadar ciddiye bindirerek Hz. İsa'nın klonlanacağını ilan etmişti? Ne onun ne de Maggie'nin adı geçiyordu ama Felix dış dünyanın Cliffs Landing'e yaklaştığını hissediyordu.

Maggie muhtemelen, bu haber önüne getirilmedikçe bunun farkına varmayacaktı. Felix de Maggie kiliseden döndüğünde TV izlemesini önlemek için bir plan yaptı. Cal ara sıra Maggie için özel ayin yapıyordu. Gerçi Felix biliyordu ki, şimdiye kadar Cliffs Landing Maggie'nin hamileliğini konuşuyor olmalıydı. Yine de hâlâ, çocuğun kimliğinden şüphelenmeleri için bir neden yoktu.

Nerede hata yapmıştı?

Bunları Sam'le konuşmak için zamana ihtiyacı vardı ama Sam cep telefonuna cevap vermemişti. Elbette Jerome Newton röportaj için gelmeden önce Maggie'yi dışarı çıkarmak amacıyla Sam zamanında geri dönecekti. Acaba Newton onları bu ikinci makaleyle korkutarak bir çeşit yeni isteklerde mi bulunacaktı?

Felix'in bildiği kadarıyla Maggie, Landing'e gelmeden önce CNN'deki belli belirsiz olay dışında Newton'un adını duymamıştı. Bu Frances'in sayesinde olmuştu. Felix ancak her pazar Sam Maggie'yi Nyack'a götürdüğü zamanlar Frances'i göreceğinden emin olabiliyordu. Frances bir kostüm firmasından sipariş ettikleri hamile kıyafetini giyiyor ve Newton'a poz veriyordu.

Felix kanallar arasında dolaşmaya başladı. Pazar günleri yayınlanan bütün önemli sohbet programları, Newton'un *The London Times*'taki makalesini tartışıyordu. Klonlama tek başına yeterince tartışmalı bir konuydu, peki ya ölü birini klonlamak?

Çok fazla şeyin kontrolünün dışında kalmasına izin vermişti. Frances neredeydi? Bilmiyordu. Sam neredeydi? Bilmiyordu. Maggie'nin her gün ne yediğini bilmiyordu. Felix, yedi aydır tam bir tecrit içindeydi. Her zamanki işini bırakmış, Frances'ten kısmen, Adeline'den tamamen uzaklaşmıştı. Maggie de boş zamanlarını ya tek başına ya da Sam'le geçiriyordu.

Bu tecrit içinde, eski şüpheler işe yaramaz bir halde geri döndüler. Hücrelerin hâlâ ilahi olduğuna ve klonlanan çocuğun Hz. İsa olacağına inanarak hata mı etmişti? Klonlar tek yumurta ikizleri gibi oluyor ve yapılan çalışmalara göre, zekanın yüzde 70'ini kişilik özelliklerinin de yarısını taşıyorlardı. Herkes gibi, İsa da genlerinin yanı sıra yaşadığı çevrenin de etkisiyle olduğu kişi olmuştu.

DNA'yı doğru şekilde düzenlemiş miydi? Hücreler o kadar küçüktü ki, dikkatsiz bir hapşırma, kendi kendini klonlamasıyla sonuçlanabilirdi. Bu yüzden mahkemelerde polis laboratuarları hep eleştirilirdi: bir hapşırık, düşen bir ölü deri, bir kepek parçası şüpheliden alınan örnekleri tehlikeye atabilirdi. Böyle bir bulaşma, Kefen'in başına da gelmiş olabilirdi. Birisi ona kesik parmağıyla dokunup nötrofillerini bırakmış olabilirdi. Maggie'nin yeni bir Peder Bartolo taşıyor olması da ihtimal dahilindeydi.

Bu sorunlar olmasa bile, klonun vücudundaki bütün hücrelerin mitokondrisi, Maggie'den gelmişti. Tek sarmallı DNA'sında yalnızca elli gen vardı, ama bunun nasıl bir etkisi olacaktı?

İmplantasyonu yaptığından beri Maggie'nin kendine olan güveni değişmez bir biçimde artmıştı. Felix'in dualarına rağmen, kendisininki azalmıştı.

Kalan DNA'yı incelemek için günler, haftalar harcadı. Onunla deneyler yaptı, boşu boşuna kendini rahatlatmaya çalıştı. Sadece bir tane su götürmez gerçek vardı: Maggie, Torino Kefeni'nden alınmış bir DNA'nın klonunu taşıyordu. Bu şiddetli tartışmalara yol açabilecek bir şeydi ve geri dönüşü de yoktu.

Bu durumu meydana getiren oydu ve bir şekilde kontrolü yeniden ele almalıydı. İlk önce evdeki mesajları düzenli olarak kontrol etmeye karar verdi. Frances'in bunu ne sıklıkla yaptığından emin olamazdı.

Eğer herhangi biri onun kimliğini öğrenirse ilk olarak orayı arayacaktı. New York'taki numaralarını çevirdi ve şifreyi girdi. Frances postayla ilgilenmeyi kabul etmişti, bu da faturaların ödeneceği ve gelen mektupların cevaplanacağı anlamına geliyordu. Birkaç tane mesaj olmalıydı.

Altı mesaj vardı. Bu sürpriz oldu.

Bir tanesi, unuttuğu takım elbisesiyle ilgili olarak terzisinden gelmişti. Diğer beşi gittikçe artan bir cırtlaklığa sahipti ve Sharmina adında birinden geliyordu. Sonuncusunu iki kere dinledi:

"Dr. Rossi, benden istediğiniz kadar kaçabilirsiniz. Bu numarayı her gün, günde iki kere arayacağım, ta ki Maggie Johnson'dan haber alıncaya dek. Ailenizle birlikte kısa bir süreliğine tatil için gideceğini söylemişti. Yedi ay kısa bir süre sayılmaz. Bu aramaya pazartesiye kadar cevap vermezseniz, polisi arayacağım."

Bu, Maggie'nin arkadaşı olmalıydı. Adeline kartpostalları göndermeyi unutmuş muydu? Ondan uzun zamandır haber almamıştı. Ona gelince, Maggie neredeydi? Kiliseden dönmüş olmalıydı. Frances ya da Sam'in dönme ihtimaline karşı bir not bıraktı ve Range Rover'ine atlayıp Lawford Lane'ye doğru arabayı sürerken bir yandan da Maggie'nin yürüyerek dönüyor olma ihtimalini göz önüne alarak yolu taramaya başladı. Kiliseye vardı ve park yerinde araba olmamasına sevindi.

Felix arabayı park edip yandaki girişe uzanan yarım daire biçimindeki çimenliği geçti. Kapının açık olduğunu görüp papazın ofisine gitti. Cal'm dua ettiğini ve Maggie'nin "Amen" dediğini duyunca durdu.

Açık televizyonun önünde dua ediyorlardı.

Felix koridoru parmaklarının ucunda yürüyerek geçti ve yarım açık kapıdan içeriyi gözetledi. Maggie halının üzerinde diz çökmüştü, Cal'ın eli de onun başının üzerindeydi. TV ekranında Kaplumbağa Göleti'nin hemen kuzeyindeki Büyük Çimenlik'te toplanan küçük bir kalabalık gördü. Bir dövizin üzerindeki sprey boyayla yazılmış yazıyı okudu "İSA YAŞIYOR" .

"Korkma," dedi, Cal. "Bu Tanrı'nın isteği olmalı. Bütün değişiklikler, bütün rüyalar mutlaka Tanrı'dandır."

Hangi değişiklikler? Hangi rüyalar?

Maggie'nin, kendisiyle ya da Sam'le değil de, Cal'la sırrını paylaş-

masına üzülen Felix, parmak uçlarına basarak oradan uzaklaştı ve tekrar geri gelerek, "Maggie, burada mısın?" diye seslendi.

O içeri girerken TV'nin kapandığımı duydu. "Selam, Cal," dedi. "Bir sorun mu var?"

Maggie ona bakmadı.

"Ah Felix," dedi, Cal. "Maggie'yi eve götürmek için tam zamanında geldin."

"İyi o zaman hadi gidelim, Maggie."

Maggie'yi kolundan tuttu ve Cal'a "Buraya gelmesi artık onun için güvenli değil. İnsanlar fark edecek ve babasının kim olduğunu merak etmeye başlayacak."

Cal ve Maggie güldüler.

"Artık çok geç," dedi, Cal. "Cliffs Landing'deki herkes Maggie'nin hamile olduğunu biliyor. Senin ve benim korumam altında olduğunu biliyorlar."

"O halde buradan gitmeliyiz."

"Hayır, hayır, bence kalmalısınız. Emin miyim? Hayır, ama içimden gelen bir his kalmanız gerektiğini söylüyor. Neye karar verirsen ver, umarım Tanrı ikinizi de kutsar."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Felix şaşkınlıkla.

Cal ilahi bir yol gösterme arıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Sadece, inanmıyorum demeyelim."

Birbirlerine baktılar, Felix Cal'ın sade inancını kıskanmıştı. Bunun en başta Tanrı'ya hizmet etmekten mi geldiğini, yoksa önce inancın mı Cal ve Bartolo gibi adamları papaz, rahip, haham haline getirdiğini merak etti.

"Bütün bunlara ne diyorsun?" diye sordu Maggie arabayla geri dönerlerken. "Kim bu muhabir? Bu kadar çok şeyi nasıl öğrendi? Sen Torino'dan döndüğünde Sam'e rüşvet vermeye çalışan adam mı yoksa?"

"Sadece bir tanıdık, o kadar. Korkma, sana yaklaşmasına izin vermeyiz."

Eve doğru, yuvarlak kesilmiş düz taşların üzerinden yürüdüler.

Felix, "Sanırım Cal'a bazı tuhaf rüyalardan söz ediyordun. Seni rahatsız eden bir şey mi?"

Felix, evin kapısını Maggie için açtı.

Girişte Frances'in toplanmış iki valizi duruyordu. Saat 12.45'ti. Newton bir saat içinde burada olacaktı. Sam ise henüz gelmemişti.

"Maggie, eğer kapı çalarsa açma. Anladın mı?"

"Haberlerdeki bunca şeyden sonra mı? Endişelenme, hiçbir kapıyı açmam."

Felix, Frances'in odasına gidip kapıyı çalıp içeri girdi. Frances, başka bir bavulu dolduruyordu.

"Frances, bunu neden yapıyorsun?"

İnatla, cevap verirken toplanmayı sürdürdü. "Bugün TV'yi izledin mi acaba?"

"Evet ve?"

"Dua nöbetleri. Bunlar nereden çıktı? Sam bizi uyardı, değil mi? Bu tehlikeli olmaya başladı. Hayır, yaptığın şey aşırıya kaçtı."

"Bunu geriye döndüremem, Fran."

Frances ona keskin bir bakış attı. "Aslında, evet yapabilirsin. Çok geç olmadan, Maggie'yi uyutabilir ve yapman gerekeni yapabilirsin. Bunun düşük olmadığını bilmesine gerek yok. Bu gerçek bir çocuk gibi değil. Laboratuarda üretilmiş bir şey. O bir ucube."

Felix, afallayarak Frances'in yatağının yanındaki art deco şezlonga oturdu. Haklıydı. Hâlâ, bütün şüphelerinden ve bu büyüyen çılgınlıktan bir çıkış yolu vardı. Yapılacakları hızla aklından geçirdi. Maggie'ye, krampa neden olacak bir şey verebilir, sonra da çocukla ilgili sorun olduğunu söyleyip kısmi kürtaj yapabilirdi. Önce serviksi genişletir, ardından Maggie'yi uyuturdu. Pens kullanarak çocuğun önce ayağını çıkarır ve başı dışarı çıkmadan kafatasını delip, beynini dışarı çekebilirdi.

Görüntüler kafasında netleştikçe, içinde bir buzul oluşuyormuşçasına üşüdüğünü hissetti.

"Bunu yapamam."

Frances yüzüne bakıyordu. Kıyafetleri bavula fırlatmaya devam ederek "Adeline'nin fikri iyiydi. Yunanistan'da ona katılacağım," dedi.

Felix, şevkle ayağa kalktı. "Onun nerede olduğunu biliyor musun? Neden bana söylemedin? Onunla konuşmam gerek."

"Akdeniz'deki bir gemiye bineceğiz ve ne var biliyor musun?" Frances doğruldu ve ona doğru duygusuz bir şekilde baktı. "Gemide bir sürü seçkin bekar erkek olacağını duydu, içlerinde kapıcı olan da yok. Nişanlının onlardan birine âşık olup evlenmesinden korkmalısın."

"Onu seviyorum. Adeline bunu biliyor, değil mi?"

"Bunu nasıl bilebilir, Felix? Nasıl? Ben olsam kesinlikle buraya, Bayan Bilmem kim olarak dönerdim. Eğer doğru adamla karşılaşırsam, memnuniyetle kaptana nikahımı kıydırırım. Yolculuk bittiğinde, balayımızda İtalya'da durur ve diğer akrabalarımızla tanışırım. Nedenini hatırlatayım mı, Felix?"

Felix oturdu. "Açıklayacağını biliyorum."

"Çünkü biz oraya aitiz. Ailemize, akrabalarımıza, kendi kanımıza."

Sesini yükseltti. "Hizmetçimiz yüzünden değil, Felix! Kapıcımız yüzünden de değil! Senin yüzünden, kendi evimde misafir gibi oldum!"

Felix, onu neyin bu kadar kızdırdığını anlamadı. "Fran..."

"Ne düşünüyordun? Aklından neler geçiyordu? Maggie artık senin sahibin. Seni o yönetiyor. O ve Sam. Eğer kontrolün sende olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun. O klonu içine yerleştirdiğin anda, o senin sahibin haline geldi!"

Felix, içini çekti. "Kontrol mü? Evet, buna gülünebilir. Bir arkadaşı onu arıyor. Sharmina. Onun icabına bakıldığını sanıyordum ama görünüşe bakılırsa öyle olmamış. Maggie'yi kaçırdığımı düşünüyor olmalı. Newton, bir şeylerin peşinde. Sam, burada değil. Maggie'ye bir şey oldu ve bana söylemiyor. Sana ihtiyacım var, Fran. Şu anda her zamankinden daha fazla. Beni bırakamazsın."

Frances'in yüzündeki buz gibi ifade yumuşamayınca, Felix, "Eminim onları tanıyınca, akrabalarımızı ben de severim. Kötü olan sadece zamanlama. Hepsi bu," dedi.

"Felix!"

Bavuluna uzandı.

"Bana bunları ne zaman söyleyecektin?" Bavuldan bir fotoğraf aldı. Gözleri yaşlarla doldu.

Felix fotoğrafı hemen tanıdı. İki genç âşık olağanüstü bir gül kameriyesinin altında durmuşlardı. Babası bir kipa, annesi de dantelli bir eşarp takmıştı. Adam yakışıklı, kadın da güzeldi. Genç ve âşıktılar. Arkalarında, düğün hediyeleri olan sarı stüko ve tuğladan yapılmış küçük İtalyan villası vardı. Villanın aşağısında Maggiore Gölü parıldıyordu. Gölün kıyısında, açık havada uyudukları geniş güvertesi olan bir kulübe ve yelken yaptıkları küçük tekne için bir iskele, yıldızların altında ateş yakıp oturdukları, kollarını birbirlerine sardıkları özel sahilleri vardı.

"Bu tek fotoğraf için, Flix, bu evin bana ait olan yarısını sana veririm; Maggie'den geri aldığımızı varsayarak tabii! Yoksa onun olmasına izin mi vereceksin?" Frances ağlıyordu.

Felix, bu fotoğrafı kardeşine göstermeyi unutmuştu. Fotoğrafın, onun olduğu kadar, Frances'in de olduğunu unutmuştu.

bölüm 41

Pazar öğleden sonra – George Washington Köprüsü

Sam köprüden hızla geçerken her saniye konsoldaki saatine bakıyordu. Saatin şimdiden 13.00 olduğuna inanamıyordu. Yarım saat önce Cliffs Landing'e gitmiş ve Nyack'a gitmek üzere Maggie'yi evden almış olmalıydı. Şu anda, Newton her an gelebilir ve Maggie orada olabilirdi. Maggie onun için endişelenmiş, Felix de deli gibi sinirlenmiş olmalıydı.

Sam'in hiçbir mazereti yoktu. Dün gece Coral'la birlikte Bergdorf'a gidip ona bir elbise aldıktan sonra onu yemeğe götürmüştü. Eğer Coral üstünü değiştirmek için eve giderse, bunun randevunun sonu olacağını söylemişti ve onun nerede yaşadığını öğrenmesine izin veremezdi. Sam ona bir elbise, ayakkabı, küpe ve külotlu çorap almıştı. Buna değmişti. Harika görünüyordu.

Kadının o elbisenin içinde aslında çıplak olduğunu bilmek, hoşuna gitmişti. Yemekten sonra, en sevdiği İrlanda barına gitmişlerdi.

Ahbaplarının ona arzuyla bakmaları ve sonra da gizlice onu tebrik etmeleri çok hoşuna gitmişti. Hiçbirinin Coral gibi bir kadını olmamıştı. Kendisi o bara giren en heyecan verici şeydi. Bunun platonik bir ilişki olmadığının anlaşılması için, ara sıra dizlerine, kalçalarına dokunup, eli göğsünün kenarında sallanabilecek biçimde kolunu omzuna atıyordu. Anladıklarından emin olmak için onu iki kez öptü.

Hayatlarında gördükleri en güzel kadınla birlikte olduğunu bilmelerini istedi.

Coral'la birlikte bardan geç döndüler ve sabah da geç saate kadar uyudular. Sam yine de vaktinde uyanıp Cliffs Landing'e gitmek için zamanında hazırlanmıştı. Fakat kapıda Coral'a hoşçakal demek isterken kadın ona ikinci seferlerinin olmayacağını hatırlatmıştı. Bu da onu bir daha göremeyeceği anlamına geliyordu, çünkü Brown'un geri dönüş için sunacağı o ödülü hak etmeye niyeti yoktu.

Kendine mani olamadı. Kadına giymesi için verdiği gömleğin düğmelerini açtı. Sonrasında da gitti, New York'taki en seksi kalçaların arasında kayboldu. O sadece bir erkekti ve kendini kandırıyordu. Bu yedi ayın büyük bir bölümünde de abazandı. O anda çıkıp Cliffs Landing'e gitmek bir insanoğlu için imkansızdı. Onu kim suçlayabilirdi?

Sam, Maggie'nin yapabileceklerinin bilinciyle hızlandı.

Newton'un üç araçlık takip numarasından bu yana, bir düzine arabayla bile olsa izlenmediğinden emin olmakta sıkıntı çekiyordu ama Rossi'lerin giriş yoluna geldiğinde, kiralık bir arabanın çoktan oraya gelmiş olduğunu gördü. Hemen arabadan atladı ve hızla yuvarlak taşlı yolu geçti ya da bunu denedi. Her zamanki enerjisi yerinde değildi. Kapıyı açmaya çalışırken evin yan tarafında dolaşan bir adam gördü. Jerome Newton. Sam'in enerjisi geri geldi.

"Buralarda ne halt yemeye gizli gizli dolaşıyorsun?"

"Walter Hickock!" dedi Jerome iğneleyici biçimde. "Seni görmek güzel. Bir randevum var, şüphesiz hatırlayacağın gibi. Kapıyı açan olmadı. Ben de arka tarafa gittim. İki tane araba gördüm."

"Bu, burada oldukları anlamına gelmez. Cliffs Landing'de insanlar birçok yere yürüyerek giderler."

"Evet, ben de gördüm."

Jerome cüzdanından bir kart alıp bir kalem çıkardı. "Gelecek pazar aynı saatte geri geleceğim. Eğer evde kimse olmazsa, Rossi'ye anlaşmamızın iptal olacağını söyle."

"Dün *The Times*'ta yayınlanan yeni makalenden sonra, anlaşmanın iptal olduğunu düşünüyor olabilir."

"Bir konuşabilirsek, durumumu anlayacağından eminim."

Sam, Jerome'nin elinden kartı kaptı. "Bakalım anlayacak mı? Şimdi defol buradan."

Jerome kaşlarını kaldırdı, arabasına binip uzaklaştı. Sam, Newton'un gittiğinden emin olana kadar kapıda bekledikten sonra anahtarıyla kapıyı açtı. Kapı girişinde Felix, Frances ve Maggie köşeden dışarıyı gözetliyorlardı.

"Gitti, endişelenmeyin," dedi, Sam.

Maggie ona doğru yaklaşarak, "Felix onun kim olduğunu söylemiyor. Sen söyler misin, Sam?"

Sam içini çekti.

"Bütün karışıklığa neden olan muhabir mi?"

Hepsi ona doğru baktı.

"Hayır, değil!" dedi, Felix, "Yalnızca baş belası bir tanıdığım ve senin burada olduğunu bilmemesi gerekiyor!" Açıkça rahatsız bir biçimde Sam'e döndü. "Nerede kaldın?"

Maggie, sorunun cevabını kendisi de duymak istermiş gibi yakınına geldi. Haftalardır ilk defa cumartesi gecesinin tamamında burada değildi. Muhtemelen umursamamaya çalışmıştı ama Sam umursadığını biliyordu.

"Sadece meşguldüm ama hallettim. O elemanı da gönderdim. Bir kart bıraktı." Sam kartı Felix'e verdi.

Maggie'nin kocaman ceylan gözleri dünyada bakılacak başka hiçbir şey yokmuş gibi Sam'e kilitlendi. Ona inanmış mıydı? Sevgili değillerdi ama Sam ona inanmış olmasını umdu. Bu doğru olmasa da, öyle olmasını istiyordu. Hâlâ ona güven vermek, uzanıp karnına dokunmak istiyordu. Onun yanında olacağını bilmesini istiyordu. Maggie çok çaresizdi ve bunu bilmiyordu. Burada, bu evde Felix denen man-

yakla birlikte yanlış yönlendirilmiş inançlarıyla o kadar savunmasızdı ki. Sam, Felix'in Maggie'nin kendisini umursadığına inanmıyordu, yalnızca onun için yapabileceği şeylerle ilgiliydi.

"Sadece meşguldüm," diye tekrarladı pişmanlık hissederek. Ama pişmanlığı Coral'la birlikte olduğu için değil– bundan kaçamazdı – bundan çok zevk aldığı içindi.

Maggie'nin buna inanmasını umdu. Kıyamet günü geldiğinde Tanrı'nın karşısında, yaptığı diğer yanlışların yanında bu yalana da göğüs gerebilirdi. Bugün, seksi bir kadınla seks yapma ihtiyacı olduğu gerçeğinin Maggie'ye acı vermesini istemiyordu.

"İşlerinle mi meşguldün?" diye sordu.

"Tanrı adına yemin..." Sam durdu. Onu incitmemek için duyduğu şevkle ne söylediğinin farkına varamamıştı. Maggie tutkulu bir şekilde inandığı Tanrı'ya söylenen bir yalanı asla affetmezdi.

Maggie'nin gözlerindeki parlaklığın gittiğini gördü. Duraksamanın kendisi onu ele vermişti. Maggie biliyordu. Eğer bir kadınla olmamış olsaydı, yalan söylemek için de bir nedeni olmazdı. Felix ve Frances onları izlerken Maggie sessizce döndü ve alt kata giden kapıya yöneldi.

"Buna inanamıyorum," dedi Frances Sam'e. "Yine yaptın."

Arkasından fısıltılı bir tartışma geldi. Maggie'nin peşinden alt kata indiler. Sam çamaşır odasına, Felix de doğum odasına doğru gitti. İki kapı da kilitliydi.

"Onunla konuşmalıyım," dedi Felix alçak bir sesle. "Maggie'nin tanıdığı olan bir kadın, polisi aramakla beni tehdit ediyor! Ayrıca Maggie papaza, bana söylemediği bir şeyler söyledi. Sana rüyalarla ilgili bir şey söyledi mi, Sam?"

"Rüyalar mı? Hayır, hiçbir şey söylemedi."

"O halde bizimle konuşmasını sağlamalıyız. Neden onu..." Felix öksürdü. "Üzmeye devam ediyorsun?"

Sam içini çekti.

Frances kavuşturduğu kollarını çözerek, "Eee," dedi,"sanırım siz ikiniz bunu hak ediyorsunuz, o yüzden sizi bununla bırakıyorum. Hoşça kal, Sam. Hoşça kal, Felix ve iyi şanslar. Bana gelince, akla yatkın bir hayat yaşamaya gidiyorum."

Frances tam giderken Felix onu kolundan yakaladı. "Maggie'nin haline acı bari. Eğer stresliyse, bana ihtiyacı olabilir. Ben onun doktoruyum unuttun mu? Bunu halletmemize yardım etmeye çalış, olmaz mı?"

Frances sabrını toparlamaya çalışıyormuşçasına gözlerini yumdu, nefes aldı ve bağırdı, "Maggie! Kahrolası kapıyı aç! Erkek milletini korkutuyorsun, eğer onlara böyle diyebilirsen." Sesini biraz alçalttı. "Ben onlara aptallar diyorum, ama lütfen, bizi içeri alır mısın? Felix senin için endişelendi. Bir kadının seni sorduğunu söyledi..."

"Sharmina," diye fısıldadı, Felix.

"Sharmina!" diye bağırdı, Frances.

Felix, fısıldadı. "Polisi arayacağını söylüyor."

"Polisi arayacağını söylüyormuş," diye bağırdı, Frances.

Sam'in içinde kötü bir his, bir sorun olduğuna dair giderek artan bir kuşkusu vardı.

Felix ona baktı. "Ne bekliyorsun? Hadi kır şu kapıyı!"

"Yine mi?"

"Yine."

Sam kapıyı kırdı. Sam önde Frances ve Felix arkasında, içeri girdiler. Maggie'yi içeride göremediler, sadece odanın köşesine düzgünce dizilmiş *Fabolous Food* kutularını gördüler. Neredeyse diğer her yerde de boş kavanozlar vardı.

"Neredesin, Maggie?" diye seslendi Felix.

Banyoya baktılar ama orada da değildi. Sam Fransız kapıları açtı ama Maggie bahçede de yoktu.

Ardından Sam, Frances'in korkmuş sesini işitti. "Flix, buraya gel!"

Hızla içeri girdiler ve pudra mavisi bebek odasının girişinde Frances'i gördüler.

Maggie içeride, köşedeki bir halının üzerine oturmuş göğsünde açık bir kavanoz tutuyordu. Elini kavanoza soktu ve bir avuç dolusu bir şey çıkardı, ağzını tıka basa doldurdu ve yedi. Onların orada olduklarını fark etmemiş görünüyordu.

Sam geri çekildi ve Felix'in ona yaklaşıp "Maggie, Maggie?" diye seslenmesine müsaade etti.

"Ne yiyor?" diye sordu, Frances.

Felix telaşla, "Tansiyon aletini getirin, EKG'yi getirin, oksijeni getirin. Stetoskobumu getir, Frances. Koş!"

Sam onlara engel olmamaya ve paniklememeye çalıştı ama Maggie neden öylece bakıyordu?

"Ne yiyor?" diye sordu.

"Zeytin."

"Zeytin mi?"

Sam, hemen diğer odaya gitti ve kavanozları çabucak inceledi. Hepsi zeytin kavanozuydu. Neredeyse bir düzineydiler. Son zamanlarda onu içeri almaması boşuna değildi. Geri döndü ve Felix'in gözlerini koluyla silip, sonra da Maggie'nin tansiyonunu ölçtüğünü gördü.

"Onun nesi var? Bunu ona ben mi yaptım?" dedi, Sam.

Felix, nazikçe kavanozu Maggie'den aldı, yanma bırakıp başının altına bir yastık koyarak, "Hayır, Sam. Bu benim hatam. Kendine hakim ol. Nöbet geçiriyor," dedi.

Frances gereçlerle geri döndü.

"Dur, Maggie, yüzüne bir maske ve bileğine de bir kelepçe takıyorum," dedi Felix cenin stetoskobunu eline alırken. "Şimdi bebeği dinleyeceğim."

Felix işini bitirdikten sonra Maggie'nin yanma oturdu. "Birkaç saniye sonra bitecek. Buna kompleks parsiyel nöbet diyoruz."

"Onunla ilgilendiğinizi sanıyordum."

"Bunun olma ihtimalini gösterecek bütün testlerden geçti. Evet, tansiyonu biraz yüksek ama bu geçici bir durum. Kontrolümüz altında olduğunu sanıyordum. Herhangi bir ödem ya da proteinuri yoktu. Kontrol ediyordum. Bunu anlamıyorum. Eklempsi olamaz, olamaz."

"Eklempsi nedir?" dedi, Sam.

"Sezaryen yapmam gerekiyor."

Hepsi sessizleştiler.

"Başka ne olabilir?" dedi Sam, bir süre sonra.

"Belki beyin ya da sinir sistemiyle alakalı olabilir ama reflekslerini her gün kontrol ettim. MR'ına bakayım. Bel ponksiyonuna* hiç gerek yok. Menenjit ya da beyin iltihabı olmadığını biliyorum."

---

* *Vücudun herhangi bir boşluğunda bulunan bir sıvıyı akıtmak veya çekmek için içi boydan boya açık bir iğneyi batırma işi.Ç.N.*

"Ne o halde?"

"Birçok nöbet idiyopatiktir, ki bu da sebeplerini bilmediğimiz anlamına gelir. Daha önce yaşadıysa da bunu bilemez. Bize söyleyemez çünkü bunu hatırlayamaz."

Sam kavanozu eline aldı. "Neden zeytin yiyor? Bunun suyunda tuz yok mu? Ona tuz tüketmemesini söylemiştin. Hiç zeytin krizine giren de duymamıştım, ayrıca, turşu olsa neyse."

Felix'in ağlamamak için kendiyle savaştığını gördü. "Acaba biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Zeytin, Kudüs'te en bol bulunan yiyecek maddesiydi."

bölüm 42

Eylül-bir hafta sonra cumartesi – Cliffs Landing

Jerome, sabahın erken saatlerinde kiralık arabasıyla Lawford Lane'de sağa döndü yolun sonuna kadar gidip bütün evleri geride bıraktı. Rossi'lerle bir sonraki randevusundan önce gerçeği öğrenebilmek için kurnaz bir plan hazırlamıştı.

Son zamanlarda Bayan Frances Rossi'nin karnını inceliyordu. Şüphe uyandıracak kadar uzun bir süre aynı boyda kalmış, sonra aniden büyümüştü. Son ziyaretinde onu dikkatle izlemişti. Jerome'ye o ve karnı birlikte hareket ediyor gibi görünmüyordu, bunun üzerine biraz araştırma yaptı. Bir doğum uzmanının ofisine gidip karısını bekliyormuş gibi davrandı ve gerçekten hamile olan kadınları canlı olarak gözlemledi. Sonra da hamile gibi görünmek için yastık kullanarak rol yapan aktrisleri izledi ve işte! Frances Rossi'nin hamileliği karşısındaydı.

Tabii ki onu kandırmaya çalışmışlardı. Bu onların yararınaydı.

Jerome arabasını, gizleyebileceği bir yere park etti. Burada yaşayan, kendisine göre daha az zengin halk gibi giyinmiş, koyu renkli bir

gözlükle kızıl saçlarını gizlemek için bir balıkçı şapkası takmıştı. Boynunda bir dürbün asılıydı. Cebinde dijital bir fotoğraf makinesi vardı. Güvenilir kulaklıklarını takmıştı ve yanında bir balıkçı çantası taşıyordu ama çantanın içinde minyatür bir parabolik çanak anten vardı. Bununla konuşmaları 300 metre öteden duyabilirdi.

Jerome, hizmetçinin peşindeydi.

Pazar ziyaretlerinin hiçbirinde ne onu ne de Sam'i görmüştü. Jerome bunun önemli olduğunu hissetti. Belki de Rossi ve kız kardeşi gösterilerini yaparken, hizmetçi başka bir yerde Sam'in koruması altında, gerçek anneyle ilgileniyordu.

Jerome sürünerek tepeye doğru ilerledi ve sola, Rossi'lerin evine doğru dönüp aynı anda hem ön hem de arka tarafı gözetleyebileceği bir yer aradı. Bekleyebilirdi. Hizmetçi ortaya çıktığında onu takip edebilirdi. Eğer bunda başarısız olursa da Rossi'leri izleyebilirdi.

Rossi'lerin evinin sağ tarafındaki toprak zemin, küçük tepeye doğru meyilliydi. Jerome avlunun arkasında uzandı ve beklemeye koyuldu. Saat yedi gibi, Frances Rossi'nin evden çıkıp Jaguar'ına binerek uzaklaştığını gördü. Mucizevî bir biçimde hamileliği yok olmuştu.

Yarım saat sonra market torbalarıyla eve geri döndü. Biraz sonra da üzerinde etkileyici, altın renkli logosunda bir limon dilimi, bir kekik ve reyhan dalıyla, *Fabulous Food* yazısı olan, arkası kapalı bir minibüs yanaştı. O arka tarafa dolaştı ve içinden elinde yemek ısıtıcısıyla, punk saçlı, genç bir çocuk çıktı. Arka kapıya gidip bir düğmeye bastı. Hemen ardında Fransız kapılar açıldı ve Sam kapıya çıktı. Çocukla birlikte içeri girdiler, sonra çocuk yemek ısıtıcısıyla dışarı çıktı.

Bu çok tuhaftı. Çocuk içeri neden ön kapıdan ya da mutfak kapısından girmemişti? Rossi'ler Sam'in koruması altında bulunan biri için dışarıdan yemek mi getirtiyorlardı? Belki de başından beri anne, aşağıda hizmetçiyle birlikteydi.

Evin çevresinde kalarak tepeden aşağı indi ve Fransız kapıları çevreleyen kayalara doğru süründü. Tırmandı ve sarmaşığın arkasına gizlendi. Bahçe çiçeklerle doluydu, kenarlarda da yaz çiçekleri vardı. Üzerinde nilüferler bulunan temiz bir havuzda balıklar yüzüyordu. İki adet beyaz demir işlemeli bank ve beyaz çakıllı zemin, el üstünde

tutulan bir kadın için hazırlanmış bu resmi tamamlıyordu. Ancak koruması ve kapıcısı olan adamla sıkı fıkı değilse, bu Fransız kapıların ardındaki oda, Frances Rossi'nin odası değildi.

Jerome sabırla bekledi, içeriyi görmeye çalıştı ama kaplanmış camlar dürbününe izin vermedi. Arada bir hareket eden bir gölge görür gibi oluyordu ama kim olduğunu anlayamıyordu. Ardından Jerome'nin şansına Fransız kapılar açıldı. Sam, serin olan sabah havasında gerinip esneyerek dışarı çıktı. Kapıda başka biri daha vardı. Jerome nefesini tuttu. Sam arkasını döndü ve o kişiyle tartışıyor gibi göründü.

Ardından kollarında battaniyeyle, hamile olduğu açıkça belli olan siyah bir kadın bahçeye çıktı. Rossi neden hamile bir hizmetçi çalıştırıyordu ki?

Sonra kafasına dank etti. Tanrı aşkına, anne oydu! Bu yüzden hizmetçiyle hiç tanışmamıştı. Bundan ne tür bir hikaye çıkabilirdi? Belki de hiçbir şey çıkmazdı. Bir haber hikayesi tuhaf bir öğeyle elinden kaçabilir ve inanılabilirdi: Birileri bir insanı klonluyordu. Aslında bu tuhaf değildi. İnsan klonlamak tıbbi olarak artık mümkündü.

Bir hikaye birden fazla tuhaf öğe bile barındırabilirdi, eğer doğru işlenirse: Biri, ölü birini klonluyor. Üçüncü ve güvenilirliği arttıran bir öğe ekle: Biri iki bin yaşında ölü birini klonluyor, adı da Hz. İsa. Jerome'nin önceki yazılarını esprili ve iğneleyici biçimde yazmasının nedeni buydu. Adeta fikrin kendisini dışarı çıkarıp insanları özneye odaklamak istemişti. Daha sonraları daha ciddi makaleler ve köşe yazıları yazmaya başlardı ardından bir belgesel ve sonra da bir kitap.

Rossi'nin hikayeye dördüncü bir tuhaf öğe eklediğinden haberi yoktu: yeni İsa'yı siyah bir hizmetçi doğuracaktı. Rossi bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu yoksa o kadar budala mıydı?

Jerome hizmetçinin kendi kendine önde gidişini ve sallana sallana yürüyerek kapıdan çıkıp falezlere doğru giderken Sam'in onu takip edişini gözledi. Biraz bekleyip peşlerinden gitti. Falezin kenarında durdular. Jerome şelalenin gürül gürül akışını duyabiliyordu.

Sam'in hizmetçinin yardımını reddederek tek başına yere battaniyeleri serdiğini gördü. Sonra ikisi battaniyelerin üstüne oturdular. Ka-

dın sırtını bir ağaca dayamış, Hudson'a bakıyordu. Jerome biraz daha yaklaştı, kafasında işe yarar bir başlık bulmaya çalışıyordu.

Bir kayanın arkasında, yeterli bir mesafede oturup antenini çıkardı ve yerleştirdi. Bir yandan dinlerken bir yandan da bir foto muhabirinin en iyi arkadaşı olan sessiz dijital fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmeye başladı. Makineyi dizüstü bilgisayarına bağladı. Çektiği görüntüler dakikalar içinde her yere gönderilebilirdi.

"... tüm hafta beni görmezden geldin," dediğini duydu, Sam'in. "Tekrar arkadaş olamayacak mıyız?"

"Elbette arkadaşız," dedi kadın. "Beni koruduğun için sana minnettarım ama kocam değilsin neticede, Sam Duffy. Söylediğim gibi, ne yaptığın umurumda değil. Bırak artık bunları, Sam. Her şey yolunda."

"Benim umurumda, Maggie."

Bu da neydi? diye düşündü, Jerome. Sam ile hizmetçi arasında bir aşk ilişkisi mi var? Eğer bu kadın Sam'in çocuğunu taşıyorsa, Jerome başladığı noktaya geri dönmüş oluyordu. Ne olur ne olmaz diyerek kadının adını unutmamak için küçük bir not defterine adını yazdı.

İkili konuşmuyordu artık.

Biraz sonra Sam, "Ve Felix'in dediği gibi, yatak istirahatına ihtiyacın var. En azından ona renklerden bahset. Bir tür semptom falan olabilir.

Maggie pofurdadı. "Sonra da bebeğe zarar verebilecek bir ilaç tedavisi yapmasına mı yol açayım? Vücudumda yeterince iğne deliği yokmuş gibi kendime başka bir test daha mı yaptırayım? Kendimi iğne yastığı gibi hissediyorum, Sam. MR'ımın ve nörolojik muayene sonuçlarımın negatif olduğunu söyledi. Kan zehirlenmesi yok. Tansiyonum düştü. Beni iki gün Nyack Hastanesi'nde tuttu, sonra da dört gün yatak istirahatında! O hastaneye geri dönmüyorum. Hasta değilim ben. Yatakta olmama gerek yok."

Şimdi anlaşıldı, diye düşündü Jerome. Felix'in onunla ilgilenmesi, çocuğun Sam'e ait olmadığını gösteriyordu.

"Senin preeklampsisi olan bir hamile olduğunu söyledi," diye cevap verdi, Sam.

"Hayır, değilim. O kelimeyi söylediğinden beri hakkında araştırma yapıyorum. O anlamıyor."

"Nöbetlerin, bebeğin oksijenini kesebileceğini söyledi."

"Sadece olabilirdi, Sam. Olabilirdi. Beni gözlemledi ve olmadığını söyledi. Bende herhangi bir sorun bulamadılar. Ayrıca, renklerin ne anlama geldiğini biliyorum. Felix de bana inanmaz, tıpkı senin inanmadığın gibi."

Sam'in sesi hiddetlenmiş gibi çıkıyordu. "İncil'de Meryem Ana'nın renkler gördüğüyle ilgili bir şey yazdığını hatırlamıyorum, Maggie, eğer söylemek istediğin buysa."

"Görüntüler gibi, ama renkler sadece. Meryem Ana da görüntüler görmüştü, Sam."

Sam, onun elini eline aldı ve her ne kadar o çekmeye çalıştıysa da elini tuttu.

"Maggie, bunları ben de okudum. Araştırdım. Görsel nöbetler deniyor bunlara. Bir ya da iki dakikalığına hiçbir şeyi hatırlamadığın nöbetlerden hemen önce oluyor. Tıbbi bir rahatsızlık bu. Felix ne olduğunu biliyordur. Eğer ona söylemezsen, geri döndüğü zaman ben söylerim."

"Söylersen seni evden atarım. Bunu yapabilirim biliyorsun, Sam Duffy. Söylersen, bir daha yanıma yaklaşamazsın."

Jerome, Sam'in ayakta nehre bakar halde fotoğraflarını çekerken yeniden sessizliğe büründüler.

Sessizlik bir müddet devam etti ama sonunda hizmetçi, "Bunu gerçekten yapmayacağım, Sam. Hadi gel otur."

Sam söyleneni yaptı ve "Maggie sana olanları anlatacağım. Duymak isteyip istemediğin umurumda değil," dedi. Belirgin bir hüsranla, elleriyle havayı bölüyordu. "Ben bir erkeğim ve pek dindar da sayılmam. Senin gibi bütün hayatımı seks yapmadan geçiremem."

"Dikkatlice," diye fısıldadı Jerome kendi kendine, sonra telaşla not defterini eline alıp yazmaya başladı; aklında yeni ihtimaller beliriyordu. Kadın bir bakire miydi? Mükemmel! Bunun olma ihtimali neydi ki? Fantastik! Aradığı başlığı bulmuştu artık: Siyah Bakire Anne. Bu işe yarardı.

Hizmetçi, "Hiç kimse senden hayatına seks yapmadan devam etmeni istemedi, Sam," dedi.

"Biliyorum, ama tüm hafta boyunca burada nasıl kalabildiğimi merak etmedin mi?"

Kadın ona baktı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "İşi bırakmadın, değil mi?"

"Evet öyle. İşi bıraktım."

"Sam, yapma! Neden?"

"Kendimce nedenlerim vardı. Her neyse, Brown bir kadın gönderdi... bir defasında sana ondan bahsetmiştim..."

"Senin dişi versiyonun mu?" diye çıkıştı kadın.

"... beni fikrimi değiştirmeye ikna etmek için çıplak bir kadın..."

"Ayrıntılara gerek yok, Sam. Ama eğer bana çıplak bir kadının elini kolunu bağlayıp, kendini zorla senin üstüne attığını söylemeye çalışıyorsan, buna inanmam. Beni ilgilendirdiğinden ya da hiçbir şekilde umurumda olduğundan değil!"

Sam battaniyenin üzerine uzanıp gökyüzüne doğru baktı. "Hayır, öyle yapmadı ama bir gün, Maggie, şu bebek doğduktan sonra, umarım sana yeniden daha önceki gibi dokunmama izin verirsin. Umarım kendini bırakıp, daha önce hissettiğini bildiğim şeyleri yine hissedersin. Gelecek sefer, durmamız için bir neden olmayacak. O zaman anlayacaksın."

Jerome yazmayı bıraktı. İrlandalı kapıcı Sam, siyah hizmetçi Maggie'yi mi arzuluyordu? Notlarını bir kenara bırakıp başka şeylerden konuşmalarını dinledi.

Arkadaşı Sharmina'yı arayıp onu nasıl ikna ettiğini, Frances Rossi'nin Akdeniz gemi yolculuğuna şimdilik çıkmamaya nasıl karar verdiğini ve Rossi'nin bundan duyduğu aşırı memnuniyetle Yahudi Müzesini arayıp onun doğum günü için bir Lesser Ury tablosu kopyasını nasıl istediğini. Bu tablo masada yazı yazan kadının olduğu tabloydu. Rossi ayrıca onun yanındaki diğer bir tabloyu da kendisi için sipariş etmişti—kayalıklar ve bir adamın olduğu tablo. Kız kardeşi artık her an gelebilirdi. Hizmetçi Sam'e, artık işsiz olduğundan, para kazanmak için ne yapacağını sordu. Sam'e bankada yüklü miktarda parası olduğunu, şimdilik para için endişelenmemesini söyledi. Jerome bunu not aldı. Rossi ona para ödemiş olmalıydı. Hikayesi için güzel bir ayrıntıydı bu.

Sam, bir kadından para aldığı günün, aklını kaçırdığı gün olacağını söyledi.

Ormanda oturdukları sürece konuşmaya devam edip günün keyfini çıkardılar. Bir süre sonra hizmetçi daha az sinirli görünürken, kolları ve bacakları birbirlerininkine zaman zaman sürtündü. Birbirlerine bağlılarmış gibi, bunun farkına varmadılar. Bu çok dokunaklıydı.

Onların muhabbetini dinlerken Jerome mayışmaya başladı. Artık dikkatle dinlemesine gerek yoktu. Elinde fotoğraflar vardı. Başlığının ne anlama geleceğini biliyordu. Yarın Rossi'ye gerçeği bildiğini söyleyip fotoğrafları gösterecekti. Rossi de işbirliği yapacaktı. Seçme şansı olmayacaktı. Jerome klonun gerçek annesiyle röportaj yapacak ve doğumun filmini çekecekti.

Bu hikaye şimdiden dünya çapında ilgi uyandırmıştı ve Jerome bundan faydalanacaktı. Sadece bir hafta içinde gece ibadetlerinin önüne geçilemez olmuştu. Gece olunca insanlar parklara, çayırlara ve tarlalara gitmiş, ellerinde mumlarla İsa'nın gelmesi için dua etmişlerdi. Bu durum yetkilileri rahatsız etmeye başlıyordu. Bazı ülkeler, dua eden vatandaşlarını dağıtmak için çevik kuvveti görevlendirdi. Hıristiyan haklarından bir konuşmacı, İncil'de Hz. İsa'nın klonlanmasıyla ilgili bir şey geçmediğinden, bunun tamamen bir aldatmaca olduğunu açıkladı. Katolikler ve Yahudiler sessiz kaldılar. Jerome bu sessizliklerinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Eğer Hz. İsa gerçekten geri dönse, liderler ne yapacaklardı? Rehberlik için artık kim onlara gidecekti? Tanrı'nın Oğlu yeryüzündeyken, bir başbakanı veya hakimi, ya da polisi, hatta Kraliçe'yi kim dikkate alırdı? İsa burada olsaydı, kim kiliseye giderdi? İnançlı olanlar, o neredeyse oraya giderlerdi, orası bir fare deliği ya da lağım bile olsa. Sorularını ona sorarlardı, papazlara ya da rahiplere değil. Nasıl yaşayacaklarını, nasıl dua edeceklerini, hepsinin inandıkları Tanrıyı nasıl yüceltip ona nasıl tapacaklarını.

Onların inançlarından hangilerini onaylayacaktı? Onları korkutmaya başlayan buydu. Yeni İsa inananlara kiliselerin yardım kutularını doldurmalarını söyler miydi? Jerome kendine güldü. Onları hiç anlamıyordu. Tanrı adı verilen bir mite inandıkları için bunu hak etmişlerdi.

Düşüncelerinden o kadar hoşnut olmuştu ki neredeyse hizmetçi "Sam, oluyor," dediğinde bunu kaçıracaktı. Jerome, çanağın sesini açtı ve dürbününü eline aldı.

Sam, telaşla kalktı. "Seni eve götüreyim" dedikten sonra onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Hayır," dedi ve yatmasına müsaade edene kadar Sam'in kollarını itti.

Sam, yanına diz çöküp, "Maggie, Maggie bunu yapma," dedi. Sonra kendine söyler gibi, "Bir gün Rossi'nin kafasını koparacağım, yemin ediyorum," dedi. Yanaklarına hafifçe vurdu. "Bana ne gördüğünü söyle."

"Renkler, renkler çok güzel. Öyle güzel ki, Sam. Renkler. En parlak olanı, aşk, Sam. En parlak olanı o."

Sam Duffy battaniyenin üzerine onun yanına uzandı ve o inleyip renkler hakkında mırıldanırken alnını okşadı. "Maggie, benimle kal. Odaklan," dedi. "Burada, benimle kal."

Sam onun adını söylerken hizmetçi uzaklara bakıyordu. Sonra Sam yumruğuyla battaniyeye vurdu ve dizlerinin üzerine kalktı. Kadın artık orada değilmiş gibi gökyüzüne bakıyordu.

"Tanrım, eğer oradaysan," dedi, "Onun canını yakmayı bırak, yoksa yemin ederim, yemin ederim..." İçini çekti ve kadının karnını ovaladı, kendi kendine ıslık çalmaya sonra da şarkı söylemeye başladı. Sesi duygusallıktan bozuluyordu:

Yıllar, yıllar önce
Killarney'de,
Bir şarkı söyledi annem bana,
Tatlı ve alçak bir sesle.
Küçük basit bir şarkı
İrlanda tarzıyla söyledi
Dünyaları verirdim, eğer
Bugün de bana şarkı söyleyebilseydi
Too-ra-loo-ra-loo-ral, Too-ra-loo-ra-li,
Too-ra-loo-ra-loo-ral, sus artık, ağlama
Too-ra-loo-ra-loo-ral, Too-ra-loo-ra-li,
Too-ra-loo-ra-loo-ral, bu bir İrlanda ninnisi

Jerome Newton hizmetçinin kımıldamadan durduğunu gördü. Az sonra da inleyerek onu kollarına alan Sam'e baktı.

Jerome notlarını kaldırdı. Parabolik antenini kapattı. Onlara arkasını dönüp sırtını bir kayaya yasladı. Taşla bir bütünmüş gibi onun sertliğini hissetti. Onların birbirlerini kucakladığı gibi taşın da onu kucaklayabilmesini diledi. Onlar gibi olmayı ve aşkın rengini anlatabileceği kimsesi olmayan o kayaya daha az benzemeyi diledi.

bölüm 43

Pazartesi – Torino Uluslararası Havaalanı

Peder Bartolo hayatında uçağa hiç binmemişti. Torino'dan TGV hızlı trenine binmiş, Charles de Gaulle havaalanında Fransa Havayolları'nın 1103 sefer sayılı uçuşu için uzun sırada beklerken insanların uçağa binme konusundaki rahatlıklarını hayretle izlemişti. Her şey yolundaymış gibi, yürümeye yeni başlamış çocuklar annelerinin bacaklarından bir ileri bir geri koşup gelmiş, gençler taşınabilir CD çalarlarında müzik dinlemiş, adamlar da gazetelerini okumuşlardı.

Bu yolculuk için izin almak yeterince zor olmuştu. Piskoposla görüşmeden önce dua etmiş ve ne söyleyeceğini Tanrı'ya sormuştu. Piskopos onu reddetseydi, Bartolo'nun başvurabileceği başka bir merci yoktu. Bütün diğer Katolik rahipler gibi o da papazlığa kabul töreninde itaat yemini etmişti. Piskoposun reddettiği bir şeyi kardinalden istemek olsa olsa bir Vatikan engizisyonunu gündeme getirirdi. Bu da Peder Bartolo'nun duyulmamış itaatsizliğinin soruşturulmasına ve giderilmeye çalışılmasına yol açardı.

Piskoposa, "Şu anda ismini veremeyeceğim ve son derece sadık bir Katolik'e nasihat etmek üzere Amerika'ya gitmek istiyorum," demişti.

Piskopos olayın ehemmiyetini sorgulamış ve Bartolo da onu konunun önemi hakkında ikna etmişti. Piskopos da günah çıkarma sırasındaki itirafların gizliliğiyle ilgili olduğunu farz ederek—Bartolo öyle yapacağını biliyordu—buna onay vermişti. Bartolo, gideceği yere

vardığında öyle olacağına inanıyordu. Yine de, sıradan bir rahibin, dünyanın başka hiçbir ülkesindeki sıradan bir rahibin böyle isimsiz bir göreve çıkmasına izin verilmeyeceğini biliyordu.

İki kez Dr. Felix Rossi'yi aramış fakat yanıt alamamıştı. Bu sabahki üçüncü denemesinde ise telesekretere bir mesaj bıraktı.

Bartolo, biniş kartlarını kontrol eden uçuş görevlilerine yavaş yavaş yaklaşırken cesur olmak için dua etti.

Koçanı yırtan görevliye ve içerideki, ona devasa uçağın uzun koridorunu işaret eden görevliye gergin bir halde gülümsedi. Yolcular bagajlarını üst taraftaki dolaplara, kendilerini de koltuklarına yerleştirirken sıra ağır ağır ilerliyordu. Nihayet Peder Bartolo uçağın arka bölümündeki sırasına ulaştı, yanında taşıdığı çantayı yerleştirdi ve özellikle istemiş olduğu pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Sekreter onun uçuş işlemlerini yaparken, merakla onun uçuş planı kitaplarına bakmış ve rahatsız edici bir gerçeği öğrenmişti. Gün ortasında Paris, Münih ve Zürih'ten, öğleden sonra 15.00 gibi New York'ta olmak için sekiz tane uçuş yapılacaktı. Aynı anda başka yerlere gitmek için ya da Kuzey ve Güney Amerika şehirlerinden Avrupa'ya doğru kaç uçuş daha yapılacağını tahmin edemiyordu.

Öğleden sonra Atlas Okyanusu'nun üzeri birbirlerine çarpmamaya çalışan uçaklarla dolacaktı. Bartolo, eğer kalkışı atlatabilirse, onları izlemeyi planladı.

Pazartesi öğleden önce – Washington

Rock Creek Park'ının batısındaki zengin bölgede yaşayan ve Hz. İsa'ya tutkulu bir biçimde inanan bir genç şimdilik vazgeçmiş ve Beyaz Saray'a sızmaya çalışıyordu.

Holden süzülüp babası, Kongre Üyesi Dunlop'un çalışma odasında misafirleri Kongre Üyeleri Evermeyer ve James'le konuşmasını dinledi. Babası New York'taki başka bir gizemli toplantıdan yeni dönmüştü.

"Hiç kimse evini aramayı aklına getirmedi mi? Londra'da yaşı-

yor, değil mi?" Bir duraksama oldu, ardından babası, "Selam, bizim komitenin ilgilendiği şu adamı hatırladın mı? Birisi Londra'daki numarasını arayabilir mi? Orada değilse gümrüğü kontrol edebilir misin? Amerika'da mı ve buraya ne zaman gelmiş? Eğer buradaysa adamlarından birini peşine takar mısın? Ben de bu arada komiteyi harekete geçireyim."

"Bundan oy çıkaracağımızı düşünüyor musun?" dedi Evermeyer, Dunlop telefonu kapatınca.

"Çıkaracağımızı biliyorum," diye yanıtladı Dunlop. "Her ne kadar birçoğumuzun pek umurunda olmasa da, Kongre resmi olarak üretken klonlamayı reddediyor. Bizim adamımız sonuna kadar olayı ağırdan alıyor. Ölüyü klonlamanın bir suç olmasını istiyor."

"Bir gün adamımızın gerçekte kim olduğunu bana söyleyeceksin," diye ekledi, James.

"Onun kimliği yalnızca gerektiğinde öğrenilir bir yapıdadır," dedi Dunlop. "Eğer bilmen gerekirse, öğrenirsin."

"Diyelim ki İngilizler şu muhabiri bize iade etmeyecekler," dedi Evermeyer. "Ya da burada ve gitmeye çalışıyor."

Dunlop'un kendinden emin bir ifadeyle "Londra bunu bizim istediğimizden daha fazla istemiyor. Eğer Jerome Newton'u elimize geçirirsek, endişelenme bir yere gidemez," dedi.

"Ya bu gerçekse?" diye sordu Evermeyer. "Farz edelim ki gerçekten bir yerlerde Hz. İsa'nın DNA'sının bir klonu var."

Çocuk babasının güldüğünü duydu. "Şimdi de kuş beyinli oğlum gibi konuşmaya başladın."

Evermeyer, "Oğlun Zack senden ve benden daha zeki olduğuna göre, bunu bir iltifat olarak alıyorum Dunlop," dedi.

Zack'in babası devam etti, "Biraz sağduyulu olmasını yeğlerdim. UFO'lara ve ortaya çıkan her türlü komploya inandığına göre, İkinci Gelişe de inanıyordur muhtemelen. O sadece bir çocuk. Sen yetişkin bir adamsın Evermeyer. Senin özrün ne peki? Bu sadece bir reklam numarası ve ayrıca tehlikeli de. Belki ortada bir klon var ama kahrolası şey Hz. İsa mı?" Babası yine gülmeye başladı.

Zack koluyla bir hareket çekti ve odasına dönüp bir gazoz açıp içmeye başladı. Ne yapacağını düşünürken zinciri ve hacını sallayıp

en sevdiği internet sitelerinde dolaştı. İlk olarak, www.izvestia.ru sitesine girip komünistlerin neyin peşinde olduklarına baktı. Putin konuşmalar yapıyor, dikkate alınmayacak bir Yeşil Barış gösterisi, sayıları artan eski nükleer santral çalışanı işsizler. Oradan *China Daily*'ye Çin hükümetinin, resmi olarak İngilizce yayın yapan ve yüzde yüz iyi haberleri yüzünden hacklenmiş gazetesine: dünya liderlerinin ziyaretleri, turistlerin gezileri. Çin'de kötü hiçbir olay olmuyordu. Oradan da Londra'nın *The Times*'ına geçti—Majestelerinin Krallığı'nda iki yüz yıldan uzun süredir titizlikle iğneleyici, nüktedan, abartılı ya da basitçe kaba yayınlar yapan gazete.

Özel yazılar bölümüne tıkladı ve klonlama hikayelerini aradı.

Zack gazozunu elinden bırakıp onları yeniden okudu. İnternet sitesi yazma programını açıp boş sayfaya bakmaya, ilhamın gelmesini beklerken parmaklarını tıkırdatmaya başladı. "Tüpte Yeniden Beliren Tanrımız" (Our Lord In-Vitro Emerging) yazdı ve ardından baş harfleri vurgulayarak onlardan bir logo oluşturdu, OLIVE (zeytin). O harfi için bir zeytin fotoğrafı buldu ve altını da bir zeytin dalıyla çizdi.

Şöyle yazdı:

OLIVE, bütün ülkelerden, Hz. İsa'nın geri dönüşünü destekleyen insanlara ait bir organizasyondur. Biz İkinci Gelişe inanıyoruz. Biz Hz. İsa'nın geri dönmek için modern teknolojiyi kullanabileceğini ve kullanacağını biliyoruz. Bu sebeple klona da inanıyoruz. Bunun karşısındaki tüm kanunları ve yasaklamaları reddediyoruz. Sizden burayı tıklayarak ve dilekçeyi imzalayarak destek vermenizi istiyoruz. Gece dualarını takvimi için aşağıya bakınız.

Sözlük yazılımından aldığı çok küçük bir yardımla mesajı on ayrı dile çevirdi. Bir internet sayfası şeması ve dilekçe için de bir form tasarladı, ardından da bazıları yabancı olan iki yüz uydurma isimle işe başladı. Yaklaşık bin kadar kişinin siteyi ziyaret ettiğini gösteren bir de sayaç ekledi. Siteyi yayma başlattı ve büyük arama motorlarına anahtar kelimeleri girdi. Daha sonra da internetteki en popüler beş siteyi hackleyip OLIVE'ye link vererek bu linkleri yirmi dört saat canlı kalacak biçimde planladı. Bu kadar zaman yeterliydi.

Daha sonra da İncil linkleri ve birkaç tane güzel Hz. İsa resimleri eklemeyi planladı.

Pazartesi öğleden önce – Et Paketleme Bölgesi, New York

Biz zamanlar doğranmış biftek gibi kokan depoda, bir kadın şık çatı katının kapısını örtüp Jerome Newton'u yatağında uyur halde bıraktı. İnce siyah bluzunun altında sutyen yoktu; siyah deriden mini bir etek geçirdiği uzun, siyah çoraph bacaklarıyla hızla yürüyerek Et Paketleme Bölgesinin parke taşlı sokaklarından geçti. Burası New York'un yeni gözde mekanlarındandı. Fahişelerin geceleri müşteri beklediği bir batakhanenin yanındaki şeker ve dergi satan bir dükkanın yanından geçti. Dokuzuncu Caddeyle On Dördüncünün kesiştiği noktada nihayet bir taksi bulabildi. Sallanan, orman kahverengisi Çin ipeği eşarbını omzunun üstünden savurarak işe giderken Heller Galerisi'nin önünden geçti.

Jerome çatı katının sessizliğinde uyanıp çıplak halde çabucak yataktan çıktı. Bu şekilde geciktiği için de kendine şaşırdı. Büyüleyici güzellikteki, bir zamanlar çıktığı Amerikalı kadını aramıştı. Daha şaşırtıcı olan ise kadının ona güzel bir hoş geldin demesiydi.

Kadının tarz sahibi kalın ahşap sehpasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarını açtı. Sehpadaki modern sanat stili vazoda süsen çiçekleri vardı.

Hevesli bir şekilde Nikon CoolPix fotoğraf makinesini bilgisayara bağlayıp, fotoğraf yazılımını, fotoğrafların hepsini teker teker görebilecek şekilde ayarladı.

İşte oradaydılar.

Kapıcı Sam ve hizmetçi Maggie. Kadın apaçık hamile, adamsa kadına, bir nehrin içinde aktığı yatağa olduğu kadar vurgundu. İçindeki çocuk ona ait olmasa da. O Meryem'di. Adam da Yusuf. Hiç birlikte olmamışlardı. Ne hikaye ama!

Daha yakından bakınca fotoğrafta bir kusur gördü. Çok açık bir kusur. Bir çeşit is lekesi gibi bir şey. Sonraki fotoğrafta da vardı. Jerome,

üzüntüyle başka fotoğraflara da baktı ve benzer lekeyi gördü. Fotoğrafları aktarırken bir sorun olmuştu. Fotoğraf makinesindekileri silmiş miydi? Hayır, silmemişti. Tekrar yükledi ve yazılım fotoğrafları alırken sırtı modaya uygun retro koltuğa yapışmasın diye iç çamaşırlarını alıp giydi.

Jerome, bilgisayarına geri dönüp baktığında aynı kusuru yeniden gördü. Rahatsızlık duyarak görüntüyü yakınlaştırdı; soluk, alev şeklinde ağacın ya da parlak gökyüzünün ters renklerde çizgiler. Fotoğrafı aydınlattı, kararttı ve kontrastını değiştirdi. Hata hâlâ oradaydı. Fotoğrafların çok daha fazlasını taradı. Hepsinde aynı defo, zar zor görülebilen bir renk aurası vardı. Çoğunlukla hizmetçinin başının üstündeydi. Bir tanesinde de kapıcının kadına dokunduğu elinin çevresindeydi.

Fotoğraf makinesinde mi bir hata vardı diye baktı. Sorun yoktu. Fotoğraf düzeltme yazılımı bunu yok edebilirdi.

Açılır menülerden bilgisayarın versiyonuna göre olan bağlantı sayfasını seçip fotoğrafları küçültülmüş halde sıraya koydu. Ancak o zaman fotoğraftan fotoğrafa bu görüntünün aynı olmadığını fark etti.

Jerome onlara baktı. Her biri bir öncekinin biraz renk değiştirmiş hali gibiydi. Bu ne olabilirdi? Hudson'dan parlayan gün ışığı mı? Birinin altın dişinin yansıması mı? Makineye güneş lekesi etkinliği mi karışmıştı? Şüpheli bir şimşek mi? Tek bir fotoğrafta anlaşılamayan bu renk fenomeni de neydi?

Jerome, birden ağır bir boşlukta, çamurda yürüyormuş gibi bir hisle ayağa kalkıp kaydettiği konuşmayı aradı. Hizmetçinin söylediklerini bulması biraz zamanını aldı.

"Renkler, renkler, çok güzel. Öyle güzel ki, Sam. Renkler. En parlak olanı, aşk, Sam. En parlak olanı o."

Jerome bilgisayarın başına döndü ve aleve benzer şekli seçip yazılımın fotoğrafın geri kalanını silmesini sağladı. Ekranda, kare kare, hayal edilemeyecek renk tayflarıyla, gökkuşağına benzer bir görüntü vardı.

bölüm 44

Pazartesi akşamı – Cliffs Landing

Sam, giriş salonunda Maggie'ye veda etti. Dün, her zaman olduğu gibi Nyack'a gitmişlerdi. Felix her ne kadar hafif olsalar da, nöbetler yüzünden artık bu geziler konusunda biraz gergindi. Maggie'yi genellikle yatağında tutuyordu ama pazar günleri seçme şansları yoktu. Jerome dün gelmemiş olsa da, hepsi kaygılarını Maggie'den gizlemişlerdi.

Sam, Maggie'nin ona kızgın olduğunu bildiğinden, kendi isteğiyle kapıya kadar gelip onu yolcu etmesini iyi bir işaret olarak gördü.

Geçen aylar boyunca, Maggie'nin her şeyi değişmişti. Sam bunu çoğunlukla, Maggie'nin eskisine oranla daha ışıltılı olan gözlerinde görebiliyordu. Utangaçlığı kaybolmuştu. Artık Rossi'lerin odalarının etrafında dolaşmıyor, uzak duruyordu. Başlarda, Adeline'nin ona verdiği güzel şalı kaldırmıştı. Artık serin akşamlarsa onu giyiyordu. Maggie, burası adeta onun eviymiş gibi Sam'i yolcu ediyordu. Artık ona ne yapacağını söyleyemiyorlardı. Yalnızca istediği zaman işbirliği yapıyordu.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?" diye sordu, Maggie. Şöyle dese daha iyi olurdu aslında, Coral'la başka bir yaramazlık daha yapmayı planlıyor musun?

"Sadece gidip geri geleceğim. Brown yeniden düşünmem için bana iki hafta verdi. Yeterli zamanın geçtiğini düşünüyorum."

"Öyleyse gerçekten fikrini değiştireceğini umuyor."

Maggie'nin burnuna dokundu. "Evet, biliyorum. Ama bunun imkanı yok."

Sam her zamanki gibi yine onun karnına dokunmak istedi ama Maggie'nin zeytin yeme olayını ve aşkın rengini tarif edişini gördükten sonra, çekingen bir hale gelmişti.

Artık tüm hayatı kutsal, dedi Sam kendi kendine. Bu da taşıdığı hayatı değerli kılıyordu, ama sonrakinden o kadar fazla değerli değildi.

Kendini sık sık bu bebeği düşünürken buluyordu. Ne olabilirdi ve nasıl olacaktı. Felix babası, Maggie de annesi. Onun yaptığı şeye inanacak mıydı? Önlerinde çarpık bir hayat görüyordu, tabii eğer çocuk, düşündükleri kişi olmazsa ki bu da imkansızdı.

Yine de Sam onun karnına daha önceki gibi rahat dokunmadı.

Maggie, şalı kenara çekip, "Bebeği okşayabilirsin" dedi.

Sam başını salladı. Maggie her zaman onun düşüncelerini yakalıyordu. "Hayır, bir şey olmaz."

Maggie, onun ellerinden birini eline aldı ve karnına koydu. Sam kendini o kadar garip hissetti ki neredeyse elini birden çekecekti. Ama Maggie elini orada tuttu ve gülümsedi. Sam uygun bir an bekledi o an gelince elini çekip kapıya doğru gitti.

Maggie Sam'in arkasından seslendi, "O seni seviyor." Bu Sam'e kendini tuhaf hissettirmişti. Eğer Seni seviyorum demiş olsaydı, bununla baş edebilirdi. "O" seni seviyor biraz çılgıncaydı.

"Evet," dedi. "Sonra görüşürüz." Arabasına binip Lawford Lane'ye doğru yola koyuldu. Maggie, bir haftadır böyle tuhaf konuşuyordu.

Kış aylarında bile, Palisades'ten George Washington Köprüsü'ne ve oradan da Hudson Parkway'a doğru araba kullanmak, başka bir şeydi. Yazın ve sonbaharın başlangıcında fevkaladeydi. Sam sık sık sırf kafa dağıtmak için burada arabayla dolaşırdı. Genellikle, Askerler ve Denizciler Anıtı'nda dururdu. Bu defa kuzeyden geliyordu. Oraya gelmeden önce yoldan sapması gerekiyordu, ama Sam sürmeye devam etti.

Binaya geldiğinde, oraya sapmadığına memnundu. Ön tarafta bulduğu boşluğa arabasını park etmeden, yerine bakan geçici eleman ona seslendi, "Hey, Sam. İyi ki uğradın. Rossi'lerin nerede olduklarını biliyor musun? Onları görmek için bekleyen biri var ve onları görmeden gitmeyeceğini..."

"Ne?" dedi, Sam, ona doğru yürürken. "Size hiçbir şey öğretemedim mi ben? Beklemesi için birini içeri almadan..."

"Sam, adam bir rahip!"

"Ne?"

Sam, kapıyı açtı, siyah giyinmiş yaşlı bir adam gördü ve koşarak merdivenlerden inerek, "Peder?" dedi.

Peder ona dönüp gülümseyerek elini uzattı, koyu bir İtalyan aksanıyla, "Ben Peder Bartolo," dedi.

Sam pederin elini sıkarken onunla kapıya doğru yürümeye başladı. İyi bir İrlandalı Katolik çocuktu ve gerçek bir rahibi tanıyabileceğini hissediyordu. Ona göre, cinsel organlarını kullanmaktan gönül rızasıyla feragat eden adamların asla yanıltmayan, başka bir dünyaya ait bir havası vardı.

"Evet, evet, benimle gelirseniz, Peder, size yardım edebilirim. Benimle gelmeniz yeter."

Peder Bartolo şaşırmış görünüyordu ve köşedeki siyah bavulu işaret etti. Sam hızla gidip bavulu aldı ve Bartolo'yla kapıya yürümeye devam etti. Dışarı çıkınca sağa, Sam'in dairesine doğru döndüler. Sam "Ben burada yaşıyorum. Size yardım edebileceğimden eminim, içeri gelin de konuşalım, Peder," dedi.

Sam kapıyı açtı, o önde peder de arkasında ilerleyerek içeri girdiler. Sam bavulu yere bırakarak, "Bir saniye burada bekleyin, Peder, sadece bir saniye. Hemen dönerim" dedi.

Peder başını eğdi, kafası karışmış görünüyordu. Sam kapıyı kapattı ve geçici elemanın yanma giderken bir hikaye uydurdu.

Ona, "Sana Frances Rossi'nin bizden bu adamı beklememizi ve geldiği zaman St. Thomas More Kilisesi'ni aramamızı istediğini söylediğimi hatırlamıyor musun? Kilise mevzularına ne kadar düşkünler biliyorsun" dedi.

"Ah, evet."

"Dinle," dedi Sam. Elini adamın omzuna koyup ona doğru eğildi. "Pederi lobide beklettiğini bilmelerini istemediğini biliyorum."

"Kesinlikle. Sen söylemezsen, ben kesinlikle söylemem. Hem, Dr. Rossi nerede ki? Tatilde mi?"

"Hayır, hayır." Sam'in yalana devam etmekten başka çaresi yoktu. "Hâlâ şu deniz aşırı araştırma meselesiyle meşgul, ama geçen gün geldi, görmedin mi?"

"Hayır."

"Evet, geldi. Peki, peder buradayken kimler gelip gitti?"

"Bir düşüneyim. Brown'un uşağı aşağı indi."

Sam'in kalbi neredeyse duracaktı.

"Hayır. O, peder gelmeden önceydi. Bakayım. Robinson'lar dördüncü katta. Bay Geer ve kızı ikinci katta. Başka, sadece Bay Amsterdam, River Cafe'deki öğle yemeğinden döndü."

Sam, bir rahatlamayla içini çekti. Felix dışındaki bütün kiracıların burada olmasından hoşlanmamıştı ama Brown'un ona odaklanması için hâlâ bir neden yoktu. Adamın sırtına son bir kez daha hafifçe vurdu ve ona araba anahtarlarını verdi. "Eve gidebilirsin. Bir saniye daha takıl. Bundan da hiç kimseye bahsetme."

Sam evine geri dönünce, gülümsedi. Peder de ayağa kalkarak Sam'e gülümsedi. Koyu aksanma uygun bir İtalyan ismi vardı. Sam onun olayı çözdüğü için Torino'dan buraya geldiğine her şey üzerine bahse girebilirdi. Rossi, onlara ait olan kutsal bir şeyi çalmıştı ve rahibe ya da papaya danışmadan kiliselerinin başını hayata döndürmeyi planlamıştı.

Sam, konuşmamaları gerektiğini işaret eder biçimde parmağını dudaklarına koydu. Brown, Sam'in neden işi bıraktığını anlayabilmek için buraya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirdi. Sam, mutfaktaki kilerin arkasındaki kilitli ve gizli odadan gereçleri toplayıp bir tarama yaptı. Dinleme cihazı yoktu.

İşi bitince ona "Che cosa vi chiamate?"* diyen pederin karşısına oturdu.

"Affedersiniz?"

"Scusatemi."** Siz kimsiniz?"

"Ah, kusura bakmayın. Ben, Sam Duffy. Burada çalışıyorum, diyebilirim."

Rahip ellerini birbirine vurdu. "Buono!"*** Ben Dr. Felix Rossi'yi arıyorum. Ben Bartolo. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"İtalya'dan mı geldiniz?" diye girişimde bulundu, Sam.

Rahibin kaşları kalktı. "Si."**** İtalya. Dr. Rossi'yi tanırım. Ona sadece burada olduğumu söylemeniz yeterli."

---

* *İsminiz neydi? Ç.N.*

** *Pardon. Ç.N.*

*** *Peki. Ç.N.*

**** *Evet. Ç.N.*

"Bir ihtimal Torino'dan geliyor olabilir misiniz?"

Bartolo'nun bakışları Sam'e kilitlendi. "Neden Torino'dan gelip gelmediğimi soruyorsunuz?"

"Tahminde bulundum diyelim."

"Sinyor* Duffy, Dr. Rossi'yle bağlantı kurmama yardım edebilir misiniz? Tek istediğim bu."

Sam lafı dolandırmayı bırakmaya karar verdi. "Belki edebilirim. Eğer onu neden görmeniz gerektiğini bana söylerseniz..."

Bartolo ayağa kalktı. "Aramızdaki özel bir mesele, Sinyor Duffy." Bartolo bavulunu alınca, Sam kapıyla rahibin arasına geçti.

"Permesso,** Sinyor Duffy?"

Sam, Roma yakası takmış bir rahibin, yüksek sesle Rossi'yi arayarak dolaşmasına izin veremezdi. Sam da başka birine günah çıkaramazdı. Aklına bir fikir geldi.

"Peder Bartolo. Size günah çıkarabilir miyim?"

"Perdonameti Sinyor! Non capisco***" Bartolo afallamış görünüyordu. "Siz Katolik misiniz?"

"Öyle sayılır. Yıllardır kiliseye gitmedim ama evet, sanırım hâlâ bir Katoliğim."

"Fakat bir sürü kiliseye sahip büyük bir şehirde, New York'ta yaşıyorsun. Ben senin papazın değilim, evladım. Neden bana günah çıkarmak istiyorsun?"

"Bana söylediğiniz gibi Tanrı'ya inanıyor musunuz?"

Rahip bavulunu yere bıraktı. "Sinyor Duffy, Günah çıkarmanın yeminini yanlış kullanamam. Bu günah çıkarmayla, günahlarla yolundan saptığın rahibe geri dönmeye niyet etmelisin. İyi şekilde günah çıkarmalısın evladım. Yoksa seni dinleyemem."

"İyi şekilde günah çıkarmak mı?"

Birbirlerini izleyerek oturdular.

"İyi bir günah çıkarmanın beş şartı vardır. İlki, son günah çıkarmandan bu yana işlediğin günahları hatırlamaktır. Sonra, bu günahlar için gerçek bir üzüntü hissetmek."

---

* *Bay. Ç.N.*

** *İzninizle. Ç.N.*

*** *Beni affedin bayım! Anlayamıyorum. Ç.N.*

"Evet, öyle."

Bartolo devam etti, "Gelecekte, günahtan kaçınmaya karar vermelisin. Ayrıca seni günaha sürükleyen insanlardan ve yerlerden de kaçınmalısın."

Bu oldukça kolay diye düşündü, Sam. Tek yapması gereken rıhtımdan uzak durmak ve onu doğru yolda tutmaktan mutlu olacak olan Maggie'yi bırakmamaktı. Coral'la görüşmek ise pek mümkün görünmüyordu; bu iyi bir şeydi, çünkü o yüzde yüz ihtimalle Sam'i günaha sürüklerdi.

"Sonra, bütün günahlarını bir rahibe itiraf et. Son olarak da rahibin uygun gördüğü kefareti öde. Sana bunun için bazı ibadetler söyleyeceğim."

"Eğer itiraflarımı dinlerseniz, bunları yapmaya hazırım," dedi, Sam.

Bartolo çantasını açıp bir dua kitabı, bir tespih ve rahip atkısını çıkardı. Bu, yaklaşık on santimetre genişliğinde, ortasında ve iki ucunda haç motifi işlenmiş uzun ipek bir parçasıydı. Ortadaki havı öpüp atkıyı boynuna doladı. Atkının uçları göğsünde duruyordu. Bu giysiyle Katoliklerle, Tanrı arasında aracılık yapabilir, ayinler gerçekleştirebilir, günahları bağışlayabilir ve Sam'in ruhunu arındırabilirdi. Bartolo dua kitabını aldı, tespihi Sam'e verdi sonra da düz arkalıklı iskemleye oturdu.

"Diz çök ya da istediğin biçimde otur, evladım."

Bartolo'ya neler söylemesi gerektiği düşüncesiyle Sam'in ağzı kurudu. Bunu yaparken oturmamalıydı. Belki emekler gibi durmalıydı. Rahibin önünde diz çöktü.

"Beni günahlarım için takdis edin, Peder."

"Son günah çıkarmandan bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Belki on dokuz yıl."

"Bu uzun bir zaman. Başlasak iyi olur."

Sessizdiler, sonra Sam, "Peder, işlediğim bütün günahları hatırlayabileceğimden emin değilim."

"Hafızana rehberlik etmeme izin ver."

Bartolo gözlerini kapattı ve hızlı bir biçimde düşünceyle, konuşarak eylemlerle işlenebilecek günahları saydı. Bitirdiğinde otuz dokuz

tane itiraf edilebilir günah saymıştı ve Sam, on üç tanesi hariç hepsinde suçluydu. Üç tanesi, hiç evlenmediği için onu kapsamıyordu. Altı tanesi seksle ilgiliydi ve bunlardan birinin dışındakileri defalarca yapmıştı.

"Hangilerini yapmadığımı söylesem daha kolay olur," diye şaka yaptı.

Bartolo istavroz çıkardı. "Başlayabilirsin."

"Yalan söylemeye ne dersiniz?" diye sordu, Sam. "Yalanla başlayabilir miyim?"

Bartolo bir gözünü açıp Sam'e baktı, sonra kapattı. "Yalanla başlayabilirsin."

"Neredeyse yedi aydır herkese, Felix Rossi'yle ilgili yalan söylüyorum."

Bartolo gözlerini açtı ve ellerini kucağına koydu. Sam, Bartolo'nun ifadesiz yüzünü inceleyerek, ona bütün hikayeyi anlattı.

Son olarak da, "Cliffs Landing'de Rossi'nin, hizmetçinin üzerine yaptığı bir evde gizleniyorlar. İşte benim itirafım, Peder Bartolo."

Bartolo iskemleden kalktı sessizce odayı adımladı. Sam artık dizlerinin üzerinde kalmıştı, şimdi gerçekten affedilmeyi istiyordu. Peder'in yeminini ona karşı kullanmıştı.

"Gerçekten günah çıkarıyor musun, Sam Duffy? Bu yalanlardan ötürü üzgün müsün?"

"Henüz değil, ama onlar güvende olunca öyle olacağıma söz veriyorum, Peder."

"Olabilirler mi ki?" dedi, Bartolo.

Sam cevap vermedi.

"Başka ne günahlar işledin evladım?"

"Bir sürü yalan söyledim ama asla birini incitmek ya da kandırmak için değil. Sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştım. Zannımca, dünyadaki en iyi kadınlar hakkında şehevi bilgilerim var. Özellikle bir tanesini asla unutmayacağım. Doğduğum günden bu yana içimde ahlaksız hisler var ve çok sık mastürbasyon yaptım."

"Bu günahlarından dolayı üzgün müsün?"

"Direnemeyecek durumda olduğum için üzgünüm. Artık deneyeceğim, Peder. Deneyeceğim."

Bartolo'nun sesi sıkıntılıydı. "Günah çıkarma duasını oku."

"Bana yardım eder misiniz, Peder? Tamamını hatırlamıyorum."

Birlikte söylediler:

Yüce Tanrım, seni gücendirdiğim için yürekten üzgünüm ve tüm günahlarımdan tiksiniyorum, çünkü cenneti kaybetmekten ve cehennemin acılarından korkuyorum ama en çok da günahlarımın seni, tüm güzellikleri icra eden ve sevgimin tamamını hak eden Tanrımı gücendirmesinden korkuyorum. Senin lütfunla bunu kesin bir çözüme ulaştıracağım, günahlarımı itiraf edecek, kefaretimi ödeyecek ve hayatımı değiştireceğim. Amen.

"Kefaret olarak tespih çek evladım. Sen korkularımı doğruladın. İtiraf ettiğin meseleye gelince. Endişelenme. Kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa, günah çıkarma yeminini bozmayacak ya da bana söylediklerini herhangi bir şekilde kullanmayacağım. Adeta, seni hiç duymamışım gibi."

"Evet, Peder, biliyorum. Beni bağışlayın. Bunu yaptım çünkü hayatları tehlikede olabilir. Dünyanın olaya nasıl tepki verdiğini görüyorsunuz. Şimdi sizi Felix Rossi'yi görmeye götüreceğim."

Peder uzanıp Sam'in yüzünde haç çıkardı.

"Seni bağışlıyorum, Sam Duffy. Seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına bağışlıyorum. Amen."

bölüm 45

Salı öğleden önce – JFK Havaalanı, New York

Jerome Newton, omzundaki fotoğraf makinesi çantasının askısını yukarı çekip pasaportunu, biletini ve ehliyetini yedinci terminaldeki British Airways'ın kontrol görevlisine verdi. Çatı katında oturan hanım arkadaşı, Jerome burada bir galeri açılışı yayınındayken, Londra'ya gitmişti; revaçta olan konuklar sanattan daha önemli bir çekim gücü oluşturuyordu. Bugün Amerikalı kız arkadaşını Newton Hall'a götürüp yakın çevresinin onun hakkındaki görüşlerini alacaktı. Eğer onaylarlarsa, hangi antika aile yadigarı mücevherin nişan yüzükleri olacağını biliyordu.

Davranışlarının düzelmiş olması kendini iyi hissettiriyordu.

Bu düzelmenin, o kayanın arkasına saklandığında meydana geldiğini biliyordu.

Görevli, yolcuların adlarını bilgisayara girip rezervasyonlarını ararken, Jerome tavandan aşağı sarkan ulusal bayraklara meraklı bir bakış attı. Ancak şimdi onları orada görmekten hoşlandığını fark etti, Birleşmiş Milletlere yaptığı gezi sırasında gördüklerinden daha da çok hoşuna gitmişti. Jerome, dünyadaki insanların birbirleriyle eşit olması kavramına karşı mesafeli bir yakınlık hissetti. Herhangi bir İngiliz aristokratı bunun saçma olduğunu bilirdi; yine de o bu fikri belli belirsiz seviyordu.

Aynı zamanda, çektiği kapıcı Sam'le hizmetçi Maggie'nin fotoğraflarını da seviyordu ve onlara saatlerce bakıp, onları kız arkadaşına göstermek istemişti fakat bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu fotoğraflar yakın zamanda ona bir servet kazandıracak, onu multimilyoner yapacak ve –nihayet karar vermişti— ona cehennemde Şeytan'm yanında bir koltuk kazandıracak önemdeydi. O bir meydan okumada Mefistofeles'e ruhunu teklif eden Faust değildi. Daniel Webster için şeytanla pazarlık eden aptal da değildi. Uzak bir ihtimalle Hz. İsa'nın kendisi gerçekten olaya dahil olabilirdi, Jerome fotoğrafların hepsini yok etmiş ve sonra da fotoğraf makinesindeki dosyaları da silmişti. Onları hiçbir zaman yayınlamayacak ya da başkalarının bunu yayınlamasına neden olmayacaktı. Onları yok etmişti. Şu anda kız arkadaşıyla buluşmak üzere evine gidiyordu. Yüzyılın hikayesini ardında, Cliffs Landing'de bırakıp evine, İngiltere'ye, ait olduğu yere dönüyordu.

"Bay Newton?"

Jerome başını kaldırıp baktı ve cüzdanı açık uzun boylu bir adam gördü. Cüzdandaki altın renkli rozette Birleşik Devletler Komiser Yardımcısı yazıyordu. Jerome tekrar görevlinin kırmızı yüzüne baktı, onun burada oluşunun sorumlusunun o kadın olduğunu anladı. Onun ne yaptığını düşünüyorlardı?

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi adam. "Bunu alabilirsiniz." Jerome'nin eline bir zarf tutuşturdu.

"Nedir o?"

"Mahkeme celbi, Bay Newton. İnsan Klonlama Bilim Komitesi Evi'nin Özel Araştırma Alt Komisyonunun karşısında şahitlik yapmanız için."

"Ev mi?" dedi, Jerome. Celbin ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"Kongre, efendim. Kongre önünde tanıklık yapmaya çağrılıyorsunuz."

"Kongre mi?" Jerome, telaşını gizleyerek zarfı adama geri verdi. Yakın sıralarda oturanların dikkatini şimdiden çekmişlerdi.

"Davet için çok teşekkür ederim, Sayın Komiser Yardımcısı ama ben aslında Amerikan vatandaşı değilim. Sizin kongreniz beni tanıklık etmeye zorlayamaz ve ben de ülkeden ayrılmak üzereydim, o yüzden eğer kusura bakmazsanız..."

Belgelerini görevliden almak için döndü ama Komiser Yardımcısı Jerome'den daha hızlıydı. Jerome'nin biletini, biniş kartını ve İngiliz pasaportunu, görevlinin elinden aldı.

"Bunlar onun mu?" diye sordu.

Kadın başıyla onaylayınca ikinci bir komiser geldi.

"Korkarım ülkeden ayrılamazsınız, Bay Newton," dedi ilk komiser. "Gördüğünüz gibi yabancı bir ülke vatandaşını, birçok gerekçenin herhangi birinden dolayı alıkoyma gücüne sahibiz."

İkinci komiser hızlıca Jerome'nin omzundan fotoğraf makinesinin çantasını aldı. Jerome elinden kapmak için uzanınca da adam eline kelepçeleri taktı.

Birinci komiser devam etti, "Dolayısıyla, şimdilik sizi koruma amaçlı gözaltına almamız gerekiyor."

Jerome kelepçeleri şangırdatarak bağırdı, "Ben koruma istemiyorum! Tanıklık edeceğim bir şey yok! İngiliz Konsolosluğuyla iletişime geçmeniz konusunda ısrar ediyorum!"

Diğer komiser, Jerome'nin çantasını aldı. İki komiser iki yanında, havaalanındaki kalabalığın arasından onu dışarı çıkardılar.

Birinci komiser, "Buraya gelmeden önce İngiliz Konsolosluğuyla bağlantı kurduk, efendim. Yani sizin iyi olduğunuzu biliyorlar."

Salı akşamı - Cliffs Landing

Kapı zili çaldığında Maggie, kütüphanedeydi. Kısa kuyruklu piyanonun yanında, salonun uzak taraftaki bitiminde, halı kaplı basamaklarla çıkılan, açık bir odaydı burası. Duvarların biri hariç tamamı, yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı ve ortada da rahat bir oturma yeri vardı.

Felix onu tamamen yatak istirahatında tutmak istiyordu ama odasında sıkıldığında burada ayakta durmasına müsaade ediyordu. Maggie, İncil, doğum ve yeni doğanlarla ilgili kitaplar okuyordu.

Bugün İncil'de Galatyalılar bölümünü, özellikle de Ruhun meyvesinin nasıl sevgi, neşe, barış, sabır, nezaket, iyilik ve inançla ilgili olduğunu okuyordu. Son zamanlarda, sabır kısmıyla ilgili bazı sıkıntılar yaşıyordu.

İncil'i elinden bırakıp, gelenin kim olduğunu görmek için pencereden dışarı baktı.

Kapı tekrar çalındı ve Maggie, "Kimse yok mu? Benim, Cal," dendiğini duydu.

Kapının açıldığını, Frances'in, "Merhaba, Cal. İçeri gel. Maggie kütüphanede. Felix de Sam'in buraya getirdiği rahiple ilgileniyor" dediğini duydu.

Ardından Cal merdivenden aşağı indiğini duydu. Artık Cal, ona bakıyordu. "Merhaba, Maggie. Burada bebeğinle ilgilenen bir rahip mi var?"

"Merhaba, Cal. Onun neden burada olduğunu ve nereden geldiğini bana sorma. Böyle şeyleri öğrenmeme izin verilmiyor."

Cal, Frances'e, "Gidip onları getir. Ben televizyonu açacağım. Bunu görmeleri gerek," dedi.

Frances geri geldiğinde Felix önde, Sam ve Peder Bartolo da onun arkasındaydı.

"Ne oldu, Cal?" dedi, Felix.

Cal, salondaki televizyonda *CNN*'i açtığında Maggie de programı izlemek için odaya geldi. Hepsi gördükleri karşısında donakaldılar. *CNN*, yaşanan gelişmeler sebebiyle normal yayın akışını değiştirmişti.

Bu defa uzmanlardan oluşan bir panel değil sadece bir sunucu vardı. Haber kendi kendini anlatıyordu. Düzinelerce değil, binlerce insan Central Park'ın büyük çayırında toplanmıştı. Binlercesi de Washington'da, başkentin alışveriş merkezinde toplanmıştı. *CNN* dünyanın çeşitli yerlerindeki diğer gece ibadetlerini gösterirken Maggie, bunları izliyordu: Eski Doğu Berlin'deki Gethsemane Kilisesi, Paris'te Concorde Meydanı, Amsterdam'da Dam Meydanı, Tokyo'da kiraz ağaçlarının altındaki Ueno Park, Roma'da Vatikan Meydanı, hatta Pekin'in Tianamen Meydanı'nın bir bölümü. Bir sürü insan. Dünyanın her yanında.

Mum yakan insanlar, dizlerinin üzerine çöküp dua edenler. Bu grupların hepsinin elindeki dövizlerde: OLIVE, Tüpte Yeniden Beliren Tanrımız, yazıyordu. Muhabir bunun nereden çıktığını bilmiyordu.

Maggie biliyordu. OLIVE (Zeytin) Tanrıdan gelmişti.

Tanrı ona, o kalabalığın adları ve sayılarıyla bir mesaj gönderiyordu. Onun da canı zeytin çekiyordu. Maggie kalabalıktan korkardı—Georgia'nın Macon bölgesinden ayrıldığından beri. Banka babasının çiftliğini açık arttırmayla satışa çıkardığında, dışarıda bir kalabalık vardı. Bir kalabalık da evlerinin önünde, eve taş atıyor, eğer babası sahtekarlık hakkında konuşmaya devam ederse onun çirkin zenci kızına ne yapacaklarını haykırıyordu ve babası vazgeçmeyince de aynı kalabalık iki gece üst üste, Johnson'ların artık Macon'a ait olmadıklarını haykırdı.

Maggie, tüm korkularını Cal'a itiraf etmişti. O da "Unutma Maggie. Korkmak yok," dedi.

Onu zar zor duymuştu. "Sam beni şehre götür. Central Park'a gitmeliyim."

"Kesinlikle olmaz!" dedi, Felix. "Ayakta kalmaman lazım!"

Maggie ona doğru gitti ve elini onun göğsüne koydu. "Felix, orada olmam gerekiyor."

Felix geri çekildi. "Hayır! Fazlasıyla tehlikeli. Hamileliğin bu kadar ileri aşamasındayken bir kalabalığın içine karışmana izin veremem. Hem ya bir nöbet geçirirsen?"

Maggie onun söylediklerini kabul etti ama gösterdiği gerekçelerden ötürü değildi bu. Bebeği doğmadan Shatemuc'tan tekrar geçmeyi

planlamamıştı. Nehrin bu tarafında, kendini güvende hissediyordu. Bir şekilde diğer tarafta tehlike vardı fakat Tanrı'nın onu çağırdığı yere gitmeliydi.

"Öyleyse sen de benimle gel, Felix. Benden istediğin her şeyi yaptım. Bu bir tek şeyi yap benim için. Gitmem gerekiyor."

"Hadi ama Maggie. Felix'i dinle," dedi Frances. "Gitmemelisin. Senin için her an endişelenirim."

"O zaman sen de gel. Range Rover'le gidebiliriz. Hep birlikte gidersek ne olabilir ki? Herkes orada olursa ben de iyi olurum. Sam, söyle onlara."

Sam ona doğru gelince, Maggie onun elini tuttu ve karnına götürerek fısıldadı: "O gitmemi istiyor. Bunu hissedebiliyorum."

Sam, boğazını temizledi. "Bilemiyorum, Maggie."

"Benden yana ol, Sam. Gitmem gerekiyor."

Sam etrafa bakındı. "İşin tıbbi bölümü, Felix'e ait ama sanırım hep birlikte onu koruyabiliriz. Kalabalığın içinde gece gece, bizi kim fark edecek?"

"Eğer gitmesinin Felix için bir mahsuru yoksa ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordu, Cal. "Kendi arabamla gelebilirim."

Maggie ona gülümsedi. Cal da tıpkı Maggie gibi, onun hasta olmadığına inanmıştı.

Kapı girişine en yakında duran Bartolo kabaca sırıttı. "Bir rahip de gelebilir mi?"

Herkes güldü, Felix hariç. "Maggie, bunu yasaklıyorum!"

Maggie, onu duymazdan geldi ve Peder Bartolo'nun yanma gidip elini uzattı. "Peder, ben Maggie Johnson. Muhtemelen benimle ilgili olarak buradasınız. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Gelmenizi çok isterim."

"Piacere! Lieto di conoscerla,"* dedi Bartolo. "O zevk bana ait, Sinyora Johnson." El sıkışmaları avuçlarını birleştirdi.

Maggie, tekrar Sam'e baktı. "Ben geliyorum," dedi, Sam. Frances de, "O zaman ben de," dedi. Cal da televizyonu kapatıp onları takip etti.

Sam, "Felix bu seferliğine ona izin ver. Çok iyi," diyene kadar Felix kımıldamadı.

---

* *Çok mutlu oldum! Ç.N.*

"Bekleyin," dedi, Felix onlara ters ters bakarak, "Gidip medikal çantamı alayım."

Maggie holdeki dolaba uzanıp Adeline'nin şalını aldı. Maggie, neden gittiğini izah edemiyordu. OLIVE kelimesinin yarattığı şok ve korkutucu kalabalıkların yarattığı çekim gücünün görüntüsü, karşı koyamadığı bir istek oluşturmuştu; içinden, bebeğin olduğu yerden gelen bir arzu.

Peder Bartolo, Range Rover'de onun yanında oturmak istemişti. Frances, Cal ile gelecekti. Şehre doğru giderlerken, Maggie ve rahip arkada otuyorlardı ve Maggie Bartolo'nun karanlıkta onu gözlediğini hissedebiliyordu. Felix'le konuşmuş ama Maggie'ye pek bir şey söylememişti. Maggie, İncil'in dediği gibi sabırlı olmaya çalışıyordu. Sam, onun Brown hakkındaki sorularından kaçınıyor, o ve Felix ondan bir şeyler gizliyorlardı. Buraya bebeği için gelmiş olan bir rahip vardı ama kendisini görmezden geliyordu.

"Maggie," dedi Peder Bartolo. "Zamanı geldiğinde çocuğu vaftiz edebilir miyim?"

Felix'le konuştukları konu bu muydu? Felix'in başının arkasına baktı. "Bunu düşünmem gerek, Peder. Ben Baptist olarak yetiştirildim. Bilmediğim bir inançla çocuk yetiştirmek için fazlasıyla zamanım olacak."

Şoför mahallindeki Felix, boğazını temizledi ama bir şey söylemedi.

Peder Bartolo üzgün görünüyordu. "Evet elbette. Bunu düşünmelisin. Acaba... Acaba bana onun bir fotoğrafını gönderebilir misin?"

Maggie, Bartolo'yu o anda anladı. Olanları nasıl öğrendiğini bilmiyordu ama buraya Hz. İsa'yı görme istediğiyle gelmişti. Hz. İsa'nın gerçek olup olmadığını bilmek istemişti.

"Söz veriyorum, Peder. Ayrıca isterseniz onu ziyaret edebilirsiniz."

Bartolo, gözlerini kadından zor ayırdı. "Teşekkür ederim. Kılavuzlar gibi geleceğim."

"Bebeğime dokunmak ister misiniz?" diye fısıldadı.

"Tanrı'nın benimle, bebeğin hakkında konuşmasını bekliyorum," diye fısıldadı o da.

"Sizinle nasıl konuşuyor?"

Bartolo ona doğru eğildi. "Kalbimde. Kalbime bir his veriyor."

"Bana da," dedi, Maggie.

"Dua edelim mi?" dedi, Peder.

O da başıyla onayladı.

"Tanrımız, yaratıcımız, ana rahminden ölüme kadar bütün hayat senin ellerinde. Çocuğumuzun üzerine titrememize ve yaratılıştan payımıza düşen bu muhteşem ayrıcalığı yüceltmemize yardım et. Bütün insanlar saygınlık içinde ve sevgiyle yaşayıp ölsün. Doğmamışların, engellilerin ve yaşlıların haklarını savunanları kutsa. Sevmeye muvaffak olamayanları aydınlat, onlara merhamet et ve huzur ver. Özgürlüğün, sorumluluk uyum ve ahlakla birlikte oluşmasını sağla."

Maggie "Amen," derken Katolik dualarının edebiyat eserleri gibi olduğunu düşündü.

Üzerinden geçerlerken nehre bakmadı. Onun yerine Maggie, Central Park'ın batısını görene kadar Bartolo'yla birlikte oturup Tanrı'nın onlara söylediği şeyler hakkında fısıldaştılar. Korkusu geri döndü.

Her yerde insanlar vardı; parka koşanlar, parktan ayrılanlar. Sırt çantalarında bebek taşıyan el ele tutuşmuş çiftler, omuzlarında biraz daha büyümüş bebekleri olan adamlar, grup olarak dolaşan yaşlı kadınlar, koro üniformalı gençler ve saçlarını kazıtmış, dudakları piercingli olan diğerleri. Beyaz ve siyah ve Latin ve Asyalılar. İnsanlar her yerde olduklarından trafik de durmuştu.

Maggie otomatik camı aşağı indirdi ve kalabalığı görebilmek için, sekiz yönlü ayarlanabilir koltuğunu yükseltti. Bir eylül akşamı havasında, her ne kadar ona doğru yükselen bir yumruk olmasa, hiç kimse adını haykırmasa ve Muhteşem Tanrı adlı şarkı parktan ona doğru gelse de Maggie ürpermişti.

"Maggie, bunun içine girmek istediğinden emin misin?" dedi, Sam.

Felix, "Hadi gidelim," dedi.

"Hayır, lütfen, lütfen. Hamile bir kadın daha gördüm. İyi görünüyordu."

"Ben senin doktorunum. Buna izin veremem!"

Maggie umutsuzca Felix'in arka kapıların güvenlik kilitlerini kilitlemediğini umarak kapı kolunu kavradı. Kilitlememişti. Felix ve Sam geri dönmesi için bağırırlarken kapı açıldı ve Maggie duran trafiğin ortasına adımını attı. Şalını etrafına sarıp, arabaların arasından parkın yanındaki kaldırıma yürüdü. Sam peşinde, sesleniyordu, "Maggie!"

Seksen Birinci caddede, Doğal Tarih Müzesi'nin yakınında durmuşlardı. At üstündeki Theodore Roosevelt heykelini görebiliyordu. Atın bir yanında bir Kızılderili, diğer yanındaysa siyah bir adam vardı. Macon, Georgia'dan buraya geldiğinde fark ettiği ilk heykel buydu. Ona göre bu heykel, ırksal üstünlüğü sembolize ediyordu: beyazlar yukarıda, azınlıklar aşağıda. Maggie, bu heykelden tüm kalbiyle nefret ediyordu. Ona şimdi bakarken bir an panikledi, o anda Sam orada belirdi.

"Maggie Johnson, bunu bir daha yapma!" dedi ona doğru uzanırken.

Cesur bir yüz ifadesi takındı. "Yaygarayı bırak. Ben iyiyim."

Sam onu Central Park'ı çevreleyen duvara doğru götürdü. "Burada onları bekleyeceğiz," dedi ve kolunu ona doladı.

"Bunu bir daha yapma, Maggie," diye tekrarladı. "Söz ver."

"Söz veriyorum, Sam."

İnsanlar geçerken orada öylece durdular. Maggie, Sam ile güvende olduğunu biliyor fakat heykele bakarken kalabalıktaki bütün beyaz yüzler gözüne ilişiyordu. Gerçeği bilseler ne tepki verirlerdi? Maggie'nin o kişi olduğunu bilseler, ne yaparlardı?

bölüm 46

Salı akşamı – Central Park

"Geldiler," dedi, Sam.

Maggie, Sam'in oturdukları bankın üzerine çıkıp el salladığını gördü. Az sonra diğerleri de oradaydı.

Felix ona doğru aceleyle gitti. "Maggie, sakın bir daha..."

"Evet, ona söyledim, söyledim," dedi, Sam. "Hadi gidip olanları görelim, sonra da gidelim." Maggie'nin banktan kalkmasına yardım etti.

Felix Maggie'nin kolundan tuttu. "Aramızda kal, Maggie. Tamam mı? Sam, diğer koluna da sen girer misin? Bırakmak yok." Maggie'ye baktı. "Diğerlerinin arkasında yürüyeceğiz."

Normalde, Maggie Felix'e gülerdi ama şikayet etmeden kollarını onlarınkilere doladı. Felix'in Hunter Gate dediği kapıdan insan seline karıştıklarında kendini güvende hissetmediğinde bile. Her ne kadar genellikle ücretsiz de olsa, Maggie daha önce Central Park'taki hiçbir gösteriye ya da konsere gitmemişti. Gitmek istemişti, ama yıllar geçtikçe eğer büyük bir kalabalığı içeriyorsa, burada ya da herhangi bir yerde olan her şeyi kaçırmıştı. James Brown ve Sun Ra, Yaz Sahnesi'ne geldiklerinde, onu kaçırmıştı. Parkta, gitmekte oldukları yerin hemen güneyindeki Delacorte Tiyatrosunda sergilenen bütün Shakespeare oyunlarını kaçırmıştı. Maggie, Shakespeare hayranı sayılmazdı ama korkmasaydı, gidip bir bakabilirdi.

"Sonunda şu Central Park'ınızı göreceğim," dedi, Bartolo. Onların önünde, Cal'ın yanında yürüyordu.

"Evet, Peder," diye yanıtladı, Felix.

Felix, Bartolo'ya çevreyi tanıtırken Maggie, kendi dünyasına sürüklendi. Parka girerken hangi yolu kullandıklarını bilmiyordu. Daha aydınlık olan anayoldan ayrılıp aşağıya doğru iniyordu. Önlerinde parkın dolambaçlı yollarındaki fenerler, yere düşmüş yıldızlar gibi

gecenin içinde parlak noktalar oluşturmuşlardı. Kalabalıktan yayılan ışık havuzları Maggie'nin etrafı saran karanlığı— gün ışığında rüstik ve romantik fakat şu anda tekin olmayan— gölgelenmiş ağaçları ve antik kayanın çıkıntılarını, parkın çok sayıdaki köprüsünü ve kemerlerini daha da fark etmesine yol açıyordu.

Önünde arkasında insanlar, fenerlere doğru ve tersi yönde akıyordu. Maggie irkilerek gittikçe daha da korkmaya başladı. Bir oyun bahçesinden geçtiler. Felix, biraz ileride belli belirsiz Winterdale Kemeri'nin olduğunu söylüyordu. East Drive'nin altında yürüyeceklerdi bu da parkın tam batı tarafında, buradaydı. Maggie, yavaşladı. Kemerin altından geçmek istemiyordu.

O anda şarkıyı duydu.

Belirsizce ve yavaşça başlayıp, insan sesleri yükseldi. Amazing Grace'yi, onun en sevdiği ilahiyi söylüyorlardı.

Yürüyüş yolundaki insanlar hızla ilerlediler ve onlar da insanları izlediler.

"Kestirmeden gidelim," dedi, Felix.

Aydınlık yürüyüş yolundan sapıp geniş bir çayıra girdiler ve karanlığın içine daldılar. Maggie'nin duyduğu dehşet, müzik olmasa dayanılır gibi değildi. Aniden oraya vardılar. Maggie Felix'le Sam'in kollarından kurtuldu ve Büyük Çayır'ın etrafındaki bir buçuk metrelik çite gitti. Ortada, çayırın beysbol sahasındaki sık Kentucky otlarının olduğu yerde, insanlar Amazing Grace'yi söylerken binlerce mumun ışığı parlıyordu.

"Hadi, bir kapıdan içeri girelim," dedi, Sam.

Maggie kımıldamadı. Minnettar bir halde, çite tutunarak onları izledi ve dinledi. Her türden insan orada toplanmıştı. PD'nin, Park Devriyesinin, yeşil üniformaları, gümüş ve mavi renkli rozetlerini tanımıştı. 85. Karakoldaki park polis memurlarının yarısı buraya gelmiş gibi görünüyordu.

"Sence polis bunu durduracak mı?" diye sordu, Felix'e.

"Herhangi bir kanunun çiğnendiği yok. Bu bir reklam aktivitesi de değil ve ses yükselticileri de yok gibi görünüyor, sadece bir CD çalarları var."

Maggie, bir polis memurunun eğilip atının boynuna hafifçe vurduğunu gördü. Dudakları, sanki o da şarkı söylüyormuş gibi kımıldıyordu.

"Sanırım burası iyi," dedi, Frances ve getirdiği battaniyeleri serdi. "Gel, Maggie. Buraya uzanıp dinleyebilirsin."

"Birazdan geliyorum," dedi, Maggie.

Felix, içini çekip kız kardeşine katıldı ve sırtüstü uzanıp gece göğünü izlemeye koyuldu. Cal ve Peder Bartolo onların yanındaki bir banka oturdular. Sam, çitte onun yanında kaldı.

Maggie, müziğin altında çocuk gülüşleri, bebek ağlamaları duydu. Ses harika hissettirmişti. Havadaki aşkı solumak gibi bir histi bu. Maggie bunun üzerinden geçmesine izin verdi. Meydana gelen lütuf hayret vericiydi. Bu sevginin çağırdığı bebeğine dokundu.

"Battaniyeye git ve uzan, Maggie," dedi, Sam.

"Bırak burada kalayım, Sam."

"Bu senin için iyi olmayabilir, çite böyle asılı durmak."

"Ben iyiyim."

Arkasında fısıldaşmalar duydu. Bu aralar bunu çok sık yapıyorlardı. Maggie ilgilenmemeye çalıştı. Hepsi ona yardım etmek istiyor ve hepsi de korkuyorlardı. Sam, ona bir battaniye getirdi.

Şarkı bitti ve kalabalık kendini alkışladı. Sonra büyükanne gibi bir kadın, bir kutunun üzerinde duruyormuş gibi onlardan daha yükseğe çıktı. Sessizliği sağlamak için ellerini kaldırdı. Maggie, söylediklerinin çok azını anlayabildi. New York ve Washington'la, OLIVE'nin kollarının Kongre'nin ne yapacağını izlediğiyle ilgili bir şeyler.

Sonra kalabalığın arasından başka bir kafa çıktı. Bu, siyah giyinmiş genç bir adamdı. Gömleğinin önü açıktı. Bağırdı, "Beni dinleyin! Dinleyin!"

"Neden?" diye bağırdı bir ses. Başka biri bağırdı, "Sen kimsin?"

Kalabalık uğuldayarak onun sesini bastırdı ve Maggie bu yeni seslerden rahatsız olarak gözlerini kapattı. Felix, Sam ve diğerleri de duymuş olmalıydı, çünkü ayağa kalkıp çite geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu, Felix.

Kalabalığın sesi azalırken, genç adamın sesi aradan duyuldu,

"... neredeyse dünyadaki en büyük sinagogun, Emmanuel Tapınağı'nın önünde, koca şehrimizin tam ortasında! Nasıl şarkı söyleyebilirsiniz? İsa geri döndüğünde bunu ona nasıl açıklayacaksınız? Bizi paraları ve yalanlarıyla zehirleyen, İsa'nın katili bu Yahudi şeytanları toplumdan dışlamalıyız! İyi Hıristiyanlar, O işte bu yüzden geri dönüyor. Bize Almanya'nın başlattığı işi bitirmemiz için gereken cesareti vermeye geliyor!"

Tüm ruhlar için gece durmuştu. Maggie Felix'e döndü ve gözlerindeki incinmeyi gördü. Yüzü öyle sarsılmıştı ki orada öylece dururken adeta çıplak gibiydi. O ruhlar arasında, Frances ona yaklaştı ve elini tuttu. Peder Bartolo ve Cal da dua etmeye başladı. Sam da Felix'e, Maggie'nin biri öldüğü zaman cenazelerde gördüğü türden nazik bir acıma duygusuyla baktı.

O anlarda, korku yükseldi ve şehrin büyük parkındaki sevgiyi silip süpürdü.

Kalabalık, kızgın bir hayvan gibi kükredi. Atlarındaki polisler dörtnala gitmeye başladılar. Genç adam yumruğunu intihara doğru giden bir zafer işareti gibi havaya kaldırdı. Kalabalık başına üşüşürken siyah gömleği, esintiyle arkasında dalgalanıyordu. Onların gece ibadetlerini nefret sözcükleriyle kirletmişti. Onların sevgisini alıp götürmüştü. Eğer birisi ya da bir şey ona ulaşmazsa Maggie, kalabalığın onu çocukların ve bebeklerin gözleri önünde öldüreceğini düşündü. Sevginin geri gelmesi için onu ölene kadar ayakaltında ezebilirlerdi.

Çitin arasından çığlık attı, "Hayır!"

Sam'in kollarının onu sardığını hissetti. Elleri de onun parmaklarını çitten ayırıyordu.

"Hadi gidelim buradan, Maggie!"

Maggie bekledi, gözleri üzerine çıktığı kutudan düşen vahşi genç adamdaydı. "Bize yardım et, yardım, yardım et" diye yalvarmaya başladı. Sonra bir an için, alana sessizlik çöktü. Sam onu çitin arkasında bulunduğu yerden çekip uzaklaştırmaya çalışırken Maggie, 131. Cadde Baptist Kilisesi'nde yaptığı gibi şarkı söylemeye başladı. Yüreğinin derinliklerinden ve yüksek sesle söyledi.

"İsa'nıııınnn... Benimle yürümesini istiyorum."

İnsanlar ağır çekimde hareket ediyor ama polisler yarışıyor gibi görünüyorlardı.

"Evet, İsa'mıııınnnnnn, benimle yürümesini istiyorum."

Notalar boğazından adeta kendi arzuları varmış gibi şekil alarak belirginleşiyordu. Sonraki bir an için, sessizlik yeniden sağlandı.

"Tüm bu yalnııızzz... Yolculuk boyuncaaaa."

Sam'in ellerini bıraktığını hissetti.

"Evet, İsa'mııınnnn benimle yürümesini istiyorum."

Yine bir an için büyükanne gibi olan kadın tekrar kasasının üzerine çıktı ve Maggie'nin şarkısına katıldı.

"İsa'yı istiyoruuummm."

Başka biri daha katıldı.

"İsa'yı istiyoruuummm."

Biri daha, biri daha derken kalabalığın yarısı Maggie'nin söylediği eski ilahiye katıldığında polis adama ulaştı ve tehlike geçti.

Maggie, mutluluktan havalara uçarak geri döndü ve Felix'in yüzündeki kırgın ifadeyi gördü.

Felix, Peder Bartolo'ya gitti. "Size bütün bunları başlatanın ne olduğunu söylemedim. Size en önemli şeyi söylemedim."

Bartolo göğsünde asılı duran İsalı haça uzandı.

"Kilise beni akla gelebilecek her şekilde onurlandırdı," diye devam etti Felix. "Kefen'i incelememe izin vererek rüyalarımı gerçeğe dönüştürdü ama ben bunun kutsallığını bozdum. Bunu bir nedenden dolayı yaptım, gerçi bu belki de anlamayacağınız bir nedendir. İsa'yı klonlamayı yıllarca hayal ettim, hatta planladım bile ama o sabah plana devam etmek için bir neden buldum. Frances ve ben, ailemizin Yahudi olduğunu öğrendik."

Bartolo adeta dua eder gibi ellerini birbirine kenetledi. "Metin ol, evladım. Bu yeni bir şey değil. Daha önce de olmuştu."

"Bu yüzden o iplikleri çaldım. Eğer bir Yahudi onu geri getirirse, onu Yahudilerin öldürdüğüne inananlar belki insanlarımıza eziyet etmeyi bırakırlardı. Pekala, ne düşünüyorsunuz, artık Yahudi olduğumu da biliyorsunuz?"

Frances, Cal'ın kollarında onları izliyordu.

Bartolo, Felix'in ellerini sıkıca tuttu, o an daha da yaşlı görünüyordu. "Haklısın. Yaptığın şeyi anlamıyorum. Bence önyargıyla savaşmanın yolu bu değil. Hz. İsa'yı geri getiremeyiz. O, kendi istediği zaman geri gelmeli. Seni o mu seçti? Maggie'mizi o mu seçti? Belki öyle, belki de değil. Benim gördüğüm şey, senin acı çektiğin. Ben bunu görüyorum. Bana göre bu haçın acı çekmesi, Tanrı'nın bize olan sevgisinin bir işareti. Biz bu acıyı anlamıyoruz, o yüzden bunu imanımızla taşımalıyız. Biz her ne kadar görmesek de, Tanrı'nın bir planı var."

Maggie, Felix için, nefretle dolu genç adam için, onu öldürebilecek olan kalabalık için ağlamak istedi. Bartolo haklıydı. Bunun bir yerlerinde Tanrı'nın planı vardı ama şu an için bu ona sıkıntı veriyor, ona ağırlaşmış karnını, ağrıyan sırtını ve Tanrı'ya duyduğu özlem ve korkuyla yaşadığı yarım hayatı hatırlatıyordu.

Maggie, Sam'e dönüp fısıldadı, "Sen Molly Malone'nin yerinde dart oynamak istediğini söylememiş miydin, Sam Duffy?"

Sam kaşlarını çattı.

"Uzun zaman önce, asansörde? Hatırladın mı? Sen Molly Malone'nin yerinde dart oynamak istediğini söylemiştin ve ben de hayır demiştim ya? Fikrimi değiştirdim."

İrlanda aksanıyla yanıtladı. "O zaman karnında İsa'yı taşımıyordun, ya şimdi?"

Maggie, ağlamanın sınırında, vahşi genç adamı düşündü ve orada olmasaydı adamın başına neler gelebileceğini merak etti. Başını eğdi ve yorgun bir halde yüzünü kapattı.

"Ah, Lassie. Şu anda gerçekten oynayabilecek gibi mi hissediyorsun?"

Maggie, başını kaldırdı. "Evet, Sam."

"Felix buna asla izin vermez."

"Biliyorum."

Sam onu kolundan tuttu. Diğerlerinden uzaklaşıp karanlığa doğru süzülürlerken fısıldadı, "Dart oynamak istemiştim, Maggie'ciğim. Bunu gerçekten istemiştim."

bölüm 47

Salı akşamı – Molly Malone'nin İrlanda Barı

Sam, Molly Malone'nin ahşap kapılarını açarken, arkadaşlarının burada olduklarını, buraya getirdiği son kadından çok farklı olan hamile Maggie'yi hemen fark edeceklerini biliyordu. Maggie, onlardan bazılarının neler düşünebileceğini biliyor muydu? Sam biliyordu. Arkadaşları aslında medeniydiler de. Ona doğru düzgün davranabilirlerdi. Ona bir kraliçe muamelesi yapabilirlerdi. Eğer yapmazlarsa, bir McSorley şişesini kırıp birinin gırtlağına sokabilirdi.

"Samuel Duffy, işte buradasın delikanlı!" dedi barmen onlar içeri girer girmez.

Kafalar o tarafa döndü ve diğerleri de seslendi, "Hey, Sam!"

"Selam, Sam!"

"Sam, biz de senin cenaze törenini planlıyorduk oğlum. Öldüğünü sandık!"

"Selam, Pat," dedi, Sam ve bir kolunu Maggie'ye dolayıp diğeriyle arkadaşlarına el salladı.

Pat, kaşlarını kaldırıp kocaman gülümsedi. "Peki, bize getirdiğin bu annecik kim?" Sam odaya doğru dönüp haykırdı, "Siz iki herif, sigaraları söndürün! Aramızda bir hamile var." Pat, en yakındaki boş masayı işaret etti. "Kızı buraya getir ve oturt, dostum."

"Bu Maggie, Pat."

"Selam, Pat," dedi ve otururken şalını toplayıp etrafa baktı.

Pat, barın arkasından çıkıp gelirken Sam, ayakta bekledi.

Pat, "İşte, böyle daha iyi, değil mi?" dedi Maggie'ye. "Neden bununla geldiğinizi anlamadım, genç hanım. Onda hiç mantık yoktur. O yüzden eğer buradayken bir şeye ihtiyacınız olursa, gelip Pat'a söyleyin. Ben hallederim."

Maggie güldü. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok naziksiniz."

Pat eğilip parmaklarını masaya koydu. "Peki, size ne getirebilirim?

Bir fincan çay? Bir bardak süt? Bir bardak Guinness birasına ne dersiniz? Bir anne için çok iyidir."

"Ben süt alayım."

"Süt olsun." Sam'i işaret etti. "Buna ne istediğini sormama gerek yok. Biberonunda bile McSorley vardı."

Sam, sırıtarak bacaklarını açıp sandalyesine otururken, Pat'ın omzuna bir tane vurdu.

Maggie ona doğru eğildi. "Burası o kadar da kötü değilmiş. Güzel ve sıcak bir yer. Neredeyse keşke daha önce gelseydim diyeceğim. Duvarlar bile Kelly yeşili. Bütün İrlanda barları böyle midir?"

"Çoğu böyledir, sanırım."

"Bu arada," dedi Pat barın diğer tarafından. "Vakit bulunca yanıma gel, Sam. Senin için bir mesajım var."

Sam, üç arkadaşının ellerinde biralarıyla yaklaştıklarını görünce doğruldu. Hepsiyle göz göze gelip, neden gözlerinin parıldadığını merak etti. Masanın etrafını sardılar. Biri —Charlie— ayağını boş sandalyenin üzerine koyup dizinin üzerine eğildi. Molly Malone'de bela çıkacaksa, bunu başlatan genellikle Charlie olurdu.

"Ayağını sandalyeden çek, Charlie," dedi, Sam. Sesi barda duyulacak kadar yüksekti.

Charlie ayağını indirip ellerini kaldırdı. "Kusura bakma, kusura bakma. Sadece hanımefendiye bir şey sormaya geldik."

Sam, ayağa kalktı. "Bana sor, Charlie. O seninle konuşmak istemiyor."

Kolunda, Maggie'nin elini hissetti. "Kendi adıma konuşabilirim, Sam Duffy." Sam dönüp ona baktı ama o Charlie'nin gözlerine bakıp, "Charlie, devam et ve ne sormak istiyorsan sor."

Charlie, Sam'e doğru pis pis sırıttı. Ayağını tekrar sandalyeye koyarken, mekan sessizleşti. "Bayan, biz sadece bunu yapanın Sam olup olmadığını sormaya geldik. Karnınızı şişiren o mu? Bize doğruyu söyleyin ve eğer doğru olanı yapıp bebeğinizle ilgilenmezse, biz sizin için ondan paraları söke söke alırız."

Maggie bir kahkaha patlattı ve ellerini neşeyle çırptı. Charlie ve diğer müşteriler de güldü. Bir tek Sam gülmüyordu.

Maggie, "Babası o değil, o benim arkadaşım ama buna müteşekkirim." Sam'e baktı. "Charlie, ama bir gün başka bir kadın senin yardımına ihtiyaç duyarsa da şaşırmam."

Charlie, sırıtarak Sam'i ensesinden kavrayıp elini omzuna doğru kaydırdı. "Seni tanıyor, Sam. Bu kız seni tanıyor."

"Adım Maggie."

Charlie uzanıp elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim, Maggie, tanıştığımıza sevindim. Ben de Charlie. Diğerlerinin adlarını öğrenmeye zahmet etme. Burada Pat dışında işe yarar bir tek ben varım. O da sadece bira servisi yapmaya yarıyor."

"Sam bana burada dart olduğunu söyledi," dedi.

En az on farklı ses birden, "Dart mı?" diye ekledi.

"O, dart mı oynuyor, Sam?" diye sordu, Charlie.

"Evet, oynuyorum," diye yanıtladı, Maggie.

"Bizimle gel." Charlie Maggie'nin sandalyesini talaşla kaplı zemindeki genel sandalye izlerinin arasına çekti.

Sam arka odaya giden kafileye katıldı. Biri anahtarı çevirip, Molly Malone'nin dartlarla dolu duvarlarını aydınlattı. Birinde Kraliçe'nin fotoğrafı vardı. Dartların aralarında siyah skor tabelaları vardı. Lig plaketleri ve turnuva kupaları yüksekte duruyordu. Zemine boyayla üç tane atış çizgisi yapılmıştı.

Maggie, Sam'e haftalardır görmediği kadar büyük bir gülümsemeyle baktı. Pat elinde içkilerle gelirken, o da şalını taburelerle dart bölümünün arasındaki tırabzana koydu.

"Çelik uçlu mu, yumuşak uçlu mu?" diye sordu Maggie, Sam'e ve sütünden biraz içti.

"Çelik tabii ki."

Charlie dartları getirdi. Maggie bir tane aldı. Parmaklarında yuvarladı ve standart atış çizgisine bastı.

"Sadece deneme atışı," dedi. "Dengem eskisine göre biraz farklı."

Herkes güldü.

Sam gördüğü şeyi sevmişti.

Maggie hedefi gördü. Sol elini, kendini destekler gibi karnına koydu ve koluyla bileğinin bir dönüşüyle arkası tüylü dartı fırlattı. Dart tam ortadaki on sent büyüklüğündeki daireye saplandı.

"Duble isabet!" diye bağırdı Pat, Sam ve arkadaşları kahkahalarla gülerken.

Sam ona doğru gitti. "Maggie, ne oynayacağız? 301? 501? Cricket?"

"Hangisini istersen. Ama bizim kilisede oynadığımız bir oyun var. Denemek ister misin?"

"Kilisede dart mı oynuyorlar?" dedi birisi. "Din değiştirebilirim."

"Oyunun adı on beş saniye. Kronometresi olan var mı?"

Pat, "Ben getiririm," dedi.

"Nasıl oluyor bu on beş saniye?" diye sordu, Sam.

"Bir avuç dart alıyorsun ve olabildiğince hızlı bir şekilde atıyorsun. En yüksek skoru kim yaparsa, o kazanıyor."

"Bayıldım!" diye bağırdı, Sam. Kolundaki düğmeleri açtı ve kollarını sıyırdı. "Kronometre nerede kaldı?" diye seslendi, Pat'a.

Pat geldi ve kronometreyi Charlie'ye verdi. Sonra başka bir anahtarı tıklatıp, "Misafirimizin şerefine," dedi. Bir İrlanda müziği çalmaya başladı. Pat Uykucu Maggie'yi seçmişti. Sam'in arkadaşları el çırpmaya başladılar.

Charlie bağırdı, "Yerlerinize, hazır, başla!"

Yan yana durup, dartlarını fırlattılar. Charlie saniyeleri geriye doğru sayarken, kalabalık Uykucu Maggie eşliğinde el çırpıyor, Maggie de heyecanlı bir neşeyle cırlıyordu. Sam ciddi olmaya çalışıp hedefe nişan alıyordu ama Maggie'nin ciyaklamaları ve çılgınca atışları çok neşeli bir görüntü veriyordu. Sam çok kötü gidiyordu ama Maggie güldükçe ve arkadaşlarının alkışları eşliğinde İrlanda'ca çalan şarkısıyla hayatının en güzel anlarından birini yaşıyordu.

"Durun!" diye bağırdı, Charlie.

Maggie, neşeyle kollarını başının üstüne kaldırdı. "Ben kazandım!"

"Zıplama!" diye bağırdı, Pat. "Karnında bebek var, kızım."

Sam kendini tutamadı. Maggie'ye gidip onu kollarına aldı. Müzik çalıyordu. Arkadaşları el çırpıyordu. Eğilip onu öptüğünde arkadaşları ıslık çalmaya başladılar.

"Bunu şimdi mi yapman gerekiyordu, Sam?" dedi, Charlie ve etraflarını dolaştı. "Maggie, bize yalan söylemedin, değil mi?"

Maggie, gülerek Sam'i yüzünden uzaklaştırdı. Sam'in kolu omzunun üzerinde, onu müzikle birlikte dikkatlice döndürdü. Neşeli melodisi kanında dolaşıyordu. Kapıya doğru döndüler. Sam o taraf baktı ve adımları durdu. Kalbi de durmuştu.

Coral, kapı girişinde parlak yağmurluğuyla durmuş, onlara bakıyordu.

bölüm 48

Salı akşamı – Rock Creek Park'ın batısı, Başkent

Kongre üyesi Dunlop'un ergen oğlu ön kapıyı açtığında kapının önünde cüzdanını açmış uzun bir adam gördü. Cüzdandaki altın renkli rozette: 'Birleşik Devletler Komiser Yardımcısı' yazıyordu.

"Kongre üyesini görmeye geldim, evlat, kendisi beni bekliyordu," dedi, adam.

Görevli babasıyla konuşurken Zack da dışarıda kaldı.

"Şimdilik işbirliği yapmadı. Kurul üyelerine ifade vermeyeceğini söylüyor."

"Onu Kongre'nin faaliyetlerine engel olmaktan dolayı, personele ifade vereceği mahkeme celbine itaat etmediği için gözaltında tutamayız.

"Belki de bunu anlamıştır."

"Galiba bahsi yükseltmem gerekecek, ifadesini gizli bir celsede almak gibi. Kayıtlar yine gizli kalacak, o zaman celpten kaçamaz."

"Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, efendim," dedi Komiser Yardımcısı, "ama üstünü aradığımızda cebinde bunu gördüm. Ne olur ne olmaz diye çaktırmadan aldım. Muhtemelen havaalanında düşürdüğünü sanacaktır."

"Not defteri mi?" dedi çocuğun babası. "Teşekkürler. İyi iş başardın."

Zack holden hızla koşarak uzaklaştı ve bir dolaba saklandı. Zack önce ayak seslerini, sonra da ön kapının açıldığını duydu. Ardından

ayak sesleri çalışma odasına geri döndü. Dolaptan dışarı çıktı ve yine dinledi.

Uzunca bir süre hiçbir şey duymadı, sonra, "Kongre Üyesi James'le görüşebilir miyim? Ben Kongre Üyesi Dunlop."

Bir duraksama oldu, sonra, "James? Ben Dunlop. Şey, ilerleme kaydediyoruz," dendiğini duydu.

Bir duraksama daha.

"Adamın not defterini bulmuşlar. Şunları yazmış: İplikler mi? Nereden? Torino Kefeni'nden mi?

Yine bir duraksama.

"Şu şeyi biliyorsun, şu bezi. Üzerinde Hz. İsa'nın imajı olduğu söylenen. Evet, o. Pekala, şunu dinle. Daha sonra bunu yuvarlak içine almış ve üstüne de kalemle 'klon' kelimesini yazmış."

Duraksama.

"Üzerinde klonlanabilecek bir şey olup olmadığını ben nereden bileyim. Ama bu kesinlikle aradığımız şey gibi geliyor. Adamımıza haber vereyim. Onunkilerden biri kontrol eder."

Yeniden duraksama.

"İki şey var. Birincisi, diğer notlara bakılırsa bunları ilk olarak ocak ayında yazmış. Şu anda eylüldeyiz. Eğer bu pislik gerçekse, biri bu lanet olası şeye yedi ya da sekiz aylık hamile olmalı. Ama bu Brown'a bilim insanını bulmasında yardımcı olabilir. Bu arada şu muhabire gizli bir celsede ifade verdirmek için bir mahkeme emri çıkartmak lazım."

Son duraksama.

"Şimdilik Evermeyer'e söyleme. Bunun kaynağının Kefen olduğu ortaya çıkarsa, bu sadece İsa fanatiklerinin sayısını arttırır. Zaten birçoğu kahrolası Kefen'in gerçek olduğunu düşünüyor."

Zack Dunlop, sürünerek babasının çalışma odasının dışındaki holden bilgisayar odasına gitti.

bölüm 49

Salı akşamı – Molly Malone'nin İrlanda Barı

"Merhaba Sam, uzun zamandır görüşemedik," deyip içeri girdi, Coral. Şarkı bitince topuklarının çıkardığı ses birden yükselmişti.

Sam, bin yıl düşünse Coral'ın buraya gelebileceğini tahmin edemezdi. Coral, Maggie'yi görmüştü ve o Bay Brown için çalışıyordu. Kendini, Coral ve Maggie'nin binaya gelip giderken tanışmamış olmaları için dua ederken buldu.

Coral durup Maggie'yi baştan aşağı süzdü. "Beni küçük arkadaşınla tanıştır, Sam."

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sonra Sam, Maggie'yi süzerken, kuşkuyla Charlie'nin öne çıkıp Maggie'nin elini tutuşunu izledi. Maggie elini geri çekmeyince, Charlie şalı tırabzandan aldı ve "Hadi artık sana şu Guinnes Bira'yı alalım, Maggie," dedi.

Sam nefesini tutup çaresizce Maggie'nin ses çıkarmadan, ona ömründe ilk kez bir iyilik yapan Charlie ile birlikte gitmesini umdu. Charlie, Maggie'yi de kurtarmakta olabileceğini bilemezdi.

"Sadece bir iki yudum alırım, Charlie," dedi, Maggie.

Charlie ile birlikte Coral'ın yanından geçip barın ana bölümüne geçtiler.

Diğerleri de çabucak onları izlediler. Sam'in arkadaşları giderken bir yanda da Coral'ı şehvetle süzüyorlardı.

Sam'le Coral yalnız kalınca Coral, kemerini çözmeye başladı.

Sam "Hayır bebeğim," dedi, Coral bunu son yaptığında olanları hatırlayıp bundan rahatsızlık duyarak. Maggie hemen yan taraftaydı. Peder Bartolo onu günahlarından arındırmıştı ve Sam yenilerini işlememeye çalışıyordu.

"Saçmalama, Sam, altında elbisem var," diyen Carol yağmurluğunu yere bıraktı. Teknik olarak üzerinde kıyafet vardı, evet... genellikle daha fazla kumaş bulunması gereken yerlere, küçük parçaların ve ip-

liklerin stratejik biçimde yerleştirilmiş olduğu şu püsküllü elbiselerden giyiyordu. Üstelik kırmızıydı. Heyecan verici görünüyordu.

Sam onu izlerken, aklının yarısıyla ne yapacağına karar vermeye çalışıyor, diğer yarısıyla da Maggie'nin ne düşündüğünü kestiremediği için endişeleniyordu. Coral dart tahtasının önüne geçip bir tanesini yerinde çıkardı ve ucunu alt dudağının üzerinde döndürdü.

"Ooo, keskinmiş," diye fısıldadı.

"Kahretsin Coral, kes şunu. Beni bulmaya geldin, değil mi? Peki neden?"

"Evet," dedi Carol ve dartı tekrar tahtanın ortasına batırdı. "Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Kimin kim olduğunu?"

Coral kollarını kavuşturdu ve ela gözlerini kırpmadan ona dikti.

"Dans ettiğim kız mı? Charlie'nin arkadaşı, Charlie'yi hatırladın mı?"

Coral güldü, "Başka bir tane söyle, Sam."

Pat kapıya geldi, "İçki ister misiniz? Skoç, değil mi Coral?"

"Evet, ama buraya getirme, Pat," dedi. "Biz de diğerlerine katılıyoruz. Yağmurluğumu alır mısın, Sam?" Ona göz kırpıp, dart odasından çıktı.

Pat, Sam'e "Üzgünüm. Mesajı bırakan oydu" diye fısıldadı.

Sam kadının yağmurluğunu alıp barın ana bölümüne yürürken gözleri kadının güzel arka manzarasında kaldı. Sonraki hayatımda, diye düşündü Sam, eğer öyle bir şey varsa kesinlikle bir ağaç ya da bir kaya olmak istediğini söyleyecekti, bir erkek dışında herhangi bir şey. Coral, Maggie ve Charlie'nin masasına, Maggie'nin onları rahatlıkla görebileceği kadar yakın bir masaya oturdu.

Sam oturdu ve "Coral, bana buraya ne için geldiğini söyle," dedi.

Coral yüzünü buruşturdu. "Sam, bana hamile arkadaşının kim olduğunu söyle."

Sam, eğer kadınlara sert davranan biri olsaydı, bunu şu anda yapacağını düşündü... Coral'ı zorla Molly Malone'den dışarı sürüklerdi böylece bunlar olmazdı. Maggie'nin yüzü adeta veton gibi hareketsizdi, ama gözleri kırılgan ve Felix'in parktaki hali gibi acı doluydu. Muhte-

melen Coral'ın kim olduğunu tahmin etmişti; Bay Brown için çalışması konusunda fikrini değiştirmeye çalışan kadın. Sağduyusu ve belki de karnında bebeği olan bir kadının içgüdüleri Maggie'ye Coral'ın belalı biri olduğunu söylüyor olmalıydı.

"Hayır," dedi ve gülümsemeden Coral'a baktı. "Top sende."

"İyiymiş."

Sam masanın altında bir şey hissetti ve Coral'ın ayağı olduğunu anladı. Kasığını okşuyordu. Harika hissettirmesi gerekiyordu ama öyle olmadı. Maggie'nin izlediğini ve bunun onu nasıl etkilediğini biliyordu. Artık bunalmıştı.

Sam ayağa kalktı ve Coral'ın yağmurluğunu omuzlarına koydu. "Buradan gidiyorsun," deyip onu kolundan çekiştirmeye başladı.

Kadın ona kızgın bir şekilde baktı ve fısıldayarak, "Çek ellerini üzerimden, Sam. Kendini öldürtmek mi istiyorsun?" dedi.

"Ne istiyorsun be?" diye fısıldadı o da.

Coral, kolunu hızla çekip ondan kurtardı. "Seni bulmak için, başının belada olduğunu söylemek için geldim."

Sam onu tekrar kolundan tuttu ve kapıya doğru, konuştuklarının duyulamayacağı kadar uzağa götürdü. "Gitmeden önce bana başımın neden belada olduğunu söyleyeceksin."

"Brown, senin bir şeyler peşinde olduğunu düşünüyor. Ona şeyle ilgili detayları anlattığımda gerçekten çok sinirlendi..." boğazını temizledi "randevumuzla ilgili."

"Onu kızdıran tam olarak neydi?"

"Ne bileyim ben. Belki de benim, senin fikrini değiştiremeyeceğini söylediğim bölümdür. Tek bildiğim iki gün önce benden, beraberken senin neler söylediğini kelimesi kelimesine ona anlatmamı istediği. Görünüşe bakılırsa, şu ana kadar geri dönmüş olmanı bekliyordu. Ona anlatınca deri bir klasör çıkardı ve ona odaklanmaya başladı. Sonra da astrolojiye inanıp inanmadığımı ve senin cinayet işleyebilecek biri olup olmadığın hakkında ne düşündüğümü sordu."

"Benim mi?"

"Senin."

"Sen ne dedin?"

"Hayır ve hayır. Haklı mıydım?"

Sam cevap vermedi. Brown'un şüphelenmesi için belirgin bir şey olması gerekiyordu ve işten ayrıldığından bu yana on gündür böyle bir şey olmamıştı. OLIVE'nin ortaya çıkışından başka. Brown, Sam'in bununla bir ilgisi olmadığını bilirdi. Peki ya cinayet? Bir astrolog Brown'a öldürüleceğini mi söylemişti?"

Sam, "Bu konuşma ne zaman oldu?" diye sordu.

"Hassas bir anda. Ben meşgul olmadığımda eğer o da meşgul değilse, birbirimizi beceriyoruz, Sam. Bunu tahmin etmemiş miydin? Bazen uşağın izlemesine de izin veriyor."

Brown'un yöneticilik dediği bu muydu? Sam daha önce Coral'ın kiminle yattığını umursamamıştı ama bu defa kıskandı. Belki Brown da aynı şeyi hissetmişti. Gerçi, Sam bunu gözünde canlandıramıyordu.

"O zaman burada ne işin var, beni uyarmaya mı geldin?" diye sordu.

"O sadece maaş aldığım biri ve bir arkadaş." Tırnağıyla Sam'in çenesinin altına hafifçe dokundu. "Sana gelince. Sen benim gerçekten hoşlandığım birisin."

Sam Maggie'nin birden bakışlarını kaçırdığını gördü. Bunu bitirmeliydi. "Teşekkürler, Coral. Artık gitsen iyi olur."

"Onu öldürür müydün?" diye sordu.

Sam yanıtlamasa da, cevabı biliyordu.

Coral bütün adamların bakışları altında kollarını yağmurluğuna geçirdi. Sam yardım etmeye çalışmadı. Ona dokunmak fazlasıyla tehlikeliydi.

Coral, bir kez daha Maggie'ye baktı. "Bu o mu, Sam?"

"Eğer bir yıl önce tanışmış olsaydık bebeğim..." diye başladı, sonra durdu ve kapı koluna uzandı. "Artık çok geç."

Yanağına dokunmak için elini uzattı ama Sam elini yakaladı ve üzerine hafifçe vurarak fısıldadı, "Harikaydı, Coral, ama bitti."

Coral içini çekti. "Bu cümleyi er ya da geç bir gün duymayı bekliyordum, ama senden değil."

Kısa bir an, birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Hoşça kal, Pat," diye seslendi ve kırmızı uçlu tırnaklarını kapının üzerinde sürükleyerek gitti.

Sam, Pat'ın onun vedasını duyduğunu sanmıyordu çünkü Pat, televizyondaki bir şeyi izlemekle meşguldü.

Ön kapı kapanınca Maggie, "Beni eve götür, Sam," diyerek doğruldu.

Onun yanma gitti. "Olur, ama öylece kapıdan çıkamayız."

"Neden çıkamayız?"

"Bana güven."

Sam, Coral'ın uyarısının ne anlama geldiğini bilmiyordu ama o haklıydı ve Brown artık ondan korkuyordu. O yüzden Coral'ın takip edilmiş olma olasılığı vardı. Bunu yapan biri içeri girmeye çalışamazdı çünkü burası bir mahalle barıydı. Bir yabancı hemen fark edilirdi. Eğer birileri onu izlediyse, dışarıda bekliyor olabilirlerdi.

"Vay anasını!" diye bağırdı, Pat.

"Yankiler yine mi kaybetti?" dedi Charlie.

"Tanrım, hayır dostum." Pat televizyonun sesini açtı. "Burayı dinleyin bakın ne diyorlar. Şu klonlama saçmalığını hatırlıyor musunuz? Birinin nasıl Hz. İsa'yı geri getireceğini söylüyorlardı. Haberlerde klonun, Torino Kefeni'ndeki DNA'dan geldiğini söylüyor arkadaşlar. Bu kahrolası klon işinin gerçek olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Sam şaşkınlıkla o yöne baktı. Eğer Jerome onlara tekrar ihanet etmediyse, biri kaynağın Kefen olduğunu nasıl öğrenmişti? Brown'un Vatikan'la bağlantıları vardı. Artık Rossi'yi tespit etmesi önsezilerinin doğru olduğunu anlaması ve Sam'in da bu işin içinde olması gerektiğini anlaması, ne kadar sürebilirdi? Yoksa bu çoktan olmuş muydu?

İlk olarak, Maggie'yi eve götürmeliydi. Pat'ın yanma gidip kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da Charlie'ye gidip aynını yaptı. Sonra da Pat ve Charlie odada dolaşırken bir telefon görüşmesi yaptı.

Birkaç dakika sonra, Sam ön taraftaki pencereden dışarıyı gözetliyordu. Arkadaşlarından birine yaklaşmak için bunu bir işaret olarak alan Charlie'ye bakıp kafa salladı.

"Bir süredir sana ağzının payını vermeye niyetim vardı," dedi Charlie tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Diğer adam cevap verdi, "Öyle mi? Şimdi mi?"

"Evet." Charlie ellerini kalçalarına koydu, kasılarak ve odanın

tamamına göz gezdirerek. "Az olması hiç olmamasından daha iyidir bence."

Charlie ve diğer adam kollarını geriye sıyırırken herkes güldü. Müşterilerden bazıları daha iyi görebilmek için sandalyelerin üzerine çıkmışlardı. Diğerleri onlara yaklaşıp daire oluşturdular.

"Charlie, sivri bir dil ve keskin bir zeka hiçbir zaman aynı kafada bir arada olmaz. Annen sana bunu öğretmedi mi, delikanlı?"

Kalabalık ıslık çalıp alkışladı.

"Anne mi?" Charlie şaşırmış görünüyordu. "Anneler hakkında bilgi sahibi olmak için önce bir yaşam formu olmak gerekmiyor mu?"

Kahkahalar arttı.

Sam, Maggie'nin elini tuttu. "Benimle gel." Charlie'nin etrafındaki kalabalık işlerini kolaylaştırmıştı.

"Sende de ne çene var be Charlie. Annen de yüksek sesle havlıyor olmalı."

Müşteriler tezahürata başladılar.

Adam zaferle yumruğunu havaya kaldırınca, Charlie'nin yumruğu geri çekilip hızla ileri doğru gitti. Pat bir anahtarı çevirdi ve neşeli müzik, *Uykucu Maggie* yeniden çalmaya başladı.

Sam ve Maggie dart odasının kapısına ulaştıklarında, Molly Malone'nin yeri, havada uçuşan yumrukların oluşturduğu kargaşayla çılgına dönmüştü. Pat kapıyı açtı ve sanki işaret verilmiş gibi gürültülü kavga sokağa taştı.

Sam Maggie'yi hızla arka kapıdan ara bir sokağa çıkardı ve bekleyen taksiye bindirdi.

bölüm 50

Salı akşamı – Palisades Parkway

Sam benzin istasyonunun cam kapılarının dışındaki tırabzana dayandı. Araba farları, bölünmüş yolun iki yanından hızla yaklaşıp geçiyordu. Yabancı bir taksi şoförünün onları Cliffs Landing'e götürmesi

riskine girmeye gerek yoktu. Onları alması için Felix'i aradı. Beklendiği gibi, Felix'in sesi oldukça kızgın geliyordu.

Kuzeye giden şeritten bir arabanın içeri girip sarı ışıkların altında durduğunu gördü. Gelen Range Rover'dı. Araba onlara doğru gelip tam karşılarına park etti. Felix arabadan çıkıp kapıyı çarptı ve hızla ilerledi.

"Böyle bir iş çevirdiğinize inanamıyorum!" diye bağırdı. "Central Park'ın her yerinde sizi aradık. Maggie nerede?"

Sam onu işaret etti. Maggie, cam kapının hemen iç tarafında dikilmiş, küçük bir kutu çikolatalı süt içiyordu. "O iyi. Sadece bir molaya ihtiyacı vardı."

Felix, Sam'e dik dik baktı. "Senin hâlâ bu olayın içinde kalmana gerek olup olmadığını konuşmanın zamanı geldi, Sam." Bu konuşmayı hazırlamış olduğu çok belliydi.

Sam kollarını kavuşturdu. "Haberleri duymadın galiba."

"Ne haberi?"

"DNA'nın Kefen'den alındığını biliyorlar."

Kötü ışıkta bile Sam, Rossi'nin yüzündeki rengin kaybolduğunu gördü.

"Kim? Nasıl?"

"Yine isimsiz kaynaklar. Belki de Newton'dur, aslında umarım Newton'dur."

"Neden?" diye sordu Felix.

"Başka bir sorunun daha var. Artık öğrenme zamanın geldi."

Felix öncekinden daha da sinirli görünüyordu. "Ne sorunu?"

"Doğumun gerçekleşmesini engelleme konusunda ciddi olabilecek biri var. Ben bu yüzden buradayım."

"Kim? Maggie'ye zarar verebilecek birinden mi söz ediyorsun?"

"Belki. Emin değilim. Bizim binadaki Bay Brown. Beni bulmak için birilerini yollamış olabilir. Arabamı senin orada saklamam ve kullanmamam gerekiyor. Bir B planına ihtiyacımız var ve bunu hemen yapmamız gerekiyor."

Felix, tırabzanı sıkıca kavradı. "Brown mu?"

"Açıklaması çok uzun sürer ama onun tehlikeli biri olduğunu düşünüyorum."

"Pekala, Sam. Ne yapalım?"

Sam ona baktı. "Kefen'cilerin bunu yapanın sen olduğunu anlaması ne kadar sürer?"

"Yani, Kefen'e erişimi olan Amerikalı tek bilim insanı ben değilim."

"Sana odaklanmalarına neden olabilecek özel bir şey var mı?"

Felix kafa salladı. "Evet. Ben bir mikrobiyologum."

"Ah, evet. Ama..."

"Klonlama için gerekli olan gereçler bütün mikrobiyoloji laboratuarlarında var ama içimizden sadece bir kaçının Kefen'e erişimi var. Kilise benim sadece ilk günkü çalışmadan sonra Torino'dan ayrılmakla kalmayıp aynı zamanda ikinci dalımın da doğum bilimi olduğunu öğrenirse o zaman, kanıtlayamasalar bile ben olduğumu anlarlar. O zaman bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak zorunda kalırlar."

"Neden?"

"İlk olarak, Kefen kiliseye ait. Diğer bir husus ise bir milyar Katolik'in neye inandığını umursarlar."

Sam, Rossi'nin açıklamalarında duyduğu hoşnutsuzlukla boynunu ovaladı. Yine de, Brown'un kiliseden bilim insanlarının isimlerini alması zaman alabilirdi.

"Kilise senin adını halka açıklayarak ne kazanabilir?" diye sordu, Sam.

"Bilmiyorum. Belki de yapmazlar. Bunu Bartolo'ya sormalıyız."

Felix, Sam'in sırtına hafifçe vurdu. "Kendimi kaybetmemeliydim. Bartolo'nun bizi ortaya çıkarmasını engelleyen sendin." Beton basamağa oturdu ve akan trafiğe baktı. "Nasıl bir karışıklığın içindeyiz?" Sonra benzin istasyonu marketinin cam kapılarına doğru baktı. Maggie katır kutur elma yiyordu.

"Acıktı," dedi, Sam.

"Onu akşam yemeğine götürmeni ummuştum."

"Tam olarak öyle olmadı. Peki ya diğer bilim insanları? Eğer kilise bunu öğrenebilirse, onlar öğrenemezler mi?"

"Evet, birkaç tanesi öğrenebilir."

Sam ellerini birleştirdi. "Peki, o zaman faaliyete geçmemiz gerekiyor. İşte plan. Yarın bize dört tane yeni kimlik ve pasaport alıyorum.

Sonra sen, içinde doktor muayenesi kurulmuş bir yer satın alıyorsun. Bu seferki camdan olmasın. Son olarak da bir tane sade, beyaz bir kapalı minibüs kiralıyoruz, içine doluşuyoruz buradaki yerleri kapatıyoruz ve uzaklaşıyoruz. Bu arada, Lawford Lane'den Palisades Parkway'a ve oradan tüm Metro North, Amtrak, 100 mil içindeki Long Island Demiryolu ya da New Jersey Transit treni güzergahını garantiye almalısın. Bölgedeki bütün hava alanlarını: Teterboro, JFK, LA Guardia, Newark, Westchester, New Windsor'daki Stewart. Bölgedeki bütün taksi ve limuzin şirketlerinin telefon numaralarına ihtiyacımız var, herhangi bir trene ya da uçağa rezervasyon yapmak için. Ticari ya da özel seferler. Hatta Palisades Center Park ve Ride'den kalkan Tappan ZEExpress'in programını bile.

"Eğer iş o noktaya gelirse Teterboro'dan, bizi istediğimiz yere götürmesi için bir uçak kiralayabilirim."

"Evet, yalnızca satın alınamayacak bir pilota ihtiyacımız olacak."

Felix, içini çekti. "Evdeki paradan söz etiğinin farkında mısın?"

"Ne kadar bulabilirsin?" diye sordu, Sam.

"Yeterince. Avukatı arar..."

"Parayı ve yeni kimlikleri eve getirsin. Bağlantıyı bir kez kestik mi, nerede olduğumuzu hiç kimse bilemez."

"Bir ya da iki milyonun yanımızda taşıyıp küçük harcamalar yapmaktan söz ediyorsun," dedi, Felix. "Kimlikler ne kadar tutar?"

"Yirmi bin."

Sam, Maggie'nin "Ne için?" dediğini duydu.

Sam onu görmek için döndüğünde, merdivenlerden kendisini izlediğini fark etti. Maggie'nin yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Molly Malone'den çıktıklarından beri bu haldeydi.

bölüm 51

Salı akşamı – Cliffs Landing

Eve varıp salona girer girmez, Maggie arkasını dönüp Sam'in yüzüne baktı. Maggie, Molly Malone'de Coral'la onu izlerken bir karar vermişti. Onları dikkatle izlemişti —her ifadeyi, her jesti— ki acı kendisini uyandırıp ışığı görmesini sağlasın. Sam ona asla o şekilde bakmayacaktı.

En iyi gününde, en iyi makyajıyla ve en iyi giysileriyle bile olsa, öyle bir kadınla rekabet edemezdi. İkisi yan yana dursalar, yaşayan hiçbir erkek Coral'ın yanında onu seçmezdi. Amerika'da bu olmazdı. Belki televizyon ve National Geographic dışında bir yerde görmediği çok uzak yerlerden birinde olabilirdi.

Durup Sam'e baktı. Afrika'yı hayal ettiğindeki farklılıklarının bilincindeydi. Filler, kızıl toprak, üzeri yeşil kulübeler, yeşil tepe. Orada, güzellik anlayışı onu tarif eden bir kabile vardı: aşırı kalın dudaklar, geniş burun, arkası çok da geniş değildi ama erkekler için görkemliydi. Maggie orada Coral gibi görüneceği o kayıp kabilesinin hasretini duydu. Coral ve Sam'i izledikçe sinirlenmişti; önce Amerika'ya sonra kendine sonra da Sam'e. Sam sadece "dünyadaki en iyi kadına" yardım etmek istemişti. Ama Maggie onun bu fedakarlığını kabul edemezdi. Yaptıkları planları duymuştu ve Rossi'nin onun yüzünden kaçıp gitmesini kabul edemezdi.

"Ben bir karar verdim," dedi.

Sam ve Felix'in, sanki onun da bir aklı olduğunu unutmuşlar gibi kaşlarının çatıldığını gördü.

"Ne kararı?" dedi Felix.

"Otursanız iyi olur."

Koltuklara oturdular. Maggie ayakta kaldı.

"Ben gidiyorum."

Bir anda ayağa kalktılar.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi, Sam.

"Lütfen ikiniz de oturun ve beni dinleyin."

Ona bakarak, oturdular.

"Felix, sen ve Frances benim yüzümden tehlikedesiniz. Ben ve bebeğim de sizin yüzünüzden tehlikedeyiz. Bazı yasal hakların olduğunu biliyorum, Felix. Ama aynı zamanda hayatta kalma hakkın da var. Bebeğimin de öyle. Şu anda sadece benim buradan gitmem bize yardım edebilir."

"Bu saçmalık, Maggie," dedi, Sam.

"Hayır, dinleyin. Yalnızca Piermont Taksi ve Limuzin şirketini arayacağım bir Lincoln Town Car'la eve gideceğim. Eşyalarımı toplayıp bir otele yerleşeceğim ve zamanı gelince de Harlem Hastanesi'nde bebeğimi doğuracağım. Bu kimsenin aklına gelmez."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi, Sam.

Maggie onu görmezden geldi.

Bu karar heyecan vericiydi. Kendini hafiflemiş ve canlı, hayatın olanaklarının da o ve bebeği için yeniden ortaya çıktığını hissetmişti. Sam'e minnettar olmalıydı ve öyleydi de. Ama onu kaybetme düşüncesi kararlılığını etkilememişti. Sam'i terk edecekti —tek aşkını, onu sevmeyen adamı— çocuğunun dolaylı babası Felix'i de bırakacaktı ama iyi bir şeyin onun peşinden geleceğini biliyordu.

Bebeğinin.

Maggie onların bakışları altında mutlulukla karnını okşadı. Bebeğini. Gülmek, haykırmak öne eğilip donakalmış yüzlerinden öpmek istedi. Maggie gözlerini kapattı ve içindeki sıcaklığı hissetti. O geri geliyor ve beraberinde mutluluğu getiriyordu. Bütün dünya bunu kutlayabilir, kederlerini bir yana bırakabilirdi. Bize barışı ve coşkuyu getirmek için geri dönüyordu. Bizi kurtarmak için geliyordu. Şükürler olsun! Yaşasın!

"Ya biri sen olduğunu anlarsa?" diye sordu, Felix.

En azından kalmasını emretmemişti. Maggie, Felix'e sanki Tanrı'nın çocuğu oymuş gibi baktı. "Sadece başka bir melez çocuk doğuran, başka bir bekar anne olacağım, anlamıyor musun?"

Sam ayağa kalktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bu ifadenin ne

anlama geldiğini uzun süre merak etmesine gerek kalmadı. Sam haykırdı, "Gidemezsin!"

Maggie'nin neşesi, Sam'in Coral'a nasıl baktığını ve Coral'ın ayağını nasıl Sam'in bacağına doğru kaldırdığını hatırlayınca kayboldu.

Maggie, sessizce, "Ben kendi kendimin sahibi bir kadınım, Sam. Hiç kimsenin değilim."

Bu kelimeler sanki bir sihir yapmış gibi, ikisi de cevap vermedi.

Maggie gitmek için arkasını döndü. Sam'in bağırdığını duymadan önce bodrum merdivenlerine gelmişti, "Maggie, seni seviyorum!"

Sam'in ayak seslerini ve bir itişme sesi duydu. Felix, "Ona biraz izin ver, Tanrı aşkına," diyordu.

Maggie hızlandı çünkü bir sebepten Sam onu ağlatıyordu. Odasına inince, yüzünü yastığına gömüp elleriyle yatağı açmaya çalıştı ve yatağın fotoğraflarda gördüğü Serengeti Düzlüğü'nün toprağı gibi güneşte pişmiş olmasını diledi.

Merdivenlerin başında Frances'in sorunun ne olduğunu soran sesini duydu. Maggie kapıyı kilitlemeye zahmet etmemişti. Sam yine kırıp girebilirdi ama onu sevdiğini söylediğini daha fazla duymak istemiyordu.

Maggie bahçeye çıkmak için kalktığında Sam kapıdaydı. Felix de onu geri çekmeye çalışıyordu.

"Sam Duffy, bir kere olsun beni dinler misin?.."

Sam odaya girip, onun yüzünü ellerine alarak ağzı onunkiyle buluşmadan ve adeta kadın ölümden dönmüş gibi onu öpmeden önce Felix'ten sadece bunlar duyuldu. Felix ve Frances'in gözü önünde Sam, onu öpmüştü.

Dudaklarını hissedince Maggie, Coral'ın büktüğü dudaklarını ve Sam'in onları nasıl da tutkuyla öpmüş olması gerektiğini düşündü.

Sinirle geri çekildi. "Sakın bana dokunayım deme, Sam Duffy!"

Bu sözler, ağzı açık bir halde onları izleyen Felix'i harekete geçirdi. "Sam!"

Ama Sam, "Kahretsin Maggie, seni seviyorum! Seni seviyorum!" dedi.

"Bunu o senin dişi haline söyle!" diye çıkıştı Maggie ve geri çekildi. Çaresizce ondan uzaklaştı yoksa çıldırabilirdi.

"Kahretsin, Maggie!" dedi, Sam.

Frances, Felix'i omuzlarından iterek dışarı, bahçeye çıkardı. Sam bahçe kapısını arkalarından kapatıp perdeleri indirdi, artık yalnız kalmışlardı.

Bu sessizlikte Maggie, ağır ağır soluk alışlarını duyabiliyordu; Sam'in burun delikleri kum gibi ince ve uzun, onunkilerse verimli toprak gibi ve genişti.

Sam, Maggie gözlerine bakana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra Sam bakışlarını onunkilere sabitledi ve "Maggie Clarissa Johnson, seni seviyorum!" dedi.

Maggie bunun doğru olmasını dileyerek, birden ağlamaya başladı.

Sam yatağa, onun yanına oturup bütün yaz boyunca Cascade'de, Eagle Rock'ta kum kırlangıçlarının cıvıldadığı nehir kenarında olduğu gibi ağlayıp gözyaşı dökmesine müsaade etti. Tekrar tekrar söyledi. "Seni seviyorum!" Artık bir açıklama olmaktan çıkıp fısıldanan bir ezgiye, ateşli bir yemine dönüşmüştü. "Seni seviyorum, seni seviyorum. Maggie, sevgilim, sevgilim, Maggie hayatım, seni seviyorum."

Maggie artık dayanamayıp gürültülü hıçkırıklarla sarsılmaya başlayınca Sam onu kollarına aldı. Dışarıda Frances'le Felix'in tartıştıklarını duyabiliyordu. Felix seslendi, "Ona ne yapıyorsun, Sam?"

"Sadece bunu," diye fısıldadı, Sam. Yüzünü Maggie'nin yüzüne koydu ve sakalı bir kere daha onun yanağını kazıdı. Aşk yeminini, Maggie'nin çirkin olduğunu düşündüğü ama onun gözyaşları dinene kadar okşadığı saçlarına, sonra da kendi dudaklarıyla mühürleyene kadar sahibinin çirkin olduğunu düşündüğü dudaklarına fısıldadı.

Maggie, onun bitmek bilmeyen öpücükleriyle yorgun düşmüştü. Sanki geriye doğru uzanıp boş yılları dolduruyor gibi görünüyordu. Gelecekteki günlerine doğru bakıp artık yalnız olmayacaklarının sözünü veriyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Felix ama sesi Maggie'ye başka bir galaksiden geliyor gibi hissettirdi. Felix ve Frances'i düşünemeyecek kadar kaybolmuştu Sam'in kollarında. Sam da açıkça kaybolmuştu. Sıcak nefesi kadının boynunda, elleriyse her yerindeydi.

Sam başını kaldırdığında Maggie gözlerindeki arzuyu gördü, ama Sam onunla sevişmeye çalışmadı.

"Bekleyeceğim Maggie. Ne kadar beklemem gerekirse. Lütfen gitme."

Maggie onun güçlü omuzlarına, boynundaki kavgalardan kalma eski yara izlerine, şeytani, her zaman kurnazlıkla parıldayan gözlerine baktı. Bu, her şeyden çok Coral gibi kadınları etkisi altına almıştı. Sam'in burada olmaya ihtiyacı yoktu. Herhangi bir şey için bir kadına yalvarmaya ihtiyacı yoktu. Güzel kadınları elde edebilirdi, işler bulabilir, bir hayatı olabilirdi. Sam'in burada olmasının tek açıklaması onu seviyor olmasıydı.

"Peki, o zaman, Samuel," diye fısıldadı.

Sam onun çenesini kaldırdı. "Gitmiyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Benimle evlenmeni istiyorum, Maggie Johnson. Anladın mı?"

Maggie güldü ve elini öptü. "İstiyorsun değil mi? Pekala, teklifini kabul ediyorum, Sam Duffy. Bebek doğduğunda evleneceğiz."

Sam gülümsedi.

Sam'in ellerinin onu okşamasına izin verdi, çünkü onlar sevgi doluydu ve bebeği incitemezdi. Dudaklarının onu yönlendirmesine izin verdi. Sam'in bedeninin, onun yanına sürtünmesine ve soluğunun sanki o yeryüzündeki son kadın, Sam yeryüzündeki son erkek ve bu da yeryüzündeki son anmışçasına kontrolden çıkmasına izin verdi.

Felix, seslendi, "Sam, sakın onu... rahatsız etme!"

Sam inledi, "Dokun bana, Maggie."

Ve Maggie de pantolonunun ortasında beliriveren çıkıntıya aldırmadan onu seven erkeğe dokundu. Sonsuza kadar böyle kalabilmelerini diledi. Sam onu tapıyormuşçasına süzüyordu. Bu sahip oldukları son iki dakika bile değildi.

Maggie kapının vurulduğunu duydu, sonra Felix sinirli bir halde boğazını temizleyip, "Maggie, Sam?" dedi.

Maggie utançtan ölecekmiş gibi hissetti. "Bir dakika, Felix," dedi.

Bahçeye, hilal şeklindeki ayın yumuşak ışıklarına doğru adım attıklarında Sam rahat bir şekilde ilan etti, "Biz nişanlandık!"

bölüm 52

Çarşamba – Washington

Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi Salonu'nda Chaplain günün duasını ederken, Kongre Üyesi Dunlop, başını eğmeden dün gece Brown'a yaptığı ziyarette olanları düşünüyordu. Dunlop muhabirin, içinde Kefen'le ilgili karalamalar olan not defterini bırakmak için uğramıştı ama Brown olayları zaten televizyondan duymuştu. Televizyondakileri gören Brown, Dunlop'u ya da onun ekibinden birilerini bilgi sızdırmakla suçlamıştı. Dunlop bunun kim olduğunu bulmak zorundaydı.

Bu arada Brown, alt komisyonun nasıl hareket etmesi gerektiğine de karar vermişti. Gelecek haftadan önce Temsilciler Meclisi'nde bir oylama yapılmalıydı. Diğer klonlama yasaları üzerinde yaptıkları gibi kavga etmek yoktu artık. İpler ele alınmalıydı. Çoğu bulundukları konumu bilseler de bilmeseler de Brown'a borçlulardı. Dunlop kesinlikle öyleydi. Brown olmazsa gelecek seçim kampanyasını finanse edemezdi. Başka yerlerden büyük bağışların ilgisini çekene kadar Brown'un arka cebinde gezinmişti.

Dunlop, Konuşma Kürsüsünün görkemli fonuna dikkatle baktı. Siyah mermer duvarın önündeki beyaz pervazı, dört tane siyah mermerden iyonik kolon destekliyordu. Ortada Amerikan Bayrağı asılıydı. Yatay çizgileri, üst bölümdeki yıldızları ve iki yanında da bronz bir hakimiyet simgesi vardı: Üzerine sarmaşık sarılmış çubukların içinde bir balta. Bunlar, Roma Konsülü kullandığı zamandan bu yana, mahkemelerin otoritesinin sembolü olmuştu.

Dunlop'un gözleri bayrağın üzerinde dolaştı. Mermere kazınmış kelimelere baktı: *Tanrı'ya Güveniriz*. Dunlop bazen öyle olmasını dilerdi, ama Tanrı orada olmazdı. Brown olurdu. Brown açıkça Dunlop'un evliliğini de kariyerini de mahvedebileceğinin ipuçlarını vermişti—fotoğraflarla, şüphesiz Coral'la yaşadığı planlanmamış yakınlığın belgeleriyle.

Dunlop'un aklında hep var olan ise başka bir şeydi: Devlet Bakanı'nın ölü karısı. Talihsiz bir tesadüf eseri o kadın da Dunlop'un karısıyla aynı briç kulübüne üyeydi. Evliliği dağılırken kadın sarhoş olmuş ve konuşmaması gereken konularda konuşmuştu. Dunlop onun öldüğü günü unutmayacaktı. O sabah Brown'un evine, siyah giyinmiş uzun boylu bir adam, dikkat çekmeyen mavi renkli kapalı bir minibüsün takip ettiği bir Audi S4'e binip uzaklaşırken gelmişti. Polis tanıkların, Devlet Bakanı'nın karısının uçurumdan düştüğü yerdeki yolda gördükleri Audi'yi ya da mavi minibüsü hiçbir zaman bulamadı. Başkent olayın tıpkı '70'li yıllarda ölen Martha Mitchell gibi unutulup gittiğini söylemişti. O, Nixon'un, onu yeniden seçecek komiteden istifa eden Adalet Bakanı'nın karısıydı. Watergate'de yaşıyorlardı. Martha fazla içmiş, fazla konuşmuş ve sonra da ölmüştü. Başkent suçluları aradı. Hiçbir şey olmadı.

Dunlop, kürsünün üst tarafındaki galeride oğlunu aradı. Oğlu orada, üyelerin aileleri için ayrılmış bölümde oturuyordu. Oğlu kahvaltıda bu olayı öğrendiği zaman sunulacak yasa tasarısını görmek isteyince Dunlop, kendini daha bir cesaretlenmiş hissetti. Genelde Dunlop, oğlunun ondan nefret ettiğini düşünürdü. Klonlama olayıyla neden ilgilendiğini bilmiyordu ama bundan memnundu. En azından klonlama meselesi UFO'ların aksine gerçek bir olasılıktı.

Dua bittiğinde Parlamento Güvenlik Görevlisi, elinde Topuz'la —gümüş bantlarla sarılıp üzerine gümüş bir küre ve bir kartal koyulmuş bir tomar abanoz dalıyla— içeri girdi. Topuzu, konuşmacının sağ tarafındaki yeşil kaidenin üzerine koydu ve konuşmacı toplantıyı açtı. Birkaç dakika sonra Dunlop kalktı ve parti kürsüsünün önünde durdu. *Tanrıya Güveniriz* yazısının altında, neredeyse boş olan salona baktı. Brown'un kızgın bir halde eline tutuşturduğu tasarıyı sunmak için oybirliği istedi. Bu, yöneticisi olduğu Parlamento Bilim Komitesi'nin İnsan Klonlama Alt komitesine yönlendirilecekti.

C-SPAN oturumu kaydediyordu, Brown bu kaydı izleyecekti— Brown'un öngördüğü, dün gece bütün televizyonlarda yer alan İsa'nın klonu dedikodularından dolayı artık bu tasarının yapılması gerekiyordu. Oğlunun dinlediğini ve kamera yoluyla tüm dünyanın izlediğini

bilerek, Kongre Üyesi Dunlop, hitabet gücünü topladı ve tasarıyı, adeta boş olan salona doğru büyük bir ciddiyetle okudu:

BİR TASARI

Ölü insanları klonlamayı yasaklamak için.

Birleşik Devletler Kongresi'nin Senato ve Temsilciler Meclisi tarafından kanunla düzenlenmiştir.

BÖLÜM 1. KISA BAŞLIK

Bu maddeye "Ölü İnsanları Klonlamayı Yasaklama Kanunu" olarak referans verilebilir.

BÖLÜM 2. YASAKLAMA

(a) GENEL KURAL-Hiç kimse şunları yapmayacak:

(1) Ölüleri klonlamak

(2) Ya da ölüleri klonlayanlara yardım etmek.

BÖLÜM 3. TANIMI

Bu kanunun amaçları doğrultusunda, "ölmüş insan klonlama" terimi, somatik hücre çekirdeği transferini kastetmektedir yahut bir başka anlamıyla aynı genden yeni bir insan veya ölmüş bir insana büyük oranda benzer bir insan yaratma anlamında kullanılmaktadır.

SON

Dunlop kürsüden indi ve teklifi "huni"ye, platformun yanındaki bu amaçla yapılmış ahşap kutuya bıraktı. Katip ona bir evrak numarası verecek ve konuşmacının başvurusuyla Kongre Kayıtlarına girip Dunlop'un Alt Komitesine intikalini sağlayacaktı. Brown'un kontrolündeki insanlar ve organizasyonlardan, ona borçlu olanlar bunun için oy toplayacaklardı. Senatodan hızlı geçişi aynı derecede kesindi. Başkan bunu kanunlaştıracak imzayı atacaktı. Ardından polis ve FBI, bilim insanını ve taşıyıcı anneyi aramaya katılacaktı.

Şimdi Dunlop Kefen'le ilgili hikayeyi kimin sızdırdığını bulmak zorundaydı. Brown'un dün geceki hiddetine bakılırsa, Dunlop onun kendini sadece kovmakla kalmayıp aynı zamanda boğarak öldürebilecek durumda olduğunu hissediyordu.

Galerideki oğluna, Zack'a el salladı ve muhabir Jerome Newton'un sorgusunun gayretli bir biçimde devam ettiği otele doğru yola koyuldu. Her şey bir mantığa oturmaya başlıyordu. Newton daha önce Kefenci bilim insanları ile ilgili bir makale yazmıştı; bir tane değil, ne yazık ki çok sayıda yazmıştı. Bu sabah itibariyle Newton hâlâ işbirliği yapmamıştı ama yakında bunun bir önemi kalmayacaktı.

Galeride, Zack Dunlop babasının el sallayışına karşılık verdi ve kucağındaki ibook'a kalemiyle bir mesaj yazıp bunu on ayrı dile çevirdi. Şöyle başlıyordu:

ACİL!
OLIVE, HRİSTİYANLIK KARŞITI BİRLEŞİK DEVLETLER KONGRESİNİ PROTESTO ETMEK İÇİN YÜRÜYECEK

Bugün, kongre üyesi Dunlop, İsa'nın İkinci Geliş'ini yasaklamak için kanun teklifi verdi.

OLIVE üyeleri ve sempatizanları lütfen aşağıda belirtilen yerlerde yerel saatle öğle vakti toplanabilirler mi? Bölüm liderleri, lütfen tüm yürüyüşlerin yapılacağı yerleri görmek için şifrenizi giriniz.

Zack, bunu yayınlamak için telefon hattı üzerinden internete bağlandı. Sitenin sayacında OLIVE'nin beş milyon dört yüz yirmi yedi bin yüz on ikinci ziyaretçisi olduğunu görünce gülümsedi—ilk gün sadece birkaç bin sahte ziyaretçi rakamı yazmıştı. Mesajını gönderdi, sonra da OLIVE'nin sitesinde tarif ettiği birçok İsa versiyonunu taradı: Yalnızca bildiğimiz Nazaret'li İsa yoktu, ayrıca Yahudi Yeşua, Haham İsa; Metteyya, bir sonraki buda; Kur'an'da Tanrı'nın Işığı ve Kokusu adı verilen Müslüman Peygamber İsa ibn Meryem; Guru İsa ve Hinduların

ulvi sırlarını öğrenmiş avatar; ayrıca Hindu Tanrı Prajapati'nin kendisi olan İsa.

Yüzlerce resim bulmuştu: Sarı saçlı ve mor alevden kalpli İsa, sanatsal biçimde bir ağacın önünde poz vermiş sürmeli gözlü İsa, siyah ipek saçlı Etiyopyalı İsa, renkli Ojibwe Kızılderilisi İsa, Dali'nin sarı renkli çarmıha gerilmiş sürreal İsa'sı, zeytin ağacına kazınmış Afrikalı bebek İsa, Mandarin bıyıklı Çinli İsa, bir kanepeye oturmuş başı örtülü İsa, Caraveggio'nun İsa'sı, Michelangelo'nun İsa'sı, geçenlerde New York'ta yapılan Siyah İnsanların İsa'sı, Che Guevera İsa'sı.

En eski olanı üçüncü yüzyıldandı: çok esmer bir Tahtta Oturan İsa ve Havarileri, birkaçı açıklanamayacak derecede siyahî. Bu, onun en sevdiğiydi.

OLIVE'nin sitesi, Tanrı'nın Oğlu güvenli bir şekilde geri dönene kadar onlara dua ettirebildiği, şarkı söyletebildiği, yürüyüş yaptırabildiği ve sivil kargaşa yaratmalarını sağlayabildiği sürece, herkesin inandığı İsa'yı tanımlıyordu.

bölüm 53

Cliffs Landing

Felix, ertesi sabah bulduğu ilk fırsatta Adeline'yi bulmaya çalıştı. Hanımefendinin, Adeline Hamilton'un uzun zaman önce Otel Savoy'dan ayrılıp Londra'daki Strand'a geçtiğini öğrendi. Felix, iz sürerken hanımefendinin Roma'da, İspanyol Merdivenlerinin başındaki Hotel Hassler Villa Medici'deki evde de, Paris'te rue du Faubourg Saint Honore'deki Bristol Oteli'nde de olmadığını öğrendi. Neredeydi? Frances Akdeniz gemi turunu iptal ettiğinde, Adeline de etmişti. Şu anda ortadan kaybolmak üzereydi. Felix hâlâ sevmekte olduğu kadını kaybedebileceğini anladı.

Peder Bartolo gitmiş, Felix'in ayarlamasıyla Concorde'ye binmişti. Avukat gelip gitmiş, destelerle para getirmişti. Bin dolarlık banknotlar pek fazla yer kaplamıyordu. Frances çoğunu alıp, bir ev satın almıştı.

Dikkat çekmemek için de karşısındakilerin onu bir mafya babasının karısı olduğunu düşünmelerini sağlamayı planlamıştı. Aksam becerebileceğini söylemişti. Evi alacaklar ve kimse onları gözetleyemeyecekti.

Sam bir araba kiralamak için Chelsea'ya gitmişti. Amsterdam Caddesi'ndeki bir dükkandan sahte ehliyetler, pasaportlar, doğum sertifikaları seçtikleri isimlerde sosyal güvenlik kartları almıştı: Daniel ve Agnes Crawford, şoförleri ve korumaları Chuck O'Malley ve hizmetçileri Hetta Price.

Felix, arka tarafa gidip gerekli şeyleri paketlerken, Adeline'le ilişkisinin düzeltilemeyecek kadar hasar görüp görmediğini merak ediyordu.

Maggie, yatak istirahatındaydı ama Felix onun sabah duasını ettiğini duyabiliyordu. Parmak uçlarıyla kapıya yaklaşınca onun bebeğe fısıldadığını duydu, "Acele etme, tatlım. Anneni dinle, duyuyor musun? Burada bu dünyada ne olursa olsun, acele etme. Bırak onlarla şimdilik yetişkinler ilgilensin tamam mı? Dışarı çıkman gerekirse, ben anlarım. Şimdi yalnızca büyümeye devam et. Anneni duyabiliyor musun, canım? Seni herkesten daha çok seviyorum—tamam, gerçek baban hariç; o yüzden beni dinle ve orada kal."

Felix onun için üzülüyordu.

Avukatından klonun üvey babasının gözünü korkutmasını istemişti. Maggie'nin, eğer evlenirse, kontrattaki finansal ayarlamaların iptal olacağını hatırlamadığı ortadaydı. Bu Felix'in daha büyük kaynaklarıyla kazanacağı bir velayet davasını tetikleyebilirdi. Avukat, aile mahkemesinin asıl olarak çocuğun menfaatini göz önüne alacağı konusunda uyarmış ama Felix Maggie'yi evlenme konusunda bir kere durup düşünmesini sağlamak istemişti. Onu tanıyor ve ona güveniyordu, ama bir kocaya, özellikle de Sam'e güvenebilir miydi?

Dün gece Maggie'nin yüzündeki coşkulu ifadeye bir bakmış ve bu durumu ona söyleyemeyeceğini anlamıştı.

Maggie, başını kaldırıp, kapıda Felix'i görünce iç çekti. "Sadece bebeğimle konuşuyorum, her şey yolunda."

"Emin misin?"

"Eminim."

Odaya girmek üzere hareketlendi. "Kontrol etmem gereken..."

"Felix, ben iyiyim! Bir dakika huzur ver!"

Felix aniden durdu, onun kötü ruh halini anlamamış ve incinmişti. Felix, onun hâlâ mutluluktan uçuyor olacağını düşünmüştü.

Maggie içini çekti, "Affedersin. Çıkışmak istemedim. İçeri gel ve benimle biraz otur. Bakalım şu an bizim için neler söylüyorlar."

Felix televizyonu açıp Maggie'nin yanına oturdu. Onun karnını okşadı, Maggie'nin karnı bebek yüzünden öyle büyümüştü ki, adeta dokunulmak istiyor gibiydi. Felix sık sık ondan izin istemeyi unutuyordu. Herkes unutuyordu. Peder Bartolo bile Maggie gülümserken onun dışarı fırlamış karnına son kez dokunup çocuğuyla konuşmuştu.

Felix, nazikçe sordu, "Halüsinasyonlar görmüyor musun? Nöbetler? Olsa bana söylerdin değil mi Maggie?"

Maggie cevap vermedi.

"Bunu bilmem çok önemli. Bu... bu..."

"Sana söyledim," diye çıkıştı Maggie. "Bana ne olduğu umurumda değil. Çocuğuma iyi bak."

"Hasta olabilirsin, çok hasta. Bu bir anlamda en tehlikeli dönem. Eğer bana her şeyi anlatmazsan..."

Maggie dirseklerinin üzerine dayandı. "Otuz üç haftalık olduğum zaman bebeğin yaşayabilecek kadar büyüdüğünü söylemiştin."

"Evet. Birkaç hafta önce her ihtimale karşı sana kortikosteroid terapisi uygulamaya başladım akciğerlerini geliştirmek için, ama..."

Maggie içini çekip yine uzandı. "Sana söyledim, Felix. Sana daha ilk gün söyledim. Eğer bir şey olursa bebeği kurtar. Beni kesip aç. Hemen o anda."

Maggie, Sam'le evlenmek için hayatta kalması gerektiğini düşünmüş müydü?

"Beni hastaneye yetiştiremesen bile," diye devam etti, "Kes gitsin." Onu süzüp sessizce konuştu. "Eğer mecbur kalırsan beni öldür, Felix. Bebeği kurtar. Başka hiçbir şey umurumda değil, umurumda değil!"

Felix, onun kolunu okşadı. "Eğer gerekirse sezaryen yapmak için gerekli her şeye sahibiz. Bunu sana defalarca söyledim. Neden böyle konuşuyorsun?"

Felix başını yatağa doğru eğdi ve Maggie'nin karnı üzerinden bebeği okşadı. Artık ona bakmaya çalışmıyordu. Son zamanlarda, Sam'in duyamayacağı durumlarda sürekli böyle konuşuyordu, "Kes beni, öldür beni, sadece bebeğimi kurtar" ve Felix onu görmezden gelmeye, duymamaya çalışıyordu, çünkü bunun kendi hatası olduğunu biliyordu.

İlk zamanlar, tansiyonu bu iş için çok yüksekti. Hep çok yüksek oldu. Kağıtları imzaladığında, ilk iğnesi yapıldığında, Maggie'nin yumurtası ve Kefen hücresinden oluşan dölütçüğü yerleştirdiğinde, bilinçli olarak onun hayatıyla kumar oynamıştı. Gerçek sorunun olma ihtimalinin düşük gibi görünmesinin bir önemi yoktu. Onun herhangi bir risk almasına izin vermemeliydi.

Felix'in elinde kanıt yoktu; ama yine de ara sıra yükselen tansiyonunun, nöbetlerin ve halüsinasyonların bununla bağlantılı olduğunu biliyordu. Muhtemelen bunları düzenli olarak yaşıyor ama ona söylemiyordu. Her gün, her an, bir ödem, proteinuri*, idrar azlığı olmasını, görsel rahatsızlıklarının şiddetli olmasını bekliyordu. Neden hâlâ olmadığını bilmiyordu. Olması muhtemel bir teşhisti ve her ne kadar onunla geçirdiği günlerin üstesinden gelebilmek için kendine yalan söylese de bunu başından beri biliyordu.

Bu olan hâlâ gerçek gibi görünmüyordu. Felix'e kendi hayatı başka birine aitmiş gibi geliyordu. Kaçmak, Maggie'nin nişanlanması, Maggie'nin hayatının artık böyle bir tehlikede olması. Dün gece Sam ona Brown'u anlattığından bu yana, hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Amacı uğruna Maggie'nin hayatını tehlikeye atmak yerine, başka birini bulmuş olması gerektiği gerçeğini bilerek yaşamak zorundaydı. Maggie'nin, onu öldürüp bebeği kurtarmayı hatırlatmasıyla yaşamak zorundaydı çünkü —eğer durum gerektirirse— yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Elbette bu olmayacaktı.

Onu izliyor, testler yapıyordu. Sorunun ilk belirtisinde magnezyum sülfat kullanarak bir nöbet önleme işlemi uygulayacak, ardından da Maggie hâlâ stabil durumdayken sezaryen yapacaktı. Bu işlem doğ-

---

* *İdrarda protein bulunması. Ç.N.*

rum preeklampsinin tedavisiydi. Bu, yarım saatini alacaktı. Maggie iyi olacaktı.

Felix, gözlerini kapattı ve bebeğin kalp atışlarını dinledi. Maggie'nin vücudunun ürettiği sıvıların içinde hareket edişini dinledi. O çocuk, umduğu kişi miydi? Bunun ihtimali pek de yüksek değildi. Geçen bu uzun aylarda Felix, gerçekle yüzleşmişti. Yine de, ortada en küçük bir umut varsa bile, sadece kadını kesip çocuğu almakla kalmaz, hapse girer, parasını dağıtır, ününden vazgeçer, bu İsa olma ihtimali bulunan çocuk için canından da vazgeçerdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu onun için. Dünyadaki hiçbir şeyin.

Bir son dakika haberi anons edildiğinde ona bakmadı. Haberi duymuş fakat ne olduğuyla ilgilenmemişti. Maggie'nin ve bebeğin yanında kalmak istemişti. Bir şekilde dönüşmüş olduğu anormalliği iyice düşünmek istedi: insanlarını özgür kılmak için kuzuyu öldüren bir Musa'ydı o.

"Felix, Felix, bak!" dedi, Maggie.

Uzaktan kumandayı aldı ve sesi açtı. *CNN* başkentten, Capitol Hill'deki bir gösteriden canlı yayın yapıyordu. Atlı polisler, beton bariyerler ve ipler tahminen binlerce kişi olan kalabalığı karşılıyordu ve daha gelenler vardı.

Felix, gözünü televizyona dikti.

Görüntü değişip Paris'e, insanların toplandığı, eskiden Giyotin Meydanı olan, Concorde Meydanı'na geçti, kalabalık acemice yapılmış başında hale olan bebek resimleri taşıyorlardı.

"Ah, ne korkunç!" diye haykırdı, Maggie ve karnını tuttu.

Kanlı bir palanın üzerinde Etats Unis yazıyordu.

Maggie, "Etats Unis ne?" dedi.

"Birleşik Devletler. Kongre ölü birini klonlamayı suç haline getiren bir kanun teklifi hazırladı. OLIVE bunu protesto ediyor."

Görüntü değişip Berlin'deki bir kilisenin dışındaki kargaşaya geçti CNN. Neden kavga ettiklerinden hiç kimse emin değildi.

"Buna inanabiliyor musun?" Felix kumandayı alıp kanalı değiştirdi. "Endonezya'daki OLIVE grubuna göz yaşartıcı gaz sıkmışlar."

Maggie, "bu uzun sürmeyecek. Bebeğim gelince..."

CNN, Vatikan'ın dünyaya bir mesajı olduğu anonsuyla araya girdi.

Felix çiçekli kanepeye oturdu. Televizyon evangelistleri* haftalardır pazar vaazlarında klonla ilgili olarak İncillerini güm güm vurup duruyorlardı. Buna inanmaya cüret edenleri cehennem ateşi ve lanetlenmeyle tehdit ediyorlardı. Bir tanesi klonun onunla rüyasında konuştuğunu, inananlara ibadetlerini ikiye katlamalarını tavsiye ettiğini çünkü Kıyamet Günü'nün yakın olduğunu söylediğini iddia etmişti.

Kamera, Roma'daki Aziz Peter Meydanındaki kalabalığın arasında dolaşırken Felix, kendini bıraktı, bu sahne onu geçmişe götürdü. On yedi yaşında bir sabah erkenden orada tek başına durmuş, Bernini'nin etrafı çevreleyen usta işi sütun dizisindeki aziz heykellerinin bakışlarını üzerinde hissetmişti. "Yeni" Bazilika'ya doğru giden perişan dindarlara katılmıştı. Bu yalnızca altı yüz yıllıktı ve Constantin'in ilkini inşa ettiği yere dikilmişti. Havari Aziz Peter buraya gömülmüştü. Mezarı, Bernini'nin spiral sütunlarının üzerinde yükselen yüksek mihrabın altındaki mabedin altındaydı, üzerinde de Michelangelo'nun kubbesi vardı. Matta İncili'nde Hz. İsa, "Sen Peter'sin ve bu kayanın üzerinde ben kilisemi inşa edeceğim," diyordu. 1939'da yapılan bir kazıda ona ait olabileceği düşünülen antik kemikler bulunmuştu. Bazilika'da Felix, Peter'in mezarı önünde dizlerinin üzerine çökmüş, onun havarisi aracılığıyla kalbini Hz. İsa'ya açmıştı.

Peter'e nasıl dua ettiğini hatırladı. *Ölüm zenginlerin çevresini sardığında, ondan uzak durduğu fakir bir balıkçı.* Mezarının üzerinde yaldızlı bir taht, bronzdan yapılmış barok stil bir saçak, mermer bir sunağın üstünde de üzeri mücevherlerle kaplı kadehler. Felix on yedisindeyken bile bunları fark etmişti.

Şu anda, rüzgarın Papa'nın, Aziz Peter'in merkez avlusunda asılı duran kırmızı beyaz sancağı uçuruşunu izliyordu. Oradan Papa, beklemedeki dünyaya klon hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti. Felix, Peter'in, balıkçının halefleri, papalar hakkında ne düşünebileceğini merak etti: göstermelik olanlar, kana susamış olanlar. Bugün bile, Papa üç görevi muhafaza ediyordu: Roma'nın Piskoposluğu, piskoposlar ko-

---

* *İncil vaizi. Ç.N.*

lejinin yöneticiliği ve yaptığı etki dışında dünyanın en küçük devleti olan Vatikan Şehri'nin hükümdarlığı.

Papa, başında zucchetto adı verilen beyaz başlığıyla balkonda göründü. Ancak o an Felix, Katolik rahiplerin zucchettosuyla Yahudilerin kipasının birbirine benzer olduğunu fark etmişti—Hıristiyanlığı Yahudilerin başlattığının, gözle görülür bir hatırlatıcısıydı.

"Kardeşlerim," dedi, tercüme edilmiş sesi. "Buraya, Ana Kilise'den klon dedikodularıyla ilgili bir mesaj duymak için geldiniz. Bu konuyla ilgili, Kurtarıcımız, Hz. İsa, Matta İncili'nin 24. bölümünde zaten konuşmuştu. *"Ve İsa cevaben onlara dedi ki: Aklınızı çelmeye çalışanlara kulak asmayın: Birçokları benim adımla gelecek ve Ben İsa'yım diyecek: ve birçoklarının aklını çelecek."*

Maggie yatağında doğruldu. "Neden böyle söylüyor?" diye haykırdı. "Bizimle tanışmadı bile."

"Bizimle tanışamaz," dedi, Felix, "Bu yaptıklarımızı onaylamak olur."

Ama Felix orada meydanda olsaydı, sadece bütün Hıristiyanların inandığı İncil'den alıntı yapan Peter'in halefine, "Hayır!" diye bağırırdı. Papa'nın sesi sert fakat sevgi doluydu. Ona kendi babasının sesini hatırlatmıştı. Felix zihninde babasını görebiliyor, aynı sert ve sevgi dolu sesle konuştuğunu duyabiliyordu.

Ardından, Papa devam etti "*Ve birçok sahte peygamberler çıkacak ve birçoklarının aklını çelecek. O zaman eğer biri çıkıp da size derse ki: İşte İsa burada yahut şurada, ona inanmayın.*"

Uzunu bir aradan sonra, Felix babasının sesini duydu, "Beni dinle, Felix. Dikkatle dinle."

Papa toplanmış kalabalığı kucaklıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Sahte İsa'ların ve sahte peygamberlerin ortaya çıkacağı ve büyük mucizeler göstereceği yerlerde onları aldatmak (eğer mümkünse) seçmek kadar kolay olacak."

Felix, unuttuğu hatıralarının bulunduğu bant oynarken, dokuz yaşındaki haline bakıyordu. Babasının ellerini gördü, ağlamaklı sesini duydu, "Söylediğimi tekrar et Felix, çünkü sen Yahudi değilsin. Söyle: Ben Yahudi değilim."

"İlk başta size söylediğime dikkat edin," diyordu, Papa, her ne kadar Felix artık Aziz Peter meydanını görmese de. Başında kipasıyla Central Park'ta koşan bir çocuk gördü, bir grup çocuk onun peşinde "Yahudi, Yahudi, bize boynuzlarını göster!" diye bağırıyorlardı. Bu görüntü hayatı boyunca aklımdaydı ama çocuğun yüzünü hiç görmemişti.

"Eğer bu sebeple size derlerse ki: Bakın o çölde, oraya gitmeyiniz: Bakın o iç odalarda, buna inanmayınız."

Felix fısıldadı, "Bana dön, küçük çocuk. Bana kim olduğunu göster."

"Işığın doğudan yükselirken..."

Çocuk döndü.

"Batıdan bile göründüğü gibi..."

Çok eski bir filmden bir sahne gibi, çocuk gülümsedi.

"İnsanlığın Oğlu'nun gelişinin olacağı gibi."

"Felix, neden böyle söylüyor?" dedi Maggie, yalvarır gibi bir sesle.

Felix, dokuz yaşındaki halinin yüzüne bakıyordu. Annesi ona Haggadah adında, Yahudilerin Firavun'dan nasıl kaçtıklarının anlatıldığı gizli bir hikaye anlatmıştı. Ona bir başlık vermiş ve halk içinde takmaması gerektiğini söylemişti ama o Central Park'ta bunu gururla takıp, diğer çocuklara onun Yahudi olduğunu söyleyen bir arkadaşına hikayeyi anlatmış, onlar da onu kovalamışlardı. Babası bunu öğrenince korkunç bir şey yaptı. Çocuğun ailesini, Felix'in Yahudi olmadığına ikna etmek için, onların evine götürdü.

"Ve o günlerin musibetlerinden hemen sonra, güneş karanlığa gömülür ve ay da ışığını vermez..."

Felix, utanmış, küçük düşmüştü. Babasına, başka arkadaşlarının evlerine gitmemek için yalvarmıştı. Yakarışları dikkate alınmayınca caddeye doğru koştu.

"... ve yıldızlar düşecek cennetten, cennetin güçleri harekete geçecek:"

Ona çarpıp, yerde sürükleyen arabayı hiç görmedi. Şu ana kadar Felix'in tüm hatırladığı ambulans, hastane ve yıllar sonra Torino Kefeni'nde gördüğü yüzdü. İsa'yla birlikte olduğunu hatırlıyordu. O günden beri Felix, tekrar onunla olmak istiyordu.

"Ve sonra cennette İnsanlığın Oğlu'nun işareti görülecek:

... Ama kimsenin bilemediği o gün ve saatte, cennetin melekleri değil, yalnızca Tanrı görünecek."

Felix, Maggie'ye gidip ona sarıldı. Dünya üzerinde yasadışıymış gibi, onun ve Aziz Peter Meydanı'ndaki kalabalığın yaşadığı hayal kırıklığını paylaştı.

Felix onu sakinleştirdi, yatağa onun yanına oturdu, elini sonuç olarak üzgün hissediyor olduğuna kanaat getirdiği Papa gibi tuttu.

"Kardeşlerim, Torino Kefeni, dikkatli bir koruma altında tutulduğu Kiliseye aittir. Bu koruyucu Kefen'den bir şey çalınmadığını onaylayabilir. O hâlâ el değmemiş şekildedir."

Maggie başını eğdi. Meydandaki insanların iç çekişi duyulabiliyordu.

"Yine de," diye devam etti, Papa, "Eğer insanlığın Oğluna hamile olduğuna inanan bir kadın varsa, ona diyeceğim şudur ki..."

Maggie gözlerini kaldırdı. "Kutsal Anne de ölümlü bir kadındı. Çocuğunu acılar içinde doğurdu, tıpkı senin yapacağın gibi. Bu duayı senin ve dünyanın her yerindeki anneler için okuyorum." Papa istavroz çıkardı ve başladı, " Kutsal Meryem, mağfiret dolu, Tanrı seninle olsun..."

bölüm 54

Charles de Gaulle Havaalanı

Papa mesajını tamamladığı sırada, Peder Bartolo Fransa Havayollarının Concorde salonunda tek başınaydı. Diğer yolcular ayrılmış, o TV izlerken bağlantı uçuşunu unutmuştu. Kutsal Meryem duasının sonunda, yüreğinde derin bir kederle, "Amen," dedi. Katoliklerin Lideri, onun doğru olduğuna inandığı şeyi yapmıştı: dini bütünleri yanlış inanışlardan sakınmıştı. Kilisenin bakış açısından, Papa'nın konuşması gerekliydi çünkü Papa, Bartolo'nun ne yaptığını bilmiyordu: Kefen'den bir şey çalınmıştı.

El çantasına uzanıp açılmamış kahverengi bir zarf aldı, bu zarf Felix Rossi'nin ayak diremesi durumunda onu ikna etmek için hazırlanmıştı. Sam Duffy'nin itirafları araya girmiş, Bartolo'yu planını uygulamaktan alıkoymuştu. Maggie Johnson'la tanıştıktan sonra da, Bartolo bunu ne olursa olsun yapamazdı. O sadece sıradan bir hizmetçiydi. Gerçek Kilise'ye bağlı bile değildi ama Maggie İsa'yı taşıdığına inanmıştı. Bartolo'nun da bildiği gibi, o Torino Kefeni'nden gelen genlere sahip olan çocuğu kurtarmak için seve seve ölebilirdi.

Bartolo'yu şaşırtan Maggie'nin hastalığıydı. Nöbet geçiriyordu, bir başka deyişle sara, kutsal hastalık, her ne kadar tarih boyunca bazıları ona bu adı vermese de. Yahudi Felsefesinde, dört fuhuş meleğinden ikisinin —Lilith ve özellikle de Naamah'ın, şeytanların ve kötülüğün anası— sara hastası olduğu söylenir. Ortaçağ Hıristiyanları, saranın cadılığın ya da dünyayı ele geçirmeye çalışan şeytanların bir işareti olduğunu düşünmüş, sara hastaları akıl hastanelerine kapatılmış, kısırlaştırılmış, öldürülmüştü. Cizvitler, onların papaz olmalarını yasaklamıştı. Bazıları, sara nöbetlerinin, ilahi biçimde kendinden geçme şeklinde, hem İncil hem de Kur'an'da, Paul'un İsa'yı Şam' a giderken görmesi, Hz. Muhammed'in translarını ve büyük melek Cebrail'i ziyareti şeklinde yer aldığını söylemişti. Yunanlılar ve Romalılar saralıların, vücutlarına giren bir tanrının peygamberliği yeteneğine sahip olduğunu düşünmüştü.

Bunları düşününce, Bartolo, Maggie Johnson'un sara hastası olmasını büyüleyici bulmuştu. Siyah olması da, Rönesans dönemine kadarki resimlerin çoğunda Meryem Ana'nın koyu tenli olması çok ilginçti. Yüzlerce siyahi Meryem Ana hâlâ bütün dünyada mevcuttu, özellikle de Avrupa'da. Özellikle de on ikinci yüzyıl Notre Dame de Rocamadour'un yaptığının hayranıydı ve Torino'daki şöminesinin üstünde bir kopyası vardı. Fransa Havayollarının salonunda oturup, Papa'nın televizyonda el sallayışını izlerken, meydandaki kalabalık için üzüldü ve bu sabah veda için onu davet ettiğinde Maggie'nin söylediklerini hatırladı. Bartolo elini onun karnına koymuş ve aniden daha önce hiç bilmediği bir huzur hissetmişti. Saniyeler sonra Maggie'nin transa girdiğini fark etmişti. Onu uyandıramayınca yardım istemiş

ama trans halindeyken, "Peder Bartolo, inanmalarına yardım edin," demişti. Sonra uyanmış ve iyi olduğunu söylemişti.

Fransa Havayollarının salonunda, Bartolo kahverengi zarfın içindekileri çıkardı: Kefenin üzerinden mikroskobunu kaldıran bir bilim adamının fotoğrafı. *The Times*, gazetesinde İsa'nın klonu dedikoduları ilk yayınlandığında Bartolo sistematik bir araştırmaya başlamıştı. Kefen sandığından çıkarıldığı sırada Dukes of Savoy'da çekilmiş yüzlerce fotoğrafı dikkatle gözden geçirmişti. Bu fotoğraf, bilim adamının gözlerinin mikroskop tarafından kapandığı, geniş lensle yakından çekilmiş bir fotoğraftı. Yakın çekimin amacı sadece mikroskobun altından sallanan, Kefen'e ait iki tane kan lekeli ipliğin gün gibi açık biçimde rahatça büyüterek görebilmesiydi. İkinci bir fotoğraf da aynı anda çekilmiş—ve şu anda Torino'da iyi biçimde gizlenmişti—bu hırsızlığı yapanın Felix Rossi olduğunu belgelemişti.

Bu fotoğraflar, Papa'nın yanıldığının kanıtıydı. Yetenekli bir bilim insanının bir klon üretebileceği DNA, kesinlikle Kefen'den çalınmıştı.

Bartolo masaya baktı, masa salon görevlisi tarafından başka bir yolcuya yardım etmek için kısa süreliğine terk edilmişti. Bartolo'ya göre bu, rahipliğinin çok önemli bir anıydı. Sam Duffy olanları anlattığında zaten fotoğraf elindeydi, dolayısıyla günah çıkarmanın gizliliğini bozmuş olmayacaktı. İzin isteyip reddedilmediği için de itaatsizlikle suçlanamazdı. Maggie'yi de riske atmış olmayacaktı, çünkü yakın çekimde görülen Felix'in yüzüydü.

Bunun yerine, Bartolo'nun Maggie'nin ricasını yerine getirme şansı vardı ki bu da, mucize eseri, hayatının en büyük rahiplik arzusuydu: Tanrı'nın yaşadığına dair açık kesin bir işarete yardım etmek. Onun ayaklarıyla yürür, onun kollarına düşeriz. Hz. İsa'nın üzerinde yükseleceği kanatlar da onundur.

Bartolo rahip atkısını çıkarıp arkasındaki haçı öptü. Bunun önceden söylenen İkinci Geliş olup olmadığını bilmiyordu ama Tanrı'nın hamile annesine dokununca hissetmişti. Bu fotoğrafları Papa'ya vermeliydi ama Kilise bürokrasisi potansiyel bir yaşayan İsa'ya nasıl tepki verirdi? Bartolo bu tür şeyler üzerinde spekülasyon yapmamayı tercih etti. Atkıyı boynuna doladı ve boş masaya gidip telefonu kaldırdı

—Fransa'da olduğu için— operatörden Fransa Basın Ajansı'nı bağlamasını istedi. Fransa'nın lider haber ve fotoğraf servisi, aynı zamanda dünyanın üç büyüğünden biriydi.

bölüm 55

Cliffs Landing

Maggie, Sam'i görmeden önce geldiğini duydu. Hareket halindeki bir minibüsten başka ne dinozor gibi gürleyerek sallana sallana Lawford Lane'ye gelirdi? Odasından ve televizyondan sıkılıp, biraz istirahat edip bir dergi okumak için kütüphaneye gelmişti. Felix onun eşyalarını toplamasına yardım etmesine müsaade etmemişti.

Hemen kütüphanenin merdivenlerinden indi, salonun cam duvarının yanından geçip iki basamak çıkarak giriş salonuna geldi ve ön kapının iki kanadını da açarak açık kalmaları için tutturdu. Sam şoför mahallinden inip ona doğru gelip ona sarıldı. Cebinden bir pasaport çıkardı ve ona göstererek, "Buyur bakalım, Hetta Price" dedi.

Maggie kendi pasaportuna bakıp güldü. "Seninkini göster."

Sam, tıpatıp kendisine benzeyen Chuck O'Malley'in pasaportunu gösterdi. Maggie bütün sabah onu, onun Sam'i olarak görmenin pratiğini yapmıştı.

Sam, adeta düşüncelerini okur gibi onu tekrar öptü. Maggie kendini çekti. "Başka yok, tamam. Bekleyebiliriz."

Sam sırıtıp omzunu okşadığında bir araba sesi duydular. Frances'in Jaguar'ı göründü, yolcu koltuğunda da Cal vardı. Sam onu kiliseye bırakmıştı. Hemen ardından Frances onu almış olmalıydı.

Jaguar durunca Frances pencereyi açtı, Felix evin bakıcısı George ile birlikte dışarı çıktı. George, evi toplamaya ve arabaya yüklemeye yardım etmek için gelmişti.

"Frances, Tanrı'ya şükür. Evi aldığını söyle," dedi, Sam.

"Aldım ama beyler, Maggie, radyoda bizden bahsettiklerini biliyor muydunuz?"

Bir başka klon hikayesi dinlerlerken Sam, sonraki hayatında sadece bir adam olmamayı seçmekle kalmayıp —belki maymun, çok eğleniyor gibi göründükleri için— aynı zamanda televizyon ve radyosu olmayan bir dünya seçmeye karar verdi.

Radyoda, bir erkek sesi, "Bu fotoğrafa: İsa Hırsızlığı mı demeliyiz?" diye sordu. Laboratuvar önlüğü giymiş, yüzü, altından iki tane iplik sarkan bir mikroskop tarafından kapatılmış Torino Kefeni'nin önünde eğilmiş bir bilim adamını tarif ediyordu. Fotoğraf, az önce, isimsiz kaynağının güvenilirliğini teyit eden Fransa Basın Ajansı tarafından yayınlanmıştı.

Felix'in rengi soldu. "Bunu nasıl ele geçirmiş olabilirler ki?"

"En azından yüzünü göremediklerini söylüyor," dedi, Frances.

Felix Jaguara uzanıp kontağı kapattı. "Brown ben olduğumu tahmin etmiş olabilir."

"Bay Brown mu? Bizim binadaki Bay Brown mu?" dedi Frances sesi yükselerek. "Korkunç tehdit o mu?"

Sam, evet anlamında kafa salladı.

"Harika değil mi? Şimdi hepimiz öldürülecek miyiz, Sam? Boş ver. Bırakalım da ölüm beni şaşırtsın. Bu fotoğrafı basma o mu verdi?"

"Bartolo ya da Torino'dan başka biri olmalı. Bartolo olduğuna bahse girerim. Uçuşu Paris aktarmalıydı," dedi, Felix.

"Olamaz," dedi, Sam. "Günah çıkarışımı hatırladınız mı?"

Frances Jaguar'dan indi. "Kim olduğunun önemi yok. Olan oldu. Şimdi ne yapacağız?"

"Öteki bilim insanları, bunun senin fotoğrafın olduğunu anlarlar mı?" dedi, Sam.

"Muhtemelen."

"O zaman, Brown öğrenecek demektir. Zamanımız tükeniyor. Buradan toz olmalıyız."

"Katılıyorum. Bir şeyler alacağım," dedi, Frances ve eve doğru gitti.

"Hayır!" dedi, Sam. "Hemen! Brown'un nasıl çalıştığını gördüm. Felix, medikal çantanı al. Başka bir şey için vaktimiz yok."

Maggie donakalmıştı.

Sam, Frances'e Jaguar'ını bırakmasını söylerken onu dinledi. Kiralık Mendon minibüsünün anahtarlarını George'ye verip, gerektiğinde yeterince hızlı olamayacağını söylediğini duydu. Felix, George'ye ikinci bir emre kadar arabayı park edip üstünü kapatmasını söyledi. Hepsi Range Rover'e bindiler. Felix direksiyona geçti, Sam onun yanma, Frances de Maggie ile birlikte arkaya. Lawford Lane'ye doğru sürdüler. Bir kum kırlangıcı sürüsü nehir kenarından havalanıp üzerlerinde fırıl fırıl döndü. Presbiteryen Kilise'nin önünde hızlanıp Cliffs Landing'den çıkarlarken Sam, telaşla yolu taradı.

Maggie, Frances'in aldığı evin nehrin bu yakasında olup olmadığını merak ediyordu. İlk seferde olanlara bakarak, şu an Shatemuc'u geçmek istemiyordu.

Sam, önemli olanın Brown'un adamları Landing'e gelip, oradan ayrıldıklarını, sonra evin sahibinin Rossi'nin hizmetçisi olduğunu, Niagara Grisi bir Range Rover'i ve banka hesabında da elli bin doları olduğunu öğrenmeden önce oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğunu söyledi.

bölüm 56

Washington

Zack, odasından çıkıp çalışma odasının kapısından babası, Kongre üyesi Dunlop ve iki misafiri Kongre Üyesi James ve Evermeyer, televizyonda bir zamanlar Fabulous Food için yemek teslimatı yapan bir gençle yapılan röportajı izlerken onları dinledi. Onu görmesine hiç müsaade etmeyen hamile bir kadının bahçe kapısını tarif ediyordu genç. Yemekler, Rossi ailesinin hesabından ödeniyordu.

"Evet, sır artık ortaya çıktı, orası kesin," dedi, Evermeyer. "Adamımız şimdi ne yapacak?"

Babasının boğazını temizleyip, biraz korkmuş bir sesle konuştuğunu duydu, "Ben nereden bileyim. Yalnızca bununla bir ilgimiz olmadığını bilmesini umuyorum. Ama artık işler kolaylaşmış olmalı."

"Kahrolası iş nasıl kolaylaşacak ki?" dedi James.

"Eğer anne bir kaza geçirirse, buna herhangi biri neden olabilir: OLIVE'nin parktaki duası sırasında tutuklanan şu fanatik gibi herhangi biri."

"Muhabir ne olacak?"

"Jerome Newton serbest bırakılacak. Ne söyleyebilir ki?" diye sordu, Dunlop. "Artık şu Felix Rossi'nin ve annenin peşindeler. Bunu o yapmış olmalı, Kefen'deki DNA'yı klonlamış olmalı. Buna bahse girebilir misin?"

"Ama farz edelim ki o..."

"Ne farz edelim! James, hiçbir zaman cesaretin olmadı senin. Adamımızın icabına bakamayacağı hiçbir şey farz edemezsin."

Dışarıda Zack, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Kapı koluna uzanıp çevirdi. Toplantı hâlâ devam ederken babasının çalışma odasının kapısını açtı.

Dunlop, şaşkın bir ifadeyle oğluna baktı. Neden bu şekilde kapıda dikiliyordu? Neden zafer kazanmış biri gibi bakıyordu?

"Sorun nedir, oğlum? Hâlâ toplantıdayım."

James ve Evermeyer çocuğa selam verdiler ama o cevap vermedi. Sadece sürprizinden keyif alarak babasına baktı.

"Toplantı bitti," dedi.

Babasının yüzü kızardı ve ebeveyn otoritesini kullanmak üzere ayağa kalktı, böylece Evermeyer ve James'in önünde küçük düşmeyecekti.

Emretti, "Odana git!"

Zack kımıldamadı. Onun yerine elini başının üzerine kaldırdı. Elinde mini kasetçaları vardı. Bir tuşa bastı. Teyp çalmaya başladı:

"Şimdi de sersem oğlum gibi konuşmaya başladın. UFO'lara inandığına göre İkinci Gelişe de inanıyorsundur"

Zack teybi kapattı ve babasının yüzündeki, kendi sesini duyduğu anda kızgınlıkla yer değiştiren korku ifadesinin tadını çıkardı.

"Eğer buralarda gizlice dolaşıp kayıt yapıyorsan..."

Teybi tekrar açtı:

"Oyları alır mıyız?" dedi, Evermeyer'in sesi.

"Kesin alırız," diye yanıtladı Dunlop'un sesi. "Sonuçta bu, adamımızın bebeği."

Zack teybi kapatırken James ve Evermeyer'in yüzlerinin bembeyaz olduğunu gördü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, Evermeyer.

Zack, "Bu odada, klonla ilgili yapılan tüm konuşmalar kaydedildi. Bantların hepsinin bir tren istasyonu dolabında kopyaları var. Başkentte değil, başka bir yerde. Anahtarı ve talimatları burada bir adrese kendi adıma postaladım. Eğer yarın posta geldiğinde o adreste olmazsam, o evdeki biri talimatları açıp anahtarı alacak."

Dunlop bir rüyadan uyanıp, gerçek hayattaki bir kabusa doğru gittiğini hissetti. Bütün sızıntılar kendi oğlu tarafında yapılmıştı. Masanın arkasından çıktı.

"Oğlum, bunu neden yaptın?"

Zack geri çekildi ve tekrar teybi açtı.

"Eğer bu pislik doğruysa, birisi bu kahrolası şeye yedi ya da sekiz aylık hamile olabilir. Adamımız bu bilim insanını bulmalı."

Zack teybi kapatıp sordu, "Bay Brown, klonun annesini bulduğu zaman ne yapacak? Adamınız o, bu arada," dedi Evermeyer ve James'e. "New York, Beşinci Cadde'de yaşayan bir Bay Brown."

James ve Evermeyer'in birbirlerine "başımız belada" bakışı attıklarını gördü. Babası da gözlerini kapatıp inledi.

"Ne yapacak?" dedi, Zack. "Bana söylerseniz söz veriyorum bilgileri nereden aldığımı hiç kimse bilmeyecek."

Dunlop, oğlum dediği yabancıya doğru baktı. "Brown, tehlikeli bir adam."

"Söyleyin bana," dedi, Zack ve babasının, güçlendirilmiş bir Audi S4 ve dikkat çekmeyen mavi bir minibüsü tarif edişini dinledi—ikisi de Devlet Bakanı'nın karısı uçurumdan düştüğünde oradaydı.

bölüm 57

Palisades Parkway

"Yapmamız gereken ilk şey bu arabadan kurtulmak," dedi, Sam Palisades'e geldiklerinde. "Maggie'nin adına kayıtlı."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, Felix.

"Kolay! Havaalanı. Yeni isimlerimizden biriyle bir araba kiralayacağız, sonra da bunu uzun süreli otoparka bırakacağız. Brown bunu bulup şehri terk ettiğimizi düşünecek. Teterboro Havaalanı yol üstünde. Bu işi orada yaparız."

Felix, zihnini iki saatlik bir yolculuğa hazırlayarak Palisades'ten I-95 otoyoluna doğru arabayı sürdü. Garden State Parkway'dan New Jersey paralı yoluna girecek Teterboro'da duracak sonra da yeni evlerine, Bay Head, Barnegat Beach Island'daki gözlerden uzak koloniyal evlerine gidecekti. Çimenli sahillerde yapacağı sessiz yürüyüşleri, Daniel Agnes Crawford'un ve Hetta Price'nin yeni hayatlarını düşünmeyi dört gözle bekliyordu. Chuck O'Malley, Sam'in yeni versiyonu da, onlarla bir geleceği olmadığını görünce kendi işine bakabilirdi. Dikiz aynasından Frances'i görebiliyordu. Kimliğini kaybetmeyi kabullenmiş gibi görünüyordu. Bir daha asla Frances Rossi olamazdı. O da Felix olamazdı. Yaşamış oldukları hayatlar bitmişti. Sadece Adeline'nin bunu bilmesini ya da burada olmasını diledi.

Maggie kaldırımlara doğru eğiliyordu. Sürekli, dayandığı kolunu değiştirip ya koltuğun arkasına ya da Frances'e yaslanıyordu. Frances'ten sırtını ovmasını istedi. Ardından Felix inlemesini duydu. Alçak bir sesti ama o bunu duydu.

"Ne oldu, Maggie?"

"Yok bir şey iyiyim."

Yeniden inledi.

Palisades Parkway'ın kaldırım şeridi yoktu. Felix yavaşladı ve arabayı yolun kenarındaki yeşilliğe çekti. I-95'ten 5 km uzaktaydılar.

Medikal çantasını aldı ve Maggie'nin kapısını açıp arabaya girdi. Sam'e bakıp ona yoluna çıkmamasını söyledi.

Sam, söyleneni yapıp, Maggie'ye baktı. Gözleri kapalıydı, nefesine yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

"Neyin var?" diye sorup cenin stetoskobunu çıkardı, Felix. Maggie'nin uzun bluzunun altına soktu ve güçlü bir ceninin kalp atışını duydu. Sonra da elinin altında Maggie'nin karnının sertleştiğini hissetti.

Tek kelime etmeden bakışları birbiriyle buluştu. Maggie öylesine hafif nefes alıyordu ki, Felix orada olmasa bunu anlayamazdı.

"Bu ne kadar zamandır oluyor?"

"Ne?" dedi.

"Kasılmaların başlamış."

"Olamaz. Daha çok erken. Sadece sırtım ağrıyor."

"İyi misin Maggie?" diye sordu, Sam.

"Kasılman var," diye tekrarladı, Felix.

"Hayır, ben..."

Maggie'nin ceylan gözleri kısıldı ve Felix, o gözlerde başka hiçbir insanın göremeyeceği bir şey gördü. Ona uzandı ama Maggie onun ellerini itti ve ağzı açık bir halde arabadan çıktı. Felix de onu izledi. Sam ve Frances de hemen geldiler. Maggie avuçlarını Range Rover'e dayayıp yaslandı, tir tir titriyordu. O anda Felix çimene doğru fışkıran suyun sesini duydu.

Sıvıya doğru bakarken ne anlama geldiğini çözene kadar, doktoru gibi değil, ilk kez baba olan biri gibi korku hissetti.

"Suyun geldi!"

Maggie, Frances'e yaslandı ve sadece doğum yapan kadınların inlediği gibi inledi.

"Dur," dedi Felix, Maggie'ye ve Sam'in kolunu kavradı. Onu çabucak uzaklaştırdı. "Dün gece Maggie ile seks yaptınız mı?"

Sam'in yüzü bembeyaz oldu. "Hayır! Yani, o yapmadı. Ben. Yemin ederim. Ben sadece..." göğsüne vurdu, "şakalaştık ve öptüm onu, Felix. Yemin ederim."

"Geri zekalı! Göğüs ucunun tahrik olması oksitoksin salgısı başlatır ve bu da rahmin daralmasına neden olur!"

"Saçmalık!" Sam onu itti ve "Nasıl oluyor da bütün hamile kadın..."

"Her kadında değil, Sam, sadece bazılarında—Maggie gibi, mesela, erken doğum riski olanlarda."

"Felix, bana hikaye anlatma..." Maggie'nin yanma döndü.

"Sam, bebek geliyor."

Sam, Felix'in tahmin ettiği gibi suçlu bakışlarla Maggie'yi aldı ve arabaya götürdü. "Arabaya bin ve onunla ilgilen!" dedi, Felix'e. "Arabayı ben kullanırım. Eve gitmemiz gerekiyor."

"Eve mi?" arabaya binerlerken kapılar sertçe kapandı. "Eve falan gitmiyoruz! Hastaneye gidiyoruz!"

"Hayır, gitmiyoruz!" dedi, Sam.

"Kasılmalarını durdurmalıyım, Tanrı aşkına! Daha otuz üç haftalık! Ona boş bir evde bakma riskini alamam!"

Sam'in çenesi titredi, ama kontağı çevirdi ve Palisades'e çıktı.

"Beni dinlemiyor musun? Ben onun doktoruyum!"

Sam, "Evet, ama güvenliğinden ben sorumluyum. Bunu düşündüm. Brown'un çatı katında özel bir bilgisayar var. New York'taki hastanelere başvuran hamile kadınları tespit etmek bir yana, Pentagon'dan askeri bilgileri bile indirebiliyor. Tamam, Hetta Price'nin, Rossi'lerin hizmetçisi Maggie Johnson olduğunu bilmiyor. Yalnızca Maggie Johnson'un yedi ay önce ortadan kaybolduğunu biliyor. Ve gün bitmeden bunu öğrenir. Şu andan itibaren New York hastanelerine gelen bütün siyah hamile kadınları kontrol edecek. Anladın mı? Eğer herhangi bir hastaneye giderse, zamanlamaya göre, Brown'un şüphelenme ihtimali yüzde 100. Maggie Johnson'un fotoğrafını bulacak ve kontrol edecek. Onu hastaneye götürmek, Brown'un ön kapısına bırakmakla aynı şey olur. Maggie'nin tek şansı planladığımız gibi ortadan kaybolması. Hastaneye gitmek yok, Felix. Onu kontrol et!"

Felix, öyle çok şaşırmıştı ki, kendisine söyleneni yaptı. Maggie'nin, hiçbir şeyi yokken diyaframının yırtılması, hemen ardından da tam kasılmalar endişe vericiydi. Sam, seks sırasında onu travmaya sevk etmiş olmalıydı. Diğer olasılıksa Maggie'nin daha önce sessiz erken doğum sürecine girmiş olmasıydı. Bütün o gürültü patırtının ve Maggie'nin protestoları arasında Felix, tam bir sabah muayenesi yapamamıştı. Neredeyse, on sekiz saattir doğum sancısı çekiyor olabilirdi. Şimdi de Sam, onu hastaneye götüremeyeceğini söylüyordu.

"Geri zekalılar!" diye fısıldadı, Felix, Same ve kendine karşı bir kızgınlık ifadesiyle.

Maggie'yi koltuğa yatırıp dizlerini büktürdü. Kendisi de diz çökerek cenin stetoskobunu karnına koydu. İlk gün kusursuz olan cildinde şimdi açık kahverengi çatlaklar her yerde göze çarpıyordu. Felix, bebeğin kalp atışlarını buldu; hâlâ güçlüydü, ama biraz hızlıydı.

"Arabayı bir dakikalığına sabit tutman gerekiyor," dedi.

"Sabitliyorum," dedi Sam, ve şerit değiştirmeyi bıraktı.

Felix steril eldivenlerini koparark çıkardı. Yırtılma sonrası elle muayene enfeksiyon riski taşıyordu ama seçeneği yoktu. Bilmek zorundaydı.

"Nasılsın, Maggie?"

"İyiyim," diye mırıldandı. Sesi kendi gibi gelmiyordu.

Felix, bir elini karnına koyup, diğerinin parmaklarını labiyanın arasından serviksine soktu. Eğer değişmediyse, kasılmalarını yavaşlatma ya da durdurma şansı vardı. Nöbet önleme işlemi yapmadan doğum yapmasına izin veremezdi. Tehlike hem onun için hem de bebek için çok fazlaydı. Bunun için de magnezyum sülfat damlasına ihtiyacı vardı. Doğumu yavaşlatmalıydı ama elindeki tek şey, çantasındaki bir doz terbitalindi.

Parmakları servikse dokunmadan önce Maggie bir çığlık attı.

"Sen ne halt ediyorsun?" dedi, Sam.

"Bir kere olsun çeneni kapatır mısın? Canını yakmamak için elimden geleni yapıyorum."

Maggie deri derin nefes aldı. "Ben iyiyim, Sam."

Felix, Maggie'nin karnının elinin altında aniden sertleştiğini hissetti. Daha derinden inledi ve korkuyla baktı. "Felix, Felix! Ah hayır! Sanırım tuvalete gitmem gerekiyor! Bu çok kötü!"

Felix, onun yüzünü inceledi. "Ne? Hayır! Bu öyle bir şey değil. Vücudun itmek istiyor. Sakın! Daha çok erken. Sakın itme! Nefes al Maggie, nefes al!"

Frances, arkaya uzanıp onun elini tuttu. O ve Sam endişeli seslerle, "Nefes al, Maggie!" dediler.

Maggie'nin kasılmaları fazla sıklaşmaya başladı. Hipertonik, yani

bebeği içinde tutamayacak kadar hızlı mı kasılıyordu? Felix bekledi ve tekrar denedi. Bu defa ulaşana kadar serviksine doğru parmaklarını itti ama hissettiği şeye inanamadı. Tamamen kaybolmuştu. Her an tamamen açılabilirdi.

"Maggie, doğumun ikinci aşamasında," dedi, sesi titreyerek bir yandan aceleyle deri altından yapacağı terbütalini hazırlarken. Preeklampsi olan bir kadın için potansiyel risk taşıyan bir ilaçtı bu, fakat doğumu geciktirememesiyle oluşacak riskler de en az o kadar büyüktü. "Bay Head'a gidecek kadar zamanımız olmayabilir. Eğer hastaneye gidemezsek ve ekipmanlarımın olduğu Cliffs Landing'e de dönemezsek, ne yapacağız, Sam?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı, Sam. İlk defa, sesinde korku vardı.

"Ah, biraz düşünün, olmaz mı?" dedi Frances. "En yakın otele gidelim, Felix. George'yi ara ve neye ihtiyacın varsa getirmesini söyle."

Felix bir tansiyon aleti bulup Maggie'nin bileğine takarken, Beşinci Caddeyle 54. Caddenin köşesindeki Üniversite Kulübünü düşündü. Mermer, altın varaklı ahşap panelli İtalyan Rönesans Palazzosu. Öyle kurallı bir yerdi ki küçük bir ihlal yüzünden bir Başkan'ın karısını dışarı atmışlardı. Eğer misafir odalarında birinde kalmayacaksanız, ceket ve kravat zorunluydu. Maggie'yi özel bir girişten gizlice içeri sokabilirdi. George de yukarı birkaç şey gönderebilirdi.

"Bir üyenin orada olup olmadığını kimseye söylemezler. Denemeye değmez mi, Sam?"

"Anlamam. Üyeliklerin yarısı Brown'un cebinden olabilir."

Frances ekledi. "Ve ben de Maggie'nin çığlıklarının mermer hollerde nasıl yankılanacağını hayal edebiliyorum. Sen çıldırdın mı, Felix?"

"Bir sorun daha var, değil mi?" dedi, Maggie, Felix'e bakarak.

"Hayır," diye yalan söyledi, Felix. "Sadece doğum aşamasındasın. Ve sadece biraz erken."

Felix, aslında tansiyon aletine bakıyordu korkuyla. 15'e 9'du. Eğer yükselirse, nöbet geçirip krize girebilirdi. Bebek ve o ölebilirdi. Hem eklamptik olan bir hastayı tedavi edip hem de doğumu nasıl yaptırabilirdi? Üstelik hasta aşırı kasılmış, yani hipertonikti ve doğum sürecini de yavaşlatması gerekiyordu.

"Çok hızlı ilerliyor değil mi?" dedi, Maggie. "Bana gerçeği söyle."

"Öyle mi?" diye sordu, Sam.

Felix, boğazını temizledi. "Evet, hızlı."

Sam, trafik limitinin üzerinde bir hızla gidiyordu. Her yerde arabalar vardı ama araba sessizleşti, sanki dünya boşalmış, sadece onlar kalmıştı.

"Bir şey yapamaz mısın?" dedi, Sam.

Felix, magnezyum sülfat solüsyonunun bir mucizeyle orada belirmesini ya da en azından bir doz daha terbütalin bulmayı umarak çantasına uzandı. "Yapabilirim. Bu terbütalinin kasılmalarını yavaşlatmasını umuyorum ama doğumu durdurmak için çok geç."

Maggie'nin gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Yavaşlamazsa ne olacak?"

Felix, hemen cevap vermedi.

"Yavaşlamazsa ne olacak?" diye tekrarladı, Sam.

"O zaman..." diye başladı, Felix. Sonra sustu, devam etmek istemiyordu. Eğer aşırı kasılırsa ve tansiyonu kontrol edemezse, tek yol sezaryen olabilirdi.

"Ne?" diye fısıldadı, Maggie.

"Nöbet geçirebilirsin... diğerlerinden farklı bir nöbet. Kriz geçirebilirsin. Bu da bebeğe giden oksijeni keser. Kalbi durabilir."

Maggie cenin stetoskobunu alıp Felix'in eline verdi. "Şu kalbi dinle. Eğer sorun olursa onu dışarı çıkar. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Evet, ama senin için güvenli olmaz."

"Beni boş ver."

"Öyle konuşma, Maggie," dedi, Sam.

Maggie, Sam'e bakmadı. Maggie'nin gözleri hâlâ Felix'in üzerindeydi. "Hepsi bu mu? Bütün gerçek?"

"Hayır, Maggie. Sadece nöbetler de seni öldürebilir."

Maggie, ürkmedi. "Eğer o doğmadan önce ölürsem, o da ölür mü?"

"Büyük olasılıkla."

"Yaşayacak kadar büyüdüğüne emin misin?"

"Evet. Ciğerlerini geliştirmiştim hatırladın mı?"

"O zaman çıkar onu dışarı!" diye haykırdı, Maggie. "Sorun çıkmadan yap şunu!"

Sam arabayı yolun kenarına çekip, Rover'ı durdurdu. Hızla arkaya uzanıp Felix'i boynundan yakaladı.

"Hiç kimse —ne sen, ne Tanrı ne de onun oğlu— Maggie'yi benden almayacak. Kendisi bile. Seni öldürürüm. Yemin ederim!"

Felix, kafa sallayınca Sam boğazını bıraktı ve tekrar yola döndü. Felix, nefes almaya çalışırken, ön koltukta Frances'in sessizce ağladığını duydu. Felix, Maggie'ye baktı, her ikisinin de çocuğun yaşaması için ölme yemini ettiklerini hatırladı. Maggie'nin gözleri onunkilere doğru parlıyordu.

Range Rover I-95'e yaklaşırken, Felix cenin stetoskobunu onun karnına koydu ve Hz. İsa'nın kalp atışlarını dinledi.

bölüm 58

Palisades iki şeritli ağaçlı yoldan, üç şeritli yoğun trafiği olan bir yola genişlerken, Sam mavi bir Volkswagen Euro Van 'ı fark etti ve Brown'un deri ceketli adamlarından birinin bunlardan kullandığını gördüğünü hatırladı. Onun, yol kenarından ayrılıp kendilerininkine benzeyen bir Range Rover'in arkasına geçtiğini görünce içi bulandı. Sam, en uzaktaki sol şeride hız yapmadan ve dikkat çekmeden geçmeye çalışırken, Euro Van, diğer Range Rover'e yaklaşıp sonra da tekrar kenara çekti. Yanından geçtiklerinde Euro Van durmak üzereydi. Sam korku içinde, arabaya hızla göz attı.

Sonra, gökyüzünde hiç bulut olmamasına rağmen yağmur başladı. Sam, silecekleri açarken fısıldadı, "Teşekkür ederim, Tanrım," dedi, yağmurun onlara kalkan olmasını umup hızla uzaklaşırlarken. Trafik iyice yavaşlayınca dikiz aynasından baktı. Boyalı camları, arka taraftaki katlanan masası ve yatağa dönüşebilen arka koltuğu göz önüne alınırsa, Euro Van'ın gözetleme için ideal bir araç olduğunu hissetti.

"Ne var?" dedi, Frances.

"Henüz bilmiyorum."

Felix, Sam'in neyi izlediğini görmek için baktı. "Orada ne olduğunu düşünüyorsun?

"Belki de hiçbir şey."

Görüş mesafesi pek iyi değildi —yağmur, günbatımının son gri ışıklarında yağıyordu— ama Sam, aynaları tarıyor ve minibüsü görmemeyi umuyordu. Sonra sağ şeritte, bir araba geride metalik mavinin parıltısını gördü. Bu, Euro Van'dı.

Zihninin açıklığına bakılırsa, denize düşmüş bir adamla birlikte denizde olabilirdi, "Frances, ateş edebiliyorsan torpido gözünü aç ve yedek silahımı al."

Sam panik yapmayacağına bahse girebilirdi ve o da yapmadı.

"Ateş edemem, Sam. Ama feci araba kullanırım."

"Güzel. Sağ arkadaki mavi minibüsü görüyor musun?"

Frances arkaya baktı. "Evet."

"Geçmeye çalışma, ama onu bizden uzak tut."

Frances başını salladı ve kararlı bakışlarla bacağını vitesin üzerinden geçirdi. Sam direksiyonu ona bıraktı, Frances'in sol ayağı Sam'in sağ tarafından geçip gaz pedalına gitti. Dar bir yer olmasına ve durumun tuhaflığına karşın, Sam alttan geçerken, tam olarak yer değiştirene kadar direksiyonu sabit tutmayı başardı.

Sam arkaya bakıp, Maggie'nin uyuduğunu gördü. Olanları görmemişti. Felix'in yaptığı iğne onu yatıştırmış olmalıydı.

"Yedek silahı ben alırım," dedi, Felix.

Sam silahı ona verdi, gözleri Euro Van'ın üzerindeydi. Çok yaklaşmadan onları izliyordu. "Ben söylemeden hiçbir şeye ateş etme."

"Sam, Jersey'den vazgeçelim," dedi, Felix. "Ben orayı hiç bilmiyorum. Ben bu şehri biliyorum."

"Ben de öyle," dedi. Sam ve ön yolcu koltuğundan kalkıp arkaya Felix'in yanma sıkıştı.

Frances, "O zaman George Washington Köprüsü'ne gidiyoruz," dediğinde, Sam önce Maggie'ye sonra da arka bagaj bölmesine bakıyordu. Sam sol eliyle tutunacak bir yer aradı. Silah sağ elindeydi. Hâlâ yanılmayı, mavi minibüsün masum olmasını umuyordu.

Köprüye vardılar, dört dolarlık ücreti ödediler ve Hudson Nehri'nin üzerinden geçtiler. Yağmur, yukarı Jersey kıyılarındaki uçurumları gizliyordu. Sam, kendini yeniden bir fırtına sırasında okyanusta, denizin ve gökyüzünün hengamesinde yönünü kaybetmiş gibi hissetti. Her ne kadar denizci yeteneklerine sahip olsa da, onları ne zaman kullanacağını söyleyen sadece içgüdüleriydi. Şimdi, ondan başka hiç kimsenin çözemeyeceği bir trajedinin içine doğduğu bu anda, içgüdülerine güveniyordu. Felix, inanılmaz derecede aptalca davranmıştı; kendini bile koruyamazken, iki kadını da ön görülebilir bir tehlikeye sürükleyerek. Eğer Brown'un adamları Euro Van'ın içindelerse, o da sadece ilk adamı çivileyen insanların modern bir versiyonuydu.

Sam, Euro Van'ı izlerken, etrafındaki her şeyin farkına vararak, bu düşünceleri dikkate almamaya çalıştı. Ön camdan süzülen sular, köprünün ek yerlerinde hoplayan lastikler, Maggie'nin Shatemuc dediği nehrin üzerine yağan yağmur. Ona baktı, loş ışıkta profilini gördü ve bir an için başka bir arka plan düşündü: filler, kızıl toprak, üstü yeşil külüneler, yeşil bir tepe. Çirkin olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu.

Onun gözünde, uyurken muhteşemdi.

bölüm 59

Köprünün sonuna vardıklarında iki şey oldu. Nispeten karanlığa daldılar ve yağmur Frances'in arabayı yavaşlatmasına sebep olacak şekilde sağanağa döndü.

"Yavaşlama, bas gaza, Frances! Şimdi onlardan kurtulma zamanı," dedi, Sam.

Range Rover ileri atıldı, güçlü V8 motoru yüksek bir tork sağlıyor, elektronik dört çeker sistemi de sanki yağmur yağmıyormuşçasına bir çekiş gücü sunuyordu. Maggie arabanın yeni hareketiyle uyandı, gözleri hemen Felix'in elindeki silaha sabitlendi.

Maggie "Sorun nedir?" diyerek kalktı ve bagajdaki Sam'e baktı. Sam onlara sırtını dönmüş, arkalarındaki yola bakıyordu.

Felix, Maggie'nin omzuna bastırıp, "Uzan," dedi, sesinin sakinli-

ğini korumaya çalışarak. Tansiyon aletinin göstergesinden tansiyonunun ve kalp atış hızının yükseldiğini görebiliyordu. Bu yükselişin sadece silahları görmesinin yarattığı şok yüzünden olmasını umdu.

Sam, Frances'e seslendi; "Devam et! Onları kaybediyoruz."

Felix, Maggie'nin fısıldadığını duydu ve büyük ihtimalle dua ettiğini anladı.

"Yürü!" diye bağırdı, Frances ön camdan gördüğü her neyse.

Açık yolda, Euro Van'dan rahatlıkla kurtulabilirlerdi. Ama trafik Range Rover'in hız avantajını azaltıyordu. Yine de Henry Hudson Parkway'dan ilerliyor, daha yavaş olan arabalara su sıçratıyorlardı.

"Bu yoldan çıkmalıyız! Nerede bunun çıkışı?" dedi, Frances.

Sam cevap verdi ama Felix söylenenlere dikkat etmedi. Tansiyon aletini ve gözlerini kapatıp ellerini bluzunun altından karnına koymuş olan Maggie'yi izliyordu. Felix, kasılıp kasılmadığını anlamak için kısa bir an onun yüzüne fener tuttu. Göz kapakları sımsıkı kapalıydı.

"Maggie, kasılman mı var?"

"Şşş," diye mırıldandı. "Tekrar uyumak için kendimi rahatlatmaya çalışıyorum."

Felix başını kaldırıp baktı ve yağmurun azaldığını gördü. Yağmurda suya çarpan lastiklerin sesini, Maggie'nin, ona öğrettiği gibi derin derin soluduğunu duydu. İlk iki kasılması arasında üç dakikadan daha az bir zaman vardı ama neredeyse yirmi dakikadır üçüncü bir kasılma olmamıştı. Artık hipertonik değildi. Onları izleyenler de görünürde yoktu. Belki de Sam, Euro Van'ın onların peşinde olduğunu sadece hayal etmişti. Felix içini çekti ve ayaklarını yere doğru gererek uzattı. Koltuğa yaslanarak Maggie'yi bileğinden tuttu, böylece monitöre göz kulak olabilecekti. Belki de her şeye rağmen Bay Head'a gitmeliydiler. Acil ihtiyaç sağlayan yerlerden biraz magnezyum sülfat alacak vakti olabilirdi. Geriye kalan malzemeler de birkaç günde hallolacak şeylerdi.

Maggie gözlerini açana kadar umut doluydu. Maggie, bir sokak lambasının altından geçerlerken gözlerinin içeri doğru döndüğünü gördü. Onun için dış dünya artık yoktu. Karnının, gözle görülebilir biçimde kasıldığını hissetti. Artık lastik ve yağmurun sesi, onun inleme-

si tarafından bastırılıyordu. Felix, düşüncelerini toparlamaya çalışarak Maggie'nin elini kavradı. Bishop skoru kaçtı?* Friedman eğrisinin neresindeydi? Yoksa tamamen dışında mıydı? Pelvisi, birçok siyah kadın gibi antropoitti: ön tarafı dar, arkası geniş, yandan yana ince ama yan duvarları geniş. Bebek bir kere pelvisin derinliklerine geldi mi, doğum daha hızlı ve daha kolay olurdu. Maggie'nin durumunda bu iyiydi, tabii tekrar aşırı kasılma olmazsa.

Felix hiçbir şey yapmadan, onun kıvranmasını izledi—ilk doğumunda bulunan beceriksiz bir öğrenci gibi, karısını ve çocuğunu kaybetmekten korkan ama paniklediği için hiçbir işe yaramayan bir baba gibi.

Maggie fısıldayana kadar kımıldamadı, "Felix, engel olamıyorum. Yine sert bir kasılma geldi!"

Ardından Felix harekete geçti, sesi otoriterdi.

"Pekala, Maggie. Belden aşağını rahatlatmaya çalış. Göğsünün üst bölümüyle nefes al ve hızlı hızlı ver! Harika. Tekrar yap."

Arabanın içi, Felix'in sesi dışında sessizdi. Kasılması geçince arkasına yaslandı.

"Şimdi bebeğin kalp atışlarını dinleyeceğim."

Cenin stetoskobunu Maggie'nin karnına koydu ve minik kalbin atışlarını saydı. Annesinin ne olursa olsun en fazla bir saat içinde doğuracağını biliyordu. Eğer doğum sırasında nöbet geçirirse, çocuk hayatta kalamayabilirdi. Şiddetli cenin distresi geçirebilir, boğulabilir, ani kalp durması gelişebilirdi. Maggie, tansiyonunun yükselmesiyle kriz geçirebilirdi. Bir saatten daha kısa sürede, kan kaybından ölebilirdi. Felix kalp atışlarını dinledi, saatine bakarak saydı sonra da tansiyonunun yükseldiğini gördü. Şu anda 15'e 11'di. Fazlasıyla yüksek. Belki sadece arabanın sallanmasından, takip ediliyor olma korkusundan, doğurma korkusundandı. Öyle değilse onu da çocuğu da kaybedebilirdi. Çantasında, steril paketinde duran neşterleri düşündü. Eğer onları

---

* *Yaklaşık 40 yıldır yani 1960'lı yıllardan beri kullanılan bu sistemde 5 temel faktör incelenir. Bunlar serviksin yani rahim ağzının vajina ile olan pozisyonel ilişkisi, serviksin kıvamı, açıklığı, silinmesi ve bebeğe ait önde gelen kısımın seviyesidir. Bu değişkenler değerlendirilerek bir skor elde edilir. Skor ne kadar yüksek ise indüksiyonun başarılı olma şansı o derece yüksektir. Ç. N.*

kullanmaya kalkarsa, Sam araya girebilirdi. Buna şüphe yoktu. Felix'in tek umudu, ilk kesiyi tamir edilemez biçimde derin yapmaktı, böylece çocuğu bir seferde dışarı çıkarabilirdi.

Normal olarak, ilk Pfannenstiel kesitini bağ dokusuna kadar atmalıydı. Bunu şu anda elinde olmayan Mayo makaslarıyla genişletmeli, yine elinde olmayan Kocher maşalarıyla açmalıydı. Sonra, rektus kaslarını ayıracak, karın zarını kaldıracak ve elinde olmayan Metzenbaum makasıyla kesecekti. Ama şu durumda, bebeği almak için, Maggie'yi doğrayacaktı. Tıpkı onun daha önce defalarca zorladığı gibi: Kesip aç beni, öldür beni, kurtar bebeğimi. Bunların olacağı içine mi doğmuştu acaba?

"O nasıl?" diye sordu, Sam.

Felix, cevap vermedi. Bebeğin kalp atışlarını dinliyordu. Neredeyse rahatlatıcı seviyeye ulaşmıştı. Sonra Maggie'nin karnının sertleştiğini hissetti ve inlediğini duydu.

Afallayan Felix, "Faal durumda. Doğum yapacak."

"O zaman bir sonraki çıkıştan çık, Frances," dedi, Sam. "Bir otel bulalım."

Frances, "96. Cadde..." dedi.

"Evet, o tarafa git!" diye teşvik etti, Felix bir karar vererek.

"Neden eve bu kadar yakına?" diye sordu, Sam.

Felix, cevap vermedi, çünkü Sam'in tek yapacağı tartışmaktı. Çıkıştan ayrıldıklarında Frances'e 96.Cadde'den enlemesine Central Park'a girmesini söyleyecekti. Frances, hâlâ onun kardeşiydi; yapmasını söylediği şeyi yapardı. Hâlâ bazı ayrıcalıklara sahip olduğu, Mount Sinai Hastanesi'nden iki blok öteye çıkar, Maggie'yi oraya yatırır ve onunla kendisi ilgilenebilirdi. Frances'e arabayı durdurmasını söylerdi. Hastaneye doğru iki sokak geri geri gitmesini söylerdi. Euro Vanın içindeki adamlar ne yapabilirlerdi? Onları Beşinci Cadde'de vuracaklar mıydı? Sam, ne yapabilirdi? Sonra Felix, silahlı korumalar tutardı. Onları yirmi dört saat kapıda bekletirdi.

Felix'in yapmayacağı şey, artık Maggie'yi ve bebeği bu yağmurda dışarıda riske atmaktı. Rahmi aşırı kasılmıştı ve eklamptikti. Elinde onu tedavi edecek ilaçları yoktu. Eğitimli her hekim, önündeki faciayı öngörebilirdi.

"Bizi nereye götürüyorsun, Felix?" dedi, Sam.

Felix, yine cevap vermedi. Kararını onaylar gibi, yağmur dindi. Trafik hızlandı ve diğer arabaların arasından hızla geçtiler.

"İyi! Bana hiçbir şey söyleme! Harika!" diye homurdandı, Sam.

Felix, Maggie'ye kasılmalar sırasında yol gösterirken, Sam ve Frances sessizdiler ve arkaya bakıp Euro Van'ı kolluyorlardı.

Gece çökmüştü.

Nehrin diğer yakasında, zayıf ışıklar Jersey kıyısını aydınlatıyordu. Nehir kenarındaki yola paralel bir park yerine sıralı ışıklar döşenmişti. Frances, 95 ve 96. Caddelerin çıkışından geçmek üzereyken Range Rover'i en sağ şeride geçirdi.

"Bu ne?" dedi, Sam, arkada doğrularak.

Felix o yöne baktı ama ıslak camdan görebildiği tek şey yolla diğer taraftaki park yeri arasındaki alçak bir duvardı. Camı açtı. Duvar birden sona erdi. Korkuluğun diğer tarafında, park yerinin nehir tarafında, ışıkları yanmayan bir aracın onlara paralel ilerlediğini ve daha küçük bir aracın da onu izlediğini gördü. Işıkların altına gelince, gözle görülür oldular. Mavi Volkswagen Euro Van ve bir Audi S4 çıkışa, yanlarına doğru geliyordu.

"Sam!" diye çığlık attı, Frances. "Şunlara bak!"

"Lanet olsun!" diye bağırdı, Sam. "Park yerini kullanmışlar!"

Sonra Felix, bir gümbürtü ardından da bir vızıltı duydu. O anda, açılır kapanır tavan patladı ve Frances'in üstüne cam parçaları düştü. Frances, şans eseri direksiyon hakimiyetini kaybetmedi. Çığlık atıyor, kolundan kanlar akıyordu.

"Bize ateş ediyor pislikler!" diye bağırdı Sam ve arka camı kırıp, ateşe karşılık verdi.

Felix merminin girdiği camı toparlamaya başladı ama Frances haykırdı, "Uzak durun! İkiniz de!". Frances onlara öfkeyle bakarken gaza bastı. Felix, kardeşinin niyetini tahmin ederek dizlerini büküp Maggie'nin üzerine kapandı. Koltuğun arkasını kavrayıp ayaklarıyla da destek aldı.

Maggie'nin, ölümün gölgeli vadisinde olmakla ilgili dua ettiğini duydu.

Sam, bağırdı, "Gero —anam— nimo!", ve Frances, minibüse bindirdi.

Çarpışmanın sarsıntısını hissettiler, Euro Van'ın yanının döküldüğünü duydular ve lastiklerinin acı bir frenle durduğunu, Audi'nin de ona çarptığını gördüler. Ama Felix yerinde kalmıştı. Maggie de onun altındaydı. Rover, tek başına ve görünür bir çiziği olmadan 96. Caddeye giden tek şeritli yola girdi.

"Bas gaza, bebek!" diye bağırdı, Sam. "Maggie, iyi misin?"

Maggie, cevap vermedi, çünkü Tanrı'yla konuşuyordu.

"Dua ediyor," dedi Felix ve dönüp Frances'in kolunu bandajladı. Rover, eğimli çıkışa doğru hızla atıldı. Dönerken sola yatıp sonra tekrar yola doğru düzeldi. O araba kullanırken, Felix de kanı durdurdu. Sarılmamış antiseptik gazlı bezi açtı. Frances'in kanı neden onun için satın aldığı Lesser Ury tablosundaki halının rengi gibi görünüyordu?

"95 mi, 96 mı?" diye sordu.

"Sadece şehir içine gir," dedi, Sam. "Tamam, 96. Cadde daha hızlıdır. Bu yüzden mi oradan gitmek istedin, Felix?" Maggie'nin alnını okşamak için arka koltuğa uzandı. Yine kasılıyor ve Felix, onu çaresizce alıp verdiği kesik kesik nefesleri duyabiliyordu.

"Sam, şehir içinde ateş edilirse, NYPD (New York Polis Teşkilatı) karşılık verecektir," dedi, Felix.

Sam, "Polis mi?" diye homurdandı ve ona baktı. "Evet, tam arkalarından da Brown gelir. Polise güvenemeyiz. Onlardan kalıcı olarak kurtulmalıyız. Bu Rover'den çıkmalı ve dilenerek, ödünç alarak ya da çalarak başka bir araba bulmalıyız. O zaman güvende oluruz."

Felix pansumanı bitirince Frances, "Teşekkürler Flix," dedi.

Sesi tıpkı eskiden pazar günlerini birlikte geçirdikleri, Ury'nin tablosundaki gibi Felix'in gazete okuyup, onun üniversite arkadaşlarına mektup yazdığı zamanlardaki gibiydi. O yazmayı bitirip de Felix ona gazetenin baş sayfasını uzattığı zaman, Teşekkürler, Flix, derdi, tıpkı şimdiki gibi.

Felix bebeğin kalp atışlarını dinlemeye döndü. Hızlı ve boğuk bir davul gibi atıyordu kalbi. Maggie'ye bakınca daha da telaşlandı. Tansiyonu 15/11'deydi, tehlikeli bir seviye ama orada duruyordu. Bu kadar

kısa zamanda ne kadar da yorgun ve süzülmüş görünüyordu. Çantasını açmalıydı. Neşteri çıkarmalıydı. Maggie'nin kurtarması için yalvardığı çocuğu kurtarmalıydı.

"Dayan, Maggie," diye fısıldadı. "Sana yardım bulacağım."

Maggie'nin kocaman gözleri özür diliyordu. Başaramamış gibi, üzgün bakıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, Felix.

"Durduramıyorum. Bebek geliyor."

Ancak tekrarladıktan sonra Felix, ne dediğini anladı. Yine de ona inanmadı. Karnının durumunu üçüncü Leopold Manevrasını yaparak hissetmişti. Bebeğin başı aşağı inmeye başlamış ve o fark etmemişti.

"İtmem gerekiyor!" Sesi boğuktu. "İzin ver iteyim!"

"Hayır, Maggie!" dedi Felix, pelvisinin şeklini düşünerek. Şimdi daha hızlı doğurabilirdi ve onun nöbet geçirme riskini düşürmenin bir yolu yoktu.

Soluk soluğa, derin nefesler aldı ve bükülerek kesik kesik nefes vererek koltuğun arkasını kavradı. Felix de onunla birlikte kesik kesik soludu, onun nefes alıp verme sürelerine yardım etti, itmemek için verdiği mücadeleyi izledi. Kendini kaybettiği sırada onun gözlerine bakıyordu.

Maggie, ağlayarak çenesini göğsüne yerleştirdi.

"Peki, o zaman," dedi Felix. Alnında, eldivenlerinin içinde ter vardı, gömleği de sırılsıklamdı. Dizlerini gevşetip, bebeğin başının üstünün görünmemesini umarak baktı. "Acele etme. Sadece hafifçe it. Şimdi dur. Nefes al. Tut. Bir tane daha?"

Evet, anlamında kafa salladı.

"Pekala. Yumuşak bir nefes. Kasılma durduğu zaman dur."

Maggie arkaya yaslanıp içini çekti. "Bitti. Özür dilerim. Engel olamadım."

Felix, cevap vermedi çünkü cenin stetoskobundan, bebeğin kalp atışlarını dinliyordu. Minik kalbi yavaşlamıştı. Tehlikeli bir durumdaydı. Felix onu almalıydı. Onu hemen almalıydı.

"O iyi mi?" diye sordu Maggie, endişeli bir sesle.

Felix, ona bakmadı. Neşterine uzandı. Eğer bunu şimdi yapmazsa,

çocuk ölebilirdi. Eli çantaya girdi, çantayı buldu ve açtı. Bir eliyle soğuk çeliği tuttu. Diğeriyle de karnını tamamen açtı. Her ne kadar bir erkek bile tanımamış olsa da, yeni bir hayatın varlığıyla kocaman olmuştu. Bekaretini eğer bebek İsa değilse nasıl bozacağını ona nasıl söylediğini ve nasıl güldüğünü anımsadı. Bakışları kesişince Maggie'nin gözleri onunkilere doğru parladı. Sessizce, kafa salladı. O da cevaben aynısını yaptı.

Maggie nefes alıp verdikçe, derisinin yukarı aşağı hareketini gördü. Bebeğinin hareketiyle olan değişimi gördü. Felix nefesini tuttu ve bölgeyi seçip, yapacağı kesitin derinliğini hayal etti.

Sam "Ne yapıyorsun?" diye bağırınca Felix sıçrayarak bıçağı düşürdü.

"Sam, sen işini yap! Bırak ben de benimkini yapayım."

Sam onu izlerken Felix, sezaryen yapamadı. Bunun yerine, Maggie'nin elini kavradı ve önlerindeki geceye doğru baktı. Onun kalbinde de adeta davul çalıyor, kalbi en az Maggie'ninki kadar hızlı atıyordu. Artık 96. caddedeydiler. Sağ şeritte hızla ilerleyerek sol tarafta duran arabaların yanından geçiyorlardı. Sam bağırarak talimatlar veriyordu. Frances de ona bağırıyordu ama Felix onları duymadı. Onun duyduğu ve hissettiği, sadece üç kalbin atışıydı. Tekrar Maggie'ye baktı, gözleri hâlâ yalvarıyordu. Bebeğinin başı dertteydi ve bunu biliyordu. Felix'ten, onu öldürmesini istemişti. Bu konuda anlaşmışlardı. Eğer yapsaydı, çocuk belki de dünyayı kurtarabilirdi.

"96. Caddeden parka enlemesine gir!" dedi, Felix Amsterdam'a yaklaşırlarken.

"Ne? Hayır!" diye itiraz etti, Sam arka taraftan. "Brown'un bölgesine geri dönmüyoruz!"

"Dinle..."

"Dur! Yine geldiler, Tanrı aşkına!" diye bağırdı, Sam.

"Gir şu yola!" diye yineledi Felix. "Gir şu yola, Frances."

Frances cevap vermedi. Kırmızı ışıkta geçmekle meşguldü. Felix arkaya baktı ve Euro Van'ın da ışığı geçtiğini gördü.

Sonra arkalarında bir şey patladı ve cadde karanlıklaştı. Bir mermi onları ıskalamış ve yayaların kırmızı ışığını vurmuştu ki görünüşe bakılırsa bu da sokak ışıklarına kısa devre yaptırmıştı.

"Bunlar durmayacak. Buradan çıkmalısınız," dedi, Sam, Frances şeritler arasında gidip gelirken.

"Kim?"

"Hepiniz," dedi, Sam, gergin bir sesle. "Beni takip edecekler! Range Rover'i takip edecekler! Hepiniz buradan çıkın. Central Park'ın batısına geçtiğimizde, Frances dur ve hepiniz parktaki oyun bahçesinin orada arabadan inin. Eğer hızlı davranırsanız sizi görmezler."

"Hayır, sen kalamazsın," dedi, Frances. "Ben! Ben Rover'de kalacağım. Sam, senin Flix ve Maggie'yle gidip onları koruman gerek."

"Vay anasını, Frances," dedi, Sam. "Sen, olağanüstüsün."

"Hayır! Hastaneye gidiyoruz!" dedi, Felix.

Sam, "Felix, onu dinle! Hastaneye gitmiyoruz. Eğer Frances'in dediğini aynen yapmazsak, öleceğiz. Doğru söylüyor. Benim sen ve Maggie ile kalmam gerek. Arabadan inmeye hazır olun."

Korkmuş ve çaresiz bir halde sokaklardan hızla, bir sağa bir sola yalpalayarak geçerlerken hiç kimse konuşmadı. Felix'in zihni hızla seçenekler kaleydoskobuna* gidip başka bir yol aradı ama bulamadı. Sam haklıydı. Eğer Mount Sinai'de arabadan inerlerse, Euro Van oradan geçip onları vururdu. Zaten bunu denemişti.

Frances, onu hayrete düşürmüştü. Ama aralarındaki ilişki her zaman böyle olmuştu. Onun yapmayacağı şeyi, Frances de yapmazdı. Bir kere başladılar mı, sonuna kadar giderlerdi.

"Tanrım, Frances," dedi, Felix. "Beni affet."

"İsa'yı bize getir," dedi, Frances. "Ya da o her kimse."

Central Park'ın batısına ulaştılar ve Frances hızla sarı ışığın sonundaki kavşağa girdi. Euro Van sadece saniyeler kadar gerideydi. Sam, elinde battaniyelerle arkaya geçip, Maggie soluk soluğa doğrulurken, elini kapıya koydu. Felix de çantasını kapattı.

"Hayır, bizi yakalayacaklar," dedi, Frances frene basıp son anda sola döndü. Hızla, Central Park'ın batısına gitti. Euro Van arkalarında, fren yapıp dönmeye çalışırken acı fren sesleri çıkarıp, patinaj yapıyordu. 101. Caddeye vardıklarında, Frances, bir kırmızı ışıkta geçti ve Oğlanlar Kapısından parka girdi. Yolun sağ tarafının karşısındaki bıçkı tezgahının etrafından dolaştı. Üzerinde yazılar vardı: Dur, Girilmez,

---

* *Sürekli değişen manzara. Ç.N.*

Park Yolu Kapalı. Eğer yol açık olsaydı, karşıdan gelen trafikle karşı karşıya kalacaklardı, ama gecenin bu saatinde, Central Park'ın kuzey çeyreğinde ne insan ne de araba vardı. Felix bunu iyi biliyordu, Frances de öyle. Burada yollarını gözü kapalı bile bulabilirlerdi.

"Londra Plane ağacının altında görüşürüz, her zaman olduğu gibi," dedi Frances, Felix'e, sesi değişmişti.

"Frances, hayıırrr!" Felix açık açık ağlamaya başladı.

"Tanrı seni kollayacak, Frances," dedi, Maggie.

Range Rover durdu. Sam kapıyı açtı ve Maggie'yi almak için arkaya uzandı, onu dışarı taşırken Frances'e, "Seni yakalamalarına izin verme, bebek", dedi.

Felix biraz daha kaldı, kız kardeşinin saçlarını okşadı ona silahını verdi ve "Seni seviyorum, Fran," dedikten sonra, Sam ve Maggie ile birlikte karanlıkta gözden kayboldu.

bölüm 60

Oyun bahçesinin gölgelerinde saklandılar. Felix mavi minibüsün parka girdiklerini görmemiş olmasını ve Central Park West'ten geçip gitmelerini umdu. Umutları, Euro Van bıçkı tezgahına çarparak, peşinde Audi'yle birlikte parka girince kayboldu. Minibüs bir an durakladı, ardından ikili, yola devam etti. Audi it dalaşı peşindeki bir MIG uçağı gibi aniden hızlandı. Felix, korkusunun üstesinden gelerek Sam ve Maggie'den ayrılıp yolun karanlık kenarında Euro Van'ın peşinden koştu. Frances'in gitmesine izin verirken aklından ne geçiyordu? Ona ne olacaktı? Onları nasıl atlatacaktı? Parktaki West Drive'den ayrılıp sonsuz patikalarından ve araba yolarından gitmeyi düşünecek miydi?

Yolun karşısına geçip yoldaki dönemecin diğer tarafını görmeye çalıştı. Yağmur hem bu tarafta hem de diğer tarafta ince bulutlar gibi sis oluşturmuştu. Ardından Sam yanında belirdi ve onu kolundan kavradı.

"Felix, bunun için zamanımız yok! Maggie'yi, bebeği doğurabileceği bir yere götürmeliyiz! Ona yardım etmen gerekiyor."

Felix'in gözleri Frances'in içinde kaybolduğu sisli karanlıktaydı. "Biliyorum, biliyorum. Pekala. Nereye? Onu nereye götürüyoruz?"

"Birkaç sokak ileride, 101. Cadde'de bir turist oteli var. Odalarda lavabo var, ama banyosu koridorların sonunda. Amsterdam Caddesi'nde gençlerin kaldığı büyük pansiyonu saymazsak en yakın otel orası. Amsterdam Caddesi'ndeki otel de bize uygun bir yer değil."

Felix kızgın bir ifadeyle, "Evet ve Amsterdam'la Columbus caddeleri arasında bir de polis karakolu var!" dedi.

Sam'in sesi sabırsızdı, "Sana söyledim... bunu yapamayız."

Geri dönerlerken Felix kafasını sallıyordu. "Tanrı aşkına, Maggie yürüyemez."

"Ne olmuş, taşırız. Hayır, bir taksi bulup getireceğim. Sen onu al, Felix." Sam hızla Central Park West'e doğru koştu.

Felix Maggie'nin yanma gitti ve iki sokak lambası arasındaki karanlıkta onu yavaşça dizlerine yatırdı. Bebeğin kalp atışlarını duyabilmek için cenin stetoskobunu karnına dayadı. Bu gerçek dışı geliyordu. Ayın bile görünmediği bu gecede buradaydılar ve Maggie bebeğini açık havada, yerde dünyaya getirmeye çalışıyordu. Felix onu göremiyor fakat hissedebiliyor, bebeğin kalp atışlarının yavaş olduğunu biliyordu. Maggie cesur bir şekilde kendini tutuyor, böylece bebek iki kasılma arasında dinlenebiliyordu. Doğum için güvenli bir yer bulana kadar dayanmaya çalışıyordu.

Dakikalar önce, Maggie Felix'e hayatına son vermesini teklif etmiş, o da bunu yapmaya çalışmıştı. Felix, kendi hayatının dışındaki bir hayatın izleyicisi olduğunu hissettiren o uğursuz duyguya kapıldı yine. Dr. Felix Rossi, böyle şeyler düşünemez ve yapamazdı. Kız kardeşinin, birileri tarafından takip edilirken, tek başına gitmesine izin veremezdi. Başka birine dönüşmüştü.

Maggie, sessizce inleyerek Felix'in kolundan tuttu, o da Maggie'nin nabzına baktı. Tansiyonunu göremiyordu çünkü etraf bunun için fazla karanlıktı. Nabzı çok hızlı atıyordu. Maggie karnını sertleştiren yeni bir kasılma hissetti. Bebeğin başı mı çıkıyordu? Öyle olsa bile Felix, bunu göremiyordu. Battaniyeler neredeydi, içinde el feneri ve malzemeler olan çantası neredeydi? Maggie'yi kucağından indirmedi. Onu sert zemine bırakıp da malzemeleri aramak istemedi.

Felix fısıldadı, "Bebeğin başının nerede olduğunu söyleyebilir misin? Ben kontrol edemiyorum. Bu eldivenler artık steril değil. Dayanabilir misin, Maggie?"

"Tam olarak söyleyemem," dedi, kesik kesik nefesinin arasında, "ama sanki biraz daha dayanabilirmişim gibi geliyor. Çok uzun değil ama Felix," diye inledi. "Çok değil."

Kasılma geçene kadar Felix, elini tutmasına izin verdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Maggie'nin sesi bitkindi, "Sanki bir bowling topu içimden çıkmak istiyor!"

"Evet, tabii."

"Ama biliyor musun, Felix?" Felix, onun vücudunun, etrafa baktığı sırada pozisyonunu değiştirdiğini hissedebiliyordu. Gerçi çevrede her yere yayılmış sokak lambalarının ışık saçan kürelerinden başka görecek bir şey de yoktu.

"Sanki bütün galaksiler bu gece bu parka inmiş gibi görünmüyor mu? Adeta gökyüzünde doğuyormuş gibi."

Felix de sık sık parktaki lambaların düşen yıldızlar gibi göründüğünü düşünürdü. Onlara bakınca içinde bir şeyler değişmeye başladı. Bu Frances ve Maggie için hissettiği korkuydu. Onların hayatının tehlikede olmasına neden olanın yalnızca kendisi olduğunun farkına varıyordu. Acı ve suçluluk duygusuyla, Maggie'nin yerdeki galaksisinin parlaklığını izledi.

Hızla yaklaşan ayak sesleri duydu ve gelenin Sam olması için dua etti, çünkü eğer o değilse o ve Maggie, kaçamazlardı. Şu anda onlara zarar vermek isteyecek herkes ve her şey başarılı olurdu; ve bu tamamen onun hatasıydı.

"Felix! Felix! Neredesiniz?"

Bu Sam'di.

"Oğlan Kapısında duran bir minibüs var," dedi, Sam onları bulunca. "Başka bir Audi S4'ün kuzeye gittiğini gördüm. Sanırım iki tane var. Galiba çıkışlarda devriye geziyorlar. Burada olduğumuzu biliyor olmalılar. Buradan çıkamayız. Saklanmalıyız." Felix kontrolünü kaybedip hıçkırarak ağlamaya başladı. Eğer Sam'in söylediği doğruysa, Range Rover durdurulacaktı.

"Kahretsin, Felix! Zamanımız yok!"

Felix zihninde, Frances'in öldüğünü gördü. Çığlıklarını duydu.

éParkı benden daha iyi bildiğini söyledin, Felix! Bize yardım et!"

Maggie fısıldadı, "Sam, medikal çantasını bul, battaniyeleri al. Oyun bahçesinin yanma bırakmıştı."

Sam gidince Maggie, bir çocukmuş gibi Felix'in çenesini tuttu ve "Sus bakalım. Sus. Tanrı kız kardeşini koruyor. Ben ve bebeğim senin ellerindeyiz. Başka hiç kimsem yok. Bebeğim geliyor, Felix ve onun başka kimsesi yok. Sakinleş artık."

Yerlerine daha fazlası gelse de Felix, gözyaşlarını sildi. Yine de Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım etti sonra da onu kollarıyla kaldırdı. Sam nerede olduklarını görebilsin diye çimenlikte va karanlıkta kalarak Oğlan Kapısı'nın yanındaki merdivene doğru zar zor ilerleyip bir lambanın altındaki bir basmağa adım attı. Bir siren sesi duyuldu ve Felix, Frances'in hızla giden bir ambulansta yaşam belirtilerinin azaldığını hayal etti.

Sam geldiğinde silahını cebine sokmuştu. Maggie'ye battaniyeleri Felix'e de medikal çantasını verdi. Sonra da Felix'e Maggie'yi taşımasında yardım etti. İkisi birlikte çimenliği çabucak geçmeyi başardılar. Felix, gidecekleri yere karar vermeye çalışırken merdivenlerden ve lambaların olduğu yürüyüş yollarından uzak durdu. Manhattan'ın büyük bölümünün altında yer alan tarihi büyük kayanın geniş kenarlarından geçtiler. Felix, grimsi taşa tırmanıp saklanacak bir yer aramayı düşündü.

Sonra da Glen Span Arch'ı hatırladı. "Nerede olduğunu biliyorum."

Gösterişsiz köprüye ulaşıp, akan suyun sesini duyuncaya kadar yürüyüş yolunun yakınında kaldılar. İki sokak lambası köprüyü ve yolu aydınlatıyordu. Onların ışığında Felix, Havuz adı verilen küçük gölün kuzey kıyısını gördü. Uzun yaz günlerinde o ve Frances teknelerini orada yüzdürürler ve etrafta yetişkinler yokken suda oynarlardı. Salkım söğütler, gölün kenarında uzanmış, dalları da karanlık suyun üzerine uzamıştı. Ördekler, kazlar ve şehrin kuşları orada dolaşıyor ya da yuvalarını yapıyorlardı. Bir tanesi, onların gelişinden rahatsız olarak hafifçe vakladı.

Felix, en uzaktaki lambanın arkasını işaret etti.

"Oraya mı?" diye sordu, Sam.

"Evet. Glen Span Arch. West Drive, köprü gibi onun üzerinden geçer. Duyduğun ses, onun önündeki şelalenin sesi. Orası büyük bir mağara gibi kayalıktır. Evsizler zaman zaman orada uyurlar."

Sam, Maggie'yi öptü ve Felix'e "Tut onu. Önce ben gireyim," dedi. Felix dediğini yapınca da Sam, silahını çıkardı. "Hadi gidelim."

Şelalenin dibine giden patikayı buldular ve Glen Span Arch'a geldiler. Burası kayalık bir katedralin, açık, devasa kapısı gibi görünüyordu. Tabii çatısının yüksekliğini, bir yoldan ibaret oluşunu ve diğer tarafının da açık olmasını saymazsak. Kemerin altındaki yürüyüş yolunun yanından su akıyordu. Diğer tarafta, su, Loch adı verilen daha büyük bir akıntının içine gidiyordu. Onun ötesinde de Kuzey Ormanı ve ıssızlık vardı.

Sam, yollarını bulabilmeleri için el fenerini çıkardı.

Glen Span Arch, Felix'e tıpkı çocukluğunda verdiği hissi vermişti; antik ruhların mesken tuttuğu görkemli bir mağara. Burada oynayan çocuklar bile, büyük kayaların altında fısıldayarak konuşurlardı. Glen Span Arch'ta, yalnızca şelale sesini yükseltirdi.

Felix, Sam'in kemerin altına gidip, sağ duvar boyunca uzanan bir oyuk bulduğunu gördü. Birkaç paçavra gibi görünen bir şeyler aldı oradan ve onları diğer tarafa savurup battaniyeleri yere serdi.

"Maggie, gel. İşte uzanmak için güzel ve yumuşak bir yer."

Sam, Felix'in aşağı inmesine yardım etti sonra da ayağa kalkıp etrafa bakındı.

"Burası harika bir yer, Felix. Tek girişi ve tek çıkışı var. İki tarafı da sorunsuz koruyabilirim. Artık senin tek yapman gereken, onunla ilgilenmek."

Sam, silahını çıkarıp şelaleye doğru gitti.

Felix, Maggie'nin yanma diz çöküp köprünün üzerindeki sokak lambalarından gelen ortam ışığı altında çantasını açtı. Getirdiği steril pedleri çıkartıp doğum kitindeki gereçleri hazırladı. O bunları yaparken, Maggie de sessizce yatıyor, artık doğum sancısı çekmiyor gibi görünüyordu. Maggie'nin altına bir tane steril ped koydu, feneri aldı ve kasıklarının arasına baktı. Bebeğin başını görmeyince rahatladı. Maggie kendini tutmuştu. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

"Maggie?"

Maggie'nin cevabı, acı dolu bir iniltiydi.

Felix cenin stetoskobunu aldı ve dinledi, karnının her yerinde kalp atışını aradı ama duyamadı.

Feneri, tansiyon aletinin monitörüne tuttu ve telaşa kapıldı. Tansiyonu 16'ya 11'di. "Maggie, bebeği duyamıyorum!"

"Yoruldum artık. O da yoruldu. Devam et, al onu benden, Felix. Artık dayanamıyorum."

Bir anda Sam orada belirdi. "Bunların hiçbirini yapmıyoruz, Maggie. Frances için denemelisin bunu, benim için dene! Lütfen, hayatım." Maggie'nin üst kısmını yukarı kaldırdı, böylece ona destek olabilecekti. "Derin bir nefes al Maggie ve it!"

"Sam, yapamam."

Sam onu öptü. "Evet, yapabilirsin. Hadi, it!"

"Denemekten zarar gelmez," dedi Felix, sezaryen yapması gerektiğini bildiği halde. "İşe yaramazsa, onu ben alacağım. Söz veriyorum."

Sam dudaklarını bastırdı, ama tek kelime etmedi.

Onu beklediler, Felix çocuk için dua edemeyecek kadar uyuşmuştu. Geçen uzun aylar içinde bir yerde artık o Maggie'nin bebeği olmuştu, sadece İsa'nın klonu değildi. Maggie'nin nefes alıp, onu tutmasını ve sonra dişlerini sıkmasını izledi. Maggie havayı içine çekip tekrar ittiğinde Felix bebeğin başını gördü.

"Geliyor, Maggie!" diye fısıldadı, Felix. Kederi, çılgın ve coşkulu bir sevince dönüştü. "O, geliyor!"

Maggie, acıyla yüzünü buruşturdu ve Sam, onun yanma diz çöktü. Hem ona sarılıyor hem de yönlendirmeye çalışıyordu. "Ikın, Maggie, ıkın!"

"Hayır! Sam'i dinleme! Dur, Maggie," dedi Felix ve Maggie inlerken, kendilerine güldüler. Bu Felix'e çocuk doğumunun güzel bir mucize olmakla birlikte korkutucu, acı veren ve doktorun kontrol edemeyeceği, kahrolası çok değişken bir durum olduğunu hatırlattı. Hayat kendini yenilerken, yönetimi doğa devralıyordu.

"Derin bir nefes daha al," diye başladı Felix, ama başka sesler araya girdi.

Şelalenin üzerinden gelen sesler.

Sam ve Felix bir an birbirlerine baktılar. Sam Maggie'yi dirseklerinin üzerine bıraktı. Elleriyle yüzünü kavradı ve "Unutma, seni seviyorum," dedi, onu öptü ve gitti.

Sam parmak uçlarında giderken Maggie korkuyla ona baktı, sıkıntıların sonu gelmiyordu. Bebeği zor durumda olduğu için ıkınıyordu, ama bebeğin ilk ağlaması da onların ölümü anlamına geliyordu.

Felix, altına ikinci bir steril bez yaydı ve izledi, üzerine kırmızı bir leke yayılınca küçük dilini yutacaktı. Maggie'nin kanaması vardı. Bu yüzden hipertonikti. Bezi kaldırıp el fenerini karanlıktaki battaniyeye tuttu ve sızan kanı gördü. Bunun ne olduğuna inanamayarak dehşet içinde battaniyeye dokundu. O an Felix, bu gece kimin hayatını yaşadığının farkına vardı. Bu babasının hayatıydı. Maggie'nin kanı, annesinin kanıydı. Kaçışları Range Rover'ın içinde olanlardı ve Central Park da, ailesinin Alplere doğru çaresiz kaçışıydı. Ölen yeni doğmuş bebekleri, bu çocuktu. İkisi de dışarıda doğmuştu. Annesi hayatta kalmıştı.

Maggie de yaşayacak mıydı?

Plasentası hızla akıyor ve onu paramparça ediyordu. Aşağı doğru elindeki kana baktı ve o an çocuğun yerine Maggie'yi seçti.

"Hayır, Maggie, dur!"

Maggie bir kere daha ıkındı, başı göğsüne doğru esniyordu. Maggie, bu bebeği dünyaya getiriyordu, güç kaybolduğunda gücü bulmuş, sessizce hayatını da çocukla birlikte dışarı çıkarıyordu.

"Dur, Maggie, dur!"

Telaşla steril gazlı bezi apış arasına bastırdı ve tansiyonunu kontrol etti. Birden 17/12'ye çıkmıştı. Bilekten periferal reflekslerine baktı. Aşırı duyarlıydı. Oluyordu. Kriz geçirecekti.

"Maggie! Tanrım, hayır!"

Maggie cevap vermedi. Sessizce hareketsizleşti. Felix, el fenerini Maggie'nin yüzüne tuttuğunda bakışlarının sabitlendiğini gördü. Bebeği hemen almak zorundaydı yoksa ne anne, ne de bebek hayatta kalabilirdi. Ama bebeğin başı, doğum kanalına geri dönmüştü.

Bunu doğru şekilde yapacak vakit yoktu.

Felix, makasını sıkıca kavradı ve derin bir episyotomi* gerçekleştirerek, rektumunun kenarına kadar bir kesi yaptı. Doğum kaşığının üzerindeki steril örtüleri kaldırdı ve kaşığı Maggie'nin içine yerleştirdi... Çocuğu öldürmek, anneyi ya da her ikisini. Bunu bilmesinin bir yolu yoktu. Doğum kaşığı çocuğun başına dokununca yavaşça kulaklarının arkasına yerleştirdi. Kaşığın kapandığını hissetti, nazikçe fakat ısrarlı bir şekilde çekti. Başta, bebek kıpırdamadı o da iki elini kullanarak, başı çıkana kadar kuvvetlice çekti. Sonra bir elini bebeğin üzerine koyup omuzlarının görünmesine yardım etti. Vücudunun geri kalanı çabucak geldi, arkasından da plasentanın tamamıyla birlikte korkunç bir şekilde kan fışkırdı.

"Ah, Tanrım, ne yaptım ben!"

Maggie'nin kanamasını durdurmak zorundaydı yoksa Maggie her an ölebilirdi. Bebeğin nefes almasına da yardım etmeliydi. Bebeği yere yatırırken gözleri yaşlarla doldu. Hızla, boğazındaki ve burnundaki sıvıyı vakumla çekip göbek bağına pens taktı. Çaresiz bir ağlamayla, zorlar gibi, "Dayan Maggie. Lütfen, lütfen dayan!"

Çocuk hareket etmedi. Ses de çıkarmadı. Felix, dua ederek dikkatini Maggie'ye yönlendirdi. Yumruğunu, Maggie'nin rahminin üstüne yerleştirip çaresizce küçültmeye ve kan ırmağını durdurmaya çalışıyordu. Ovdu, damarları kapatmak için üzerlerine bastırdı. Sadece iğneye iplik geçirecek kadar bir an durdu sonra vücudunun yırtılan bölümlerini hızla dikti. Çantasında kalan diğer malzemeleri steril bezlerin üzerine boşalttı. Çantayı, çabucak çocuğa dönmeden önce ayaklarını yükseltmek için kullanacaktı.

Sonra, silah sesleri çınladı... ses öyle yüksekti ki Maggie canlandı, nöbet bitmişti.

Bir silah sesi. Havuz'dan kalkan kuşların hızla çırpılan kanatlarının sesi. İkinci bir silah sesi, üçüncü, ardından gelen sessizlik.

Maggie'nin dehşetli bakışları önce onunkilerle buluştu, sonra da bebeğe döndü. Felix, onu yerde tutmaya çalışıyordu ama Maggie bırakana kadar mücadele etti. Maggie, bebeği aldı. Maggie'nin zayıf kollarında bebek gevşek ve hareketsiz yatıyordu.

---

* *Doğum sırasında yavrunun vulvadan geçişini kolaylaştırmak ve oluşabilecek yırtılmalara engel olmak için vulva ve perineum bölgesine yapılan kesi. Ç.N.*

"Ona yardım et, yardım et," dedi.

Felix bebeği baş aşağı çevirdi ve ayağına vurdu sonra da güçlü bir biçimde ovaladı. Bu hamlesi, eski ruhların mesken tuttuğu mağarada yankılanan keskin ve dokunaklı bir ağlamaya yol açtı. Gözlerine bakmadan bebeği Maggie'ye verdi hemen ayağa kalktı. Gelirlerse ne yapacağını bilemez bir halde, yaklaşan ayak sesleri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Frances'i ve duydukları silah seslerini düşündü. Aşağı doğru baktı ve Maggie'nin bebeğe sarıldığını, özenle kucakladığını minik yanaklarını öptüğünü, her tarafı kanla kaplı ve çığlık çığlığa olsa da her yanma dokunduğunu gördü... her insan gibi, ölümü, doğumunda kendisine miras kalan. Bluzunu kaldırdı ve onu emzirmeye çalıştı oturduğu yerde sallanarak ve bebek sustu.

"Uzan, Maggie. Sana yardım edeyim." Kanamasını sadece yavaşlatmıştı. Kan durmamıştı.

Maggie göğsündeki bebeğe sevgi sözcükleri mırıldanarak orada öylece oturdu ve "Sam'e bir şey olmayacak. Endişelenme," dedi.

"Maggie, lütfen! Sana yardım etmeme izin vermelisin."

Maggie'yi omzundan nazikçe itti ama o direndi ve bebeği daha sıkı tutarak, onu görmezden geldi. Kendi hayatı artık bir önem taşımıyormuş gibi, eğildi ve bebeğin minik elini öptü.

Felix, kederden acınacak halde, kız kardeşi ve Sam'in geri dönmesi için dua ederken Maggie'nin bebeğini emzirmesini izledi. Eğer yardım bulamazsa, o hayatta kalamazdı. Nabzı çok yüksek, nefesi yüzeyseldi. Mount Sinai bu yolun aşağısında, ağaçların arasından ve bir çayırdan geçtikten sonraydı ama oraya asla varamazdı.

"Tanrı aşkına, bırak da sana yardım edeyim!" diye haykırdı.

Maggie cevap vermedi, sadece ona bakıp gülümsedi. Sonra bebeği karnında Sam'in yaydığı battaniyelerin üzerine düştü. Felix, çılgın gibi uğraşıyor, yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Son gerçeğin de farkına varırken, çaresizce rahmine masaj yaptı. Ailesinin seçme şansı yoktu. Onları o riski almaya Naziler zorlamıştı. Felix'i zorlayan hiçbir şey olmamıştı. Bir Musa olmak yerine, ona inanlara bulaşan bir salgına dönüşmüştü. Her zaman bunu yapmamak için bir şansı vardı—Sanki Tanrı'nın dünyaya birini göndermek için

ona ihtiyacı varmış gibi, kız kardeşini gecenin ortasında katillere bırakmamak, Maggie'nin inancını kullanmamak, kendi amacı için onun namusunu lekelememek, hayatını riske atmamak, Sam'in yiğitliğini egoist bir neden için harcamamak hep ihtimal dahilindeydi. Bu gece Felix bir bakıma tam olarak babası gibiydi. Felix etrafmdakileri kasten tehlikeye atmıştı; babasının kurtarmak için her şeyi yaptığı insanlar da dahil.

Şimdi, Maggie'nin nabzını duymuyordu. Bu kutsal bir olay ya da hayal ettiği huşu içindeki sessiz bir doğum değildi. Bu, şiddet dolu, korkunç bir felaketti. Gözlerini kapatabilmeyi diledi. Onun ölümünü görmek istemiyordu.

Monitörde tansiyon ve nabız kaybolunca, Felix durdu. Maggie ölmüştü.

Onun çocuğunu kucağına almaya hakkı yoktu ama Frances'i bulmak zorundaydı. Bebeğe bakmak zorundaydı. Elindeki kana baktı ve haykırarak *Kutsal Kraliçeye Selam*'ı söylemeye başladı:

> Selam sana Kutsal Kraliçe, Merhametin Annesi,
> hayatımız, hoşluğumuz ve umudumuz.
> Sana ağlayacağız, Havva'nın sürgün edilmiş çocukları;
> Sana yollayacağız iç çekişlerimizi, kederlerimizi
> Ve ağlayacağız bu gözyaşı vadisinde.

Maggie'nin bedenine bakarken Felix, ürperdi ve duasını bitirirken hıçkırıklara boğuldu. "Dön o halde, en bağışlayıcı savunucu, senin merhametli gözlerinde... Gözlerinde..." Felix sözleri değiştirdi, "öldürdüğüm bu kadında ve sonsuza dek yas tutacağım."

Bir hareket gördü. Maggie kıpırdamış mıydı? O inanamayıp, çılgınca sevinirken, Maggie'nin gözleri açıldı.

"Kımıldamadan yat, Maggie," dedi.

"Bende bir sorun var, Felix!" diye fısıldadı. "Hissedebiliyorum! Nedir bu?"

Felix el fenerini Maggie'ye doğrulttu. Haklıydı. Bir şey oluyordu. Akıl almaz bir şey. Bunu hâlâ görüyordu. Bebeğin, Maggie'nin yakınına akan ilk gözyaşını gördü. Dakikalar önce diktiği episyotominin

iyileştiğini gördü. Kanamasının durduğunu ve vücudunun, onu ilk muayene ettiği zamanki haline dönüştüğünü gördü.

Girdiği günahın büyüklüğüyle Felix'in dili tutuldu. Tanrı'nın, bir mucizeyi gerçekleştirmek için seçtiği bir kadına zarar mı vermişti? Belki de bütün bunları başından beri Tanrı planlamıştı. Ama bu nasıl olabilirdi? Kesin yaralarını karanlıkta yanlış yorumlamıştı. Sadece ölüyor gibi görünmüştü, sadece mucizevî olarak iyileşiyor gibi görünmüştü.

Maggie, "Sam nerede?" dedi.

Felix, önce cevap veremeyecek kadar afallamıştı. Sonra ileri atıldı ve ağlayarak ona sarıldı. "Maggie, Maggie! Sen iyisin! Hayattasın! Teşekkür ederim, Maggie, yaptığın şey için teşekkür ederim."

Maggie'nin bir kolunda bebek, diğerinde de Felix vardı. Fısıltıyla, "Sen kocaman, yaşlı bir sulu gözsün, Felix Rossi, bunu biliyor musun? Şimdi otur ve bana Sam'in nerede olduğunu söyle."

Felix topuklarının üzerinde doğruldu silah seslerini hatırlayarak. "Geri dönmedi, Maggie. Ayağa kalkabilir misin? Yürüyebilir misin? Frances'i bulmam gerek ama seni yalnız bırakamam."

Maggie, önce şelaleye doğru, sonra da Glen Span Arch tarafındaki diğer çıkışa baktı. "Ama burada başka kimse yok mu? Birinin Sam'le konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim."

"Hayır, Maggie. Burada kimse yok."

"Yemin edebilirim..." Maggie'nin gözleri açıldı, eli bir şey dinliyormuş gibi kulağına gitti. "Bir şey duyduğumu sandım. Duydum. Sam beni çağırıyordu, çağırdı, çağırdı ve sonra... sonra."

"Ne?"

Kollarındaki çocuğa baktı. "Bir sesin Sam'e şunları söylediğini çok net biçimde duydum: *"Bütün çağlardan gelen benim. O iyi. Korkma."*

bölüm 61

Maggie gözyaşları içinde Amazing Grace'yi söylerken Felix de bebeği tuttu; Maggie bunu meleklere Sam Duffy'nin geldiğini bildirmek için yaptığını söyledi. Felix, Maggie'nin sesinin duyulmuş olmasından

korktu ama Glen Span Arch'ın kayaları tam tersi etki yapıp sesi hapsetmişti.

Maggie'yi, Sam'in hayatta olabileceğine ikna edebilirdi. Maggie onu ruhunun dünyada olamayacak kadar çok derinlerinde hissettiğini söyledi. Maggie yas tutarken Felix endişeyle şelaleye, sonra da gözleri açılmamış bebeğe baktı. O İsa mıydı? Onu rahminin içinden iyileştiren Tanrı'nın Oğlu değil miydi—kan kaybından neredeyse ölecekken nöbetini durduran? Artık bir önemi yoktu. O, onun çocuğuydu. Felix, çocuk yaşadığı için mutluydu.

Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve Maggie de ona yaslandı. Doğumdan dolayı zayıf düşmüştü. Birlikte geldikleri açıklığa doğru gitmekte tereddüt ettiler. Mağaranın bu tarafındaki yolların hepsinde görülebilirlerdi. Diğer yön de ormanla kaplıydı. Kolunu Maggie'ye doladı ve dönüp diğer yoldan gittiler. İlerideki iki gösterişsiz köprüye doğru giden patika yolda ilerlediler. Felix, Maggie mırıldanırken sesinin titrediğini duydu, *Bir zamanlar kayıptım ama artık bulundum.*

Felix, karanlıkta bile yolu biliyordu. Oval bir açıklığa ulaştılar ve gökyüzüne doğru uzanan iki tane kızıl meşe ağacını ayırt ettiler. Felix, köprünün altından akan küçük şelalenin sesini duydu ve sağa döndü. İkinci köprüye varınca —altında bir dere akıyordu— tekrar sağa döndü.

Bu yoldan, fark edilmeden Springbanks Arch'a, parkın en gözlerden uzak noktalarından birine geldiler. Gündüzleri buranın altında âşıklar yürürdü. Geceleriyse, uyuşturucu bağımlıları, haydutlar ve daha beterleri toplanırdı. Felix bir saniye önce ölse umurunda olmazdı. Şimdi ise Frances'i bulmak için, Maggie'yi ve bebeğini güvenli bir yere götürmek için yaşamak zorundaydı. Babası gibi olmak zorundaydı, Sam'in ölmüş olması durumunda da Sam gibi olmalıydı.

Cesaretini topladı ve birlikte Springbanks Arch'm karanlığına girdiler. Girdikten hemen sonra da Felix karanlığın içindeki bir şeye ayağı takılıp tökezledi. Bir adamın homurdandığını duydu—zararsız biri sığınacak bir yer mi arıyordu? Derken güçlü bir el onunkini kavradı ve bebeği de tutarken her ne kadar dirense de, onu dizleri üzerine çökertti. Maggie çığlık attı.

Biri yüzüne doğru nefesini vererek, "Affedersin diyebilirdin, dostum," dedi ve kokudan Felix'in midesi kalktı.

İçinden gelen bir his ona dövüşmemesini söyledi. "Evet. Affedersin. Şimdi lütfen bırak gidelim."

Başka bir ses homurdandı, "Bunlar aile, rahat bırak onları" ve adam Felix'i bıraktı. Kemerden uzaklaşıp Maggie ile birlikte kalbi sıkışarak ilerideki ıslak kıyılara dizilmiş kayalara tırmandılar. Maggie, tırmanma yüzünden güçlükle nefes alıyordu. Avluya ulaştılar ve bir ışık parlayıp geçerken bir ağacın arkasına sindiler. Muhtemelen bir park polisi, duyduğu üç silah sesinin kaynağını araştırıyordu.

Bebeği Maggie'ye verip onu avludan geçirdi, sonra da kendisi geçti. Onları North Meadow'dan geçirip London Plane'ye götürecek yolun üzerindeydiler.

"Çok yoruldum," dedi, Maggie. "Dinlenmem gerek. Sen Frances'i ararken ben de şu karanlık ağaçların arasında dinleneyim."

"Ama..."

Maggie çoktan ağaçlara doğru yola koyulmuştu. "Ben ve bebekle zaman kaybedersin."

Felix, Maggie'nin ağaçların altına gitmesine yardım edip, görülmeyeceklerinden emin olduktan sonra yola geri döndü. Çocukken o ve Frances, mesafelerin zamanlarını belirlemişlerdi. Yürüyerek London Plane'ye ulaşması on iki dakika sürerdi.

Felix koşmaya başladı.

North Meadow'un içinden, beysbol ve futbol sahalarından geçti. New York'un ışıkları uzak mesafeden geliyor, çevresinde parlıyordu—San Remo'nun ikiz kuleleri sağ tarafında, Mount Sinai hastanesi de solundaydı. İdrak edemediği bir lütufla, Maggie'nin artık hastaneye ihtiyacı yoktu. Felix geriye kalan her şeyin onun elinde olduğunu hissetti.

Koştu, nefesi kesildiğinde yutkunarak, North Meadow'un Rekreasyon Merkezi'ne kadar çimende, onu çevreleyen yaya yollarında ve Central Park'ı saran geniş atlı yolunda. Topraktan çakıllara vura vura, Frances ve Adeline'nin yan yana at sürdükleri yerden toz kaldırarak—Moonless, Arap atı ve King, Endülüs atı.

Onların at binişini izlemeyi nasıl da severdi. En önemli şeyin onlar olduğunu bilmeden onlara nasıl da tapardı. Adeline'ye evlilik teklifi yapmalıydı, klonlama teklifi değil. Frances bunu anlaması için ona yardım etmeye çalışıyordu.

At binme yolunda, önünde karanlık ve devasa bir cisim belirince çaresizliği umuda dönüştü. Bu olsa olsa London Plane'ydi. Köklü bir dev gibi, dalları yukarı uzanmıştı. Dalları geniş biçimde uzanıp at binme yoluna dağılmış, oradan da arkadaki Rezervuar'a doğru genişlemişti.

Kız kardeşi neredeydi? Eğer burada değilse, onu nasıl bulacaktı?

"Frances!" diye seslendi, Felix. Ağacın devasa gövdesinin önüne çöktü. Zarif bir Dorik* sütun gibiydi. Oluklu girintileri, üzerinde bekleyecek kadar büyüktü.

"Frances, Frances!"

Felix ağacın çevresini dolaştı, sessizlik sinirini bozmuştu. Eğer gelmezse, ne yapardı? Onu nasıl bulurdu? Sam gibi, büyük şehirlerde yaşanan sıkıntılarla baş edebilme becerisine sahip değildi. Tek yapabileceği bir telefon bulmak, avukatını arayıp ona özel dedektifler tutmasını, polisler, komandolar satın alıp, onu bulana kadar Manhattan'ı didik didik aramalarını söylemekti.

"Frances!"

Bir yaprak hışırtısı duydu ve karanlık bir gölgenin düştüğünü gördü.

"Flix, şşşş, Tanrı aşkına!"

Felix, ağacın gövdesine tırmanıp sürünerek bir dala çıkmıştı, tıpkı çocukluklarındaki gibi.

Felix, ona doğru giderken tökezledi, dizlerinin üzerine düştü ve taptığı kız kardeşine sarılarak ağladı.

"Flix, Ah, Flix. Seni hayatın boyunca böyle ağlarken görmemiştim. Maggie ve bebek nasıl?

"Ne kadar iyi olduklarına inanamazsın."

"Ah, harika! O alçaklardan kurtulduğumu düşündüm ve size ulaşmaya çalışıyordum. Glen Span Arch'a gideceğini biliyordum. Sadece biliyordum. Orayı hep çok sevmiştin. Aynı yoldan geri dönmüş olmalılar ki beni buldular. Sam onlara ateş edince ben de kaçabildim."

Felix ona daha sıkı sarıldı.

"Sam iyi mi? Maggie'nin yanında mı?"

---

* *En eski ve sade Yunan mimari üslubu. Ç.N.*

"Hayır. Sam, geri dönmedi, Fran. Maggie onun..."

Cümleyi bitirebilirdi ama Frances anladı. Çocukluklarında da aynen böyleydi. London Plane'nin gölgesine saklanıyor, Camelot'taymış ve Sir Modred'den kaçıyormuş gibi yapıyor, Kral Arthur öldüğü için ağlıyorlardı.

"Zavallı Sam. Zavallı, cesur Sam," dedi Frances. "Artık eve gidiyoruz, Flix."

"Ne? Ev mi kaldı gidecek?"

"Hadi, kalk artık." Frances ayağa kalktı ve onu kolundan çekti. "Maggie'yle bebeği alıyoruz ve eve gidiyoruz."

"Nasıl? Maggie'nin her yeri kan içinde. Range Rover'i kullanamayacağımıza göre arabamız da yok! Ve onlar hâlâ orada bir yerdeler." Felix, Beşinci Cadde'nin soluk ışıklarına doğru baktı.

"Şşşş! Hadi, Flix."

Ona at binme yolundan East Drive'ye doğru, yol gösterdi ve 96. Caddedeki oyun bahçesini geçtiler. Yaşadıkları eve bir sokak uzakta parktan çıktılar, Felix yol boyunca itiraz etti. Ama sağa, eve doğru dönmek yerine, Frances sola gitti ve eski bir Buick'in yanında durdu. Arabaya yaklaşınca camı açıldı. Genç bir çift dışarı baktı. Birbirlerine âşık görünüyorlardı, tıpkı annesiyle babası gibi. Gençliklerine ait sahip olduğu tek fotoğrafta olduğu gibi.

Frances kadına doğru eğildi, "Başka haber var mı?"

"OLIVE parktan uzakta bir mavi minibüs ve iki S4'ü takip etti. Parkın etrafını sardık, ama geri gelebilirler."

"OLIVE mi?" dedi, Felix. "Ama siz nereden biliyorsunuz?"

"İnternet sitesinde mavi bir minibüsle bir Audi'ye dikkat etmemiz gerektiği yazıyor. Özellikle de birini takip ediyor gibi görünüyorlarsa," dedi kadın.

Frances kıkırdadı. "Kıyafetin ve araba için ne kadar istersiniz?"

Felix şaşkınlıkla kız kardeşine baktı, sonra da cüzdanını açıp içinden banknotları çıkardı. Bütün para yanındaydı. Kadın elbisesini çıkarıp, kocasının ceketini giyerken arkalarını döndüler. Sonra, Sam'in ona acil bir durumda kullanması için verdiği ismi görmek için cebine uzandı.

İki saat sonra, Daniel ve Agnes Crawford, yanlarında hizmetçileri Hetta Price ve henüz adı konulmamış bebeğiyle, motor devri yükseltilmiş, piste doğru yavaşça hareketlenmiş ve New Jersey'deki Teterboro Havaalanından kalkmış, Sam'in bir arkadaşının kullandığı bir Gulfstream V jet uçağına binmişlerdi.

bölüm 62

Mach* 0.87 hızında, Atlas Okyanusunun kırk bin fit üzerindeyken pilot öngörülen varış zamanlarını telsizle bildirdi. Sam'i aramak için bir yolları yoktu. Sam bunu yapmalarını da istemezdi. O, Maggie ve bebeğinin güvende olmasını isterdi. Torino Uluslararası Havaalanı'na saat altıda indiler. Güneşin batmasına ve şabatın** başlamasına iki saatten daha az bir zaman vardı. Ama sözüne sadık kalan Simone Amca oradaydı. Frances onu, Buick'teki çiftin cep telefonundan aramış ve tehlikede olduklarını söylemişti. Simone Amca da cevap vermişti, "Evinize gelin."

Amcaları onları görünce ellerini çırptı ve çığlık attı, "*Baruch Atah Adonai Eloheinu Melech ha-olam, shehecheyanu v'kiyamanu, v'higiyanu la'zman hazeh.*"

İtalyanca olarak o, Felix'e bunun *Shehecheyanu*, Tanrı'yı övmek ve şükranlarını sunmak için okunan bir dua olduğunu söyledi. Anlamı şuydu, "*Sen kutsalsın, Tanrımız, bizi koruyan ve bizi mevcut kılan ve bizi bu harika güne ulaştıran, evrenin kralıdır.*"

Şimdi Felix, amcası Torino sokaklarında arabasını sürerken onun yanında oturuyordu; Frances ve Maggie bebekle birlikte arkadaydılar. Maggie, fiziksel olarak sanki hiç hamile kalmamış gibi iyiydi. Ama uçuş boyunca ağlamıştı. Bebeğine gelince, bir tek şey hariç ona hiç benzemiyordu. Maggie'nin çenesinin altında hilal şeklinde bir doğum lekesi vardı. Aynısı çocukta da vardı. Yoksa Felix'in gözünde, o herhangi bir orta doğulu kadının çocuğu olabilirdi. Onun gerçekte kim oldu-

---

* *Uçağın ses hızına oranla. Ç.N.*

** *Yahudi inancına göre cuma akşamı güneşin batışından 18 dakika önce başlayan cuma. Ç.N.*

ğundan asla emin olamazlardı. Yine de Felix bebeğin yanında fısıltıyla konuşma isteği duyuyordu.

Göz alabildiğine sıra kemerli Piazza Vittorio'ya girdiler. Gran Madre di Dio Kilisesi'nin çatısı, ötesindeki yeşil tepeye doğru çıkıyordu. Po nehrini geçtiler ve kilisenin arkasından Strada Sei Ville'ye doğru tırmandılar. Evlere ait özel bir yol zümrüt tepeye konmuştu.

Simone Amca, babasının mektuplarında tarif ettiği siyah demir kapıların önünde durdu ve kilide bir kart yerleştirdi. Kısa bir sürüşten sonra üç katlı villa of stucco'ya, babalarının doğduğu taş ve tuğlaya geldiler.

Felix, zamanda geriye gidip onların dönüşünü bekleyen bir dünyaya geldiklerini hissetti. Çift taraflı merdivenden çıktılar ve gülümseyen bir kadın onları karşıladı. Ona kollarını uzatınca Maggie bebeği almasına izin verdi ve kadın ona İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Bu Silvia'ydı, Simone Amca'nın karısı. Kuzen Letizia ve başka bir kadın daha gelip çocuğa çok yakın ilgi gösterdiler ve Maggie, New York'tan ayrıldıklarından bu yana ilk defa biraz gülümsedi.

Frances onların arasında duruyordu. Felix, daha önce onun yüzünde hiç böyle bir mutluluk görmemişti.

"Burada biri daha var, Flix," dedi Frances, "Sıkıntıların başladığını görünce, ona gelmesini söyledim."

Felix, kapı girişinde siluet halinde, tanıdık bir şekil gördü. Önce gerçek olabileceğine inanmadı. Bu Adeline'ydi.

"Beni affedebilecek misin?" dedi Adeline, Felix'e, "Ben, bunu kaldıramadım."

"Bağışlanmaya ihtiyacı olan benim," dedi, Felix.

Adeline, bebeği görmek istedi, onun yüzüne baktı, ardından Maggie'ye sarıldı. Sonra Felix, Adeline'yi kollarına aldı. Adeline'nin onu çok seven ruhu geri dönmüştü.

Onlar öpüşürken Fubini'ler, adeta uzun zaman önce Felix'in evinde başlayan bir aşk hikayesinin tamamlanışını görüyormuş gibi alkışladılar.

Simone Amca, şabat için hazırlanmaları gerektiğini söyleyince, banyo yapıp kıyafetlerini değiştirmeye gittiler. Böylece güneşin batma-

sına on sekiz dakika kala, şabat servisi başlayabilirdi. Adeline, Felix'in odasına geldi. Bu defa, sevişmek için onu ikna etmesi gerekmedi.

Aile yemek odasında toplanınca Simone Amca, iki tane, beze sarılmış paket getirdi ve açtı. Birinde kenarlarında güzel işlemeleri olan gece mavisi bir kipa vardı. Bu babasına aitti. Diğerinde de annesine ait olan zarif, dantel bir eşarp vardı.

"Felix, Frances, eğer bu gece bunları giymek isterseniz," dedi, Simone, "Giyebilirsiniz. Bunlar sizin, hatıra olarak saklarsınız."

Felix, kaybolan inancına ait eşyalara, babasını hatırlatan amcasına baktı: aynı alacalı sakal, aynı yuvarlak gözler. Artık onun Katolik veya Yahudi olması umurunda değildi. Aile aileydi. Tanrı da Tanrı'ydı.

"Giyeceğim, amca."

Silvia'nın mumları yakması gerekiyordu ama o Frances'in yanında durup ona işaret etti. Frances, hayatında ilk defa gözleri parlayarak şabat mumlarını yaktı.

Ertesi sabah Torino'nun Büyük Sinagogu'nun bodrum katında, günlük ibadet için kullanılan göz kamaştırıcı Tempietto'da Felix, cemaatin arasında duruyordu. Mavi kipayı giymiş, omuzlarına da tallit denilen dua şalını almıştı. Haham, küçük amfi tiyatronun ortasındaki Barok stil, bolca altının kullanıldığı Tevrat okuma kürsüsünde duruyordu. Başka bir adam da kürsüde elinde tapınağın altın sandığından alınmış kocaman, süslü, Tevrat ruloları tutuyordu.

Adeline, Frances ve Maggie, yukarıdaki, istedikleri zaman gelip gidebilecekleri kadınlar bölümündeydiler. Sadece erkeklerin tapınakta ibadet etme görevleri vardı. Simone Amca bunu açıklamıştı. Tanrı bir kadını nasıl tapınağa gelmeye mecbur edebilirdi, o hasta bir çocuğa bakmak zorunda olabilecekken? Yine de Torino Yahudilerinin çoğunluğu burada gibi görünüyordu.

Odanın hiçbir bölümü çocuklara yasaklanmış gibi görünmüyordu. Erkeklerin kalın sesleri ilahiler ve şarkılarla yükselirken, çocuklar amfi tiyatronun merdivenlerinde, anne babalarının arasında bir aşağı bir yukarı koşuşuyorlardı. Bir tanesi kürsüye çıkıp hahamın cübbesine asıldı. Ayin sırasında, erkekler çocuklarını dua şallarının altına alıp onlarla birlikte dualar okudular.

Seremoni, şaşırtıcı, tarihi ve fevkaladeydi. Felix, kadınlar bölümüne her baktığında, Frances'in yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmış, Adeline'nin de ışık saçan bir şekilde çocukları izlediğini gördü. Adeline bütün gece onun kollarındaydı. Maggie'yi her gördüğünde de onun yanındaki başka bir kadın bebeği tutuyordu.

Eve döndüklerinde, hepsi bitmişti.

Eve döner dönmez, telefon çaldı. Çalmaya devam edip, kimse cevap vermeyinceye kadar Felix, buna dikkat etmedi. Simone, Silvia ve Letizia telefonun çaldığını duymamış gibi, yapmakta oldukları şeylere devam ettiler.

"Cevap vermeniz gerekmiyor mu?" diye sordu, Felix.

Simone gülümsedi. "Ah, hayır. Şabat'ı bozamayız. Yarın yine ararlar."

Odanın diğer tarafından, Silvia neşeli bir sesle ekledi. "Felix, muhtemelen onun Hıristiyan arkadaşlarından biridir. Her yerde arkadaşları var. Galiba insanlar onu seviyor, çünkü o da onları seviyor. Amcan herkesi tanır!"

Simone, karısının azarından keyif alır gibi omuz silkti.

Telefon yine çaldı. İki kez çaldı ve durdu.

Bu kez hem Simone, hem de Silvia bir an durup telefona baktılar.

Bir kere daha çaldı ve sustu. Silvia elindeki, üzerinde küçük sandviçler olan tepsiyi bıraktı ve kocasının yanına gitti.

Telefon yine çaldı ve bu kez Simone kararlı bir şekilde telefona doğru gitti ve açtı, Silvia da yanındaydı.

"Pronto," dedi. Dinledikçe yüzündeki ifade ciddileşti.

Telefonu kapatıp Maggie'nin yanına gitti ve bebeğin başını yumuşak bir şekilde okşadı. "Dün Frances'ten, bir anne ve bebeğinin onları takip eden birilerinden kaçmaları gerektiği hakkında bir telefon aldığımda şaşırmamıştım. Şimdi isterseniz bana söyleyin. Bu çocuk, haberlerde bahsedilen çocuk mu? O klon, senin bebeğin mi?" Felix'e baktı. "Ve bunu yapan da yeğenim mi?"

Felix, tercüme edince, Maggie, başıyla onayladı.

Simone Amca içini çekti. "O halde, bu doğru. Diğerlerinin inanmayabileceği gibi bizim insanlarımız da oğluna inanmayacak, Maggie. Bunun farkında mısın?"

"Fark etmez," dedi. "Onu Tanrı'nın gönderdiğini biliyorum, tıpkı Musa'yı ve diğerlerini gönderdiği gibi. Buda'yı, Konfüçyüs'ü. Diğerlerini de. İsa, babasının evinde birçok konak oluğunu söyledi. Söylemek istediği bu olamaz mı? Şu anda dünyada başka özel insanlar da olabilir. Melekler, iyi ruhlar. Adına ne demek isterseniz."

Bebeğine baktı. "O da onlardan biri."

Simone Amca, Felix'in çevirisini dinledi, sonra da gülümsedi. "Dediğin gibi, fark etmez." Felix'e döndü. "Yeğenim, kusura bakma ama şapkanı kaldırmak zorundasın."

Felix, bu ifadeyi daha önce nerede duyduğunu merak etti ve hemen hatırladı. Naziler yaklaştığında ailesini böyle uyarmışlardı. Felix, telaşla sordu, "Telefondaki kimdi?"

"Bana gözcülük yapmada yardım etmelerini istediklerimden biri. Adeline'ye teşekkür et. Sırrınızı bizden saklamadı. Biz de hazırlık yaptık." Simone devam ederken Felix, Adeline'yi kendine doğru çekti. "Biz, Naziler buraya gelmeden önce de gözcülük yapardık. İtalyanlar bu konuda iyidir. Birileri burada aileniz olduğunu öğrenmiş. Sizi soruşturan biri."

"Tanrım!" diye haykırdı, Maggie, Simone'nin söylediği şeyi anlayınca. "Sonsuza kadar kaçacak mıyım? Yeterince kaybolmadım mı? Neden bebeğimle baş başa kalamıyorum?"

Simone Amca, Maggie'nin eline hafifçe vurdu. "Eğer izin verirsen, size bir sığınak sunacağım. Sizi saklayacak ve koruyacağız. Bizim halkımız bunu nasıl yapacağını bilir. Felix ve Frances de rıza gösterirse, bir yerimiz var. Mükemmel bir yer."

"Elbette," dedi, Frances.

Evin bodrumunda Simone amca, gizli bir kapı açtı ve onlara tozlu bir koridorda yol göstererek, eğer hayati tehlike varsa şabatı bozmaya izinleri olduğuna işaret etti. Bu koridorun, Nazi işgalinden bu yana kullanılmadığını söyledi. Koridorun sonunda Simone, tahta bir duvara vurdu. Duvar açıldı ve yamaçtaki başka bir evde yaşayan bir adam ve ailesiyle el sıkıştı. Simone'ye bir grup anahtar verdiler, sonra da Simone'nin evine doğru giden koridora girdiler. Kısa bir süre sonra Felix ve diğerleri komşunun kapalı minibüsünde Strada Sei Ville'den

aşağı doğru gidiyorlardı. Simone'nin evinin önünden geçerken, Felix, kısa bir an bir pencereden, şabat mumlarının yandığını ve bir ailenin şabat yemeğine oturduğunu gördü. Görünüş itibariyle, Fubini'ler hâlâ evdeydi.

O öğleden sonra saat beşte Maggie, Torino'dan 115 km uzaklıkta bir köydeki yeni evindeydi. Köyden bir kadın çoktan eve gelmiş ve Simone'nin sayesinde, Maggie'nin ihtiyacı olabilecek şeyler yerlerine yerleştirilmişti. Felix, sadece New York'a dönecek kadar para ayırarak kalanını Maggie'ye verdi. Simone Amca'yla birlikte, bankasından köydeki bankaya ileride yapacağı para transferlerini gizlemek için gerekli düzenlemeleri yaptı.

"Güvende olacak mı?" diye sordu, Frances.

"Bize güvenin," dedi, Simone. "İtalyanlara güvenin. Zamanla burada yaşayanlar, köylerinde birinin çocuğuyla birlikte saklandığını fark edecek, ama bir yabancı gelip de onu sorarsa, 'Yanılıyorsunuz. Burada hiç siyahî kadın yok,' eğer yabancı ısrar ederse de, 'Evet, haklısınız. Bir ara burada siyah bir kadın vardı, ama buradan ayrıldı ve nerede olduğunu bilmiyoruz,' diyeceklerdir. Bu arada bizi arayacak ve bize "Şapkasını kaldırın," diyeceklerdir. Endişelenme yeğenim. İtalyan Yahudilerinin yüzde doksanı Nazilerden kurtuldu. Bu ülkede biz, bir hayatın nasıl korunacağını biliriz."

Bebek yanlarındaki sepette, Felix ve Maggie son dakikaları yalnız geçirdiler. Birbirlerinin ellerini tutarak, konuşmayı neredeyse imkansız bularak. Her ne kadar onu fiziksel olarak bir hekimin tanıyacağı kadar yakından tanıyor olsa da, şu anda kendini garip hissediyordu. O farklıydı. Dünyadan biraz uzak gibi görünüyordu. Bunun nedeni Sam'in ölümü mü yoksa çocuğun doğumu muydu, bunu bilmiyordu.

"Sam seni suçlamıyor," dedi, Maggie. "O güvende. O benim kalbimde." Felix ona sarılırken başını Felix'in omzuna koyup ağladı, .

"Senden ve bebekten ayrıldığıma inanamıyorum, Maggie, ama gitmek zorundayım. Geri dönmem ve herkesi bir klonun hiçbir zaman var olmadığına ikna etmem gerekiyor. Ondan sonra da ne senin ne de bebeğin yakınında bulunamam. En azından yakın zamanda. Frances de aynı şekilde.

Maggie'nin yüzünde, çocuğun annesi olmayı istediği günkü cesaretin aynısını gördü.

"Onları ikna edebileceğini düşünüyor musun?" tek sorduğu buydu.

"Ne gerekiyorsa yapacağım."

Daha fazla konuşmadılar. Yalnızca o güzel gölün yanında birbirlerine sarıldılar.

Sonra Felix, Frances ve Adeline, tuttukları taksiyle kuzeye doğru giderken, Simone, Silvia ve Letizia da güneye doğru yol aldılar. Şoför konusunda şanslıydılar. Adı Piero'ydu. İngilizce biliyordu. Gitmek istedikleri yolu da biliyordu. Girilmez tabelalarına pek de dikkat etmedi ve şakalarıyla onları eğlendirmeyi başardı.

Onları doğrudan Domodossola'ya götürdü. Pederin evini ve arkasındaki Felix'le Frances'in anne babalarının, elli yıldan daha uzun bir zaman önce otto settembre'de (sekiz Eylül'de) Almanlardan saklandıkları ormanı bulmalarına yardım etti. Onları ebeveynlerinin bir yük vagonunda yolculuk ettikleri, güzel Valley Vigezzo'ya götürdü, bayırların tepelere, tepelerin de zirveleri bulutlarla örtülü dağlara dönüştüğü manzarayı seyrederek. Re adındaki küçük bir kasabaya ulaştılar ve anne babalarının Almanlar geldiği sırada uyumakta olduğu köyün küçük pansiyonunu buldular.

Biraz aradıktan sonra onları, anne babalarının kaçtığı, rayların diğer tarafındaki alçak odunluğa götürdü.

Arabaya dönüp, demiryolu raylarını izlediler, tepeler, vadiler ve ırmaklar geçerek. Felix, durmasını isteyince Piero durdu. İsviçre sınırından yalnızca birkaç kilometre önce, rayların küçük bir tepe üzerinde kesiştiği yerde. Her iki yanda vadi zemininden rayları desteklemek için ahşap köprüler yükseliyordu. Dik kayaların üzerinden hızla akan suyun sesini duydular.

Adeline ve Frances yukarıdaki yolu izlerken, aşağıdaki küçük açıklığa inen, Felix'ti. Oradaki en uzun ağacı buldu ve diz çöktü. Ağabeyinin bebek bedeninin yattığı yere, Davud'un Yıldızı'nı dikti ve Simone amcasının ona öğrettiği şükür duasını okudu. Sonra Adeline ile Frances'in yanma döndü ve birlikte sınırı geçip, anne babalarının o

korkunç gecede kaldıkları kasabaya geldiler. Çocukları ölmüş, babası bildikleri her şeye sırtını dönmüştü.

Piero'nun bulduğu bir lokantada öğle yemeği yediler ve Felix acaba ailesi de burada yemek yiyip, onlar gibi çaresizce planlar yapmış mıdır diye merak etti.

bölüm 63

12 Eylül – New York

Dr. Felix Rossi, mikrobiyolog, tıp doktoru, bir bilim ekibinin eski başkanı—Beşinci Cadde'nin, 54. Caddeyle kesiştiği o meşhur köşesinde Üniversite Kulübü'nün önünde taksiden indi. Felix'in bağlı olduğu Harvard Kulübü gibi, Üniversite Kulübü de, büyük mimarlar McKim, Meade & White tarafından tasarlanmıştı. Dünyanın en önemli özel toplanma noktasında her malzemenin en iyisi kullanılmıştı.

Frances taksiden indi ve elini kavradı. Yakaları sert bir şekilde yukarıda duran kruvaze bir ceketin altına, erkeksi bir kumaş pantolon giymişti. Kestane rengi saçlarını, mümkün olduğunca sert görünmek için arkaya doğru düzleştirmişti ama Felix, avuçlarındaki terlemeyi hissedebiliyordu.

Onun arkasından taksiden Adeline indi ve Tanrı'ya olan inancının verdiği huzurla Felix'in diğer elini tuttu.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı kızlara.

"Evet," diye fısıldadı Adeline. "Bu mükemmel, anlarsınız ya. Burası New York'taki düzeltilemeyecek derecede en eski kafalı yer. İnsanlar sana, sırf burada olduğun için inanacaklar."

Granit basamaklara ulaşana kadar, fark edilmeden kaldırımdaki yayaların arasında yürüdüler. Buradan ayrılmak bu kadar kolay olmayacaktı.

Kraliyet mavisi bir tentenin altına geldiler ve aksi bakışlı, yeşil üniformalı bir adam tarafından içeri alındılar. Adam kapının hemen içindeki platformunun üzerinde, kapıyı bekliyordu.

Karşıdaki birinci kat lobisi, sekiz adet Connemara mermeri sütunla çevrelenmiş bir iç avludan oluşan, mozaik bir duvardaydı. Şöminenin üstünde, oyulmuş bir duvar panosundaki mermer heykelde Athena tasvir edilmişti, bilgeliğin tanrıçası. Yanında da elinde bir meşale tutan genç bir Yunanlı vardı; muhtemelen kırk kilometreyi 3 saatte koşan kadim haberci. Athena'nın Maraton Savaşı'nda kazandığı zaferini anlatmak için koşan Phidippides'in oracıkta öldüğü söylenmişti.

Felix ona verilen göreve bakınca, bir mesajı iletmenin ardından gelen ölüm düşüncesinden hoşlanmadı.

Geniş, Numidya mermerinden yapılmış kapı girişinden geçerlerken, yaşlı bir adam önce onlara, sonra da bulunduğu Okuma Odası'nın altın rengi süslemeli tavanına baktı. Kırmızı halı kaplı duvarlara altın varaklı bantlar döşenmiş, çerçeveli yüksek kemerli pencereler de altın rengi kumaşlarla süslenmişti. Kulüp, barındırdığı imitasyonlarla İtalyan Rönesans mimarisi tarzını aşmıştı.

Adam, görkemli odada kaybolmuş gibi görünüyordu. Gözleri bütün gün kelimelerden başka bir şeye odaklanmamış gibi, küçük, yünlü ve kitapsever görünüyordu. Zararsız görünüyordu. Acaba öyle miydi?

Felix yaşlı adama baktı, sonra kendini her şeyin yolunda gittiğine ikna etti. "Biraz vaktimiz var," dedi. "Theodore Dwight odasındaki çay servisine gitmek ister misiniz?"

"O eski kaplamalı, ağaçlı yere gidemem," dedi, Frances.

Felix kafa salladı. "Hayır, yemek odası değil, Dwight Salonu, hatırladın mı? Sarı oda."

Frances, küstah bir kız kardeş ifadesi takındı. Eğer onun uyarılarını dinlemiş olsaydı, şu anda böyle bir tehlikede olmazlardı. Sola, mermer hole doğru döndüler ve çaylarını yudumlayıp çörek ve benzeri şeyler yiyen insanlarla dolu, sarı odaya girdiler.

Onlar içeri girer girmez, uzun çeneli, kızıl kahve saçlı İngiliz, Felix'in bakışını hissetmişçesine döndü. Gözlerindeki buyurgan bakış kayboldu. Felix, Jerome Newton'un aristokratik yüzündeki pişmanlığı gördü.

Newton ona doğru gelip elini uzattı. "Dr. Rossi, nasıl özür dileyebilirim şey için... Yani ben keşke hiç..."

Felix ona soğuk bir bakış attı. "Sen davetli değildin."

"Flix..." diye başladı Frances.

Felix onu duymazdan geldi. "Git buradan yoksa ben seni dışarı attırırım."

Jerome, boyun eğmiş görünüyordu. "Kusura bakmayın ama bunu yapamazsın. Ben kulübün yurt dışında yaşayan bir üyesiyim, her ne kadar bu üyeliği kullanacak pek fazla sebebim olmadıysa da. Çok fazla kuralcı burası, biraz eski kafalı, sizce de öyle değil mi?" Etrafa bakındı. "Merry Ol'daki, bundan yüzlerce yıl daha eski şatolar bile bundan daha neşeli."

Felix henüz Jerome'yi affedecek durumda değildi. "Ne istiyorsun?"

Jerome Newton bir an tekinsiz göründü. "Yalnızca beni Sam Duffy'le görüştürüp görüştüremeyeceğinizi merak ediyordum. Ona da bir özür borçluyum."

Frances sessizce, "Yazılmasına yardımcı olduğun ölüm ilanlarını oku," dedi.

Jerome Newton'u sarı renkli Dwight Salonu'nda, bir koltukta çökmüş yarısı yenmiş bir çöreğe gözlerini dikmiş bir halde bıraktılar.

Lobiye muhabirler gelince dünyanın önde gelen bir özel kulübünün içinde izinsiz fotoğraf çekmelerini önlemek için kendilerine üst katlara kadar eşlik ediliyordu. Davetiyeler kişisel olarak bastırılmış ve az sayıdaki elit basın mensubuna, etkinliğin sonuna kadar gizli kalması koşuluyla verilmişti. Jerome Newton yine de öğrenmişti.

Asansöre binip dokuzuncu kattaki Katedral Odaları'na çıktılar ve kendilerine ayrılmış olana girdiler. Muhabirler çoktan gelmişler, tabaklarını iki uzun masaya bolca yerleştirilmiş ıstakoz, havyar, prime rib kanepeler ve kulübün seçkin mahzenlerinden getirilmiş şaraplarla dolduruyorlardı. Güzel bir zevki yansıtan çiçek kokuları odayı belirginleştiriyordu. Orijinal bantlı tavanın altında, zeminde televizyon kabloları uzanıyordu.

Dünya, haberler için hazırdı.

Bir garson ona şampanya teklif etti. Felix bir dikişte içti. Ardından Adeline ve Frances'i oturacakları yere bırakıp kürsüye gitti.

Medyanın üst tabakası yerlerine oturdu ve nazikçe sessizleştiler. Bunlar paparazzi değillerdi.

"İyi günler," dedi, gözleri ona doğru döndürülmüş projektör ışıklarına alışmaya çalışıyordu. "Birçoğunuz beni zaten tanıyorsunuz. Ben Dr. Felix Rossi, bir mikrobiyolog ve hekimim. Torino Kefeni üzerinde yapılan üçüncü incelemeyi ben organize ettim."

"Daha yüksek sesle lütfen."

"Evet, tabii."

Felix boğazının tıkanmaya başladığını ve avuçlarının terlediğini hissetti. En iyi ihtimalle bu basın toplantısı kariyerini mahvedebilirdi. Finansal olarak sıkıntı çekmezdi ama ne kilise ne de meslektaşları bir daha ona güvenmezlerdi. Bu umurunda değildi.

"Benim Torino Kefeni'nden iplikler çaldığımı söyleyen raporlar duydunuz."

Oda zarif bir biçimde vızıldadı.

Felix, kameralara baktı. "Raporlar doğru söylüyor."

Anında sessizlik oldu.

"Geçtiğimiz Ocak ayında iki adet kana bulanmış iplik çaldım ve DNA'sını çıkardım. Katolik Kilisesi'nden, yaptığım bu ihlal için özür diliyor ve yapacakları her türlü kınamayı da kabul ediyorum." Duraksadı ve yutkundu. "Çalınan ipliklerden büyük bir küme nötrofil elde ettim; yeni açılan yarada bulunan alyuvar." Tekrar durdu, bunun Hz. İsa çarmıha gerili halde ölürken onun yaralarında oluşması gerektiğinin tam olarak anlaşılmasının biraz zaman alacağı bilinciyle. "Bu nötrofillerden bir erkek insan DNA'sı çıkardım."

Sükûnet sona erdi.

Fotoğrafçılar kürsüye doğru ilerlemeye çalıştılar. Kör edici ışık patlamalarıyla, başarısını itiraf eden çılgın bilim insanının fotoğraflarını çektiler. Bir televizyon kamerası yüzüne yakın çekim yaptı. Felix bunu zar zor fark etti. Düşünceleri, göremediği bir çift gözün ve platin saçlarla çevrili, bir putun yüzü gibi geniş bir yüzün üzerindeydi.

Boğazını temizledi. "Nükleer transfer kullanarak, donörün yumurtasındaki DNA'yı, Kefen'den aldığım DNA'yla değiştirdim ve bu da yumurtanın çoğalmasına yol açtı. Sonra yumurtayı tekrar, bağışı yapan kadına yerleştirdim..." Önüne baktı, fısıldayarak Maggie için bir dua etti ve sonra kameraya ve göremediği gözlere baktı. "Maggie John-

son, otuz beş yaşında, beş yıldır benim hizmetçiliğimi yapan Harlem'li siyah bir kadın. 6 Eylül'de gece yarısına doğru, erkek bir çocuk dünyaya getirdi."

Halihazırda oturan herkes, nezaketini kaybederek ayağa kalktı. Oda bağırarak sorulan sorularla patlıyordu. Felix sesini yükseltti, "Prematüre! Prematüre!"

O kargaşada onu duyanlar, yanlarındakilere sessiz olmaları için bağırdılar. Sonunda sessizlik yeniden sağlandı.

Felix, kameraya ve göremediği göz korkutucu gözlere doğru baktı. "Onu kurtaramadım. Denedim. İki ay erken doğdu. Hastaneye yetişemedik. Annesi de doğum sırasında kan kaybından öldü."

İkinci sırada oturan Jerome Newton sordu, "Diyorsunuz ki bütün bu... Bütün bu..."

Jerome bocaladı ve Felix, onun Sam'i düşündüğünü biliyordu.

"İsa'nın klonu öldü," dedi, Felix.

Dünyanın önde gelen özel kulübünün dokuzuncu katındaki Katedral Odası'nda ayakta duran herkes ya oturdu, ya başlarını eğdi ya da üzgün bir halde kadife duvarlara yaslandı

Beşinci Cadde

Felix Rossi, Frances Rossi ve Adeline Hamilton, Rossi'lerin yaşadığı ve dönmelerinin kesinlikle beklenmediği Beşinci Cadde'deki binanın önünde kırmızı halının üzerinde durdular.

Şüphesiz yukarıdan onları izleyen gözlerin farkında olan Felix, geniş kaldırıma göz attı. Binanın ağır cam kapısı ve onun bronz kolu kilometrelerce uzakta görünüyordu. Central Parkta binilen bir atın kişnemesini ve akan New York trafiğinin sesini duydu.

"Flix," dedi Frances. "Cehennemin kapısında durduğumuzu hissediyorum."

Felix onun elini bırakıp kolunu onun ve Adeline'nin omzuna attı, çatı katına bakma arzusuna direnerek. "Orada duruyoruz zaten."

Cam kapının arkasında tuhaf bir adam belirdi ve yavaşça kapıyı açtı. Uzun, yeşil bir palto ve siyah, kenarlı bir şapka giymişti. Felix onun da tıpkı yerini aldığı Sam gibi, sadece bir kapıcı olmadığını biliyordu. Gizli olarak çatı katında yaşayan kişi için çalışıyordu.

"Tam olarak sizin dostane İrlandalı kapıcınız Sam Duffy gibi değil," diye fısıldadı Frances yürümeye başlarken.

"Şşşş," dedi Felix, ama o haklıydı. Bu kapıcı, babacan, sadık Sam gibi değildi... Ölümüne sadık. Bu adam suratsız, sırık gibi, sinsiydi... Tekinsiz ve rahatsız edici suratında hisli köpek yavrusu gözleri, kuru yanaklarının üzerinde yeni doğan bakışları vardı.

Adam kapıdan çıktı ve arkası kapıya doğru durarak yolu kapattı. Şapkasının ucuyla selam verdi. "Günaydın, efendim. Hanımlar," her birini başıyla selamladı. "Kime gelmiştiniz?"

Felix, düz, siyah saçlarını yüzünden çekti ve elini uzattı asla yapmadığı kasıtlı etkileyiciliğini takındı.

"Sen yeni olmalısın. Ben Dr. Rossi. Sekizinci katta yaşıyorum."

Kapıcı el sıkışmaya karşılık verirken gözlerinde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu.

"Affedersiniz Dr. Rossi. Burada çalışmaya siz gittikten sonra başladım. Ben Rave."

"Merhaba Rave. Seni kız kardeşimle tanıştırayım, Frances Rossi."

"Merhaba, Bayan Rossi."

Frances sadece başıyla selamladı fakat Adeline, elini sağlam ve sert bir şekilde uzatarak öylesine, "Merhaba Rave. Seyahatteydik," dedi.

Yavru köpek gözleri gülümsedi ve Rave kapıyı açtı.

Felix, bir an sol tarafına baktı başka, daha küçük bir kapı gördü; Sam'in eski dairesine giden giriş. Sam mutfak kilerinin arkasındaki gizli odada neler olduğunu söylemişti: gizli kameraların monitörleri, mikrofon alıcıları.

Artık, yeni kapıcı orada yaşıyordu ve Sam'in hiçbir zaman tam olarak kullanmadığı odaya erişimi vardı.

Rave lobiye kadar onların önünde yürüdü, üzerlerinde kubbeli bir avize vardı. Frances onun seçimine yardım eden kiracılar komitesindeydi.

Rave asansörün düğmesine basarken, Felix onun kafasının arkasına baktı ve nefret duydu.

"Bagajınız var mı?" diye sordu kapıcı arkasını dönerek.

"Yakında gelecek," dedi, Felix. "Kargoya veriliyor."

Felix, Rave'nin gözlerindeki, bagajın nereden geleceğini öğrenme konusundaki ilgiyi gördü. Aslında Norveç'ten gelecekti. Torino'dan Oslo'ya, oradan da Londra'ya uçmuşlardı. Oslo/Londra seferinde sahte pasaportları kullanarak izlerini kaybetmişlerdi. Felix, bagajlarını Cliffs Landing'den Norveç'e göndermişti. Oslo fiyortlarında demirli bir yattan Beşinci Cadde'ye gönderilecekti.

Asansör geldi. Asansöre binip de kapılar kapanınca, Felix birkaç saniye içinde artık yalnız olmayacaklarını biliyordu. Rave'nin hızla gizli odaya gidip, Bay Brown için onları gözetleyeceğini biliyordu.

Felix kız kardeşinin şimdi titreyen elini sıktı ve Adeline'ye sarıldı, onların endişesiz ifadelerinden gurur duyarak. Hiç kimse izlendiklerinin farkında olduklarını tahmin edemezdi.

Asansörden inip sekizinci katın özel lobisine geldiler. İkili kapının yanlarındaki boşluklarda, iki tane karışık desenli majolik stili mavi ve sarı vazo vardı; tam olarak sekiz ay önce oldukları yerde.

Felix kapıları açıp holün, yumuşak ışığını yaktı. Sonra Adeline ve Frances'in içeri girebilmeleri için geri çekildi. Koridorun uzun halısının üzerinde yürüdüler ve durdular, planladıkları gibi on yedinci yüzyıla ait gümüş çarmıha gerilmiş İsa motifi ve abanoz dua sehpasının önünde.

Felix, kırmızı mindere diz çöküp ellerini birleştirdi, ürettiği klonun yarattığı dini karmaşa, Central Park'taki o gecenin ıstırabında yanıp kül oldu. Bir daha asla, sinagogda ya da kilisede ibadet etmek umrunda olmayacaktı, sevdikleri güvende ve mutlu oldukları sürece.

Onun arkasında, Adeline ve Frances, alınlarında, kalplerinin üzerinde ve omuzlarında istavroz çıkardılar. Burada şabat mumları yakamazlardı.

Felix, yüksek sesle dua etti. "Tanrım, meydana gelen felaketleri öngören kız kardeşimi dinlemediğim için beni affet."

Omzunda Frances'in dokunuşunu hissetti.

"Aşkıyla, bizi kurtarmaya çalışan Adeline'yi dinlemediğim için affet."

Felix başını eğdi ve gerçek gözyaşları döküldü. "Eğer yapabilirsen, Sam Duffy ve Maggie Johnson'un ölümleri için beni affet."

Adeline'nin üzüntüyle soluduğunu ve Frances'in ağlamaya başladığını duydu.

"Hepsinden önemlisi, bağışla beni, bağışla beni..." Felix'in aklına Sam'in Frances'i, Maggie'yi ve çocuğu kurtarmak için öldüğü geldi. Tanrı'ya dua edip şu yalanları söylerken de ağlaması gerekiyordu. "Beceriksizliğimi affet. Oğlun benim ellerimde ikinci defa can verdi."

Basın toplantısında sorulan sorular aklına geldi. Nereye gömüldüler? Felix, mezarlarına verilebilecek rahatsızlıktan dolayı, yakıldıklarını söyledi. Kontrol edebilecek olanlar yüzünden inandırıcı bir altyapı hazırlamak için bir servet harcıyordu. Maggie'nin ailesi yoktu, sadece arkadaşı Sharmina vardı. Maggie onu aradığında Sharmina, asla tek kelime etmeyeceğine, İsa'nın kutsal yüreği üzerine yemin etti. Basının onu burada bu binada kuşatma altına alacağını biliyordu ama Rossi'lerin sonuç olarak buradan atılmadıklarını görecekti; Brown öğrenmek istediğini öğrenene kadar bu olmayacaktı.

Arkasında, Adeline hıçkırdı.

Frances diz çöktü ve ona sarıldı. "Sam ve Maggie seni bağışlıyor, Flix, biliyorum bağışlıyorlar."

Birlikte, *Cennetteki Babamız* duasını okudular ve Felix ayağa kalktı.

Planladıkları gibi, Frances onların önünde odasına yürüdü. Adeline oyalanarak yüzünü Felix'in omzuna gömerken, Frances yakasını kaygı verici biçimde kaldırdı. Adeline Felix'e yapıştı; rahip olmak isteyen, rahip yardımcısı çocuğa.

Birlikte, Adeline'nin sık sık kaldığı misafir odasına girdiler. Onu öptü, kendine doğru çekti, dudaklarını kulağına dayadı ve fısıldadı, "Cesur ol, sevgilim." Sonra oturdu kravatını gevşetip kol düğmelerini açtı. Kız kardeşinin de kendi odasında soyunduğunu bilerek, sevdiği kadının gri ceketini çıkarışını, ayakkabılarını ayağından fırlatışını, dar, pembe eteğinin düğmelerini incecik belinin etrafından çözüşünü izledi.

Felix, izlendiklerinin ve gece gündüz izleneceklerinin bilinciyle, kapıcı Rave'nin, onu saran tutkulu arzuyla hata yapmasını umdu—duş alırlarken, uyurlarken. Buna izin vereceklerdi. Onları üç tane yalana ikna edene kadar, Rave'nin Frances ve Adeline'nin çıplak vücutlarını yiyip bitirmesine izin vereceklerdi. Birincisi, Rossi'lerin gizli odayı bilmediği. Sonra, Sam'in aslında kim için çalıştığını bilmedikleri. En önemlisi de, Rave'yi onları ve klonu öldürmeye çalışan —kafalarının üstündeki çatı katında yaşayan— komşularını tanımadıklarına ikna edeceklerdi.

Felix, kalbi hızla çarparken içinden *Evrensel Dua*'yı okudu.

> İnandığım Tanrı'm, imanımı büyüt.
> Sana güvenirim; güvenimi güçlendir.
> Seni severim: izin ver daha çok seveyim.
> Günahlarım için üzgünüm: üzüntümü derinleştir...

Titreyerek, Adeline'yi kollarına aldı.

Arona, İtalya

"No, Signora, resti, resti!"

Kadın, Arona'nın iki kilometre dışındaki Maggiore Gölü'nün uçsuz bucaksız ve güzel kıyısındaki küçük, sarı renkli villanın kapısında durdu. Villanın tuğla ve stükko duvarları, kemerli pencereleri, kiremitli uzun bir çatısı ve spiral sütunlarla desteklenen küçük bir ön balkonu vardı. Bahçe duvarının üzerinde, bir çardak gül büyümüştü. Orada, neredeyse evlenemeyecek kadar genç görünen bir Yahudi çift fotoğraf çektirmişti, gün ışığını, kuşları ve ötedeki olağanüstü gölü önemsemeden, sadece birbirlerinin gözlerine bakarak.

Maggie, yeni evinin spiral sütunlu verandasında durdu ve kırk sekiz saatten daha kısa bir süredir tanıdığı, onu içeride tutmaya çalışan kadına gözlerini dikti. Adı Antonella'ydı. Köyde yaşıyordu. Güvenilir biriydi. Maggie'ye söylenen tek şey buydu.

Antonella'nın ince kolları, Maggie kucağında tuttuğu bebeği almak için uzandı.

Maggie, düz bir ifadeyle, "Antonella! Grazie!'Hayır, tamam mı?" dedi.

Antonella, desenli elbisesinin cebinden, gün boyunca başvurduğu sözlüğü çıkardı sonra da ona baktı ve "Emzir bambino** Emzir!"

Maggie'nin gözleri yaşlarla doldu. O da bunu yapmaya çalışıyordu ama bebek emmiyordu ve Maggie'nin sütü de bu yüzden kesiliyordu. Bunun yalnızca, bütün gün eşya —Felix Tanrı bilir neler sipariş ettiyse— taşıyan adamlardan ve herkesin anlamadığı bir dil konuşmasından kaynaklandığını biliyordu. Antonella yığınla kutuyu açıp, keskin gözlü bir dişi kartal gibi Maggie'nin yeni yuvası için gelen eşyaları eşeliyordu. Gizemli bir şekilde gelen bir şey vardı. Bir siyah Meryem Ana heykeli, seçkin uzun gövdeli bir kadın, kucağında çocuğuyla oturuyor; nefes kesici bir sanat eseri, bakirenin kolyesi ve başlarındaki mücevherli altın taçlar dışında, ceviz ağacından yapılmıştı. İkisinin de, tıpkı Maggie'ninki gibi geniş burunları vardı. Notta, bunun on ikinci yüzyıl Fransa'sından Notre Dame De Rocamadour'un bir kopyası olduğu yazıyordu ama kartta bunu kimin gönderdiğine dair herhangi bir imza yoktu.

Maggie, iletişim kurup da Antonella'ya ya da eşya taşıyanlara bütün bu telaşa bir son verip arka kapıların kilitli olup olmadığını, telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol etmelerini, kemerli ön pencerelerdeki filigranlı demirlerin sağlamlığını test etmelerini söyleyemedi... yan yana ve hâlâ örtüsüzdüler çünkü Maggie gelmeden önce ev boştu. Onu istirahat ettirmişlerdi, asıl istediği en iyi kaçış yolunu bulmak için villanın arazisini keşfetmek, bir bıçak bulmak, silah bulmak, nöbet tutmakken. Çünkü Sam'i öldürenler eğer onları bulurlarsa çocuğunu da öldürürlerdi.

Kendisine bu kadar yabancı gelen bir yerde nasıl güvende olacağını merak ederken, nereye gitmek istediğinin farkına vardı.

"Birazdan dönerim, Antonella," dedi, Maggie ve aceleyle merdivenleri çıktı, Jess adını verdiği çocuğu kollarındaydı. Güllerin altından

---

* *Teşekkürler. Ç.N.*

** *Bebek. Ç.N.*

yürüdü, araba yolunu, küçük çimenliği geçti. Sağdan ve soldan aşağı inen taş basamaklara geldi. Biraz fazla büyümüş, çiçekleri kocaman ve sık yapraklı pembe ve mor ortanca öbeklerinin yanındaydılar. Aşağı inip villanın göl kıyısındaki arazisine geldi. Göl evi sol tarafta, aşağı uzanmış ağaç dallarının altındaydı. Beton iskele, beyaz korkuluklarıyla gölün ortasına doğru uzanıyordu. İçlerinde sokak lambaları olan iki beyaz karga yuvası, iskelenin uzak ucundaki açıklığı koruyordu. Bir zamanlar ikisinin arasında bir tekne, göle açılıp geliyor olmalıydı. İskelenin sağ tarafında bir salkım söğüt, sanki fazlasıyla uzamış gibi saçaklarını göle düşürmüştü.

Maggie, göl evine gitti ve Felix'le vedalaştığı, suyun üzerindeki geniş balkona çıktı. Hiç kimse onu burada aramazdı. Önce villaya giderler, ona balkonun altındaki çakılla kaplı tümseğin altında saklanmak için zaman kazandırırlardı.

Kendini güvende hissederek, Jess'le birlikte ahşap döşemelerin üzerine diz çöktü ve İsa'nın Gethsemane'deki sözlerini fısıldadı, "Baba, senin her şeye gücün yeter! Al bu kaseyi benden!"

Tanrı'nın duasına her zamanki gibi kalbine bir his vererek cevap vermesini bekledi ama hissettiği tek şey arkasındaki tepelerden gelen yumuşak rüzgardı. Gördüğü tek şey parlak suların üzerinde oluşan köpüklerdi. Gölün, zengin toprağın ve çiçeklerin kokusuyla yoğunlaşmış hava, ciğerlerini doldurdu ve saçlarını, onları kurutan rüzgara bıraktı.

"Biliyorum, sana teşekkür etmeliyim, Tanrım," dedi Maggie yüksek sesle "ve ediyorum. Vücudumu iyileştirdiğin için sana teşekkür ederim. Bana, Jess'i büyütebileceğim bu yeri verdiğin için teşekkür ederim. Onu güvende tutmama yardım et. Simone Amca ve sinagogda bizi saklayan ve büyürken onu eğitecek olan insanlar için teşekkür ederim. Onlara olan minnettarlığımı göstermem için bana yardım et."

Acıyla eğildi. Fiziksel bir şeydi. Ağırlığını kendi başına hiçbir zaman hissetmediği bir bedenden gelen bir öpücüğün hatırasıydı bu.

"Sam Duffy beni sevmişti," diye fısıldadı, göle doğru.

Kuzeye, golaya doğru baktı. Felix ona bunun İtalyancada boğaz demek olduğunu söylemişti. Maggiore Gölü'nün daraldığı ve iki yanında hafif tepelerin yükseldiği güney havzasını tanımlıyordu. Onun

ötesinde, uzaktaki Alpler, dumanlı hafif bir sisle örtülmüştü. Gölün karşısında Angera'nın yalın yeşil tepeleri, beyaz tepeler ve rahatsız edici gökyüzü karşısında eski çağlara ait gibi görünüyordu.

"Jess, bak," dedi. "Burası senin evin, hayatım." Yüzünü biraz açtı ama o hâlâ uyuyordu, tıpkı dünyaya düşüp kanatlarını kaybetmiş esrarengiz güzellikteki bir melek gibi.

Maggie, küçük parmağını onun eline koydu ama o parmağı zar zor kavradı. Neden uyanmıyordu? O ve Felix, onu dünyaya geri getirmekle doğru mu yapmışlardı?

"Uyan hayatım, uyan!" diye ısrar etti yanağına dokunarak. "Annen sana sesleniyor. Uyanman gerekiyor. Bütün dünya burada, seni bekliyor, özellikle de ben. Senin için ne kadar hasret çektim biliyor musun? Hayatım boyunca bir bebek istedim ama bir erkeğim olmadı, hiç kimse bana dönüp ikinci kez bakmadı ben de Tanrı'nın beni bir şey için sakladığını anladım. Sonunda bunun sen olduğun ortaya çıktı."

Maggie, elbisesinin düğmelerini açtı, çocuğun yanağını okşadı, memesini ağzına koyup bebek kitaplarına göre, olayı anlamasını sağlaması gereken, aranma refleksini başlatmaya çalıştı.

İşe yaramayınca, gökyüzüne doğru baktı. "Tanrım, eğer onu almak niyetindeysen, neden gelmesine izin verdin? Bunu yapma, yapma! Lütfen, lütfen. Sam'i aldın zaten, Jess'i benden alma."

Çocuğu kollarında sallayarak ağlamaya başladı ve gözyaşlarının arasında iskelenin köşesinde kuğular gördü. Boyunları kıvrık iki yetişkin, şekil bozukluğu açıkça görülen bir yavrunun etrafındaydı. Yavrunun küçük sırtında siyah perdeli bir ayak çıkmıştı. Güzel yaratıklara doğru yaklaştı ve sanki Tanrı dualarına yanıt verip kollarını ona dolamış ve güçlü olmasını istemiş gibi, Jess'in kusursuz bedeni için şükran duydu.

"Çalışacağım. Ne olursa olsun, inanacağım. Onu alsan bile," diye mırıldandı, "Benim isteğimle değil, seninkiyle."

Maggie gözlerini yumdu, gözlerini rüzgara doğru kaldırdı ve Sam'in devamlı söylediği şarkıyı söyledi: Too-ra-loo- ra-loo-ral, Too-ra-loo-ra-li. Tok bir kontralto sesle söyledi, tıpkı neon hacı Harlem gecelerinin günahlarına karşı bir tılsım olan 131. Cadde'deki Baptist

Kilisesi'nde söylediği ilahileri söylediği gibi. Uzakta, adeta cennetten davullar şarkısına eşlik ediyormuş gibi gök gürledi.

Maggie, şarkıya devam ederek gözlerini açtı ve başının üstüne kadar uzanan kızılcık ağacı dallarını fark etti. Efsaneye göre, İsa'nın çarmıhı, kızılcık ağacından yapılmıştı. Baharda, beyaz tomurcuklarını balkona dökecek, ortalarındaki dikenli taçlarının kenarları kan gibi kahve kırmızı olacaktı. Maggie nefesini içine çekti, gözlerini yere çevirdi ve dua etti.

Sessizlikte, Jess'in ağlamaya başladığını duydu. Buna karşılık sütünün geldiğini hissetti.

Hevesle, tir tir titreyerek onu memesine yerleştirdi ve bu defa emdiğini hissetti. Maggie, balkonun ahşap döşemelerine yerleşti ve sütün içinden geçtiğini hissettiği bebeğini emzirdi. Adeta hayatın kendisinin içinde, her zerresinde toplanarak ona doğru gittiğini hissetti. Mutluluktan ağladı, ama sessizce. Tanrının Kuzusu'nu doğurmuş olan kadın olmaktan duyduğu şaşkınlıkla gözleri, tapınma derecesinde bir sevgiyle çocuğunu süzdü.

Son

YAZAR HAKKINDA

J R Lankford BookBrowse.com tarafından 2001 yılı, Yılın En İyileri listesine seçilen The Crowning Circle adlı gizem/gerilim romanının yazarıdır. Eşiyle birlikte, yeni romanı üzerinde çalıştığı Texas'ta yaşamaktadır.

Bu roman için yaptığım araştırmanın büyük çoğunluğu, 1978 tarihli Torino Kefeni Araştırma Projesi'nin fotoğrafçısı Barrie M. Schwortz'a ait olan http://www.shroud.com adlı kayda değer internet sitesinden yapılmıştır. Barrie, Kefen'le ilgili endişelerimi dile getirdiğim sorularımın birçoğunu nazikçe cevaplamıştır, ki bu yüzden ona teşekkür ederim.

Bu kitapta aynı zamanda aşağıdaki uzmanların da katkılarından yararlanılmıştır: Antropoloji alanında doktorası olan ve Yahudilikle ilgili bilgiler veren Lynn Hoffmann, bana Sam'in geçmişiyle ilgili detayları öneren The Myth of the Maritime Culture; Torino tarihiyle ilgili bilgilerini cömertçe paylaşan, Profesör Levi Raffaello; Arona ve Domodossola'yı romanda geçecek yerler olarak öneren, Silvia Raffaello; Kuzey İtalya'ya aşık olduğum seyahat sırasındaki mükemmel şoförüm ve tercümanım, Piero Giachino; Yardımlarını ve misafirperverliklerini esirgemeyen Raffaello Lampronti ve Torino Büyük Sinagogu'nun cana yakın görevlileri; Mikrobiyoloji'deki yeni esaslardan bir kaçını açıklayan, Dr. Bernard Glick; Acil ilaçlarla ilgili yaptığım hatalardan birkaçını düzelten, Dr. Scott Kimbrell ve Sue Asher; Kadın Doğum alanında bilgi sağlayan Mildred Crosby, R.N. BSN, RDMS; hikayenin ticari gemicilik bölümlerini yorumlayan Alan Carter; birçok yararlı tavsiyede bulunan, Garth Stein; kişisel rehberliğiyle beni Glen Span Archa götüren Nancy Klistner; Bana One if by Land, Two if by Sea adlı lokantadan söz eden ve Katoliklikle ilgili bilgilerini paylaşan kardeşim John Rhines; ve bana yaşadığı New York'u gösteren ve Maggie'nin geçmişiyle ilgili birçok detay öneren kardeşim Dr. Jesse Rhines.

Bunların dışında kalan tüm yanlışlar ve detaylar onların tavsiyeleriyle çalışan yazarın hayal gücünün ürünüdür. Hiçbiri, onların uzmanlığına dayandırdığım gerçek dışı kullanımlardan sorumlu değildir. Buna rağmen, her birine borçluyum.

Benimle roman hakkında konuşan ve yazdığım her bölümü okuyup yorumlayan kız kardeşim Julia Lee'ye teşekkür ederim. Bana ve bu kitaba olan inancı çok önemliydi. Torino'daki yardımları çok kıymetli ve neşeli olan kardeşim Jennifer Barbour'a teşekkür ederim.

İnternette bulduğum liste, NovelDoc'a, üyelerinin desteğine, özellikle de taslağın tamamını ya da parça parça okuyup yorum yapanlara teşekkür ederim.

Evimizi kitaplarla dolduran ve beni seven annem, şair Julia Watson Barbour'a teşekkür ederim.

Yıllarca yazdığım her kelimeyi yüksek sesle okuyan ya da dinleyen, bana en son teknoloji ürünü bilgisayarlar ve gereçleri temin eden, ihtiyacım olan karşılaştırma gereçlerini alan ve yurtiçi ve deniz aşırı yolculuklarımı finanse eden ve bütün bunları tek bir cümlem bile yayınlanmadan önce yapan kocam, Frank Lankford'a sonsuza dek özveriyle minnettar kalacağım.

Teşekkür ederim, sevgilim.

2003 yılın kitabı finalisti
- ForeWord Magazine

2004 en iyi roman finalisti
- PMA Benjamin Franklin Awards

*"**Torino Kefeni:** Hz. İsa'nın çarmıhtan indirildikten sonra sarıldığı iddia edilen keten kumaş."*

Çok ciddi bir teşebbüsün hikâyesi-Hz. İsa'yı klonlama teşebbüsünün.

Hikâyenin merkezinde, Torino Kefeni üzerinde yapılan araştırmayı yönetirken daha önce hiç dile getirilmemiş sorulara yanıt aramak zorunda kalan, varlıklı mikrobiyolog Dr. Felix Rossi bulunuyor. Acaba kumaşta İsa'nın DNA'sını taşıyan kan var mıydı? Varsa bile DNA hala sağlam mıydı?

Felix Rossi, New York'taki evinde bu çılgınca fikir üzerinde çalışırken nişanlısı, fedakâr kız kardeşi ve hizmetçisinin meraklı bakışlarından da kaçınmak zorundaydı. Üstelik, çok gizli tutmak istediği araştırmasıyla ilgilen bir muhabirin ortaya çıkmasıyla birlikte ona karşı kendiliğinden bir ittifak kurulmuş oldu. Artık daha fazla gecikmeden, kafasındaki çılgınca fikri hayata geçirebilmek için modern zamanların Meryem Ana'sını bulmalıydı.

Torino Kefeni okuyucuyu, bir dedektif romanının tüm belirsizliği, bir gerilim romanının tüm heyecanı ve tehlikeli bir maceranın tüm ürpertisiyle sosyetik galalardan İrlanda barlarına, Harlem Kiliselerinden faşist dönem ve günümüz İtalyası'na kadar uzanan bir yolculuğa çıkartıyor. Kopmuş aile bağlarını, kaybolan bir kültürel mirası, bir adamın Tanrı'yı arayışını ve umutsuz bir kadının kendini özel hissetme çabalarını dile getiriyor. Hızla gelişen bu karmaşık olaylar zinciri içerisinde doğan beklenmedik ve dokunaklı bir aşk öyküsünü anlatıyor.

J R Lankford'un zekice tasarlanmış ve ustalıkla yazılmış bu sürükleyici romanı, bilimsel bir araştırmanın ayrıntıları ile farklı kültür ve inançları başarılı bir şekilde harmanlıyor.

Torino Kefeni mükemmel sembolleriyle ilgi çekici bir gerilim hikâyesi... Hızı etkileyici sonuyla tavan yapıyor.

- Heartland Reviews, Ocak/Şubat 2003

maya Kitap

ISBN 978-605-5675-62-2

9 786055 675622

20 TL

www.mayayayinlari.com